Susan Johnson,

singurul autor cotat cu şase stele
de prestigioasa *Affaire de Coeur*

• mai strălucitoare decît Sandra Brown •

LOVE'S MAGIC

Era o blondă seducătoare, care-l făcea s-o dorească cu disperare... şi să uite că erau duşmani!

Dragoste interzisă

erotică la superlativ

Tipărit executat sub comanda nr. 40 424

Regia Autonomă a Imprimeriilor,
Imprimeria „CORESI". București,
România

Capitolul 1

Goldiehouse. Ravensby. Scoția

Martie. 1704

— Dormi?

— Mmm...

Johnnie Carre se trezi dintr-o scurtă atipeală. Glasul femeii urmase unei profunde plăceri carnale. După cîteva clipe își dădu seama despre ce era vorba: limba ei fierbinte lăsa în urmă o dîră de răcoală.

Își mișcă ușor trupul musculos. Senzația era tulburătoare. Schiță un surîs în colțul gurii, amintindu-și ce bine se pricepea această femeie să-i stîrnească simțurile. Deschise ochii de un albastru adînc și întinse mîna, începînd să se joace cu cîrlionții ei de culoarea mierii.

— Tu nu dormi niciodată? murmură el, încă somnoros.

O cunoscuse pe Mary Holm cu două zile în urmă, la Kelso, într-un han de țară, unde trăsese împreună cu trupa ei

de acrobați. Ea îl privise foarte insistent, apoi venise lîngă el. Johnnie se amuza urmărind cum oamenii lui joacă zaruri.

— Mă cheamă Mary, spusese fata, fixîndu-l pe lordul cel înalt și brunet cu ochi în care se citea o invitație clară.

După o lungă după-amiază în care tot gustase din rezerva specială de coniac franțuzesc a lui Wat Harden, el aruncase o ocheadă spre sînii ademenitori ai fetei, apoi privind scurt chipul ei numai zîmbet, spusese:

— Mă pregăteam să plec acasă. Ți-e foame?

Din acea zi de marți, rămăsesera în pat aproape tot timpul.

— Dacă n-ar trebui să plecăm vineri la Berwick, dragul meu Johnnie, vorbi tînăra femeie, ridicînd fruntea spre lordul de Ravensby cu un surîs vesel și lipsit de rușine, mi-aș îngădui și eu să dorm. Dar cine știe dacă voi mai întîlni vreodată un bărbat ca tine?

El se trezise de-a binelea, așa că-i întoarse surîsul.

— În cazul acesta, am să încerc să rezist pînă vineri.

— Ești nemaipomenit, toarse ca ca o pisică.

Apoi îi făcu cu ochiul și își reluă plăcuta ocupație.

În aceeași seară, pe poteca noroioasă din pădurea aflată la sud de Goldichouse galopa un călăreț. Frînt de oboseală, omul își biciuia armăsarul numai spume. Fiecare clipă de întîrziere putea avea urmări incalculabile.

Ca toți cei de la graniță, cunoștea ținutul, știind să se orienteze chiar și noaptea, la lumina palidă a lunii ce se strecura printre norii amenințători. Numai de-ar rezista calul!... Înjură printre dinți cînd bidiviul se poticni pe drumul plin de hîrtoape, apoi, făcîndu-i-se milă de cel mai bun armăsar al lordului, încetini pasul. Mergînd la trap, se întreba dacă nu cumva căpitanul nu-l va certa că n-a venit ca vîntul și ca

gîndul, chiar cu riscul să omoare calul cel negru — atît de urgent era mesajul pe care-l aducea.

— Așează-te deasupra mea, zise încetișor Johnnie, punînd un deget pe bărbia fetei. Îmi place să te simt...

Ea se ridică îndată, cu o mișcare unduioasă a trupului zvelt și ușor, mîngîindu-i sexul falnic.

— Și mie îmi place să te simt, dragul meu lord...

După care, zîmbind larg, se așeză deasupra lui.

— Ce încîntare să descopăr că toate poveștile pe care le-am auzit sînt adevărate!

— Îmi pui răbdarea la încercare, scumpo! murmură Johnnie, înțelegînd la ce se referise, dar neavînd nici un chef să discute despre propria-i faimă de „armăsar din Middle Marches".

Apoi adăugă zîmbind:

— E drept că nu mă plîng.

Își puse ușor palmele pe șoldurile ei, iar Mary se lăsă încet în jos, cuprinzîndu-l înlăuntrul ei. Johnnie închise ochii de plăcere.

La rîndul ei, Mary își coborîse pleoapele, cu mintea răscolită de o senzație tulburătoare.

— Ești enorm...

Șoapta pluti în încăperea luminată numai de focul din vatră. Simți sexul lui rigid înăuntrul ei și-și arcui spatele, înnebunită de plăcere.

— Armăsarul meu frumos... Armăsarul meu năvalnic... gîfîi Mary, conștientă de prezența lui Johnnie Carre în adîncul trupului ei.

În dormitor se așternu liniștea, întreruptă din cînd în cînd de trosnetul focului. Ea se lăsa în jos, el se arcuia în sus. Apoi amîndoi își ținură răsuflarea pentru cîteva clipe, vrînd

ca plăcerea să dureze cît mai mult. După care ea își reluă mișcările lente și ritmice și curînd amîndoi începură din nou să respire precipitat.

Nici unul dintre ei nu se grăbea. După două zile de stat în pat, după patruzeci și opt de ore de exces sexual, nerăbdarea fusese înlocuită de o senzație nouă: căutarea febrilă a noi și noi căi de-a ajunge la extaz. Nimic nu tulbura patima nestăvilită a celor doi amanți.

Deodată, însă, Johnnie o penetră prea adînc și Mary scoase un țipăt. Simțindu-se vinovat, el îi atinse ușor cu degetele obrazul trandafiriu, șoptind:

— Iartă-mă... Te-a durut?

După cîteva clipe ea deschise ochii.

— E bine! veni răspunsul ambiguu', aproape ca un suspin.

El înțelese. Era un bărbat cu experiență, așa că-și puse în minte să se controleze mai mult. Era atît de micuță și fragilă, n-ar fi vrut cu nici un chip să-i facă rău.

Ajuns la capătul puterilor, călărețul dădu pinteni calului pe povîrnișul ce conducea la poarta castelului Goldiehouse. Nu-i mai păsa că armăsarul era pe cale să se prăbușească. Nu mai avea de străbătut decît cîteva sute de iarzi. Trecu în galop de poarta uriașă și, ajungînd în curtea interioară, luminată de un felinar, începu să strige, ca să se trezească toată lumea. Sări jos de pe calul sfîrșit de oboseală, dar alunecă pe dalele jilave și pline de băltoace după ploile din ultimele zile. În aceeași clipă, ușile ferecate în fier se deschiseră cu zgomot. În prag se iviră trei dintre oamenii clanului Carre, cu săbiile scoase din teacă, tropăind pe pietrele curții cu cizmele lor înalte. Mesagerul, care rămăsese prăbușit

pe dalele ude, cu brațele întinse în lături, începu să vorbească, abia trăgîndu-și sufletul.

Auzindu-l, cei trei rămaseră înmărmuriți.

Johnnie nu auzise nimic din ce se petrecea afară. Încăperea în care se izolase de două zile era ferită de zarva obișnuită a castelului. În acele clipe, atenția lui se îndrepta în cu totul altă parte: se apropia climaxul.

Brațele tinerei Mary Holm îi înlănțuiau strîns gîtul. Cu sînii moi și calzi lipiți de pieptul lui, fata își iuțea tot mai mult mișcările. Trupul ei era jilav de transpirație. Johnnie simțea cum îl arde fierbințeala propriei dorințe, de parcă un soare tropical ar fi inundat dintr-o dată zidurile masive de piatră și tavanul susținut de bîrne. Respirația ei gîfîită îi încălzea gîtul. Degetele lui îi cuprinseră pătimaș mijlocul subțire, strîngînd-o mai puternic de fiecare dată cînd amîndoi se opreau cîteva clipe, ca să-și mai tragă sufletul.

— Nu mai rezist... gemu ea.

El clătină din cap, în semn de negare — singurul gest de care mai era capabil.

„Nici vorbă!", se gîndi și, dacă ar mai fi avut putere, ar fi zîmbit.

Deodată, fata se înălță spre el și încleștîndu-și degetele în părul negru și zbîrlit, îl trase spre ea, sărutîndu-l în neștire, mușcîndu-i pătimaș buzele, arzînd să-i atingă și să-i posede fiece părticică a trupului.

Johnnie îi simți primele spasme și în aceeași clipă se eliberă și el.

Doi din membrii clanului Carre porniră în goană pe coridoarele de la primul nivel, urcînd treptele cîte două sau cîte trei odată pînă la următorul. Ajunși aici, alergară spre

scara îngustă din aripa stîngă a castelului, suind-o în mare grabă. Se repezirâ pe scara în spirală a foişorului(I), cu inimile bătînd să le spargă pieptul. Johnnie dăduse poruncă să nu fie deranjat, dar cei doi nu-şi mai băteau capul dacă era cazul să-i nesocotească porunca. În aripa medievală a reşedinţei Goldichouse tavanele erau joase şi coridoarele înguste — aşa cum fuseseră construite cu secole în urmă din motive de apărare. Pe coridor nu se putea strecura decît un singur om odată. Cei doi se năpustirâ unul după altul către micul dormitor din capătul coridorului.

„Doamne! cît e de fierbinte, parcă a luat foc!" se gîndi Johnnie, explodînd în orgasmul izbăvitor, care-i potolea, în sfîrşit, furtuna simţurilor. Timp de cîteva clipe, întregul univers se reduse la această femeie delicată pe care o strîngea în braţe şi care-i dăruise o plăcere unică.

Fusese uluitoare.

Exact la fel gîndea şi Mary Holm, în vreme ce zăcea epuizată. Johnnie Carre îşi merita renumele. Fusese de-a dreptul uimitor. Şi de astă dată.

Începu să-l lingă ca o pisică mulţumită, plimbîndu-şi uşor vîrful limbii pe umărul lui musculos. Îl simţi încordîndu-se Johnnie îşi ridică bruse capul, strîngînd-o în braţe, pregătindu-se s-o ia de la început, aproape fără voia lui.

Apoi auzi clar zgomotul unor paşi care se apropiau în fugă. Şi doar lăsase vorbă să nu fie tulburat!

O dădu deoparte pe Mary cu o mişcare bruscă şi-o culcă în aşternut cu o tandreţe neaşteptată pentru graba cu care se mişcase. O acoperi repede cu cearşaful brodat, chiar în clipa cînd uşa se izbi de perete.

Nici nu apucase să-şi ia ochii de la ea, ca să vadă cine dăduse buzna în încăpere, cînd vestea îl izbi în moalele capului.

— *L-au luat pe Robbie!*

Nu era nevoie să i se mai spună cine-l luase: aceiași dușmani pe care clanul Roxburgh Carre îl înfrunta de o mie de ani.

Sări jos din pat, întinzîndu-se după armele lăsate la îndemînă. Granita fusese cîmpul de luptă al Scoției încă din timpuri străvechi. Nici un bărbat nu se despărțea de pumnal și de sabie.

Oamenii îi povestiră cu sufletul la gură cum fusese răpit fratele lui. Johnnie își adună în grabă hainele, uitînd cu totul de femeia de lîngă el. Începu să le pună întrebări scurte și precise, ascultînd încruntat răspunsurile. În cîteva clipe, își trase pantalonii de piele, cizmele, cămașa și vesta. Aruncînd unuia dintre oameni teaca sabiei, se repezi afară din cameră, vîrîndu-și din mers cămașa în pantaloni, cu gesturi grăbite.

Ajungînd la mijlocul coridorului își aminti de Mary Holm.

— Aveți grijă ca fata să fie trimisă sub escortă înapoi la Kelso! porunci el scurt, încheindu-și vesta și întinzînd mîna după cingătoare.

Însoțitorul său i-o dădu, iar Johnnie o aruncă pe umăr.

— Dați-i o pungă de bani și mulțumirile mele. Caii sînt înșeuați?

Ceilalți încuviințară. Johnnie își prinse pumnalul la cingătoare. Își trase spada din teacă, încercîndu-i tăișul, apoi o vîrî furios la loc, mîrîind cu glas răgușit și încărcat de ură:

— Blestematul de Godfrey! Și blestemata aia de Anglie! Ticăloși fără seamăn!

Coborî în salturi grăbite restul treptelor și, de cum ajunse la parter, începu să alerge.

— Cînd s-a întîmplat? întoarse Johnnie capul spre oamenii care încercau să țină pasul cu el.

Auzind răspunsul, scăpă printre dinți o înjurătură, care reflecta îngrijorarea tuturor.

Capitolul 2

Cinci ore mai tîrziu, Johnnie intră în camera de arme, scuturîndu-şi părul ud de ploaie. Obosit şi supărat, îşi scoase cingătoarea, agăţînd-o în perete, apoi începu să se plimbe de colo-colo prin încăpere, cu paşi mari.

Însoţitorii lui, uzi şi ei pînă la piele, îşi scoaseră la rîndul lor armele şi se prăbuşiră, istoviţi, pe băncile şi scaunele de lemn. Nimeni nu vorbea, toţi împărtăşeau deznădejdea căpeteniei. După cinci ceasuri petrecute în şa, pe o vreme nenorocită, nu reuşiseră să-i ajungă din urmă pe englezii care-l răpiseră pe fratele mai mic al lordului de Ravensby. Aflaţi la două ore de drum în urma răpitorilor, ştiau că nu aveau prea multe şanse. Singurul lor avantaj rămînea vremea mizerabilă. Dar englezii ajunseseră la Harbottle înaintea lor şi, după toate probabilităţile, Robbie Carre era prizonier la castel.

— Dacă Godfrey îndrăzneşte să se-atingă de un fir de păr din capul lui Robbie, s-a zis cu el! scrîşni Johnnie Carre.

Glasul lui coborît se auzise limpede şi clar în tăcerea camerei de arme. Clinchetul metalic al pintenilor făcea ca

vorbele să-i pară și mai amenințătoare. Ajungînd în celălalt capăt al încăperii, puternicul lord își răsuci trupul înalt și impunător, reluîndu-și mersul agitat. La fiecare pas, lăsa pe dalele de piatră stropi de apă prelinși de pe vesta de piele și de pe kiltul[1] ud leoarcă.

— Englezi afurisiți! blestemă el, scîrbit și furios. Caută pretext ca să ia ostatic un scoțian.

Cu un an în urmă, Parlamentul scoțian se declarase cu înversunare împotriva englezilor, iar odată cu războaiele de pe continent și cu luptele pentru succesiune, pentru prima oară după secole dorința de independență a Scoției avea sorți de izbîndă(II).

Spiritele se încingeau de-o parte și de alta a granitei[2].

Flacăra lumînărilor din sfeșnicele grele, de argint, pîlpîia de fiecare dată cînd lordul trecea prin dreptul mesei. Lumina tremurătoare juca pe chipul lui, subliniindu-i trăsăturile de o frumusețe fără cusur.

— Îl putem elibera pe Robbie? întrebă obosit unul din membrii clanului, dînd glas îngrijorării tuturor.

Castelul Harbottle, fortăreața engleză din Middle Marches, era țixit de soldați. De curînd, englezii își întăriseră pozițiile de la granița nordică, unde creștea amenințarea scoțienilor dornici de independență.

Cu gîndul la eșecul primei tentative și la situația grea a fratelui său mai mic, Johnnie Carre nu răspunse. O clipă ceilalți crezură că nici măcar nu auzise cuvintele tovarășului lor. Omul își rezemă capul de spătarul sculptat al scaunului cu blazonul contilor de Graden și vru să repete întrebarea, dar lordul de Ravensby îl întrerupse, zicînd:

— Nu. Nu dacă se află la Harbottle.

Apoi, copleșit de acest gînd nemilos, tînărul se opri în fața uneia din ferestrele neoclasice, adăugate de tatăl său

---

1 *Kilt* — fustanelă purtată de munteni și soldații scoțieni. (n.t.)

2 Este vorba de rîul Tweed, care separă Anglia de Scoția. (n.t.)

castelului fortificat în '79, cînd se întorsese din Ferrara, împreună cu clanul Douglas.

La vorbele lui, în încăpere se aşternu o tăcere apăsătoare. Armele agăţate pe pereţi — scuturi rotunde, spade, muschete şi pistoale — străluceau de parcă i-ar fi luat în derîdere cuvintele.

Ploaia izbea cu furie în ferestre, mînată de vîntul sălbatic al nordului. Vaietul vijeliei amintea de ţipetele walkiriilor[1]. Afară era întuneric beznă. Potopul, dezlănţuit parcă de tridentul lui Neptun, frigul, furtuna, ceaţa făceau imposibilă orice încercare de salvare.

Lordul de Ravensby se vedea silit să admită că fortăreaţa Harbottle era cu neputinţă de atacat.

Acum cînd Actul de Securitate risca să aducă Anglia şi Scoţia în pragul unei confruntări armate, englezii sporiseră efectivul garnizoanei castelului printr-o nouă companie de dragoni. Asta însemna că trebuia abandonată ideea unui atac direct şi găsită altă cale.

John Carre, lord de Ravensby, căpetenie a clanului Roxburgh Carre şi al unsprezecelea conte de Graden, se răsuci încet spre rudele şi prietenii săi. Controlîndu-şi gesturile şi tonul, se străduia în acelaşi timp să-şi domolească furia, cu gîndul la posibilităţile de care dispunea pentru a-l elibera pe Robbie.

— Cîţi cai am pierdut?

Cînd auziseră de răpirea lui Robbie, porniseră fără zăbavă în urmărirea atacatorilor, fără a ţine socoteală de ploaie, de ora tîrzie, de urmele pe care le lăsau în noroi copitele cailor.

— Opt.

— Fără scăpare?

— Asta ne va spune Red Rowan mîine dimineaţă. Se pare că armăsarul napolitan nu se va mai pune pe picioare.

---

1 *Walkirii* — personaje legendare din mitologia germanică, asemănătoare furiilor. (n.t.)

— Atunci trebuie să mai pretindem ceva în schimb.... pe lîngă Robbie! zise fără ocolișuri contele. În zori mergeți să vedeți ce pierderi avem și veniți să-mi dați de știre.

Cuvîntul „schimb" făcu să-i încolțească în minte o idee. Începu să cugete la fel de fel de posibilități.

— Păi bine, Johnnie, îți închipui că schimbul e destul de important ca să-l aducă pe lordul Godfrey la masa tratativelor? întrebă unul din însoțitori, ridicînd ironic din sprîncene.

— S-ar putea să nu fie nevoie de tratative! răspunse tînărul șef al clanului Roxburgh Carre, pe un ton în care se ghicea o vagă urmă de veselie.

Vechea tactică a incursiunilor peste graniță era în același timp un joc, o necesitate și un mijloc de intimidare — cel puțin pentru scoțieni, deoarece englezii priveau totul cu mult mai multă seriozitate — dar oricum, rămînea o ocupație foarte incitantă.

— Mai întîi vom trimite ilustrului reprezentant al reginei rugămintea politicoasă de a-l elibera pe Robbie.

Deja se hotărîse cum avea să procedeze și glasul lui își regăsise siguranța dintotdeauna.

— Și dacă politețea noastră nu va sluji la nimic? îndrăzni unul din oameni, rînjind batjocoritor.

— *Atunci*, răspunse fără grabă lordul de Ravensby, îi vom oferi ceva care-l va interesa.

Redevenise liniștit și calculat, iar în minte își schițase deja un plan.

— Adică? întrebă Adam Carre în numele tuturor.

Toți rămaseseră cu privirea ațintită asupra acestui bărbat înalt și vînjos, îmbrăcat ca un corsar. Apărătorile de umeri străluceau în lumina lumînărilor. La cingătoare îi atîrnau două pistoale, iar din teaca de la șold se vedea mînerul de fildeș al unui pumnal. Părul lung și negru era ud de ploaie, pentru că nu-i plăcea să poarte coif. Mantaua de vînătoare, verde cu cafeniu — culoare de camuflaj — era azvîrlită peste

umăr. Purta pantaloni de piele, iar cizmele de călărie, cu pinteni, aveau culoarea pămîntului, confundîndu-se cu peisajul

Crescut în spiritul luptelor de la graniță, unde nimeni nu se aventura „dincolo" fără escortă, unde cîndva se plătea taxă pentru asigurarea protecției, unde clanurile puternice reușeau și-acum să adune două mii de călăreți în numai cîteva ore, unde un tînăr curajos și îndrăznet putea face minuni de vitejie, Johnnie Carre zise, zîmbind:

— Am auzit că guvernatorul englez își iubește nespus fiica, acum că-i putred de bogată. De cînd a murit bătrînul Hotchane Graham, iar ea a rămas văduvă... o văduvă cu o avere uriașă... se zice că Godfrey s-a gîndit la o nouă partidă pentru ea... Ceva și mai avantajos...

Gura frumoasă a lui Johnnie Carre se destinse într-un zîmbet.

— E foarte bine păzită, sărira cei din jurul lui, uluiți și îngrijorați în același timp.

Toată lumea știa ce zarvă se stîrnea la Harbottle cînd veneau în oraș oamenii din Redesdale și cum își proteja Harold Godfrey, conte de Brusisson, neprețuita fiică. Deși la douăzeci și patru de ani nu mai putea fi considerată tînără, ea aducea în schimb o zestre apreciabilă. Și chiar de-ar fi rămas fără urmași — ceea ce era foarte posibil, întrucît în opt ani de căsnicie nu zămislise nici un prunc, imensa ei avere ar fi compensat și acest neajuns.

— Oricît de bine păzită, asta nu înseamnă că-i ferecată într-un donjon din Harbottle, unde mișună două companii de dragoni! replică tînărul lord, scoțîndu-și mănușile verzi din piele, ude de ploaie.

Se mai luminase la față, acum că începuse să întrezărească o cale de a-și salva fratele.

— Așadar, zise el cu un zîmbet mulțumit, cred că putem să ne gîndim de pe-acum la petrecerea ce-o vom da în cinstea întoarcerii lui Robbie.

— Mai întîi trimite scrisoarea, îl sfătui vărul său Kinmont, văzîndu-i licărul din privire. Pe urmă o s-avem destulă vreme şi pentru distracţii.

— Ai dreptate, vere.

Pe chipul tînărului conte se aşternu o expresie angelică. Glasul îi era domol ca un susur de izvor.

— Îi vom trimite nelegiuitului de Godfrey o scrisoare dulce şi nevinovată... fără a sufla o vorbă despre răpirea lui Robbie.

Începînd din 1603, anul alipirii Scoţiei la Anglia, „pacea" fusese asigurată prin deportări masive ale clanurilor răzvrătite şi prin masacrarea scoţienilor de către trupele engleze, superioare ca număr. Mai tîrziu, metodele deveniseră ceva mai civilizate. Englezii încercaseră să cîştige bunăvoinţa scoţienilor, oferindu-le titluri nobiliare şi pensii de stat, iar dacă nici aşa nu reuşeau, rămînea alternativa detenţiei în Turnul Londrei sau la Tolbooth în Edinburgh. Cei mai recalcitranţi aveau de ales între exil şi securea călăului. Însă, cu toate ostilităţile de la graniţă, răpirea lui Robbie era complet nejustificată.

— Dată fiind firea celor ce o slujesc pe regina Angliei — continuă încetişor John Carre — apoi înţelesul pe care-l dă Godfrey cuvîntului „onoare" şi, în sfîrşit, profunda afecţiune a răposatului Hotchane pentru soţia sa, a cărei zestre pare a se ridica la şaizeci de mii de lire englezeşti...

Buzele lordului de Ravensby schiţară un surîs răutăcios.

— ...eu unul consider că o scurtă vizită a Elizabethei Godfrey Graham la Goldiehouse ar fi nu numai replica la răpirea lui Robbie, dar şi o măsură foarte înţeleaptă din punct de vedere financiar. Aveţi vreo întrebare?

— Cînd plecăm? întrebă nerăbdător unul din tinerii viteji ai clanului.

— Mai întîi Kinmont va trimite scrisoarea în care cerem în mod civilizat să fie eliberat Robbie. Godfrey o va primi mîine după-amiază. Îi lăsăm o zi sau două ca să ne răspundă

— hai să spunem trei, în cazul unor întîrzieri pe care trebuie să le luăm în calcul.

Contele își plesni mănușile de palma celeilalte mîini, vesel de parcă n-ar fi făcut decît să întocmească o listă de provizii pentru bucătărie.

— Încă două-trei zile ca să ne punem la curent cu obiceiurile doamnei... adică programul zilnic al lady-ei Graham.

Azvîrli pe o măsuță mănușile verzi, minunat brodate, și-și duse mîna la pistoalele pe care le purta la brîu. Scoțîndu-le din teacă, le cîntări cîteva clipe, parcă apreciind momentul cel mai potrivit pentru răpirea tinerei femei, apoi le așeză cu grijă lîngă mănuși.

— Între timp, adăugă el bine-dispus, cu voi cere să fie pregătită micul apartament din turnul de la răsărit, pentru oaspetele de seamă care urmează să sosească...

Însoțitorii săi începură să zîmbească — chiar și Kinmont Carre — om practic, ca mai toți scoțienii de la graniță.

Incursiunile în Anglia se dovedeau întotdeauna profitabile, deși prada și cîștigul nu erau lipsite de pericol.

— Vrei să duci tu tratativele? îl întrebă Johnnie, cunoscînd cumpătarea și priceperea vărului său în materie de bani. Începînd chiar cu scrisoarea adresată ticălosului de Godfrey...

— Cu mare plăcere.

— În acest caz, ceilalți sînt liberi să se delecteze cu noile vinuri de Rin, pe care le-am primit chiar ieri de la Berwick.

Deși față de ceilalți se străduise să pară calm și liniștit, contele de Graden se gîndea cu îngrijorare la răpirea fratelui său. Harold Godfrey era un nemernic fără scrupule, iar în donjoanele castelului Harbottle își găsiseră moartea nenumărați scoțieni. Fiecare clipă era nespus de prețioasă. Nu voia să-l lase pe Robbie în captivitate mai mult de-o săptămînă.

Cu toate că băuse pînă tîrziu cot la cot cu oamenii lui, totuşi se duse la culcare cu mintea încă limpede. Se trezi de tot văzînd-o în patul său pe Janet Lindsay. Ca lord de Rovenshy şi conte de Ciraden, atrăgea femeile cu titlurile sale de noblețe, dar şi fără acestea, înfăţişarea sa frumoasă şi impunătoare ar fi fost de-ajuns.

— Jamie a plecat din nou spre miazăzi? întrebă lordul cu indiferenţă, închizînd uşa în urma lui.

Soţia vecinului era una din cele cîteva femei care-i alinau singurătatea. Nu le chema niciodată, dar nici nu refuza să le primească în patul său. Astă-seară, însă, la gîndul că Robbie zăcea într-un donjon al castelului Harbottle, îi pierise orice chef de-a avea o femeie.

— Lipseşte timp de-o săptămînă, iubitule! răspunse Janet Lindsay, contesă prin naştere şi prin căsătorie şi obişnuită să facă numai ce-i plăcea.

— Ai auzit că azi l-au luat pe Robbie... Chiar de lîngă oamenii mei... Iar ei nu i-au provocat pe englezi în nici un fel.

Vorbise fără să se miste de lîngă uşă. Ea dădu din cap. Părul negru ca pana corbului îi sclipea în lumina sfeşnicelor.

— Cu toate luptele astea... m-am gîndit că poate ai nevoie de... consolare...

El o refuză politicos, rămînînd acolo unde se găsea... departe de pat.

Dar Janet nu călătorise patru mile în plină vijelie ca să fie respinsă. Crescuse într-o casă bogată, unde nimeni nu îndrăznise vreodată să i se pună împotrivă, aşa că nici nu luă în seamă cuvintele lui Johnnie, de parcă ar fi fost adresate altcuiva. Dînd deoparte cuvertura verde, se ridică din pat în toată frumuseţea şi feminitatea ei şi se apropie de Johnnie, goală, unduindu-şi provocatoare trupul alb, pe care jucau luminile focului din vatră.

Dar Johnnie Carre nu suporta din principiu să fie astfel încolţit, aşa că răsuflă adînc, căutînd să se înfrîneze.

— Robbie nu m-ar fi refuzat niciodată, murmură Janet, înălțîndu-și buzele ca să-i sărute obrazul cu umbre albăstrii de la barba nerasă din ajun.

Își lipi sînii mari de vesta lui de piele, lăsîndu-se pe el cu toată puterea, pînă ce Johnnie se dădu înapoi, sprijinindu-se de ușă.

Știa că Janet are dreptate, dar principiile rămîneau principii. La optsprezece ani, Robbie putea face ce voia, risipindu-și favorurile în dreapta și în stînga, la toate femeile aflate de-o parte și de alta a granitei..

— Sînt obosit, zise el.

Spusese adevărul. După două nopți nedormite și cinci ore petrecute în șa, se simțea secătuit de puteri. Dacă situația tragică a lui Robbie n-o mișcase cîtuși de puțin, atunci poate avea să-i înțeleagă oboseala.

— Dar nici n-ai nevoie să te miști, iubitule! șopti contesa, plimbîndu-și ușor degetul pe obrazul lui neras. Stai culcat pe pat, iar eu am să fac restul.

Johnnie încercă să nu se lase ademenit, dar trupul lui reacționă imediat la invitația murmurată cu glas răgușit de dorință. Ea era fierbinte și ispititoare, iar vorbele auzite îi stîrniră simțurile. Mîna ei micuță coborî de-a lungul vestei de piele, mai jos de catarama de argint, oprindu-se provocator pe pantalon, prin care sexul lui se vedea deja zvîcnind.

— Vezi... murmură ea, ridicîndu-se pe vîrfuri și începînd să-i muște ușor buzele. Nu ești chiar *atît* de obosit...

Parfumul ei îi pătrunse în nări — o aromă exotică și amețitoare de iasomie, atît de cunoscută după nenumărate nopți petrecute împreună.

— Îmi placi la nebunie în costumul tău de călărie...

Simți pe obraz șoapta ei fierbinte. Janet se lipise strîns de trupul lui înalt și îmbrăcat în veșminte de piele. Urma de la cataramă se întipărise în carnea femeii.

— Johnnie Carre, căpetenia clanului... Războinicul...

El clătină din cap, ca să alunge această imagine melodramatică. Era un om înzestrat cu simț practic și nu-și făcea

decît datoria — precum părinții și strămoșii lui — ca să-și păstreze pămînturile.

— Ai ucis vreun englez în seara asta? gîfîi Janet Lindsay, plimbîndu-și vîrful limbii pe gîtul lui bronzat și musculos.

Fierbințeala trupului ei îi pătrundea prin haine. Isprăvile și incursiunile lui Johnnie Carre dincolo de graniță erau pentru Janet un afrodisiac... ca și trupul mare și puternic, ca și frumusețea lui întunecată. Ca și rezistența la pat și joaca erotică...

— Dumnezeule, Janet... încercă el să se desprindă.

— Nu mă poți refuza.

Îi înlănțui cu brațele umerii lați.

— N-am să te las...

Limba ei urca spre bărbie.

— Iar Robbie n-o să se supere... Hai, sărută-mă... Îți promit că n-ai să regreți...

Îi trase capul spre ea și-l sărută apăsat. Johnnie rămase impasibil. Nu chiar atît cît să fie grosolan. Într-adevăr, pînă la urmă nu regretă nimic, pentru că Janet era deosebit de pricepută.

Dar ceva mai tîrziu, cînd soția vecinului adormi, Johnnie se sculă de lîngă ea, frămîntat de griji pentru fratele său. Febra trupului reușise să aducă uitarea doar pentru cîteva clipe, cînd nu contase decît să-și potolească simțurile. După aceea, din politețe rămăsese alături de Janet, dîndu-și seama că oricum nu mai putea face nimic în astă-seară ca să schimbe situația lui Robbie.

Se înfășură într-un halat gros de casă, cumpărat din Macao și făcut dintr-o mătase japoneză călduroasă ca o blană, apoi ieși din încăpere. Porni pe coridorul slab luminat care ducea în camera hărților și rămase aici ceasuri întregi, încercînd să găsească drumul cel mai bun între Ravensby și Harbottle. Căuta căile cele mai puțin frecventate din sudul granitei, un urcuș mai domol și o trecătoare mai largă prin munții Cheviot.

Cîntărea cu atenție toate posibilitățile, în eventualitatea unei urmăriri pe drumul de întoarcere acasă.

Capitolul 3

A doua zi de dimineață, un mesager cu steag alb înmînă scrisoarea adresată lordului Godfrey, în care Kinmont arăta că prin răpirea lui Robbie Carre, lord Godfrey încălcase legea, drept care se cerea eliberarea imediată a fratelui mai mic al contelui de Graden.

În mesajul de răspuns, lord Godfrey se scuza la rîndul său, spunînd că situația creată era de competența vice-cancelarului Maiestății Sale, lordul Scroope, care pentru moment se găsea în locuința sa din provincie.

Lordul Scroope fu înștiințat despre cele petrecute. Cea de-a doua scrisoare a lui Kinmont cerea ca prizonierul Robbie Carre să fie eliberat necondiționat, dat fiind că fusese arestat fără nici un temei legal.

Lordul Scroope răspunse că nu putea face nimic fără încuviințarea reginei Ana și a consiliului ei.

Înțelegînd că aceste răspunsuri nu aveau alt scop decît să tergiverseze lucrurile, lordul de Ravensby își puse planul în aplicare.

În ziua cînd lordul Godfrey primise prima scrisoare, în castelul Harbottle se strecuraseră șapte iscoade ale lui Ravensby. În ziua următoare, în mîinile lui Robbie ajunse un mesaj cifrat, transmis printr-un servitor de la han și prin paznicul închisorii – fiecare căpătînd pentru aceste servicii cîte cincizeci de lire.

«SE DUC TRATATIVE...»

Atît spunea mesajul, dar la aceste cuvinte, fratele lordului de Ravensby se lumină la față și temnița începu să i se pară mai ușor de suportat.

Mai trecură patru zile, timp în care ștafetele lordului de Ravensby călăriră pînă la Durham, unde lordul Scroope se bucura de frumusețile naturii, la reședința sa de la Bishopsgate.

Între timp, iscoadele lui Johnnie strînseseră toate informațiile necesare privind drumurile zilnice ale Elizabethei Graham.

După aceste patru zile, totul era pregătit pentru a aduce la îndeplinire planul lordului de Ravensby: răpirea Elizabethei, în vederea unui schimb de ostatici.

Într-o zi de vineri, neobișnuit de caldă pentru luna martie, Johnnie Carre pătrunse la Harbottle deghizat în predicator, însoțit de doi discipoli. Toți trei purtau arme pe sub poalele lungi ale sutanelor negre.

Trecuseră călare prin sat și se opriseră la hanul Peartree, ca să-și adape caii și să ceară găzduire peste noapte. Prînzul îl serviră în camera de la han și, după ce băură două sticle din cel mai bun vin oferit de domnul Peartree, urmară sfatul hangiului, pornind să-i facă o vizită domnișoarei Rosbery, care se ocupa de creșterea și educarea tinerelor fete de prin partea locului.

Domnișoara Rosbery, cîndva guvernanta lady-ei Graham, cîștigase destul de mult de pe urma acestei slujbe încît să-și

poată deschide propria-i școală la Harbottle. Astfel, iscoadele lordului de Ravensby aflară că lady Graham trecea s-o vadă pe domnișoara Rosbery în fiecare după-amiază, pe la orele două.

— Tată, trebuie să mă duc, cu sau fără escortă! insistă ea, exasperată. Și să știi că dacă nu găsești degrabă însoțitor, am să plec singură. Deși nu pot să pricep la ce-mi trebuie pază într-un tîrgușor ca ăsta, cînd la castel sînt două companii de dragoni! Niciodată nu mi s-a întîmplat nimic, nu m-a acostat nimeni! Doamne, tată, toată lumea mă cunoaște, toți știu că ești guvernator regal! replică ea dintr-o suflare, iritată de inexplicabilele restricții impuse de tatăl ei.

După opt ani de căsnicie alături de un bărbat care, deși plin de defecte, măcar îi lăsase o oarecare libertate, îi era greu să se împace cu rolul de fiică supusă și ascultătoare.

— De ce trebuie să te duci la domnișoara Rosbery în fiecare zi? întrebă taică-său furios.

Și lui ajunsese să-i sară țandăra din te miri ce: de cînd se întorsese la Harbottle, fiică-sa avea o comportare de-a dreptul imposibilă.

— Și de ce nu, mă rog? E chiar așa de important să mă ții închisă în castelul ăsta urît, umed și plicticos? Cumva vrei să-mi prezinți la dejun un alt petitor?

— Ar trebui să te măriți din nou! se răsti lord Godfrey, în dorința de a ține în frîu, dacă nu fata, atunci cel puțin averea.

— Uite că eu nu vreau! îi răspunse ea încăpățînată. Și dacă printre bărbații pe care mi-i tot aduci nu se va găsi vreunul cu alte calități decît pămînturi în Northumbria, învecinate cu ale dumitale, să știi că nici n-am de gînd să-mi schimb hotărîrea.

— Poate c-am să te fac eu să ți-o schimbi! scrîșni taică-său, obișnuit să comande, dar neștiind cum să procedeze cu fiica abia întoarsă sub acoperișul natal și care nu mai avea nimic din fata ascultătoare de altădată.

— Nici în ruptul capului, tată! răspunse Elizabeth Godfrey, rostind răspicat fiecare cuvînt, de parcă ar fi făcut exerciţii de pronunţie. E limpede?

Îşi ridică sprîncenele, furioasă. Ochii verzi scăpărau de mânie reţinută.

— Averea mea e în bani lichizi, tată, ceea ce înseamnă că dumneata n-o poţi controla. Se află în păstrarea diaconului de la Chahum, la rîndul lui păzit de un grup de soldaţi din Redesdale. Asta ar trebui să te descurajeze chiar şi pe dumneata — şi cred că aşa s-a gîndit şi Hotchane.

Elizabeth se îndepărtă de biroul tatălui ei, apoi se întoarse lîngă el, adăugînd cu glas mai îmblînzit:

— Mă duc s-o văd pe Rosie şi s-o ajut puţin la şcoală.

Nu suporta aceste certuri interminabile. Detesta să lupte tot timpul pentru dreptul de-a fi stăpînă pe viaţa ei.

— Te rog foarte mult să nu te amesteci.

Lordul Godfrey — conte şi guvernator englez, un om cu influenţă la Curte — îşi împreună sprîncenele groase peste ochii cenuşii şi reci, urmărind-o cu privirea pe Elizabeth, care-i întoarse spatele, ieşind din încăpere.

— Wharton!

Strigătul lui se auzi pînă în curte.

— Adu-mi un paznic!

Nu peste mult timp, Elizabeth Graham ieşi pe poarta castelului şi, fără a-i da vreo atenţie însoţitorului ei, coborî povîrnişul pietruit care ducea în sat, intrînd pe strada principală din Harbottle, la ora aceea înţesată de lume.

Din cînd în cînd se oprea să răspundă la salutul negustorilor şi sătenilor. Crescuse la Harbottle şi cunoştea pe toată lumea. Rămase cîteva clipe în faţa bisericii ca să admire vitraliile ce-l înfăţişau pe Sfîntul Gheorghe ucigînd balaurul şi pe care le îndrăgise din copilărie. Mica bisericuţă medievală se găsea în partea de nord a satului, unde dealurile se pierdeau

într-o vîlcea. Construcția era simplă și nepretențioasă, avînd aerul unei capele de familie. Arhitectura în stil roman era lipsită de ornamente, cu excepția crucii de pe ușă și a ferestrelor cu vitralii colorate. Elizabeth se întreba deseori dacă baronul care ridicase atît castelul de pe deal cît și bisericuța aceasta miniaturală credea în ideea că Dumnezeu îi ajută pe cei ce se ajută singuri. Ferestrele strălucitoare reprezentau scene cu alură războinică, iar Sfîntul Gheorghe, cu părul lui bălai — cel mai romantic dintre personajele acelor scene de bătălie — fusese primul ei erou de basm.

După opt ani de căsnicie cu Hotchane, Elizabeth nu mai credea în eroi de basm, deși încă admira frumusețea vitraliului.

„Mult noroc!" îi ură ea în șoaptă chipului pictat. „Probabil că Sfîntul Gheorghe doarme cu cizmele în picioare..."

Își urmă drumul spre Rosie, străduindu-se să nu se mai gîndească la trista ei căsnicie. Deși taică-său o bătea mereu la cap să se mărite din nou, în prezent se știa liberă și stăpînă pe averea ei. Bucuroasă să respire aerul proaspăt, de primăvară, acum cînd și viața ei se afla în pragul unui nou început, Elizabeth își alungă neliniștea și melancolia.

Ca întotdeauna, era nerăbdătoare s-o revadă și s-o ajute pe Rosie. În fiecare după-amiază, îi învăța pe copii să citească, acompania la clavecin pe fetele care luau lecții de muzică, după care servea ceaiul, stînd de vorbă cu draga ei guvernantă.

Escorta rămase afară. Rosie o întîmpină în prag — frumoasă, veselă și primitoare — sărutînd-o pe amîndoi obrajii.

— Vrei să luăm ceaiul mai întîi? o întrebă fosta guvernantă, citindu-i pe chip îngrijorarea.

— Cum ai ghicit, Rosie? se miră Elizabeth, care totuși își revenise mult după confruntarea cu tatăl ei.

— N-o să renunțe, să știi!

Agnes Rosbery se îngrozise să vadă cum Elizabeth fusese măritată la numai șaisprezece ani cu septuagenarul Hotchane Graham.

— Nu va avea încotro!

— Ar putea găsi un judecător care să decidă în favoarea lui, zise încetișor domnișoara Rosbery, conducînd-o pe Elizabeth pe coridorul lung care dădea în salonaș.

— Dar banii mei sînt bine ascunși.

— Și bine păziți, îmi închipui! o preveni Rosbery, deschizînd ușa unei camere cu vedere spre grădină.

— Destul de bine, răspunse Elizabeth, întrebîndu-se dacă o trupă de soldați din Redesdale ar fi putut ține piept la două companii de dragoni.

— Vino și așează-te aici! îi spuse guvernanta, cu glasul blînd pe care Elizabeth i-l știa încă din copilărie. Am s-o rog pe Tattie să pregătească ceaiul.

Și înainte de-a părăsi încăperea, îi întinse o carte de pe masă, adăugînd:

— Vreau să-ți aud părerea despre ultimul roman al lui Defoe.

Însă Elizabeth nu era în stare să citească. Nu-și putea aduna gîndurile. O epuizase efortul de-a se împotrivi planurilor tatălui ei. Rămase în mijlocul încăperii, chiar acolo unde o lăsase Rosie. În acel moment, în cadrul ușii dinspre grădină își făcu apariția un bărbat.

Veșmintele lui negre contrastau puternic cu lumina și culorile grădinii pline de flori de șofran, dar surîsul binevoitor reducea efectul hainelor întunecate și al apariției neașteptate.

— Bună ziua, lady Graham! o salută Johnnie.

Razele soarelui îi străluceau în părul negru, iar pleoaciunea fusese prea curtenitoare pentru un slujitor al bisericii.

— Vă cunosc de undeva?

Poate ar fi trebuit să se teamă, dar surîsul acela o încînta, la fel ca și privirea lui blîndă. Elizabeth era uluită de atîta frumusețe la un om al bisericii.

— Nu, nu ne-am mai întîlnit. Din păcate...

Ochii lui, de un albastru rece ca gheţurile Mării Nordului, o învăluiau cu o căldură neobişnuită.

— Şi văd că-i adevărat ce se spune despre dumneavoastră, lady Graham.

Lordul de Ravensby făcu încă doi paşi spre ea, ca să-i privească îndeaproape ochii verzi şi strălucitori, ca două smaralde.

— Ochi de pisică... murmură el cu glas catifelat, de parcă ar fi rostit un vers dintr-o poezie.

Brusc, chipul i se destinse într-un zîmbet.

Soarele inunda încăperea, scăldînd-o într-o lumină caldă. Elizabeth se întrebă dacă nu cumva trăia o experienţă mistică. Oare această prezenţă dumnezeiască era un răspuns la gîndurile ei?

— Sînteţi presbiterian? zise ea repede, mai mult ca să-şi poată regăsi stăpînirea de sine. Sau poate reformist?

Bărbatul era îmbrăcat într-o sutană lungă, pe care n-o recunoştea.

— De fapt sînt... începu el încetişor.

O clipă, ea îşi închipui că avea să audă numele vreunui arhanghel — atît de frumos era chipul din faţa ei.

— ...lordul de Ravensby, sfîrşi el cu glas liniştit.

Ei i se tăie răsuflarea. Nici pomeneală de arhanghel pogorît din ceruri la chemarea gîndurilor ei. Era chiar Diavolul — cel mai faimos tîlhar de la graniţă — unde nelegiuirea devenise un mod de viaţă şi puterea se cîştiga cu arma în mînă.

— Trebuie să mergem, zise el.

Elizabeth nu-şi revenise din tulburare.

— Veniţi... insistă lordul, întinzîndu-i mîna cu blîndeţe, de parcă ar fi invitat-o la dans.

— Nu, bîigui ea, trăgîndu-se înapoi.

În minte îi năvăliră zeci de zvonuri cumplite, incredibile, despre Lordul Negru.

— Iertaţi-mă! adăugă contele cu o politeţe neobişnuită pentru acele împrejurări.

Deodată, lady Graham își recăpătă voința. Șocul și spaima de moment se topiră ca prin farmec. Deschise gura ca să țipe, dar Johnnie Carre nu-i lăsă răgazul s-o facă. Nu era la prima incursiune la sud de graniță și nici la prima răpire în vederea unor negocieri. Mîna lui îi astupă gura cu iuțeala fulgerului.

Nu avea nici cea mai mică intenție de a-i face rău. Chiar și gestul de a o împiedica să țipe fusese lipsit de violență, aproape blînd.

Elizabeth Godfrey Graham nu era decît ostaticul de care avea nevoie pentru eliberarea lui Robbie. Nu-și făcuse alte planuri în legătură cu ea. Nu știa cît o prețuia taică-său ca fiică, dar nu avea nici o îndoială că Godfrey era cu ochii pe avere.

Cu siguranță că guvernatorul își va cere fiica înapoi.

Johnnie dădu un ordin scurt și în aceeași clipă se iviră doi oameni, care legară repede mîinile și picioarele Elizabethei, punîndu-i și căluș în gură. Apoi lordul o luă pe umăr.

Cei trei ieșiră prin grădină, apoi pe poarta din zidul roșu de cărămidă. Aici puseră prețioasa povară într-o căruță care-i aștepta în stradă și-o acoperiră cu fîn. Toți trei bărbații își scoaseră sutanele negre, rămînînd în straie de ciobani.

Johnnie Carre sări și el în căruța în care abia dacă încăpea și-și lipi trupul de-al ei, șoptind:

— Nu-ți fac nici un rău.

Cu toate acestea, fata încercă să se tragă într-o parte, înțelegînd abia acum primejdia în care se afla.

El î acoperi fața cu un șal subțire de mătase.

— Ca să nu-ți intre fînul în ochi...

Acum Elizabeth nu mai vedea nimic, dar îi simțea trupul lipit de al ei. Ceilalți oameni îi ascunseră pe amîndoi în fîn. Mireasma de iarbă, trifoi și secară era amețitoare.

Adam și Kinmont mînară căruța, străbătînd satul cît puteau de repede, dar cu grijă să nu atragă prea mult atenția asupra lor. Cînd ajunseră destul de departe, părăsiră căruța într-un crîng de arini, aflat lîngă un rîu. Aici îi așteptau cîțiva oameni, cu caii gata pregătiți.

Porniră în galop către nord. Elizabeth călărea în brațele lordului, tot legată și cu căluș în gură, cu un șold lipit de coapsele lui vînjoase.

Johnnie Carre îi vedea privirea furioasă, dar fiind un bărbat cu experiență, prefera să nu-i asculte protestele.

Ceva mai departe, în vîlceaua de lîngă Allenton, îi întîmpinară două sute de oameni din clanul Carre. Abia acum chipurile tuturor se destinseră. Două sute de scoțieni puteau face față oricărei primejdii și înfrunta orice trupă de soldați. Aveau dreptate să fie atît de bine-dispuși.

— Fratele meu se află în donjonul castelului Harbottle, îi spuse Johnnie Elizabethei, cînd pătrunseră în trecătoarea munților Cheviot.

Pînă acum nu venise nimeni pe urmele lor. Dincolo de munți începea Scoția. Curînd se vor găsi în afară de orice primejdie. Lordul dorea ca fata să cunoască prețul libertății.

— Dacă-mi făgăduiești că n-ai să începi să țipi, îți scot călușul.

Ea dădu din cap, iar Johnnie desfăcu batista albă de in.

— Mulțumesc, Johnnie Carre! vorbi ea răspicat și cu răceală, înțelegînd rostul răpirii.

Nu-i mai era atît de frică, fiindcă era la curent cu dedesubturile politicii de la graniță.

— Sper că fratele tău se va întoarce curînd la Ravensby. Tata are nevoie de banii mei.

— Știu.

Johnnie zîmbi larg, plimbîndu-și încet ochii peste trupul ei, după care o privi în față.

— Regret că Robbie e prizonier. Mi-ar face plăcere să te pot păstra pentru mine.

Buna lui dispoziție era molipsitoare. Ea îi răspunse la zîmbet, amintindu-și că lordul de Ravensby era renumit nu numai pentru vitejie, dar și pentru isprăvile lui amoroase.

Poate că eu sînt îndeajuns de bogată ca să vă pot avea pe amîndoi, zise Elizabeth, cîntărindu-l cu privirea la rîndul ei. Deşi pentru moment nu sînt dispusă să... fiu a cuiva anume, adăugă ea pe cu totul alt ton.

El înţelese avertismentul.

— Însă de-aş fi, urmă fata, recăpătîndu-şi căldura din glas şi atintindu-şi ochii verzi asupra lui, atunci te asigur că *dumneata* ai fi acela.

El rămase uluit. Elizabeth nu numai că nu arăta nici urmă de teamă, dar îi făcuse o propunere care, de regulă, revenea bărbatului. Începea să-i placă fata lui Godfrey. Dacă pînă atunci nu văzuse în ea decît ostaticul pe care urma să-l predea în schimbul lui Robbie, dintr-o dată deveni conştient de căldura şoldului lipit de coapsa lui, în timp ce calul îi purta în galop nebun spre graniţă.

Dar la fel de brusc îşi aminti că în primul rînd trebuia să-l elibereze pe Robbie. Gîndul i se îndreptă spre lucruri mai grave. Nu-şi putea îngădui să primejduiască tratativele: nu se va atinge de Elizabeth Graham.

Oricum, avea cîte femei poftea.

„Deşi nici una atît de blondă şi cu ochii verzi...", continuă să-i dea tîrcoale un gînd pîrdalnic.

Brusc, îşi struni armăsarul şi-o puse pe Elizabeth să călărească pe alt cal. Cum se ştia imprudent şi influentabil, nu avea prea mare încredere că va rezista tentaţiei încă două ceasuri, cît ar mai fi trebuit s-o ţină pe Elizabeth lipită de trupul lui.

Cîteva secunde mai tîrziu, cînd o sui pe cal, dîndu-i hăturile în mînă, ea îi aruncă o privire ciudată, de parcă i-ar fi înţeles gîndul.

— Aşa ai să călătoreşti mai comod, îi explică el, calm şi curtenitor.

— Şi dumneata la fel...

Nu-i stătea în fire să flirteze. Nu făcuse decît o constatare, deşi nu-şi putea stăpîni zîmbetul, văzînd dilema lordului de

Ravensby. Din cîte auzise, bărbatul acesta avusese femei de nu le mai ştia numărul. Iar acum era nevoit să-şi stăpînească poftele, ca să nu pună în primejdie viaţa fratelui său.

— Sper că nu va trebui să rămîi prea mult timp la Ravensby.

Părul lui mătăsos şi negru flutura pe umerii acoperiţi de o platoşă lucrată în argint.

— Aşa sper şi eu.

Amîndoi erau firi practice şi înţelegeau care era miza jocului. Tatăl ei nu va accepta niciodată să piardă averea fiicei numai ca să reţină un prizonier în turnul castelului — chiar dacă era de sînge nobil.

— De cum vom ajunge la Uswayford, vom trimite vorbă tatălui tău.

Calul parcă simţise tulburarea stăpînului şi tropăia pe loc, neliniştit. Johnnie abia reuşea să-l ţină în frîu.

— Asta înseamnă cel mult trei zile, zise ea nepăsătoare. Atît va trebui să abuzez de ospitalitatea dumitale.

Vorbise politicos, de parcă ar fi făcut planuri pentru o vacanţă la ţară.

— Aşa e, cel mult trei zile! încuviinţă Johnnie, trăgînd puternic de hăţuri.

Avea mîini foarte frumoase. Elizabeth remarcă degetele lungi, puternice şi bronzate.

— Poate chiar mai puţin, adăugă ea, brusc tulburată de prezenţa bărbatului.

El nu răspunse nimic, mulţumindu-se să încuviinţeze din cap.

„Nu-i prea mult timp", îi dădu din nou tîrcoale vocea ispitei.

Slăbi frîul, iar calul negru ţîşni năvalnic înainte. Frumoasa Elizabeth cea cu părul bălai rămase undeva în urmă.

La o distanţă sigură.

Johnnie nu-i mai adresă cuvîntul pînă la Ravensby.

Capitolul 4

Goldichouse, inițial o fortăreață, suferise în decursul anilor numeroase modificări, devenind o frumoasă reședință nobiliară, care îmbina mai multe stiluri, de la gotic la neoclasic. Situat în mijlocul unui parc de pe malul rîului Tweed, castelul era împrejmuit de un zid înalt, iar Elizabeth se văzu silită a recunoaște că era cea mai impunătoare construcție pe care o văzuse vreodată.

Pietrele zidului străluceau în lumina aurie a asfințitului. Ferestrele scîpeau ca niște nestemate, printre siluete întunecate de pini și de mesteceni.

În timp ce grupul pătrundea în curtea pavată cu dale de piatră, Elizabeth își zise că aici nu putea locui un războinic de la graniță, ci mai curînd un prinț din Renaștere.

Într-o clipă se văzu înconjurată de curteni și slujitori. Nu mai puțin de patru servitori săriră s-o ajute să descalece. Se uită după lordul de Ravensby, dar în zgomotul și în învălmășeala din curte nu reuși să dea cu ochii de el. Fu condusă printre oameni și cai, pînă la o ușă ferecată, datînd din vremea cînd fortăreața trebuia apărată de eventuale atacuri. Holul de intrare i se păru o peșteră cu comori: zidurile

îmbrăcate în tapiserii bogate, tavanul înalt, susținut de bîrne din lemn curbat, căminul mare cît un perete și focul care duduia vesel, încălzind toată încăperea.

Pe treptele de piatră din fundul încăperii se găsea o femeie — singura prezență vie în imensitatea acestui spațiu. Brunetă, cu pielea albă, suplă, frumoasă, îmbrăcată într-o rochie albastră de cașmir, părea a fi stăpîna castelului.

— Sper să nu fie nevoie să rămîi aici prea mult, zise femeia.

Glasul ei rece se pierdu în ecouri sub bolta încăperii.

Elizabeth nu se așteptase la o primire călduroasă din partea dușmanilor tatălui ei, dar nici la o atitudine atît de ostilă. Lordul de Ravensby o tratase cu mult respect. Cine era femeia aceasta?

— Și eu sper să-mi recapăt libertatea cît mai repede, răspunse fata, apropiindu-se de trepte.

Ghicind neliniștea bărbatului între două vîrste care-o însoțea pe castelană, Elizabeth îi aruncă o privire scurtă. Pe obrazul ridat și ars de soare zări o ușoară roșeață.

— S-a atins de tine?

Aluzia din vorbele femeii era cît se poate de evidentă. Elizabeth nu se îndoi nici o clipă la cine se referea, dar nu apucă să răspundă, pentru că cel care-o răpise i-o luă înainte.

— Bună seara, Janet.

Glasul lui Johnnie Carre era calm și liniștit, blînd și nespus de curtenitor.

— Dă-mi voie să-ți prezint pe lady Graham, zise el, ajungînd la trepte din doi pași. Deși văd că, într-un fel, ați și făcut cunoștință. Lady Graham, dînsa e contesa Janet Lindsay, vecina mea.

Cele două femei făcură cîte o plecăciune.

— Tatăl dumitale a dus niște tratative oficiale la graniță împreună cu soțul contesei Janet Lindsay, contele de Midlothian, se adresă el Elizabethei.

O clipă, parfumul lui o învălui, tulburîndu-i gîndurile.

— Acum, Janet, te rog să ne scuzi, dar trebuie s-o conduc pe lady Graham în camera domniei sale. Călătoria a fost nespus de obositoare pentru toți.

Având experiență cu femeile, nu era niciodată nepoliticos, dar în glasul măsurat se ghicea o notă de autoritate.

— Te aștept ca să-ți servesc cina.

Janet Lindsay vorbise fără ocolișuri. Îl cunoștea destul de bine pe Johnnie ca să știe că va evita să-i facă scene de față cu altcineva.

El șovăi o clipă, apoi spuse liniștit:

— Numai zece minute, cît să mă spăl de noroi.

Lordul de Ravensby nu rosti o vorbă cît timp străbătură labirintul coridoarelor castelului. Slujitorul trebui să-l întrebe a doua oară dacă lady Graham avea sau nu ceva bagaj la ea.

— Cere-i doamnei Reid să-i găsească niște haine! zise el în cele din urmă, continuînd să se gîndească în altă parte.

Mergea foarte repede, iar Elizabeth și slujitorul abia reușeau să țină pasul cu el.

— Ai nevoie de ceva? o întrebă Johnnie.

Era limpede că-l preocupă alte lucruri: întrebarea fusese o simplă formalitate.

— Nu... Nimic... Poate doar vreo carte... Altfel așteptarea va fi plictisitoare.

Văzîndu-l cît era de absent, nu-și închipuia că va primi un răspuns, dar spera ca cel puțin slujitorul să-și amintească rugămintea ei.

Se pare, însă, că vorbele fetei reținură cumva atenția lui Johnnie și, pentru prima oară de cînd mergeau pe coridoarele castelului, lordul deveni conștient de prezența ei.

— Nu vreau să te înșel, lady Graham. Dacă îmi dai cuvîntul dumitale de onoare că n-ai să încerci să fugi, te poți plimba nestingherită prin castel și pe întreg domeniul.

Scoțienii erau întotdeauna politicoși — și chiar galanți — cu oamenii politici și cu ostaticii englezi.

Singura măsură de precauție era ca Elizabeth să fie găzduită într-o încăpere din foișor, în caz că Golfrey ar fi atacat castelul.

— Desigur. Ai cuvîntul meu.

Ajungînd în dreptul celui de-al treilea rînd de scări, Elizabeth se opri o clipă, ca să-şi tragă sufletul.

Johnnie Carre respira regulat, condiţia fizică fiind o calitate obligatorie pentru incursiunile peste graniţă. Tînărul îi adresă un zîmbet dezarmant şi împăciuitor.

— Sper să te simţi bine la Goldichouse. Dankeil Willie îţi va îndeplini toate dorinţele. Cere-i tot ce vrei. Ai la dispoziţie şi o cameristă. Bucătarii noştri sînt foarte pricepuţi, aşa că nu-ţi rămîne decît să le comanzi ce-ţi poftește inima. Am uitat ceva, Willie?

— Vinurile, Johnnie.

Toţi din suita lordului de Ravensby erau uniţi prin diverse legături de rudenie, aşa că se adresau unul altuia cu familiaritate.

Johnnie zîmbi spre Willie, care ţinea pasul voinicește. Trupul lui vînjos căpătase rezistenţă tot suind şi coborînd scările castelului. Chiar dacă Anglia şi Franţa se aflau în război, Parlamentul scoţian se hotărîse să încuviinţeze comerţul cu vinuri franţuzeşti[III].

— Noi bem vinuri franţuzeşti, de care englezii fac rost numai pe sub mînă!..îi explică el Elizabethei cînd ajunseră în capul scărilor. Aşadar, eşti liberă să alegi ce-ţi place. Stăm bine şi cu vinurile de Rin, datorită englezilor şi olandezilor. Willie e mare meşter la vinuri, aşa încît te sfătuiesc să laşi alegerea în seama lui.

Willie zîmbi cu gura la urechi, oferindu-şi serviciile cu cea mai mare căldură.

— Atunci, alege pentru mine, Willie! se hotărî Elizabeth.

— Prea bine, doamnă! sări el, vădit încîntat.

Cîteva momente mai tîrziu, ajunseră la camera din turn: era o încăpere spaţioasă şi confortabilă, ale cărei ferestre ofereau o priveliște minunată. Tavanul era minunat lucrat, iar pereţii zugrăviţi în culori vii, de către artişti italieni aduşi la Ravensby de unul din predecesorii lui Johnnie. Pe podea se aflau covoare groase, turceşti, pe care puteai păşi cu piciorul

pol fără a mai simți răceala pietrei. Mobilierul sculptat cu motive clasice și medievale amintea de o abație.

— Aici e cumva mîna unei zîne? întrebă în șoaptă Elizabeth, uimită de bogăția și fastul încăperii.

Întoarse capul să-și arate mulțumirea, dar descoperi că ochii lui o fixau cu insistență.

Brusc licărul din privire i se stinse și redeveni gazda binevoitoare dinainte.

— Dacă m-aș bucura de ajutorul zînelor, glumi el, ai fi putut rămîne la Harbottle, iar eu l-aș fi scos din temniță pe Robbie cu ajutorul spiridușilor. Aici e mîna mamei mele. Ea s-a ocupat de decorarea camerei.

— Oh! exclamă Elizabeth, nestiind dacă să mai întrebe altceva despre mama lui sau despre familie, și nici dacă era cazul să știe și alte lucruri despre un bărbat care o privea atît de lacom.

De fapt, nu îndrăznea să afle prea multe despre tînărul lord, care-i plăcea din ce în ce mai mult.

Johnnie își dădu seama că ar fi dorit nespus să-i alunge îndoielile cu o sărutare, alinîndu-i temerile într-un mod cît se poate de plăcut pentru amîndoi. Căsătorită cu un bărbat care avusese de patru ori vîrsta ei, ori își luase vreun amant, ori avea mare nevoie de unul. Gîndul acesta aproape că reușea să-l clintească din hotărîrea de-a se înfrîna.

„Nu!" aproape îi veni să strige. „Poate mai tîrziu", își zise, încercînd să-și stăpînească dorința din ce în ce mai puternică.

— Noapte bună, lady Graham!

Se răsuci pe călcîie și, fără altă explicație, părăsi încăperea.

Willie își trecu încurcat degetele prin părul roșcovan și sîrmos, răvășindu-l și mai mult, apoi începu să vorbească, încercînd să umple tăcerea, de parcă șuvoiul de cuvinte ar fi putut îndepărta efectul văditei dorințe a lui Johnnie de-a o avea pe această femeie.

— Lady Graham, v-o prezint pe Helen, camerista dumneavoastră. Iar acum, spuneți-mi ce v-ar face plăcere să mîncați. Helen vă va aduce haine curate și apă caldă. Eu am să vă găsesc ceva de citit. Helen, vino-ncoa! Dînsa este lady Graham...

Capitolul 5

Puțin după aceea, Johnnie intră în sufragerie. Își schimbase costumul de călărie cu altele, potrivite pentru o cină în familie. Părul spălat în grabă și încă ud, era legat la spate. Haina verde de catifea, neîncheiată, lăsa să se vadă vesta albă de brocart, care-i sublinia trupul frumos și viril. Eșarfa înnodată la gît era fixată cu un mic ac de diamant. Purta pantaloni de lînă ecosez și ciorapi asortați, verde cu vinețiu. Avea aerul unui tînăr și viteaz prinț, ajuns în sfîrșit acasă: puternicul și temutul lord de la graniță, învesmîntat în catifea și diamante, părînd și mai înalt în hainele de casă, cu dantelă la mîneci și la gît.

— Iubitule... Mi-a fost dor de tine... gînguri Janet, culcată artistic pe o canapea, astfel încît să i se vadă decolteul adînc al halatului de mătase argintie și rotunjimea sînilor plini de făgăduințe.

— *Te rog*, simte-te ca acasă! rîse ironic Johnnie, stăpînindu-și cu greu iritarea față de intențiile cît se poate de clare ale femeii.

Păşi pe podeaua aşternută cu covoare, observînd că masa fusese pregătită pentru două persoane şi trasă în faţa focului. Nici urmă de servitori. Dînd cu ochii de sticla cu vin din soiul cel mai bun, depusă pe o tipsie de argint, chiar lîngă Janet, îl cuprinse furia la gîndul acestei prezenţe nedorite în casa lui.

Se lăsă pe un scaun, lîngă tava cu vin, şi întinse mîna după un pahar. Ridicînd privirea spre canapeaua unde stătea întinsă contesa, spuse scurt:

— Nu-mi place să mi se dea porunci.

Ochii lui albaştri erau ca de gheaţă.

— Prefer să-mi aleg singur invitaţii pentru cină.

— Nu fii rău, iubitule... răspunse frumoasa contesă, fără să se tulbure cîtuşi de puţin, deşi Johnnie continua s-o sfredelească cu privirea.

Ştia cum să îmbuneze un bărbat şi, mai presus de orice, ştia ce repede îi trecea lui Johnnie supărarea.

— Am poruncit să ţi se pregătească mîncărurile tale favorite... zise ea. Lîngă foc te aşteaptă rachiul care-ţi place cel mai mult şi... am cerut să nu fim deranjaţi cu nici un chip...

Îşi ridică graţioasă umărul de pe canapea. O clipă, halatul căzu într-o parte, dezvelindu-i sînii voluptuoşi, stînd parcă să plesnească sub strînsoarea corsetului de mătase stacojie. Ea schiţă un surîs plin de înţelesuri.

— Eu nu sînt soţul tău, ajuns în prag de bătrîneţe, Janet! zise Johnnie, aruncîndu-i o privire încruntată. Har Domnului, sînt sătul de sîni tineri şi ispititori.

Îşi turnă vin şi, ducînd la gură paharul, îl goli dintr-o înghiţitură.

— Se pare că astă-seară o să cam am de furcă cu tine! murmură bruna Janet, fără să-şi piardă cumpătul, obişnuită să atîţe bărbaţii. Dar tot am să te fac să uiţi de supărare.

— Supărarea mea, replică el întinzînd din nou mîna spre sticlă, se datorează îngîmfării tale fără margini.

La drept vorbind, acelc Janetei nu erau o noutate la Goldiehouse. Iar dacă se gîndea bine, proasta dispoziție i se trăgea de la atitudinea ei arogantă și posesivă de față cu Elizabeth Graham.

— Mă voi strădui să-ți cîștig iertarea pentru faptul c-am vrut să fim numai noi doi la cină, murmură ea pe un ton insinuant. Am să te servesc la masă, am să-ți îndeplinesc toate dorințele, am să fac totul pentru a te mulțumi.

Îi surîse cu drăgălășenie, ca un copil care cere o jucărie.

— Poate că astă-seară ți-aș putea fi și cameristă, adăugă ea, cu un zîmbet jucăuș. Ți-aș putea da chiar în gură...

Apoi, descoperind ce perspective îi oferea un astfel de joc, adăugă, cu o privire plină de înțelesuri:

— După cină, ți-aș putea spăla degetele, unul cîte unul... Aș avea grijă să te simți bine, să te relaxezi... Aș fi supusă și ascultătoare... chiar mai mult decît îngăduie buna cuviință... Ca o fetiță... Cînd ai să vrei să bei ceva, îți voi umple paharul și ți-l voi aduce la jilțul tău de lîngă foc... Am să m-așez la picioarele tale...

Se uită o clipă în ochii lui, apoi își coborî privirea, vrînd să se convingă de interesul lui pentru o femeie supusă și ascultătoare.

— Iar dacă nu vei fi satisfăcut, îți îngădui să mă certi, sfîrși ea, observînd cu un surîs șiret că Johnnie începuse s-o dorească. Să-ți versi focul pe mine... Să te porți ca un stăpîn.

Ochii îi ardeau, șoaptele ei sunau ca o chemare.

Johnnie o privi pe deasupra paharului plin.

— Ține-o tot așa, iubito — murmură el, amuzat — și n-o să mai ai nevoie de mine ca să termini...

Deodată schiță un zîmbet. Vinul îi puse sîngele în mișcare, redîndu-i buna dispoziție. Rochia scumpă și frumu setea aleasă a contesei erau exact contrariul imaginii pe care și-o făcea el despre o cameristă.

— Dar eu am nevoie de *tine*, Johnnie... șopti ea, neluîndu-i în seamă gluma.

Se înfierbînta tot mai mult la gîndul că Johnnie Carre o va sili să se supună vrerii lui.

— Lasă-mă să te slujesc... E plăcerea mea... *Te rog*, Johnnie... Ai să vezi cît pot fi de... ascultătoare...

Prin mătasea rochiei, el văzu cum sfîrcurile sînilor i se întăriseră și, în același timp, îl năpădi o dulce fierbințeală. Auzindu-i declarația, pe buze îi înflori un surîs și vorbi, apăsînd cuvintele:

— Mă îndoiesc că știi ce înseamnă să fii cu adevărat *ascultătoare*, scumpo...

— Pune-mă la încercare, Johnnie...

Își scoase fusta argintie, brodată cu fir roșu, dînd la iveală privelișteа irezistibilă a unor ciorapi lungi, de mătase stacojie, deasupra cărora începea carnea albă a coapselor, apoi cîrlionți negri și mătăsoși.

— Fac tot ce-mi ceri... gîfîi ea.

Numai un monah ar fi putut rezista unei asemenea ispite! Sau nici măcar el. Însă Johnnie Carre nu avea nici un fel de înclinații bisericești, bucurîndu-se în schimb de un nestăvilit și îndelung exersat apetit sexual. Sexul îi zvîcni. Contesa era o femeie superbă, iar oferta ei își făcuse efectul. Totuși, tînărul nu-și uitase supărarea pentru aerele ei de stăpînă. Nu-i plăceau femeile posesive și nu suporta nici un fel de constrîngeri din partea sexului slab. Nevoia de libertate se dovedi mai puternică decît cea fizică.

— Înainte de orice, ascultă-mă bine! zise el cu glas ferm.

— Cere-mi orice!

Dorința nebună de a-i aparține o împingea să încuviințeze tot ce i-ar fi pretins.

El își puse paharul deoparte.

— De data asta vorbesc foarte serios.

Janet își ținu respirația, silindu-se să-i înfrunte privirea fără a-și pierde cumpătul.

— Înțeleg.

— Dacă mai îndrăznești vreodată să-mi dai ordine în propria mea casă, să știi c-am să te umilesc de față cu oricine!

Deși nu ridicase tonul, contesa îi primi amenințarea ca pe-o palmă în plin obraz.

— Bine, Johnnie... murmură ea, intimidată pentru prima oară în viață.

Realitatea se împletea cu jocul, strecurîndu-i un fior rece pe șira spinării.

— Sper c-ai priceput! insistă el, amintindu-și vechea supărare.

În plus, îl chinuia un gînd obsedant, o patimă înnebunitoare de-a o poseda pe Elizabeth, atît de ispititoare în inocența ei. Lady Graham era fructul oprit, pe care Johnnie ardea de dorință să-l guste.

— Am priceput, my lord! răspunse supusă contesa, în vreme ce roșeața îi cuprindea încet-încet sînii opulenți și gîtul subțire, urcînd spre obrazul ca de alabastru. Nu cer decît să-ți fiu pe plac, adăugă ea, cu pleoapele pe jumătate plecate.

— Nu trebuie să te simți *obligată* la astfel de jocuri, scumpo! replică insolent Johnnie, dîndu-și seama că ea nu făcea decît să joace teatru. De regulat, te regulez oricum.

Contesa șovăi o clipă, nu pentru că ar fi fost jenată de grosolănia lui, ci mai curînd pentru a alege între actul imediat și deliciul unei pregătiri a simțurilor. Se hotărî, și-și ridică privirea, întîlnind-o pe cea a bărbatului. Ochii ei ardeau de dorință.

— Vreau să mă joc... declară Janet.

— Dar dacă eu nu vreau?

Tonul lui Johnnie fusese glumeț, iar ochii lui își recăpătaseră sclipirea jucăușă, plimbîndu-se pe trupul minunat ce i se oferea.

— Te voi ajuta să te răzgîndești...

Din vocea ei răzbătea aceeași vrajă veche de cînd Adam și Eva, precum și un sentiment de siguranță, datorat unei vechi legături.

— Ești o fîrfuliță și-o gură-spartă, iubito! i-o tăie Johnnie. Ar fi trebuit să-ți ici de bărbat pe unul mai tînăr...

— Vrei să spui c-aș fi fost credincioasă soțului meu? întrebă ea, deschizînd ochii mari și făcînd pe inocenta.

Johnnie oftă adînc, amintindu-și de cruda realitate a căsătoriilor aristocratice, precum și propria sa îngăduință în ce privea morala.

— Iartă-mi naivitatea de-o clipă... șopti el.

— *Cea mai mare naivitate*, cînd vine de la unul ca tine! răspunse încetișor contesa.

Își ridică sprîncenele frumos desenate.

— Sigur, după ce-ai făcut fericite atîtea femei de prin partea locului — măritate sau nu — ai fi dezamăgit s-auzi de fidelitate în căsnicie.

— Ai dreptate! încuviință el, fără a avea intenția să discute despre fidelitate tocmai cu Janet Lindsay.

Dar îi dădea fîrcoale întrebarea dacă Elizabeth Graham fusese credincioasă bătrînului ei soț. Și dacă da, atunci cum ar răspunde avansurilor unui bărbat în floarea vîrstei? Inima începu să-i bată mai tare. Cum ar reacționa la atingerea lui? Oare avea pielea fierbinte sau răcoroasă? S-ar arăta rece sau înflăcărată după atîția ani de abstinență?

— ...Nu-i așa?

Cu gîndul la Elizabeth Graham, pe care o și vedea în patul lui, nu auzise nimic din ce-i spusese Janet. Se străduí să și-o alunge din minte pe încîntătoarea lady Graham și zîmbi spre contesă în chip de scuză, oftînd încetișor:

— Am avut o zi grea..

— Tocmai vroiam să te întreb, începu Janet, pe tonul umil al unei slujnice, dacă nu mai dorești puțin vin, my lord.

El tăcu o clipă, șocat de contrastul dintre viciul fără rușine al contesei și comportarea stăpînită a Elizabethei Graham. Numai că, pentru moment, lady Graham era departe, iar Janet cea cu sînge fierbinte la picioarele lui. Surîse alene, apoi răspunse:

— De ce nu?

— Într-adevăr, de ce nu, incoruptibilule? replică ea veselă. O secundă am crezut că va trebui să te leg și să te dezbrac împotriva voinței tale...

El surîse din nou.

— Poate mai tîrziu...

— Nu ești obosit?

Era prima întrebare sinceră din acea seară, deși scopul ei rămînea pur egoist.

— Și dac-aș fi? Gîndește-te c-am călărit pînă la Harbottle și înapoi! îi aminti el, privind-o de sus.

— Tu nu ești niciodată obosit, Johnnie! declară contesa, cu siguranța unui copil.

Într-adevăr, nu era. De fapt, acum că lămurise și problema independenței față de contesă, se simțea cît se poate de bine-dispus. Ostatica se afla la Goldichouse, așadar puteau începe tratativele chiar a doua zi. În cel mult o săptămînă, fratele său va fi acasă.

— Bine, rîse Johnnie. Dacă insiști... Nu sînt obosit, dar mi-e al dracului de foame. Și încă ceva, iubito... murmură el. În caz că vrei să mă slujești în noaptea asta, nu-ți trebuie atîtea haine.

Se ridică din jilț și se apropie de masa de lîngă foc, fără să-i mai arunce vreo privire contesei.

Rămase o clipă lîngă masă, apoi spuse răspicat:

— Scaunul, Janet! Te rog să-mi ții scaunul.

Contesa nu era obișnuită să primească porunci, cu atît mai puțin de la un bărbat, așa că-i trebui ceva timp pînă să se dezmeticească. Johnnie auzi foșnetul rochiei de mătase și

pașii ei pe covor. Janet veni chiar lîngă el, atît de aproape încît îi atingea brațul cu sînii, și-l fixă cu o privire sigură și triumfătoare.

— Sărută-mă.

Johnnie nu-și întoarse privirea spre ea, nici nu dădu vreun semn că ar fi auzit-o. În schimb repetă ceva mai tare:

— Ține-mi scaunul ca să mă-așez.

Pe Janet o învălui mireasma de trifoi din părul lui. Îi simțea căldura trupului.

— Mai întîi sărută-mă! insistă ea, lipindu-și trupul de al lui.

De cînd se știa, niciodată n-o refuzase un bărbat.

— Scaunul! zise el pentru a treia oară, făcînd-o să se înfioare pînă în măduva oaselor.

Dar indiferența lui nu făcea decît s-o întărîte și mai tare. Îi puse mîna pe umăr. La atingerea mușchilor lui puternici o cuprinse o dorință nestăvilită.

— Te rog... șopti ea, pierdută.

Niște degete de otel îi prinseră mîna ca într-o menghină, desprinzînd-o de pe umărul lui. Întorcînd puțin capul, Johnnie o eliberă din strînsoare, spunînd:

— Ți-am dat o poruncă. Te rog s-o îndeplinești.

Ea îi trase scaunul.

Johnnie o puse să i-l potrivească de cîteva ori, pînă cînd socoti că-i așezat la o distanță potrivită față de masă.

— Mai aproape... Nu, ceva mai în spate... Împinge-l spre stînga... Așa...

Pe fruntea contesei se iviră cîteva picături de transpirație, dar își stăpîni furia. Atunci lordul îi făcu semn să-i umple pocalul.

— Nu vrei să-mi scot rochia mai întîi? întrebă Janet, ca să lupte cu forțe egale, știind că farmecele ei trupești erau o armă redutabilă.

— Nu, răspunse el, lăsîndu-se pe spate în jilț. Înainte de toate, toarnă-mi vin.

Sirena din ea se opri, şocată. Oare chiar atît de neînsemnată să fi fost pe post de slujnică? Rece ca o mobilă? Furioasă, îşi încruntă sprîncenele, lăsînd buza în jos.

Dar lordul de Ravensby îşi depărtă picioarele şi Janet răsuflă uşurată, văzînd cum pantalonul de lînă nu reuşea să-i ascundă zvîcnetul sexului.

Îi turnă vin, aplecîndu-se spre el, cu sînii voluptuoşi tremurînd prin corsetul de mătase, nespus de îmbietori. Cochetă din fire, cunoştea nenumărate tertipuri de-a stîrni dorinţa.

— Te rog, fii bună şi nu-ţi mai plimba fiţele prin faţa mea! o repezi Johnnie. Pretind ca servitoarele mele să dea dovadă de mai mult bun simţ.

— Cîtă grosolănie! pufni ea, trîntind sticla pe masă.

— Părerile servitorilor nu mă interesează cîtuşi de puţin! replică lordul. Dacă n-ai nimic de spus, mai bine taci.

Se sprijini de spătarul scaunului şi ridică pocalul cu vin de Rin în lumina candelabrului, studiindu-i atent culoarea, de parcă ar fi fost singur în cameră.

— Eşti nesuferit!

Glasul Janetei tremura uşor, dar rămînea provocator şi senzual. Contesa veni în faţa lui, fără un cuvînt, ca o slujitoare care primea dojana stăpînului.

— Că sînt sau nu nesuferit... murmură el într-un tîrziu, măsurîndu-i trupul cu o privire îndrăzneaţă, ...sau aspru şi tiranic — parcă aşa ai spus! — n-are nici o importanţă pentru... Făcu o pauză.

— ...poziţia ta!

Ochii lui albaştri îi susţinură privirea cîteva clipe, dîndu-i a înţelege foarte clar la ce se referise.

— Şi, dacă după ce mă vei servi la masă voi avea chef să mă culc cu tine, ai de ales între a te supune şi-a nu mai pune în veci piciorul în casa mea. Ai priceput?

— Da, Înălţimea Voastră! murmură contesa, cu trupul arzînd de dorinţă.

Își acoperi decolteul cu mîinile, supunîndu-se poruncii stăpînului de-a avea o slujitoare „cu mai mult bun simț".

Lordul îi dădu mîna la o parte, plimbîndu-și ușor degetul pe rotunjimea sînilor.

— N-am spus că nu-mi *plac* sînii tăi... zise el, strecurîndu-și mîna prin decolteu, ca să-i atingă sfîrcurile tari prin corsetul de mătase. Însă n-am chef să mi-i vîri în farfurie.

Încetă s-o mai mîngîie și se lăsă pe spate în jilț, vorbind cu gîndul în altă parte:

— Acum te rog să te dezbraci și-am să văd dacă mai prezinți și alt interes decît acela de-a mă servi la masă.

Distant și rece, o privea ca pe-o străină.

Pe Janet o cuprinse un nou val de dorință și începu să-și descheie rochia cu degete tremurînde. Sîngele îi clocotea în vine, dar în cele din urmă reuși să-și desprindă copcile micuțe, îmbrăcate în mătase, și rochia i se prelinse de-a lungul trupului, căzînd pe covor. Rămase în fața stăpînului, ca o fîrfă de lux, cu jartiere înflorate, cu ciorapi de mătase roșie, cu papuci de catifea violetă, cu corsetul stacojiu atît de strîns pe trup, încît sînii se umflau deasupra taliei de viespe ca niște globuri transparente.

— Păcat că ai sîni atît de mari! zise rar lordul, tolănindu-se în jilț. Eu unul prefer femeile mai suple. Poate c-ar trebui să te trimit la culcare.

— Nu, my lord! Te rog, nu!

Glasul îi trăda panica. Deja ardea de dorință. Tîmplele îi pulsau, iar inima i se zbătea nebunește, odată cu zvîcnetul aproape dureros dinlăuntrul ei.

— Iartă-mă! rosti cu umilință contesa, apăsîndu-și mîna pe sîni, parcă pentru a le ascunde opulența. Aș putea purta o cămașă de noapte, my lord, ca să-ți fiu plăcută la vedere.

Johnnie rămase pe gînduri cîteva clipe. Stînd comod în jilț, ca un împărat asiatic, își plimbă alene degetul pe buza

paharului, apoi aruncă o privire la ceasul din colțul încăperii, părînd să ia o hotărîre.

— E tîrziu, zise el în cele din urmă. Dar dacă tot ești aici, și eu tot am nevoie de o servitoare... Ce mai contează că ai sîni prea mari?

Oftă resemnat.

— Poți rămîne.

În vocea lui se ghicea o undă de iritare.

— Vreau să mă servești la masă fără prea multă vorbărie, îi ceru lordul, cu glas indiferent. Scoate-ți corsetul, dar păstrează papucii și ciorapii. Îmi plac ciorapii roșii de mătase, sfîrși el, de parcă ar fi spus „Îmi place ceaiul dulce".

Îl dorea cu atîta disperare, încît era gata să accepte orice. Se grăbi să-și desfacă șireturile corsetului, în timp ce el continua să-și bea tacticos vinul din pahar. Niciodată nu-și scosese singură corsetul. Întotdeauna o ajutase o cameristă sau un amant.

După cîteva minute de luptă înfrigurată, îl azvîrli deoparte și rămase goală în fața lui Johnnie, transpirată și roșie la față, cu părul ciufulit, toată numai dorință și patimă nebună.

— Acum îmi poți servi cina, zise el, privind-o galeș și arătînd spre o farfurioară pe care se aflau prăjituri cu fructe.

— Mai tîrziu, gîfîi Janet, uitînd să mai fie „supusă și ascultătoare".

Aristocrata din ea își cerea imediat drepturile.

— Acum vreau să facem dragoste!

Pradă unui impuls irezistibil, se apropie de el, înnebunită să-l vadă încă îmbrăcat, în timp ce ea era goală. Calmul și indiferența lui Johnnie o chinuiau ca un desert preferat la care nu putea ajunge. Însă el refuza să-i potolească focul.

— Dar eu nu vreau să mănînc mai tîrziu! protestă lordul, cu asprime în glas. Vreau să mănînc acum.

— My lord, Johnnie! murmură ea, răsuflînd iute și tremurînd de dorință. Nu pot...

El îi aruncă o privire scurtă şi spuse doar atît:

— Serveşte-mă!

Janet trase aer în piept, încercînd să-şi recapete stăpînirea de sine, apoi se întinse spre farfurie şi rupse o bucată de prăjitură.

— Vino mai aproape, îi porunci Johnnie cu glas coborît.

Contesa veni spre el, închizînd ochii o clipă: chiar şi cei cîţiva paşi fuseseră un chin, atît de aproape era de climax. Îi simţi degetele alunecînd de-a lungul coapsei ei.

— Ţi-e foame? o întrebă lordul, pe tonul unei gazde grijulii.

Chiar mîna lui, acum atît de aproape de fierbinţeala umedă a dorinţei, nu era decît un gest obişnuit, de curtenie.

Janet clătină din cap, neputînd scoate un sunet.

— Deschide ochii! îi ceru el, fără să ridice glasul.

Ea se supuse, privindu-l cu ochi arzători.

— Desfă-ţi picioarele! porunci lordul, la fel de indiferent.

Contesa îl ascultă, umilită de propria-i patimă.

Mîna lui fierbinte se strecură de-a lungul coapsei, pînă ce degetele îi atinseră sexul fremătînd de dorinţă. Janet se mişcă uşor, îndemnîndu-l s-o pătrundă.

— Stai liniştită! o dojeni el.

Ea scînci, dar se supuse şi de astă dată.

— Foarte bine! murmură Johnnie, mîngîindu-i uşor sexul, de parcă ar fi vrut să vadă dacă era pregătită să-l primească.

Janet nu-şi dădea seama dacă aprecierea lui se referea la supunerea sau la dorinţa ei de a-i aparţine. Oricum, lordul părea mulţumit şi de una şi de alta, pentru că-şi strecură un deget înlăuntrul ei.

— Acum dă-mi să mănînc! murmură el, ţinînd-o prizonieră şi făcînd un semn din cap spre prăjitura pe care contesa o ţinea în mînă.

Degetele lui îşi continuau mîngîierile răscolitoare, pătrunzînd-o încet, în timp ce ea răspundea fiecărei mişcări cu un oftat de plăcere.

— Dă-mi să mănînc, repetă lordul, văzînd că ea nu-l ascultase, şi imediat îşi strecură încă două degete înlăuntrul ei, pătrunzînd-o atît de adînc încît Janet simţi că i se taie răsuflarea. Trebuie să ai grijă de mine, urmă el, altfel te trimit la culcare.

Contesa nu suporta nici măcar gîndul că Johnnie ar fi putut s-o refuze tocmai acum, aşa că se strădui să-şi alunge din minte orice senzaţie voluptuoasă şi-i îndeplini dorinţa, fără a-şi putea stăpîni tremurul mîinii.

El începu să vorbească, silind-o să rămînă cu mîna întinsă.

— Vreau să te uiţi la mine cînd mănînc. Nu închide ochii. După ce termin, îmi mai dai o bucată.

Johnnie deschise gura, îngăduindu-i să-l servească. Mesteca încet, de parcă şi-ar fi pierdut simţul timpului, fără a-şi retrage degetele dinlăuntrul ei, simţindu-i şoldul gol sprijinit de umărul lui. Mîngîierile lui făceau minuni. Erau desăvîrşite.

Janet abia se mai putea stăpîni, reuşind cu greu să-şi ţină ochii deschişi.

Dar avertismentul lui o silea să-şi păstreze cumpătul.

Avertismentul lui şi propriul trup, clocotind de dorinţă.

— Cît eşti de ascultătoare! şopti el.

Ea răsufla precipitat. Deasupra ciorapilor roşii de mătase, pielea începea să capete o nuanţă trandafirie.

— Mai dă-mi nişte prăjitură cu mere. Uite, ia cuţitul şi taie-mi o bucată. Dacă îmi îndeplineşti toate poruncile fără zăbavă, am să fac dragoste cu tine toată noaptea... Ţi s-a mai întîmplat vreodată să faci dragoste cu un bărbat toată noaptea?

Da. Amîndoi trăiseră astfel de nopţi. Îi veniră brusc în minte clipele lor de extaz şi se eliberă năvalnic, cu un ţipăt înăbuşit.

El îşi aplecă fruntea şi începu să-i sărute cu gingăşie sfîrcurile tari, sporindu-i plăcerea. Cînd orgasmul se termină, îşi retrase degetele dinlăuntrul ei şi se lăsă pe spate în jilţ,

întinzînd mîna după un şervetel de dantelă, cu care îşi şterse încet degetele.

În tăcerea din salon se auzea numai respiraţia gîfîită a contesei. Apoi, încet-încet, îşi recăpătă suflul şi reveni la normal. Îşi ridică genele negre şi trăgînd aer în piept, îl fulgeră pe Johnnie cu privirea.

— Blestemat să fii, cu toate trucurile tale! Te urăsc!

Şi-şi repezi palma spre obrazul lui.

Lordul îi prinse mîna din zbor, fără efort, perfect stăpîn pe reflexele lui.

— Nu zău! rîse el, ţinînd-o de încheietură, blînd dar ferm. Aş fi zis că ţi-a plăcut!

— Şi erecţia ţi-ai păstrat-o pentru alta? şuieră Janet, smulgîndu-şi mîna din strînsoarea lui.

Se aruncă pe jilţul de lîngă Johnnie, încruntată şi ameninţătoare.

Gîndul la acea „alta" îl fulgeră pe tînăr, ca de-atîtea ori de cînd o întîlnise pe blonda şi încîntătoarea lady Graham. Dar era în joc viaţa lui Robbie...

„Nu în astă-seară", îşi zise lordul, fără să-i piară zîmbetul. Ochii lui promiteau plăceri nebănuite.

— Eşti disponibilă?

— Ar trebui să te fac să aştepţi, mormăi ea, încă supărată.

— Într-adevăr, numai că n-ai tu atîta răbdare! o tachină Johnnie.

— Se pare că ai *tu* destulă pentru amîndoi.

— Atunci e bine. Ai terminat cu joaca sau vrei să fiu în continuare stăpînul tău?

— Un rol care ţi se potriveşte de minune! se răsti contesa, simţindu-se din nou umilită. Nu pot să sufăr să termin în felul ăsta!

— Eşti lacomă, scumpo! Nu întotdeauna poţi avea parte de senzaţii divine.

Ea îi aruncă o privire sfredelitoare printre gene.

În schimb ochii lui albaştri erau limpezi ca cei ai unui înger.

— Înţeleg... murmură el, abia stăpînindu-şi zîmbetul.

Se pricepea să descifreze sensul privirilor unei femei.

— Se pare că ai cam vrea să te despăgubesc. Spune-mi ce-mi ceri, să văd cum pot să te ajut.

Glasul îi redevenise cald şi prietenos. Nici urmă de lordul tiranic de adîncauri.

— Ah, afurisitule! gemu ea. Parcă n-ai şti!...

Contesa se lăsă pe spate în jilţul tapiţat cu damasc roşu, care-i punea în valoare şi mai mult pielea albă şi transparentă, ca de fildeş. Se întinse ca o pisică leneşă, lăsînd de-o parte supărarea. Johnnie Carre găsea întotdeauna o cale ca s-o mulţumească.

— Cînd văd prin pantalonul tău cît mă doreşti, zise ea, zîmbind provocator, cum aş putea să-ţi mai port pică?

— Serios? replică el, fără urmă de modestie.

Dar surîsul era încîntător şi sincer. În noaptea aceea, în sufrageria de la Goldiehouse, Johnnie îi aparţinea numai ei.

A doua zi de dimineaţă, înainte de-a se despărţi, lordul îi dădu a înţelege — cu grijă, curtoazie şi diplomaţie — că era de preferat să nu-l mai viziteze pînă la întoarcerea lui Robbie. Nu putea să riste ca negocierile să dea greş. Singura lui preocupare trebuia să fie eliberarea fratelui său. Nu-şi putea îngădui să se gîndească la femei — oricît de seducătoare ar fi fost. În cele din urmă reuşi s-o convingă, dînd dovadă de o răbdare fără margini. Iar cînd, în sfîrşit, adormi alături de ea, era mulţumit: peste cîteva ceasuri va fi singur cu lady Graham.

Capitolul 6

În dimineața următoare, Elizabeth se trezi după un somn fără vise, la care contribuise, probabil, și vinul franțuzesc al lui Willie. După un mic dejun copios, care ar fi mulțumit și-un om obișnuit cu munca cîmpului, se îmbrăcă, ajutată de Helen, pumîndu-și o rochie de stofă ecosez verde cu roșu. Fără a se gîndi cine o purtase înainte, Elizabeth făcu drumul înapoi pe coridoarele castelului, coborînd în curte.

Avea intenția să-și petreacă dimineața vizitînd reședința lordului de Ravensby.

În fața intrării, un rîndaș ținea de frîu un cal înșeuat pentru o femeie. Prin urmare, Janet rămăsese peste noapte! Tîrfă cu sînge albastru!

Dojenindu-se în sinea ei pentru resentimentul pe care i-l stîrnea prezența contesei la castel, Elizabeth traversă curtea cu pași grăbiți, de parcă ar fi vrut să lase în urmă orice supărare. Ieșind pe poarta cea mare, rămase pe malul ierbos al șanțului cu apă, admirînd verdele intens al peisajului, pînă departe spre rîu. Încercă să dea uitării pe Janet Lindsay și pe toate femeile din viața lui Johnnie Carre.

Lordul avea faima unui desfrînat — exact așa cum văzuse cu ochii ei. Puțin îi păsa pe cine aduce în patul lui. Era mai bine să și-l scoată din minte.

În zilele următoare nu-l întîlni aproape deloc pe stăpînul castelului. Johnnie Carre ținea ca nimic să nu-i distragă atenția de la grija de a-l elibera pe Robbie, iar simpla prezență a Elizabethei era o amenințare pentru liniștea lui, așa că prefera să n-o vadă.

Totuși, subconștientul lui reacționa cu totul diferit la această constrîngere autoimpusă, iar în vis îl obseda imaginea Elizabethei Graham culcată în patul său.

Elizabeth petrecea ceasuri întregi în biblioteca de la Goldiehouse, fascinată de colecția de cărți de arhitectură, precum și de machetele reprezentînd diversele modificări aduse castelului. După toate aparențele, plăcerea de-a înfrumuseța reședința seniorială se transmisese de la o generație la alta, fiecare castelan avînd o contribuție la transformarea fortăreței într-un castel.

Cea mai recentă machetă era lucrată în stil clasic și reprezenta fundațiile unei noi aripi, spre soare-apune. Aspectul era intim și familiar, ceea ce însemna că ultimul conte de Graden intenționa să trăiască într-o ambianță mai puțin feudală.

Elizabeth se împrieteni cu Munro, un tînăr arhitect abia reîntors de la Vicenza, unde studiase vilele de țară ale lui Palladio. Fata mergea deseori să-l vadă în biroul lui, ascultîndu-l cu plăcere cum povestea despre principiul lui Palladio de-a integra construcția în mediul ei natural. Elizabeth îi punea tot felul de întrebări, iar el îi arăta desene de-ale maestrului, explicîndu-i mijloacele prin care artistul italian reușea să realizeze un spațiu arhitectural în conformitate cu cadrul natural. Interesul pentru desen și construcții nu era cel al unui novice, pentru că intenționa să-și înalțe și ea o reședință seniorială. Dispunînd de banii lăsați de Hotchane,

avea de gînd să-şi trăiască viaţa independent de tatăl ei şi angajase un agent care să-i achiziţioneze un domeniu în Northumbria, suficient de departe ca Godfrey să nu-şi mai vire nasul.

Lady Graham îşi servea masa în încăperea din turn sau în bucătărie, alături de slujitorii care se arătau nespus de atenţi şi săritori. Alteori petrecea ceasuri plăcute luînd ceaiul în camera doamnei Reid, menajera, sau ascultînd istorioare de-ale ei despre isprăvile familiei Carre. Nu primi nici o invitaţie de-a lua masa cu Johnnie şi oamenii lui — omisiune deliberată din partea lordului. Cunoscîndu-şi propria slăbiciune faţă de Elizabeth, Johnnie prefera s-o evite cu încăpăţînare, mai ales că la cină obişnuia să bea împreună cu ceilalţi: ştia bine că după cîteva pahare de vin sau de rachiu, i-ar fi fost greu să-şi respecte hotărîrea.

Totuşi, într-o după-amiază, se întîlniră din întîmplare în grădină. După o întrevedere cu arhitectul Munro undeva pe malul rîului, Johnnie se întorsese prin grădină, ca să scurteze drumul. Tocmai discutase despre înălţimea probabilă a domului ce se va înălţa deasupra livezii de portocali, legată printr-un pasaj acoperit de propriul lui apartament din noua aripă, încă în construcţie. Totul era o chestiune de proporţii, iar după ce priviseră castelul din mai multe unghiuri, atît lordul cît şi arhitectul conveniseră ca domul să nu fie prea înalt. Altfel, văzut dinspre rîu, ar fi stricat armonia întregului.

Cum întîrziase la întîlnirea cu Kinmont, împreună cu care urma să stabilească termenii răspunsului la scrisoarea primită de la Godfrey în aceeaşi dimineaţă, Johnnie trecu repede printre straturile de flori de forme simetrice, ocolind plantele ornamentale şi sărind peste micul bazin de la intrare, în loc să-l înconjoare. Ieşind de după gardul viu care despărţea havuzul de aleea de pietriş ce ducea pînă la castel, se ciocni cu cineva.

Cu un gest reflex, o apucă pe Elizabeth, care ţipase, gata-gata să cadă pe spate. Cărţile şi foile pe care le ţinuse în mînă se împrăştiaseră în toate părţile.

În ochii ei se citea spaima. Oricare ar fi fost cauza — izbitura sau apariția lui neașteptată — Johnnie se simți atras tocmai de această teamă. Avea senzația că e un vînător aflat în fața prăzii — o emoție firească pentru un bărbat obișnuit cu vînătoarea. Nu se obosi să-și lămurească sentimentele, însă se miră de propria-i reacție, iar degetele i se încleștară și mai puternic pe pielea moale a brațului ei. Ce dacă o durea? Cu un ostatic poți să faci ce vrei. În decursul istoriei acestor locuri, multe femei frumoase fuseseră violate. Asta era mai curînd o regulă, nu o excepție. Elizabeth știa. La fel și Johnnie.

Ea îi citi gîndul în privire și-și spuse c-ar trebui să se teamă de acest bărbat înalt și voinic, care-o ținea prizonieră, mai ales că strălucirea din ochii lui vorbea cît se poate de limpede. Și totuși...

— Iartă-mă... șopti fata, de parcă ea l-ar fi lovit și-acum ar fi preocupat-o numai eticheta.

Sau poate, fără voie, își cerea iertare pentru că-i răspundea la gîndul nerostit.

El șovăi o clipă. Vorbele ei îl șocaseră. Nu cumva îi interpretase greșit temerile? Oare îi oferea numai o scuză de circumstanță sau nu se înșelase, crezînd că-i ghicește în glas o senzualitate abia reținută? Apoi sensul cuvintelor Elizabethei îi deveni clar și simți cum i se strînge inima de-un alt fel de regret. Negocierile pentru eliberarea lui Robbie erau în curs de desfășurare. Curînd fratele lui va părăsi închisoarea din Harbottle, așa încît pentru moment era riscant să-și dea frîu liber poftelor cărnii. Chiar dacă n-ar întîmpina nici o împotrivire din partea ei.

— Iartă-mă și dumneata! vorbi el cu glas aspru, silindu-se să se înfrîneze. Dă-mi voie să-ți adun cărțile.

Cu aceste cuvinte, îi lăsă brațul și se aplecă să-i adune cărțile și hîrtiile risipite pe alee.

Așeză cărțile una peste alta, cu mîinile la cîțiva centimetri de picioarele ei. Simți în nări parfumul de trifoi al săpunului de casă făcut de doamna Reid și în minte îi răsări imaginea Elizabethei în baia aburindă, cu un săpun în mînă,

cu sînii cufundați în apa fierbinte, plimbîndu-și alene săpunul pe tot trupul... Îl fulgeră o dorință irezistibilă și strînse din dinți, furios că trebuia să-și țină firea.

Elizabeth era impresionată de lățimea umerilor lui, sub vesta de piele. Abia acum, cînd îl vedea la picioarele ei, își dădea seama de trupul lui atletic. Ce-ar fi simțit, punîndu-și mîna pe acești umeri arși de soare, văzînd cum joacă mușchii tari, cu grație și forță? Vrăjită de irezistibila virilitate a lordului de Ravensby, își încleștă pumnii, stăpînindu-și pornirea de a-l atinge.

Dar chiar atunci el sări sprinten în picioare.

— Poftim! îi spuse, întinzîndu-i cărțile și hîrtiile, puse una peste alta.

— Mulțumesc, răspunse fata, ținîndu-și răsuflarea, de parcă abia ar fi scăpat dintr-o mare primejdie.

Rămaseră față în față, ca doi adolescenți cuprinși de o dorință mistuitoare, care-i făcea incapabili să vorbească.

Johnnie rupse tăcerea, fiind mare meșter în conversațiile de societate. După ani întregi de experiență cu femeile, știa cum să le intre în grații.

— Văd că te interesează arhitectura, zise el, aruncînd o privire spre cărțile din mîna Elizabethei.

— Vreau să-mi construiesc și eu o casă, răspunse fata cu glas blînd.

— Te-ai hotărît să trăiești singură?

N-ar fi trebuit să rostească atît de apăsat cuvîntul „singură". Ah, de ce nu-și ascunsese mai bine sentimentele?

— Da, încuviință Elizabeth.

Aluzia lui fusese cît se poate de transparentă, pur sexuală.

— *Doresc* să trăiesc singură, adăugă ea, de parcă astfel s-ar fi putut apăra de copleșitoarea lui senzualitate.

Era prea mult pentru Johnnie după zile întregi cît o evitase și cît se gîndise la ea — zile de constrîngeri și abstinență. Niciodată nu stătea pe gînduri, mai ales atunci cînd nu-i trebuia prea mult ca să aleagă. Chiar lîngă el se afla Elizabeth Graham, răpitor de frumoasă în rochia de pînză cenușie, puțin cam

largă pentru ea. Părea fragilă și delicată, iar culoarea rochiei îi scotea în evidență ochii de un verde strălucitor. Cuvîntul „vulnerabilă" îi răsări în minte. Tresări de parcă l-ar fi biciuit cineva.

Ar fi putut-o sili să-i aparțină chiar aici, pe pajiște, la doi pași de castel, ca să-i arate cine era stăpînul. Ar fi putut s-o ia în brațe — cu sau fără voie — ducînd-o în iatacul lui și s-o țină acolo pînă ce soldații lui Godfrey îl vor aduce pe Robbie. Sau ar fi putut să-i întoarcă spatele și să plece.

Rămase cîteva clipe în lumina soarelui de primăvară, nestiind ce să facă. Aceste cîteva momente însemnau enorm pentru un bărbat care acționa întotdeauna sub impulsul momentului, pentru o căpetenie conștientă că deseori nehotărîrea putea marca hotarul dintre viață și moarte.

Pînă la urmă, conștiința îl îndemnă să plece, de dragul lui Robbie.

— Atunci îți urez o viață fericită... de una singură! șopti el.

În spatele acestor cuvinte se ascundea senzualitatea abia stăpînită a bărbatului care se știa dorit de toate femeile.

Johnnie făcu o plecăciune grăbită, dar extrem de curtenitoare, și se retrase.

O secundă ea avu senzația că a cîștigat bătălia. Dar continua s-o obsedeze îndrăzneala vorbelor rostite de lord înainte de despărțire. Johnnie Carre știa că nu lăsa indiferentă pe nici o femeie. Iar Elizabeth era destul de inteligentă ca să priceapă că el îi îngăduise să cîștige.

A doua zi se întîlniră din nou. Venind în biroul lui Munro, Johnnie o găsi aici pe Elizabeth. Se opri brusc în prag, iar ea întoarse capul, auzind că se deschide ușa. Lordul rămase încremenit în fața tinerei femei, a cărei frumusețe părea că luminează încăperea austeră. Paloarea obrazului și rochia de culoarea lămîiei luminau ca o rază de soare pogorîtă asupra

penumbrelor din încăperea mohorîtă. Lambriurile, podeaua de scîndură, uşile şi mobilierul, ba chiar biroul şi masa de scris a lui Munro, toate păreau simplul cadru al unei picturi dumnezeieşti.

— Intră, Johnnie! îl întîmpină Munro. Părerea ta ar fi binevenită. Tocmai discutam cu lady Graham despre meritele arhitecturii de grădină.

— Mai bine mă întorc mai tîrziu.

Femeia aşezată la biroul lui Munro părea să răspîndească o strălucire orbitoare, de parcă ar fi absorbit toată lumina şi căldura razelor de soare pătrunse prin fereastra din spatele arhitectului. De fiecare dată cînd o vedea, i se oprea inima în loc, ori el era obişnuit cu sentimente mai comode la adresa femeilor cu care avea de-a face.

— Trebuie să discutăm despre portalul dintre corpul principal şi aripa cea nouă.

— Stai aşa! sări Munro, fără a-şi da seama ce se petrece cu lordul. Am refăcut planurile. De ce să te întorci mai tîrziu, dacă tot ai venit pînă aici?

Frunzări printre hîrtiile de pe birou.

— Cred c-am ţinut cont de toate sugestiile tale. Şi Elizabeth a fost de acord că sînt binevenite, adăugă el, zîmbind către Johnnie.

Luat prin surprindere de familiaritatea dintre arhitect şi ostatica sa, tînărul îi privi atent, încercînd să-şi dea seama pînă unde mergeau aceste relaţii. Simţi un junghi de gelozie şi începu să se uite chiorîş la cei doi tineri.

— Da? întrebă el. Atunci arată-mi-le.

Şi intră în birou, încruntat şi nemulţumit, ca şi cum ar fi trebuit să-şi apere averea personală.

Elizabeth şi Munro habar n-aveau de bănuielile neîntemeiate ale lui Johnnie, care răsfoia vraful de desene noi. Amîndoi continuau să adnoteze împreună schiţele refăcute.

— De fapt, Elizabeth m-a ajutat să desenez aceste secţiuni transversale, preciză Munro, arătîndu-i lordului schiţele în detaliu.

— Nu mi-a dat voie să mă ocup decît de lucruri neînsemnate! interveni, rîzînd, Elizabeth.

— Să nu spui niciodată că fundația e fără însemnătate! protestă Munro.

— Bine, atunci plicticoase! se corectă ea, veselă. Dar tu ai făcut toate acele minunate arabescuri în relief — și ți-au reușit de minune.

Elizabeth și Munro își zîmbiră unul altuia — ceea ce nu scăpă lordului de Ravensby.

— Mîine, urmă fata, va *trebui* să mă lași să-mi încerc mîna la cartușe[1].

Johnnie încremeni, văzînd-o cum scoate limba în direcția lui Munro, ca un copil care se joacă.

— Dacă nu, te pomenești că n-ai să mai vorbești cu mine? o tachină arhitectul.

— Să știi că nu!

— În cazul ăsta, n-am de ales.

— Foarte înțelept din partea ta. Ce spui cît poate fi de îngăduitor? se întoarse ea spre Johnnie, de parcă l-ar fi inclus și pe el în joc.

— Adevărat.

Acest singur cuvînt fusese rostit cu atîta asprime, încît surîsul Elizabethei se topi într-o clipă.

— Scutește-mă, Ravensby! replică ea scurt. Nu cred că ești cel mai în măsură să dai lecții.

Într-o fracțiune de secundă, chipul ei își pierduse voioșia feciorelnică, devenind neînduplecat și disprețuitor.

— Ai înnebunit, Johnnie? sări Munro. Cere-ți scuze imediat.

Cei doi tineri erau veri și buni prieteni, crescuseră împreună sub același acoperiș, dar în acest moment în privirea lordului nu rămăsese nici urmă din vechile sentimente.

---

1 *Cartuș* — cadru ornamentat cu picturi și sculpturi, unde figurează o inscripție. (n.t.)

— Ca lord și stăpîn al casei, i se adresă el arhitectului, nu sunt obligat s-o fac.

— Elizabeth nu-i ca alte femei, Johnnie! repetă Munro, fără a-și pierde cumpătul, obișnuit de-a lungul anilor să se ia la harță cu vărul lui. Cere-ți scuze de la lady Graham.

— Și dacă nu vreau?

Își înfrînase dorințele, abținîndu-se ca un cavaler cast, așa cum nu-i stătea în fire, iar Elizabeth Graham flirta cu vărul lui!

— Destul! exclamă ea, ridicîndu-se de pe scaun, cu glasul tremurînd de furie reținută. Bănuielile dumitale, lord Graden, n-au nici un temei. Deși, cu o reputație ca a dumitale, nici nu-i de mirare. Te rog să mă scutești de această scenă penibilă. Hotchane v-ar fi aruncat pe amîndoi în rîu, să vă mai răcoriți.

— Aș fi vrut s-o văd și pe asta! mîrîi Johnnie, încă fierbînd de gelozia pe care nu și-o putea explica.

— Hotchane a trăit pînă la șaptezeci și opt de ani, my lord, și asta pentru că a știut să se facă ascultat de armata lui de la Redesdale.

— Dar acum e mort, doamnă. Iar armata lui se află de partea cealaltă a granitei.

— Mă amenințI?

— Nici vorbă.

Glasul lui devenise ceva mai potolit.

— Te rog să nu uiți că sînt ostatică și că există anumite reguli.

— Iar dumneata să nu uiți că aici *eu* fac regulile.

Ea tăcu o clipă.

— Înțeleg.

Apoi, respirînd adînc, adăugă sarcastic:

— În acest caz, te rog îngăduie-mi să plec.

— Să pleci?

Tonul vocii lui cerea o precizare.

— Din cameră.

El șovăi o clipă, exact atît cît să nu se arate politicos, dîndu-i a înțelege cine era stăpînul pe acele meleaguri.

În cele din urmă încuviință din cap.

Ea nu rosti nici un cuvînt prin care să-i recunoască autoritatea, ci se răsuci pe călcîie și părăsi încăperea.

— Va să zică așa... murmură Munro.

Era șocat de confruntarea dintre vărul său și Elizabeth Graham. Nu vedea altă explicație decît gelozia nejustificată a lui Johnnie.

— Și chiar nu te-ai atins de ea?

— Absolut deloc! declară lordul, oftînd. Iartă-mă pentru izbucnirea de adineauri.

— Ar trebui să-i ceri iertare *ei*.

Johnnie ridică din umeri.

— Curînd va pleca de-aici.

— Cum merg tratativele?

— Acum se pun la punct ultimele amănunte.

— Iar ție ți-e din ce în ce mai greu.

Johnnie întîlni ochii albaștri ai arhitectului, care părea ușor amuzat de dublul înțeles al vorbelor sale.

— Cam așa...

— Abstinența asta e ceva nou pentru tine.

De astă dată, Johnnie oftă din adîncul sufletului.

— Absolut.

— Ți se pare că această neobișnuită și galantă cumpătare te face mai virtuos? îl tachină Munro.

— Atît de mult, încît îmi vine să pocnesc pe oricine îmi iese în cale.

— Atunci, chiar c-ar trebui să fii aruncat în rîu, să te mai răcorești, așa cum spunea lady Graham.

— Poate că ea ar trebui să se arunce în patul meu, ca să-mi potolesc dorința.

— Hm! exclamă Munro.

— Întocmai! îl aprobă Johnnie. Ca să vezi cu ce-și bate capul un om fără Dumnezeu ca mine!

Capitolul 7

Tîrziu, în seara celei de-a şasea zile de cînd Elizabeth se afla la Goldichouse, sosi un mesager, prin care lord Godfrey îşi comunica acordul relativ la locul şi ora fixată pentru schimbul de prizonieri.

După ce-şi anunţă oamenii să fie gata pentru a doua zi de dimineaţă, Johnnie se duse s-o vadă pe Elizabeth, ca să-i spună că urma să fie eliberată.

Mai întîi trimise valetul să-i dea de ştire, temîndu-se să n-o deranjeze la o oră atît de tîrzie. Îi lăsă timp să se îmbrace — o măsură de precauţie chiar şi pentru el. Aşteptă vreo jumătate de oră, după care începu să urce scările care duceau în turn.

Bătu în uşă şi-i deschise Helen, care-i zîmbi, făcînd o plecăciune plină de respect.

Toate sfeşnicele erau aprinse, luminînd pînă în cele mai îndepărtate colţuri ale încăperii. Covoarele roşii şi mov deschis străluceau în flacăra jucăuşă a lumînărilor, iar ornamentele

în relief de pe tavan își desfășurau ghirlandele cu fructe și frunze de acant chiar deasupra capului său.

Elizabeth îl primi în picioare, cu părul bălai despletit pe umeri, exact așa cum se găsise atunci cînd fusese trezită din somn. Johnnie observă că patul aranjat în grabă încă mai păstra urma trupului ei, pe pernele așezate una lîngă alta. Această vagă dezordine n-ar fi trebuit să-i trezească o reacție prea puternică, însă lordul simți cum i se iuțeau bătăile inimii la gîndul că ea stătuse culcată acolo.

Se mută de pe un picior pe altul, neliniștit de straniile senzații care-i dădeau tîrcoale. Voia să-i vorbească repede și să plece, dar în același timp dorea să-și întipărească în minte fiecare amănunt, ca să nu piardă nimic din dulcele fior ce i se strecura în suflet.

Elizabeth purta un halat de brocart, de un verde sclipitor, ale cărui poale lungi și tivite cu blană nu reușeau să-i ascundă cu totul dantela albă a cămășii de noapte. În martie, iatacul rămînea destul de rece, cu toate că lumînările erau aprinse, iar în șemineu ardea un foc strașnic.

Sau, mai curînd, *ei* îi era frig.

Johnnie simți cum îl cuprinde fierbințeala.

„Oare ce vrea?" se întrebă Elizabeth, fascinată de privelișteа acestui bărbat puternic și înalt aproape pînă la tavan.

Înălțimea lui făcea ca odaia să i se pară și mai scundă. Sub mantaua scoțiană i se ghiceau umerii largi. Întreaga lui înfățișare vorbea despre viața agitată pe care o ducea. Dimpotrivă, catifeaua albastră de la guler era moale ca și sprîncenele arcuite și mătăsoase.

Oare ce-ar fi să-și plimbe degetul pe linia lor atît de frumos desenată? Ce-ar face el dacă i-ar mîngîia ușor obrazul? În adîncul inimii, Elizabeth chiar *dorea* ca Johnnie să răspundă

mîngîierii. Femeia din ea simțea o nevoie inexplicabilă să-l atingă în intimitatea lui.

Lordul era oricînd dispus să aibă o femeie. Așa-i stătea în fire. Iar Elizabeth nu se îndoia că lui i se părea la fel de firesc să accepte ceea ce-i puteau dărui ele.

Acum iată că Johnnie îi oferea și ei un strop din acel fel de libertate... chiar dacă invitația nu-i fusese adresată lămurit.

Totuși, Elizabeth își înfrînă dorințele ascunse și sentimentele nedefinite. Nu voia să se comporte ca Janet Lindsay -- care se arăta disponibilă fie și pentru o noapte. Unul ca Johnnie Carre ar fi uitat-o în scurt timp, iar orgoliul ei n-ar fi suportat o astfel de lovitură.

Lordul era mult prea frumos și prea seducător pentru a fi nevoit să ceară.

El nu putea decît să se lase rugat — ceea ce Elizabeth n-avea de gînd să facă.

Cu prețul a opt ani din viață, Elizabeth dispunea acum de o avere frumușică, pe care intenționa s-o folosească pentru a-și crea un fel de grădină a Edenului, numai a ei, în Northumbria. Johnnie Carre — om pragmatic și foarte senzual — nu se potrivea în nici un chip cu planurile pe care și le făcuse.

Așadar, cînd începu să vorbească, glasul îi era calm și stăpînit. Nimic de pe chipul ei nu-i trăda gîndurile.

— Ai ceva să-mi spui? îl întrebă.

— Da. Tatăl tău e de acord cu schimbul prizonierilor.

Johnnie încercă să rămînă la fel de sigur pe sine ca Elizabeth.

— Dimineață plecăm la Roundtree. Mi-am închipuit că vrei să afli vestea chiar în seara asta.

— Deci fratele tău se va întoarce acasă.

— Da.

Zîmbetul lui era nespus de fericit.

— Atunci, îngăduie-mi să-ţi mulţumesc pentru ospeţie. Mîine dimineaţă, în graba plecării, s-ar putea să nu am cînd s-o fac.

— S-ar putea, surîse el din nou.

Lordul îşi spuse că Elizabeth era o femeie remarcabilă: rece, stăpînită şi cumpătată, fără a recurge la tertipuri femeieşti. Cumva acest sînge rece era urmarea unei căsnicii fără dragoste sau aşa fusese întotdeauna? Se întrebă ce simţise ea la şaisprezece ani stînd în pat alături de un bătrîn de şaptezeci? Dar la optsprezece? Dar la douăzeci şi patru?

Ar fi vrut să-i arate ce înseamnă să faci dragoste cu un bărbat tînăr. În clipa următoare îşi dădu seama că aroganţa lui nu avea sens. Poate că lady Graham era obişnuită să aibă amanţi tineri.

— Ai avut vreodată un amant? întrebă Johnnie pe negîndite, aproape fără voie.

Cuvintele lui căzură ca un trăsnet în liniştea încăperii.

Şi în inima ei. Dar Elizabeth îşi stăpîni tremurul, gîndindu-se în primul rînd la consecinţe — ceea ce el părea să scape din vedere.

— Nu înţeleg! răspunse cu răceală.

Pentru cei mai mulţi bărbaţi, tonul ei de gheaţă ar fi fost suficient ca să descurajeze.

— Spune-mi, insistă el.

Lady Graham îşi înălţă fruntea, de parcă astfel l-ar fi putut opri sau şi-ar fi domolit bătăile inimii.

— Nu văd de ce-ar trebui să-ţi dau socoteală dumitale. Şi poate-ar fi cazul să-ţi amintesc că nu sîntem singuri.

El aruncă o privire rapidă către Helen, de parcă ar fi uitat de prezenţa ei.

— Poţi să pleci, îi porunci cu glas coborît.

— Rămîi, o opri Elizabeth.

Lordul nu se aştepta să fie contrazis. Nimeni nu îndrăznise s-o facă în cei opt ani de cînd taică-său murise, iar el se întorsese de la Paris ca să-i ia locul. Şovăi cîteva clipe, apoi arătă spre uşă cu un simplu gest al capului.

Helen se uită la Elizabeth, cerîndu-şi iertare din priviri, apoi ieşi.

— Ai să mă sileşti? întrebă lady Graham, furioasă şi dispreţuitoare, în momentul cînd uşa se închise în urma cameristei.

Ca şi în cazul lui Johnnie, nici ei nu-i stătuse nimeni împotrivă de ani de zile, cu excepţia unor constrîngeri ocazionale, impuse de căsătoria cu Hotchane.

— Bineînţeles că nu.

Elizabeth nu-şi putea da seama ce era în mintea lui.

— Răspunde-mi la întrebare.

— Vrei să ştii dacă am avut amanţi?

Îşi înălţase capul, privindu-l cu aroganţa la care-i dădea dreptul titlul de văduvă moştenitoare.

— Bineînţeles, repetă el, de astă-dată mai îmbunat.

Acum că avea de gînd să o seducă, se simţea din nou în largul lui.

— Ai avut?

— Ce-ţi pasă?

— Nu ştiu. Ar trebui să nu-mi pese.

— Atunci n-am să-ţi răspund.

— De ce te fereşti? replică el cu blîndeţe. N-am să te judec. Nici gînd de aşa ceva.

— Nu doresc să discut cu dumneata despre viaţa mea particulară.

La vorbele „viaţa mea particulară", Johnnie şi-o închipui din nou în pat. Imaginea era atît de vie şi reală, încît întinse mîna, gata s-o ia în braţe.

Se stăpîni în ultima clipă şi merse să se aşeze într-un jilţ.

— Am douăzeci şi cinci de ani, îi spuse Elizabethei.

Ea îl înțelese, de parcă ar fi citit un lung eseu despre gîndurile lui. Totuși, continua să se împotrivească unui val de sentimente contradictorii.

— Asta înseamnă că sînt prea bătrînă pentru dumneata.

— Cum așa? De ce?

— Bărbaților le plac femeile tinere.

El începu să rîdă.

— Deci dumneata ai profitat din plin de acest avantaj.

— Poate că sînt mai realistă.

— Poate că te înșeli.

Janet Lindsay era mai mare decît el, la fel și alte cîteva femei cu care se culcase în decursul anilor.

— Ești foarte frumoasă și îmi închipui că nu toți petitorii care-ți cer mîna de la tatăl dumitale se interesează numai de avere.

— Vrei să spui că mă ceri în căsătorie? întrebă ea, cu glas suav.

— Nu. Mie nu-mi trebuie bani — și nici nevastă.

— Dumneata cînd ai nevoie de ceva, pur și simplu întinzi mîna și-ți iei singur, așa e?

— Sînt un om practic, zise el încetișor.

— Adică practicii încălcarea proprietății altora.

— Nu fac decît să iau înapoi ceea ce mi s-a furat și să-mi apăr familia și domeniul. Eu mă ocup de negustorie: vite, oi, lînă...

Zîmbi larg.

— ...și vin. Am o mică flotă comercială care se străduiește să tragă clapa flotei englezești. Însă după doi ani de război, pe continent se pot obține profituri enorme.

Era nespus de atrăgător, stînd comod în jilțul frumos sculptat din iatacul ei. Haina[IV] lui de un albastru pal parcă o îmbia s-o atingă. Își tinea picioarele întinse în față și mușchii puternici se reliefau prin lîna pantalonului. Purta pantofi cu catarame de diamant. Elizabeth îl crezu pe cuvînt că nu avea nevoie de banii ei.

Își ațintì ochii albaștri asupra ei cîteva clipe, apoi murmură:

— Cred c-am aflat răspunsul la întrebare. Vino lîngă mine.

— Nu, răspunse ea în șoaptă. Nu vreau.

— Ba vrei.

Știa. Oare cum ghicise? Elizabeth făcu un pas înapoi, de parcă astfel l-ar fi putut opri. În tăcerea din încăpere, foșnetul rochiei ei se auzi aproape ca un țipăt.

Johnnie se ridică, dar nu se mișcă din loc, nevrînd s-o sperie.

— Am încercat să mă feresc din calea ta, vorbi el liniștit. Niciodată nu mi s-a întîmplat așa ceva.

Făcu o pauză, încercînd să-și adune gîndurile, dar tot ce-și dorea în clipa aceea era s-o strîngă în brațe.

— Țin foarte mult la Robbie, de asta m-am ținut departe. Așa am vrut să fac și-n astă-seară. Am trimis valetul să-ți dea de știre... Ca să nu vin eu, singur și neanunțat, în iatacul dumitale.

Tulburat, își trecu amîndouă mîinile prin păr, uitînd că-l legase la spate.

— La dracu! izbucni el, referindu-se și la păr și la dorința irezistibilă care-l tortura.

— Nici nu știi cît mă chinui... murmură el, abținîndu-se să n-o ia în brațe. Ți-e teamă de mine?

Ea nu răspunse. Era surprinsă că Johnnie îi ghicise sentimentele, făcînd-o să se simtă atît de vulnerabilă.

Din nou se așternu tăcerea.

— Spune ceva, o rugă el, îngrozit de violența propriei pasiuni.

— Nu mi-e teamă de dumneata, ci de mine! rosti ea în cele din urmă, sprijinindu-se de spătarul unui jilț, ca să-și potolească tremurul mîinilor.

Nici un bărbat nu reușise pînă atunci s-o tulbure prin simpla lui prezență.

Nici unul din zecile de petitori aduși de tatăl ei.

Ea nu-şi pierduse niciodată cumpătul.

Niciodată.

Niciodată nu-i bătuse inima atît de nebuneşte. O dulce fierbinteală îi cuprinse obrajii şi în acelaşi timp înlăuntrul ei începu să pulseze o dorinţă dureroasă.

Cauza era Johnnie.

Ochii lui zăboviră cîteva clipe asupra mîinilor ei delicate, încleştate pe spătarul scaunului, apoi o priviră drept în faţă.

— Lasă-mă să te strîng în braţe, şopti el abia auzit, întinzînd mîna spre ea.

Nimeni nu-i vorbise aşa vreodată. Nici un bărbat n-o copleşise cu duioşia şi tandreţea lui. Ca multe alte tinere, şi ea fusese vîndută celui care oferise mai mult — deşi aranjamentele matrimoniale ascundeau tranzacţiile de acest gen sub denumiri mai onorabile.

— N-am să-ţi fac nici un rău... murmură Johnnie, apropiindu-se şi desprinzîndu-i degetele de pe fruntile sfinţilor sculptaţi în lemnul jilţului.

Elizabeth îl crezu, deşi mîinile i se pierdeau în palmele lui uriaşe. Lordul stătea în faţa ei — înalt şi impunător — războinic renumit în tot ţinutul de la graniţă, pirat îmbrăcat în straie scumpe şi cu catarame de diamant.

— Nu mi-e teamă că-mi faci rău, răspunse ea, înălţîndu-şi faţa către Johnnie, cu mîna în mîinile lui fierbinţi.

Apoi zîmbi, cu ochii verzi ca de pisică aţintiţi asupra tînărului, pe sub genele lungi şi negre.

— Mi-e teamă să nu mă uiţi.

El rîse strengăreşte. Chipul bărbătesc era încadrat de şuviţe răzvrătite, pe care şi le dădu la o parte, lăsînd să se vadă pentru prima dată cerceiul de aur din urechea stîngă.

— Eu nu uit niciodată! zise el răspicat, ca un copil care vrea să-şi asigure mama că nu minte.

Elizabethei îi plăcu nespus acest răspuns simplu şi direct. Se simţi mai liniştită, deşi o clipă se întrebă dacă dorinţa ei mistuitoare o făcea să creadă tot ce-i spune.

— Eşti foarte bun... şopti fata, plimbîndu-şi degetul pe sprîncenele lui negre şi mătăsoase. De mult voiam să fac gestul acesta... explică ea, la fel de directă cum fusese Johnnie.

— E un început, remarcă lordul, zîmbind larg.

Dinţii albi şi frumoşi străluceau pe chipul ars de soare.

— Ceea ce mi-am dorit eu, urmă el, strîngîndu-i mîna şi mai tare, era să te văd culcată pe patul de colo.

— Atunci va trebui să rămîi şi peste noapte, spuse fără fereală Elizabeth.

Zbuciumul întregii ei fiinţe o silea să facă ea însăşi primul pas.

Fără să-şi dea seama, lady Graham îi oferea pur şi simplu paradisul, dar Johnnie se feri să-şi arate fericirea. Trăgînd-o lîngă el, cu o patimă aproape violentă, îi murmură cu buzele lipite de-ale ei:

— Va fi plăcerea mea...

Sărutarea fusese dulce, aşa cum îşi închipuise.

Elizabeth trăise bucuria de-a săruta gura unui bărbat de douăzeci şi cinci de ani. Ce gură minunată, cu un gust dumnezeiesc de vin de Rin. Auzind-o, Johnnie se oferi să-i umple şi ei paharul.

Ea refuză, deja îmbătată de dorinţă.

Ochiul priceput al lui Johnnie o ghicise fără greş. Ar fi putut jura că fata nu avusese nici un amant. Iar gîndul acesta era destul ca să-i trezească o dorinţă pătimaşă.

Nu pierdură vremea cu sărutări languroase şi mîngîieri savante. El trebuia să se grăbească, pentru că Elizabeth era toată numai flacără.

— Nu mai pot aștepta... gemu ea, în timp ce Johnnie îi desfăcea nasturii halatului cu guler de blană.

Luat prin surprindere, se văzu silit să improvizeze și, strecurîndu-și mîna pe sub genunchii ei, o ridică în brațe.

O purtă spre pat, în timp ce ea i se agățase de gît cu amîndouă mîinile, acoperindu-i fața cu sărutări, nebună de dorință, fără să-i pese dacă el ar fi crezut-o lipsită de rușine. Niciodată nu cunoscuse plăcerea de-a avea aproape trupul vînjos al unui tînăr, iar acum, cînd îl simțea lipit de-al ei, aproape că-și pierdea mințile de plăcere.

Din trei pași, Johnnie ajunse la pat și-o culcă pe cuvertura de lînă brodată, între pernele de dantelă. Și cum Elizabeth îl înlănțuia în continuare, se lăsă încet lîngă ea, sărutînd-o cu blîndețe și încercînd să se desprindă din îmbrățișare.

— Nu fug nicăieri... murmură el, auzind-o cum geme, nevrînd să-i dea drumul. Sînt aici, o liniști el cu duioșie. Rămîn cu tine...

Se gîndi cît trebuie să suferit Elizabeth în cei opt ani de căsnicie.

— Ajută-mă! îl rugă ea, uitîndu-și mîndria, umilită de propria-i dorință pentru acest bărbat care avea s-o uite într-o săptămînă.

Nu-i mai păsa. Nu-i mai păsa de nimic. Tot ce-și dorea era să-l simtă înlăuntrul ei.

— Să ne ajutăm unul pe altul, gîfîi el, cu fața aproape lipită de-a ei, mîngîindu-i buzele cu vîrful degetului. Încă puțin... Numai cîteva clipe...

Îi dădu rochia la o parte, ridicînd-o în sus, ca să-i elibereze trupul de povara vesmintelor. Cînd îi puse palma pe coapsă, ea se eliberă, cu un geamăt înăbușit.

O eliberare chinuitoare, care-i umplu ochii de lacrimi.

— Nu plînge, îi șopti Johnnie. Data viitoare va fi și mai bine.

Auzindu-l, pleoapele ei se zbătură şi în ochii verzi sclipi un licăr de recunoştinţă.

— Ai să vezi că va exista şi „data viitoare", iubita mea! murmură Johnnie, simţindu-se cu cîteva secole mai bătrîn decît femeia lipsită de experienţă din faţa lui.

Îi mîngîie coapsa fierbinte, mişcîndu-şi uşor degetele ceva mai sus, ca să dea înţeles vorbelor sale.

Atingerea lui îi turnă foc în vine şi Elizabeth gemu, muşcîndu-şi buzele, într-o tîrzie pornire de pudoare. Văzînd-o cum încearcă să se stăpînească, Johnnie îşi mişcă mîna şi mai aproape de sexul ei pulsînd de dorinţă.

— Nu-i nimeni aici... Numai tu şi cu mine... Nici un fel de reguli...

Glasul lui blînd o ajută să se destindă, să se liniştească. Mîna lui caldă, rămasă pe buzele umede ale sexului ei, o făcu să uite tot ce învăţase despre puritate şi bună-cuviinţă, despre ispită şi excese.

— Tu n-ai respectat niciodată regulile... şopti Elizabeth, cu ochii pe jumătate închişi, simţind cum creşte în ea din nou dorinţa.

Dacă ar fi vrut să se arate grosolan, lordul i-ar fi spus că era complet lipsită de experienţă şi că puritatea ei îl atrăgea mai mult decît o sută de femei pricepute ca Janet Lindsay.

— Prin urmare, va trebui să ne străduim amîndoi să îndepărtăm acest neajuns!

Îi ridică halatul de brocart şi cămaşa de noapte, dezvelindu-i trupul pînă deasupra sînilor pietroşi.

— Şi dacă n-am să vreau să te ascult?

Glasul ei trăda o uşoară iritare şi Johnnie se întrebă de cîte ori pînă atunci fusese silită să se supună.

— Poţi să mă refuzi oricînd doreşti. Nu sînt un egoist, deşi...

Făcu o pauză, zîmbind cu şiretenie.

— ...dacă nu te superi, scumpa mea Elizabeth, de data asta nu ne mai grăbim ca prima oară.

— Înțeleg că trebuie să-mi cer scuze... îl tachină ea.

Asprimea din privire dispăruse.

— Niciodată să nu-ți ceri scuze în pat. Asta-i regula numărul unu și singura de care țin cont!

Se juca cu părul ei auriu, care sclipea în lumină, în culorile inocenței.

— De data asta nu ne mai grăbim.

Și Johnnie simțea nevoia dureroasă să se elibereze, deși se controla mai mult ca ea. O dorise din clipa cînd privirea i se oprise asupra ei, la Uswayford.

Începu să-și descheie pantalonii. Îndată, mîini micute săriră să-l ajute.

Nepricepută și neîndemînatică, nu reuși să-i desfacă decît doi nasturi de aur, apoi el îi duse mîinile pe umerii lui și zîmbind, îi descheie pe ceilalți. Dacă nu se grăbea, avea să se pună într-o situație penibilă, ca un adolescent. Iar după șase zile de cînd își înfrîna dorința de-a o poseda pe Elizabeth Graham, nu renunța la plăcerea de-a se elibera înlăuntrul ei. Își făcu repede loc între coapsele ei fierbinți și pătrunse în miezul cald al ființei ei celei mai intime.

Se potriveau perfect. Cînd ea își ridică șoldurile ca să-l primească și mai mult, tot trupul lui se înfioră de plăcere. Satisfăcut și înnebunit de dorință, se strecură tot mai adînc în ea, îndemnat de mișcarea puternică și insistentă a mîinilor ei lipite de șoldurile lui. Se retrăgea încet, apoi revenea și iar se retrăgea, într-un dans al pasiunii, care-i umplea de extaz pe amîndoi. Iar cînd el simți că nu mai rezistă, înaintă încă puțin, pînă în punctul în care senzația ei ajungea la apogeu și-o auzi descărcîndu-se, cu un țipăt prelung și ascuțit.

Rămas la un pas în urma impetuoasei lady Graham, Johnnie reuși s-o satisfacă aproape imediat cu un al treilea orgasm, cînd își îngădui și el să se elibereze.

Ea își ridică fruntea, sărutîndu-i în neștire fața, gîtul, pieptul, într-un elan de mulțumire și recunoștință, iar el rămase aplecat deasupra ei, ascultîndu-i șoaptele fericite și primindu-i mîngîierile.

Trupul lui încă vibra de fiorul acelei împliniri, cînd simți că îl cuprinde din nou dorința. Îi plăceau sărutările Elizabethei, îi plăcea să se știe înlăuntrul ei, îi plăcea cum îi înlănțuia șoldurile și se gîndea cu încîntare ce mult mai rămînea pînă dimineață.

— Oare e cu putință... începu ea, plimbîndu-și privirea care părea scăldată într-o lumină nouă. Nu știu... și nu vreau să mă crezi lacomă... tu ai experiență... ar trebui să cunoști astfel de lucruri... adică... tu...

— Pot să te țin în formă toată noaptea, draga mea! răspunse el vădit amuzat. Dacă asta voiai să mă întrebi...

În ochii ei mari se citea uimirea.

— Toată noaptea? șopti, nevenindu-i să creadă.

— Toată noaptea, scumpa mea Bitsy! încuviință el cu duioșie, de parcă ar fi vorbit unui copil dintr-o prăvălie cu zaharicale. Doar dacă nu te consideri prea bătrînă...

Ea îi scoase limba, asigurîndu-l că era o femeie în toată firea și asta din nenumărate motive.

— Ești perfectă! o liniști el. Nici prea tînără, nici prea bătrînă. Nu-ți găsesc nici un cusur, decît...

Făcu o pauză, zîmbind poznaș.

— Decît?

În glasul ei se citea nesiguranță și orgoliu, mirare și încîntare.

— Ești mult prea îmbrăcată! îi spuse el fără înconjur.

— Oh! Numai atît? Mă temeam că te-am nemulțumit în alt fel. Mmmm... Oare femeile pot cere... vreau să zic...

Îi văzu zîmbetul cuceritor și înțelese.

— Cu tine... o femeie poate cere orice, nu-i așa?

— Întotdeauna sînt gata să mai învăț cîte ceva! o necăji el.

— Cîtă modestie! se alintă Elizabeth.

— E una din nenumăratele mele calităţi.

Surîsul lui fermecător aproape o făcu să-l creadă.

— Dar nu şi-aceea care m-ar interesa în primul rînd.

De astă-dată, Elizabeth era cea care-l privea seducătoare.

— O femeie uşuratică! Ce nostim!

Ochii lui albaştri sclipiră înveseliţi.

— Chiar sînt, aşa-i? murmură Elizabeth, savurînd fiecare clipă a acestei nopţi, după atîţia ani lipsiţi de bucurie. Acum, dacă mă laşi numai o clipă, urmă ea, împingîndu-l deoparte şi sărind în picioare, am să văd cum răspunzi la unele sugestii...

El rămase culcat pe spate, rîzînd din toată inima, anticipînd noi plăceri. Răsucindu-se într-o rînă, îşi propti capul în palmă, urmărind-o cum îşi desfăcea copcile rochiei.

— Aştept să învăţ de la tine... şopti el. Hotchane era un bun profesor?

— Nu-i treaba ta! îi răspunse ea zîmbind suav. Oare toţi bărbaţii sînt la fel de posesivi?

El înălţă din sprîncene, ridicînd din umeri.

— Eu nu.

— Bine.

Elizabeth se aflase prea multă vreme sub dominaţia tatălui ei, apoi a soţului, astfel încît devenise susceptibilă cînd era vorba de independenţă. Voia să lămurească lucrurile de la început. Îşi eliberă braţele din mînecile halatului, apoi îşi dădu jos cămaşa de noapte, lăsîndu-le să alunece pe covor. Era minunat de frumoasă aşa, goală, cu trupul zvelt, cu picioare lungi şi complet lipsită de prejudecăţi.

— Acum *tu* eşti mult prea îmbrăcat! zise ea, privind pieziş spre Johnnie.

El se supuse, scoţîndu-şi repede hainele. Cîteva clipe mai tîrziu, stătea culcat în pat, cu trupul bronzat şi voinic, ca o zeitate păgînă, simbolizînd în acelaşi timp iubirea şi desfrîul.

Își deschise brațele, prinzînd-o din zbor pe Elizabeth, care sărise lîngă el, veselă și pusă pe șotii. Amîndoi se rostogoliră în patul uriaș, datînd din vremea cînd toți membrii familiei dormeau împreună, apoi Johnnie o prinse captivă sub greutatea lui, sărutînd-o în timp ce ea rîdea, chicotea și se zbătea ca o victatc speriată, răspunzîndu-i la sărutări.

Era cînd scrioasă, cînd ghiduşă, uluită să se descopere atît de dornică de plăcerea pe care o puteau împărtăși un bărbat și o femeie.

— Îmi dai voie? întrebă ea la un moment dat, cu ochii la izvorul extazului ei.

El încuviință zîmbind, iar Elizabeth îi atinse cu degetul vîrful penisului, de parcă ar fi fost un obiect periculos. Ei bine, nu era! Și avea să se convingă singură în numeroase rînduri. Trezirea ei la senzualitate îi deșteptă lui Johnnie vechi amintiri, de multă vreme îngropate în memorie. Surîsul lui era exact cel care-i plăcea ducesei d'Artois, în anii cît stătuse la Paris.

— Mai vreau... mai vreau... ceru Elizabeth puțin mai tîrziu.

Era veselă și voluptuoasă, iar sărutările ei nespus de dulci. Johnnie Carre — tînăr, dornic și cucerit de feminitatea ei — îi făcu pe plac.

Lordul se arătă profund mișcat de abandonul și bucuria Elizabethei, de recunoștința pentru clipele de extaz pe care i le dăruia. Tîrziu după miezul nopții, cînd lumînările erau aproape stinse, iar focul abia mai pîlpîia, Elizabeth se cuibări lîngă el, strîns lipită de trupul lui fierbinte, după o nouă descărcare vijelioasă.

— Nu mi-am închipuit niciodată că voi cunoaște asemenea plăceri, zise ea. Nici nu știi cît îți mulțumesc, Johnnie.

Se ridică într-un cot, sărutîndu-l cu tandrețe.

Văzînd atîta candoare, atîta simplitate copilărească, lordul uită de toate legăturile întîmplătoare pe care le avusese pînă atunci. În noaptea aceea nu-l mai preocupa să-şi potolească propriile simţuri, impresionat de foamea trupului ei.

— N-am ştiut niciodată... murmură Elizabeth cu o clipă înainte să adoarmă.

Surîzînd mulţumită, se strînse mai aproape de el, cu părul blond şi parfumat răsfirat pe braţul lui, cu răsuflarea fierbinte încălzindu-i pieptul.

— Dar acum ştiu... sfîrşi ea, oftînd adînc.

Prin somn întinse degetele să-i mîngîie obrazul.

— Sînt aici... şopti el, luîndu-i mîna şi sărutîndu-i palma deschisă.

Ea zîmbi prin somn, nespus de fericită.

După ce Elizabeth îşi domoli febra trupului, cufundîndu-se într-un somn adînc, Johnnie descoperi că nu putea să adoarmă — lucru ciudat pentru cineva obişnuit să aţipească în şa.

Nu ştia — sau mai curînd, nu voia să ştie — care e motivul.

La răsăritul soarelui, o trezi cu o sărutare şi făcură din nou dragoste, înainte să se despartă. De astă-dată îl copleşi un adînc sentiment de tristeţe.

Primul din viaţa lui Johnnie Carre.

Îşi luară rămas-bun încă de dimineaţă, pentru că interesele politice nu se schimbaseră peste noapte şi nici vechii duşmani nu încheiaseră pace, de dragul a doi tineri care făcuseră dragoste.

Îi despărțeau cerul și pămîntul.
Îi despărțeau popoare întregi.
Îi despărțeau cauze, motive și reguli de protocol.
Iar ei știau.

— Vreau să-ți mulțumesc din tot sufletul... zise ea cînd își luară rămas bun cu o politeță rece, de parcă n-ar fi stat toată noaptea goi, unul în brațele celuilalt.

Vorbeau ca și cînd s-ar fi despărțit la sfîrșitul unei petreceri.

— ...pentru clipele unice pe care mi le-ai dăruit.

El îi aruncă o privire rapidă printre gene, încercînd să prindă sensul exact al vorbelor ei. Niciodată nu i se întîmplase să-i mulțumească o femeie.

Elizabeth zîmbi, cuibărită sub brațul lui Johnnie, cu capul pe pieptul lui.

— După cum te uiți la mine, bănuiesc că nu prea primești mulțumiri.

Brusc, chipul bărbatului se destinse într-un surîs.

— De fapt, tu ești prima care-o face. Dar... să știi că m-am simțit bine alături de tine. Și dacă nu ne-ar despărți atîta cale, aproape că ți-aș spune să vii să mă mai vezi din cînd în cînd...

— De n-aș risca să dau naștere vreunui conflict internațional, mai că m-ar tenta invitația.

Și pe el l-ar fi tentat, de nu l-ar fi urît atît de mult pe tatăl Elizabethei.

— Secretul nu-i greu de păstrat, doar trecem granița de-atîtea ori. Dificultatea e alta.

— Adică tata, zise ea, cu neașteptată asprime.

— El și susținătorii lui. Clanul Sassenach încearcă să ne provoace încă de anul trecut, de la ultima întrunire a Parlamentului. N-am de gînd să le cad victimă.

— Oare Scoția chiar va cere să devină independentă?

Elizabeth își aminti că în noiembrie, cînd primul Parlament scotian întrunit după anul 1689 își suspendase lucrările, la Londra fuseseră trimise mai multe petiții ostile Angliei. Cum se punea problema succesiunii, după o sută de ani de cînd Scoția fusese guvernată de monarhul englez, și cum curtile europene își vîrau din nou nasul în treburile scoțienilor, cu gîndul la propriile lor interese, sosise momentul ca Scoția să încheie socotelile cu Anglia, o dată pentru totdeauna.

Johnnie oftă încetișor, abținîndu-se să divulge vreun secret politic. Oricît ar fi fost de intimi, Elizabeth era, totuși, fiica dușmanului său.

— Sînt mulți care gîndesc așa, răspunse el.

— Și tu?

— I-aș putea vorbi despre așa ceva unei femei din clanul Sassenach? rîse el, apăsînd-o ușor cu degetul pe vîrful nasului. Chiar dac-ar fi o vrăjitoare mai mare decît Circe[1]...

— Așa, ca mine?

În glasul ei se ghicea o curiozitate copilărească.

— Bineînțeles. Doar ți-au mai spus și alți bărbați.

Ea tăcu o clipă, părînd că stă pe gînduri.

— Niciodată, sosi răspunsul de o sinceritate cuceritoare.

Johnnie rămase uluit, pentru că Elizabeth — blondă și cu ochii verzi — era o femeie superbă.

— Hotchane te încuia în casă? întrebă el.

— Nu, dar mă considera proprietatea lui.

— Și nimeni n-avea chef să moară de dragul de a-ți face un compliment.

— Cam așa ceva.

Acum vorbea din nou stăpînit. Dar peste cîteva secunde își ridică bărbia, sfidătoare.

— N-am să mai îngădui una ca asta.

---

1 *Circe* — vrăjitoare din insula Eea, care a încercat să-l rețină prin farmece pe Ulise, după ce i-a transformat pe însoțitorii lui în porci. (n.t.)

— Văd că ești foarte pornită, o tachină Johnnie.

— Opt ani mi-au fost de-ajuns ca să înțeleg ce valoare are libertatea, replică ea cu blîndețe.

— Atunci îți doresc mult noroc.

Johnnie cunoștea care erau limitele independenței la o femeie din vremurile acelea, așa că preferă să nu-i spună exact ce gîndea.

— Cu o moștenire ca a mea, nici n-am nevoie de noroc.

— Poate că nu... răspunse el, cu două înțelesuri.

Noaptea petrecută alături de Elizabeth nu-i dădea dreptul să-și închipuie că ar putea să-i dirijeze viața. Dar femeile erau supuse la tot felul de constrîngeri. Cunoștea destule cazuri cînd fetele serviseră intereselor unor familii de avari fără scrupule.

— Oamenii din Redesdale ai lui Hotchane mă vor ajuta să-mi păstrez independența.

— Fără îndoială.

Dar n-o vor urma. Aveau nevoie de un bărbat, căruia să se supună și care să le umple sipetele, conducîndu-i din cînd în cînd la sud de graniță, în incursiuni extrem de profitabile. Johnnie era convins că unii membri ai familiei lui Hotchane își disputau deja poziția de conducător.

— Ai o escortă personală? urmă el, întrebîndu-se cît îi datora în schimbul plăcerii de o noapte.

— O mînă de oameni.

— Cîți?

Obișnuit cu viața de la graniță, începu să calculeze în gînd numărul care i-ar fi garantat securitatea.

— Șaizeci.

Nu erau puțini. Cu siguranță că Elizabeth cunoștea riscurile.

— Sînt de încredere?

— Da.

Johnnie se ridică în capul oaselor, sprijinindu-se de perne, apoi o așează pe genunchii lui, ridicînd-o ca pe un fulg, cu un gest de-o duioșie infinită.

— Pari foarte sigură de ei. Ce te face să crezi că-ți sînt credincioși?

Știind cît de violenți erau cei din familia lui Hotchane, începu să-l preocupe serios siguranța ei. Imensa avere pe care o moștenise îi punea viața în primejdie.

— Sînt escorta mea de opt ani de zile... Cum să n-am încredere în ei?

Johnnie căzu de acord că șaizeci de oameni de la Redesdale erau o pază suficientă. Se mai liniști, văzînd-o atît de convinsă.

— Probabil că fiii lui Hotchane încearcă să pună mîna pe bani, o avertiză el.

— Sînt mulți care vor să pună mîna pe bani, începînd cu tata. Ești sigur că tu nu umbli tot după avere? îl întrebă Elizabeth în glumă, ghemuită la pieptul lui, unde se simțea în siguranță, deși teoretic Johnnie era dușmanul ei.

— Eu nu iau bani de la femei. Nici dacă am nevoie. Dar nu am!

— Un scoțian bogat? Asta-i o raritate! exclamă ea zîmbind, cuprinsă de o inexplicabilă bucurie.

— Există și unii ca mine, în ciuda restricțiilor impuse Scoției de către englezi! observă el cu răceală.

— Iartă-mă! se grăbi ea să-i răspundă, amintindu-și politica severă a Angliei și propria-i reacție neînduplecată față de colonia Darien, care sărăcise Scoția și mai mult(V). Iartă-mă, a fost o vorbă nechibzuită.

— Te iert, zîmbi Johnnie. Iar acum, dacă nu te superi... Cînd țin în brațe o femeie frumoasă, n-am chef să discut despre politică.

O sărută ușor pe obraz, ametind-o cu răsuflarea lui fierbinte.

— Ne mai rămîn vreo zece minute...

— Ce bine... șopti ea, cuprinzîndu-l cu brațele pe după umeri și mușcîndu-i buzele încetișor. Și să știi... murmură cu gura lipită de-a lui... nu-mi pasă că-l fac pe tata să mă aștepte...

Capitolul 8

Însă Harold Godfrey nu aștepta. Știa că Johnnie Carre era dornic să-și elibereze fratele și nu voia să riște nimic. Iar cum toți servitorii de la Goldichouse se găseau la dispoziția Elizabethei, ca fu repede gata de plecare, astfel că trupa lui ajunse la locul de întîlnire exact la ora fixată.

În așteptarea englezilor, își duseră caii pe cîmpul de la Roundtree. Dinspre nord sufla un vînticel rece, aducător de ploaie. Deasupra șesului pluteau fuioare de ceață, pe care vîntul le purta dinspre lacul din apropiere, învălătucindu-le printre picioarele cailor. Soarele ascuns în neguri trimitea la orizont o strălucire palidă, ca o fîșie de argint.

La cîțiva metri de călăreții clanului Carre, Elizabeth și Johnnie așteptau în tăcere. Își luaseră rămas-bun în pat, încă din zori. Amîndoi trăiau durerea despărțirii — un sentiment nou și neobișnuit, pentru că învățaseră de mult să-și ascundă trăirile. Și unul și altul își doreau ca oamenii de la Harbottle să vină mai repede — sau să nu mai vină deloc. Fiecare era tulburat de prezența celuilalt.

Johnnie își întoarse ochii de la linia orizontului, unde trebuiau să se ivească oștenii lui Godfrey, și privi către

Elizabeth. Se simțea tot mai atras de ea, de parcă ar fi trăit într-un timp interior, care avea să-și întrerupă cursul pentru totdeauna în clipa despărțirii. Chipul ei, încadrat de gluga de lînă a pelerinei, se îmbujorase ușor sub asprimea vîntului. Pe obraz îi fluturau răzlet cîteva șuvițe blonde. Johnnie îi observă ceafcănele albăstrii. Pe trăsăturile ei se citea oboseala.

— Iartă-mă că te-am ținut trează toată noaptea, murmură Johnnie, punîndu-și ușor mîna peste degetele ei înmănușate, care se odihneau pe oblîncul șeii — o pată violetă de culoare în peisajul cenușiu din jurul lor. Cred că ești obosită.

Ea surîse cu aceeași inocență cuceritoare care-l vrăjea pe Johnnie atît de mult, încît abia se stăpîni să spună „Te păstrez pentru mine".

Și chiar ar fi putut... Nu trebuia decît să lupte și să-i alunge pe soldații lui Godfrey, care-l păzeau pe Robbie. Dar nu scoase o vorbă despre dorința de-a o avea numai pentru el. Nici Elizabeth nu-și dădu pe față tulburarea.

— E o oboseală *plăcută*, răspunse ea cu simplitate. N-ai de ce să-ți ceri iertare.

Tonul îi fusese măsurat, de parcă i-ar fi mulțumit c-o primise în casa și la masa lui.

Cuvintele fetei îl smulseră din visare.

— Atunci, replică el cu o nonșalanță obișnuită la un bărbat dispus să mulțumească toate femeile care-l plăceau, îmi voi păstra galanteria pentru întîlnirea cu tatăl tău. Am nevoie de puțina bună-creștere pe care s-au străduit să mi-o dea părinții, ca să rezist dorinței de a-l strînge de gît.

Rîse, ca să-i arate că amenințarea fusese doar o glumă.

Pînă și rîsul era neprefăcut. Avea marea calitate de-a aduce buna dispoziție chiar și în împrejurări grele.

„Ce zîmbet frumos!", își zise Elizabeth.

— Nu te teme, fratele tău e nevătămat! îl asigură ea. Tata ține prea mult la banii mei.

— Dar tu nu riști nimic? întrebă el, sincer îngrijorat.

Știa ce neînduplecat era Harold Godfrey.

— Banii sînt bine ascunşi. Hotchane îl cunoştea de prea mult timp ca să nu ştie cu cine avea de-a face.

— Desigur, după ce-a încheiat contractul de căsătorie! remarcă el cu răceală.

— Întocmai.

— Atunci, chiar crezi că eşti în siguranţă?

Rămase mirat de propria-i insistenţă. Rareori îl interesa soarta vreunei femei dincolo de plăcerea pe care putea să i-o ofere.

— Nu mai am şaisprezece ani, zise ea, înălţînd din sprîncene.

— Aici ai dreptate, răspunse în şoaptă Johnnie.

— Eşti înspăimîntător de senzual, my lord... murmură Elizabeth, simţind o fierbinţeală în tot trupul.

Îmbrăcat în haine de călărie din piele neagră, cu pantaloni din piele de căprioară şi cizme de călărie, cu părul negru fluturîndu-i pe umeri, cu trupul puternic şi graţios sprijinit în şa, din toată fiinţa lui se degaja o intensă şi irezistibilă virilitate.

— Iar dumneata n-ai pereche, lady Graham... murmură el încetişor, ridicînd uşor sprîncenele, în semn de admiraţie. Vorbesc de...

— E un compliment? rîse Elizabeth, vrînd să pună capăt tristeţii despărţirii şi simţindu-se încurajată de zîmbetul lui Johnnie. Oare se cuvine ca o fată bine-crescută să răspundă la astfel de comentarii?

— Bineînţeles că e un complinent, draga mea Bitsy.

O cercetă atent cu ochii de culoarea cerului de vară.

— Cît despre fetele bine-crescute... urmă el.

Tocmai se gîndea ce să-i spună, cînd în spatele lor izbucni un chiot de bucurie. La orizont îşi făcuseră apariţia soldaţii englezi. Problemele de bună-cuviinţă treceră pe locul doi, făcînd loc celor de politică.

— Iartă-mă! zise el, cu glas schimbat, rece şi preocupat, apucînd frîul calului ei cu mîna înmănuşată. Ca măsură de precauţie... adăugă, fără urmă de zîmbet, ridicînd mîna ca să-şi adune oamenii.

Elizabeth fu martora transformării lui în lordul de Ravensby. Nici urmă de bărbatul tandru și seducător cu care-și petrecuse noaptea și pe care pînă adineauri îl privise cu plăcere. Aspru și neînduplecat, dădea însoțitorilor săi porunci scurte și precise, căutîndu-și din priviri fratele printre soldații englezi. Cîteva clipe mai tîrziu îl zări, înconjurat de cîteva străji, și răsuflă ușurat, murmurînd:

— Slavă Domnului!

Fără a-și lua ochii de la oamenii lui Godfrey, apucă mai strîns frîul calului Elizabethei, trăgîndu-l mai aproape. Întorcîndu-și ochii de la ea, se adresă celor din clanul Carre:

— Nu-l scăpați din ochi pe ticălosul de Godfrey! Urmăriți-i mîinile și privirea, căci pot fi înșelătoare. Atenție și la cei din ultimele rînduri, să nu dea vreun semnal ascuns. Nu ne putem încrede în cuvîntul cuiva din neamul Sassenach, adăugă el încetișor.

Avea aerul că uitase cu desăvîrșire de prezența Elizabethei, de săptămîna care trecuse, de noaptea cînd rămăseseră împreună. Ura dintre englezi și scoțieni se dovedea mai puternică decît sinițămintele personale. Lady Graham nu valora în ochii lui mai mult ca o cireadă de vite sau o iapă focoasă, furate într-o incursiune nocturnă peste granită, pentru a fi înapoiate în schimbul prizonierului.

— Robbie arată bine, observă cineva.

— Atît i-ar trebui lui Godfrey! replică scurt Johnnie.

— Uite-l că are o eșarfă de femeie legată la braț! sări altul, cu mirare.

— Și-i chiar vesel! adăugă încă unul, mai din spate.

Clanul Carre începu să rîdă, descreștindu-și frunțile.

— Se pare că neamul Sassenach a învățat cum trebuie să-și primească oaspeții! zise Adam Carre.

Bănuind că ducele avea mai multe relații cu englezii decît era dispus să recunoască, îl convinseseră să intervină pe lîngă Godfrey în favoarea lui Robbie.

— Se pare că i-ai mai plătit ceva din datorii.

— Norocul nostru că întotdeauna duce lipsă de bani.

În aceeași clipă, Robbie făcu un semn vesel cu mîna și eșarfa începu să fluture în bătaia vîntului. Pe chipul lui Johnnie apăru un zîmbet, îndulcindu-i trăsăturile.

Cînd Robbie Carre ajunse în apropierea lor, Elizabeth observă că între cei doi frați nu era nici urmă de asemănare. Lîngă tatăl ei nu se găsea copia mai tînără a bărbatului pe care-l cunoscuse atît de bine. Robbie avea părul roșcovan, strălucitor și cîrlionțat, un chip de trubadur și un trup zvelt, al cărui neastîmpăr se ghicea încă de departe. Mai curînd delicat decît sculptat în stîncă, precum fratele său mai mare, o privea cu niște ochi mari și negri, ca un prinț din picturile Renașterii, numai gingășie și eleganță.

Dar chiar atunci, mezinul zîmbi.

Era zîmbetul lui Johnnie.

— Gata? întrebă lordul, adresîndu-se nu ei, ci însoțitorilor.

— Cei cu muschete s-au ascuns după copaci. Sîntem în spatele tău, șopti abia auzit Kinmont.

Johnnie încuviință din cap, apoi dădu pinteni armăsarului său negru, trăgînd calul Elizabethei după el, cu o smucitură de hățuri. O secundă coapsele lor se atinseră una de alta.

El păru să nu observe. Elizabeth îi simți piciorul lipit de-al ei și în minte îi veni trupul lui puternic și bine clădit, atît de cald, cu sîngele fierbinte, arzînd de o febră pe care încercau să i-o potolească degetele ei reci. Gîndul îi zbură la mișcările lui grațioase, la mușchii ce jucau sub pielea catifelată la fiece atingere a mîinii ei. Nu va uita niciodată noaptea petrecută în brațele acestui bărbat — forța și patima lui, ochii și surîsul amuzat, plăcerea pe care i-o dăruise cu

atîta generozitate. Îl privi încă o dată, de parcă ar fi vrut să-şi întipărească în memorie imaginea lui.

Rămase înmărmurită de frumuseţea bărbătească a părului lung şi negru, a profilului fără cusur desenat pe cerul cenuşiu, de puterea ce se ghicea în umerii lui laţi, în jocul muşchilor coapsei, în braţele ascunse sub mîneca roşie de lînă, în pielea bronzată, pe care o zărea între manşetă şi mănuşă. Toată fiinţa lui emana forţă şi virilitate.

Dar o şocase şi răceala lui. Lordul şi-o scosese din minte pe Elizabeth o dată pentru totdeauna.

Conform înţelegerii la care se ajunsese în cursul negocierilor de-o săptămînă, Godfrey şi Johnnie porniră unul spre altul, fiecare ţinînd de căpăstru calul ostaticului său.

Guvernatorul englez de la castelul Harbottle era un bărbat înalt şi blond, trecut de cincizeci de ani, dar deosebit de frumos pentru vîrsta lui. Mulţumită celui mai bun armurier din Londra, corpolenţa căpătată în peste treizeci de ani de trai îmbelşugat reuşea să fie ascunsă în parte sub veşmîntul elegant din piele încrustată cu argint. În ciuda aspectului impunător, în realitate era un om meschin şi egoist, lipsit de cinste şi voinţă. Crud şi prefăcut, lacom şi neînduplecat, nu cunoştea ce înseamnă onoarea şi credinţa, dreptatea şi recunoştinţa, după treizeci de ani de cînd se afla în slujba Coroanei.

Neînarmat, ca toţi ceilalţi, fără platoşă şi fără coif, Robbie călărea nepăsător, ţinînd cu uşurinţă pasul cu murgul lui Godfrey. Buna lui dispoziţie contrasta puternic cu expresia încruntată a contelui de Brusisson.

Harold Godfrey, pe care nimeni pînă atunci nu-l întrecuse în lăcomie şi şiretenie, se vedea silit să se recunoască învins de viclenia căpeteniei clanului Carre. Nu numai că scăpase prilejul de-a pune mîna pe o recompensă substanţială, dar fiica îi fusese răpită chiar de sub nas — o umilinţă pe care nu avea de gînd s-o ierte cu una, cu două.

— Să nu-ți închipui că noi doi am încheiat socotelile, Ravensby! se răsti el, cînd se găsi față în față cu Johnnie.

Supărat, duse mecanic mîna la șold, dar spada nu era acolo.

— Ba le-am încheiat, Godfrey! răspunse Johnnie cu răceală. Gîndește-te în ce situație te afli.

— Nu pentru multă vreme! replică furios tatăl Elizabethei. Tot atît cît va ține și elanul patriotic al naivului vostru Parlament.

— Măcar noi ne-am păstrat capacitatea de-a fi naivi, dragul meu lord! zise Johnnie, cu un amestec de politețe și impertinență. Anglia și-a pierdut toate calitățile, cu excepția talentului la înșelătorii. Iar acum, domnule — continuă el, nevrînd să pornească o discuție în contradictoriu cu un vechi dușman — ia-ți înapoi fiica.

În clipa asta nu mai dorea decît să-l vadă pe Robbie lîngă el și să termine cu Harold Godfrey.

De-abia acum se întoarse și Harold către fiica sa. Stîrnit de obrăznicia lui Johnnie, o privi în ochi și întrebă scurt:

— S-a purtat urît cu tine?

Elizabeth primi vorbele lui ca pe o palmă în plin obraz. O fracțiune de secundă o tulbură gîndul la noaptea care trecuse. Însă la moartea lui Hotchane jurase să-și apere libertatea, așa că se străduí să nu-și piardă cumpătul.

— Nu, răspunse ea, spunîndu-și cît de nepotrivite erau cuvintele tatălui ei pentru ceea ce-i oferise Johnnie.

— S-a purtat foarte cuviincios.

Taică-său ghici că în sufletul ei se petrecea ceva și tăcu brusc, cercetînd-o din cap pînă în picioare.

— Nu cumva ai s-aduci pe lume vreun bastard de-al lui Carre?

— Măsoară-ți vorbele! îl repezi Johnnie.

— E fiica mea și-i vorbesc așa cum am eu chef! îl puse la punct contele de Brusisson. Ia zi, Ravensby, ai luat-o și pe ea la așternut, ca pe toate care-ți ies în cale?

— O insulți! spuse Johnnie, fără să ridice tonul, gîndind că în cazul unui bastard, vina ar fi fost a lui și nu a fetei.

Niciînd nu întîlnise atîta inocență.

— Retrage-ți vorbele, Godfrey! insistă el, silindu-se să rămînă politicos. Cere-ți scuze sau va trebui să plătești pentru grosolănia de-adineauri.

— Și cine mă va sili să plătesc? Nu cumva tu, înfumuratule?

Deși în vîrstă, Godfrey era la fel de renumit pentru măiestria sa în duel.

— Ba chiar așa! răspunse Johnnie fără să se tulbure. Și de data asta, te voi ucide.

Învățase să mînuiască spada pe continent, sub supravegherea tatălui său, și faima i se răspîndise în tot ținutul.

— Ah! exclamă guvernatorul, cîtuși de puțin impresionat, convins că agerimea tinereții era nevoită să se închine în fața experienței. Iată un cavaler galant, dornic să-ți apere onoarea, fiica mea. Amintește-mi să te încui în casă cîteva luni și vom vedea dacă ardoarea lui mai are și alte motive.

Johnnie nici nu se gîndea să-l provoace la duel pe contele de Brusisson. De fapt, intenționase să facă schimbul de prizonieri într-un mod cît mai politicos, fără prea multă vorbă sau sentimentalisme și cît se putea de repede. Dar astăzi, Godfrey se purta mult mai urît decît de obicei — chiar și pentru un Sassenach.

— Mă mir că ai habar ce înseamnă galanterie, Godfrey! zise Johnnie, rar și apăsat. Dar din moment ce știi...

Aici glasul îi deveni tăios ca o lamă de otel.

— ...te rog să-ți alegi armele!

— Destul! izbucni furioasă Elizabeth. Dacă ați fi amîndoi *atît de amabili*, accentuă ea cu sarcasm, încît să uitați de orgoliul vostru inutil, am putea sfîrși odată cu schimbul de ostatici. Tată — urmă apoi, întorcîndu-se spre cel ce o vînduse fără voia ei unui om care-o ținuse opt ani în jugul unei căsnicii nepotrivite — dacă îndrăznești să mă atingi, voi avea grijă ca nici măcar să nu te apropii de banii mei. Mai mult decît

atît, sfîrşi fata necruţătoare, am să pun să fii jupuit de viu. Paznicul meu, Redmond, a primit această poruncă încă de cînd trăia Hotchane, în caz că mi-ai fi făcut vreun rău.

— Eu unul, aş pleca urechea la ce spune doamna, Johnnie! interveni Robbie, vesel şi bine-dispus, acum că scăpase dintr-o mare primejdie. Se pare că-i stăpînă pe situaţie, chiar şi fără braţul tău viteaz.

— Şi-acest Redmond e un slujitor de nădejde? întrebă insinuant Johnnie.

— Nu glumi cu mine, Ravensby.

Era pentru prima oară cînd o auzea vorbind pe acest ton, şi în aceeaşi clipă înţelese cum supravieţuise celor opt ani de căsnicie alături de Hotchane Graham — un om departe de-a fi binevoitor.

— Cum doriţi, lady Graham! încuviinţă el, galant şi respectuos. Servitorul dumneavoastră, doamnă.

Se înclină cu eleganţă, stînd în şa.

— Şi cu îngăduinţa dumitale — se întoarse dispreţuitor spre Godfrey, care-şi mai domolise pornirea violentă auzind de porunca postumă a lui Hotchane — fratele meu şi cu mine vrem să-ţi spunem bun-rămas.

Plin de îndrăzneală, Robbie îşi desprinse frîul de şaua lui Godfrey, apoi îşi privi fratele, aşteptînd un semn de încuviinţare. Johnnie înclină uşor din cap şi-atunci Robbie dădu pinteni calului, îndepărtîndu-se de guvernatorul din Harbottle.

Cîteva clipe mai tîrziu, cînd Robbie ajunse lîngă el, Johnnie îşi întoarse calul şi, fără să adreseze vreun cuvînt lui Godfrey sau fetei lui, amîndoi fraţii porniră spre casă.

Schimbul de ostatici se încheiase.

Scurta întîlnire dintre Elizabeth Graham şi lordul de Ravensby luase sfîrşit.

În acel moment, soarele pătrunse printre norii ameninţători şi razele lui aurii străluciră ca degetele unei mîini divine, binecuvîntînd ceea ce se petrecuse.

Capitolul 9

Petrecerea dată în cinstea întoarcerii lui Robbie dură trei zile şi trei nopţi şi poate c-ar mai fi ţinut, de n-ar fi venit un mesager de la Berwick, ca să-i anunţe că sosise mult aşteptata corabie de la Macao. *The Raven*[1] se găsea ancorată lîngă Berwick, aşteptînd să fie descărcată de mărfurile aduse din Orient.

— Se pare că, odată cu întoarcerea ta acasă, ne-a revenit norocul! zise Johnnie, săltîndu-se în jilţul său din capul mesei din lemn de cireş lustruit, plină de pahare şi sticle pe jumătate goale.

Închină ulciorul în cinstea fratelui său, apoi făcu semn valetului să mai aducă vin.

— Ia loc, Jarvis! se răsuci el spre mesager, zîmbind bine-dispus. Stai cu noi, bea ceva şi povesteşte. Sărbătorim întoarcerea lui Robbie.

---

1 *The Raven* (engl.) — „Corbul" (n.t.)

Vorbea rar, cu brațele întinse în lături, parcă pentru a-i cuprinde pe toți din clanul Carre.

— Idiotul de Godfrey își linge reputația rănită, în castelul lui de la Harbottle. Regele englez își stoarce de bani supușii ca să întrețină armata. Dar acum că s-a întors *The Raven*, cînd de trei luni vă credeam pierduți, trebuie să spun că viața e frumoasă.

— Hai să bem pe chestia asta, se auzi un glas răgușit de betiv din celălalt capăt al mesei.

— Da, da! Să bem pentru vitejia clanului Carre! sări un altul.

Vreo duzină de oameni se ridicară în picioare, toți ca unul, și-și goliră paharele, nelipsindu-se de veselia de pe chipul lui Johnnie.

— Asta înseamnă că întotdeauna ți-am adus noroc, glumi Robbie, zîmbind mulțumit, nu numai pentru veștile bune primite de la Berwick, dar și după trei zile în care tot gustase cele mai bune vinuri din pivnițele de la Goldiehouse.

— Nu chiar întotdeauna! replică Johnnie, umplînd din nou paharul lui Jarvis. Nu toate escapadele tale au fost la fel de profitabile. Ultima s-ar fi putut dovedi un dezastru financiar.

— Johnnie, oamenii lui Godfrey erau la cinci mile și mai bine dincolo de graniță. Pe Dumnezeul meu că nu mint. Nu m-aș aventura de unul singur pe pămînturile clanului Sassenach.

— Nici chiar pentru Emily Lancaster?

— Nici pentru ea, începînd de la ultima sesiune a Parlamentului. Îți dau cuvîntul meu.

Discutaseră de nenumărate ori pînă atunci împrejurările răpirii lui Robbie. Se părea că trupele engleze nu aveau ce căuta la Roxburgh. Nu se știa de ce veniseră acolo.

— Trimite niște iscoade la Harbottle ca să afle ce intenții au, propuse Kinmont.

— Și ce s-a mai întîmplat cu frumoasa Elizabeth, adăugă un tînăr locotenent, cam cu chef. Nu m-aș supăra s-o

răpesc din nou, Johnnie. Ce-ai zice s-o pornim spre sud în noaptea asta?

— Lady Graham s-a întors la Redesdale, zise Johnnie.

Chiar dacă erau uşor cherchelişi, toţi pricepură ce voia să spună.

— Ia povesteşte, craiule, cum a ajuns ştirea la urechile tale? murmură Munro, ridicînd din sprîncene.

Douăsprezece perechi de ochi, mai mult sau mai puţin tulburi de băutură dar la fel de curioşi, se aţintiră asupra tînărului căpitan.

— De la o iscoadă plătită.

— Ai plătit pe cineva ca s-o urmărească pe Elizabeth Graham! exclamă uluit Munro.

— Mă simţeam răspunzător pentru soarta ei.

— Mai mult decît pentru oricare altă femeie... insistă Munro, punîndu-şi paharul pe masă.

— Taică-său e un tip primejdios.

— N-ai auzit dacă Redmond a întîlnit-o la Harbottle? întrebă şiret Robbie. Tipul care a primit poruncă să-l jupoaie pe Godfrey, adăugă el, pentru a le aminti celor prezenţi incidentul cu ameninţarea rostită de Elizabeth — un inepuizabil subiect de conversaţie după schimbul de ostatici de la Roundtree.

— Află că s-au întîlnit.

Brusc, Johnnie păru să se dezmeticească, sau poate îşi mai pierduse din veselie. Cei mai treji remarcară în glasul său o uşoară iritare.

— Şi oricît aţi fi de curioşi, adăugă el, privind pe toţi cei din jurul mesei, să ştiţi că nu mai am nimic de spus despre lady Graham.

Deşi părea liniştit şi indiferent, răceala din ochii lui le dădu a înţelege că subiectul era închis.

— Şi zi aşa, Jarvis — începu cu diplomaţie Adam Carre, încercînd să schimbe cursul discuţiei — cum e cu poziţiile alea interesante pe care le practică femeile din Macao?

Întoarcerea corabiei *The Raven* dădu un nou impuls comerţului. În săptămînile următoare, alte două nave ale clanului Carre îşi făcură apariţia la Leith. Amîndoi fraţii călătoreau la depozitele din Rotterdam şi Veere, la Bordeaux şi Ostende, cu mărfuri aduse din Orient: ceai chinezesc de la Canton, mirodenii din Indiile de Răsărit, mătase japoneză de la Macao, portelan chinezesc. Vînzarea articolelor de lux era întotdeauna foarte profitabilă, în timp ce războiul de pe continent făcea ca preţurile să crească de la o zi la alta. Corăbiile se întorceau încărcate mai ales cu vinuri franţuzeşti, iar negustorii londonezi băteau drumul pînă la Edinburgh, să cumpere soiurile cele mai bune.

Într-o zi, după ce încheiaseră socotelile cu omul lor de la depozitul din Leith, Johnnie îi zise fratelui său:

— Dacă războiul mai durează doi-trei ani, vom ajunge indecent de bogaţi, aşa că te vei putea instala ca un nabab pe proprietatea noastră din East Lothian.

— Bine, bine, numai să nu mai spui nimănui. Şi-aşa îmi dau fîrcoale nu ştiu cîte fecioare cu inimi arzătoare şi mîne ahtiate după avere. Prefer să rămîn pur şi simplu seniorul de la Graden şi să duc o viaţă liniştită.

— Nu-i chiar aşa de greu să scapi de mamele-alea! rîse Johnnie.

— Poate pentru tine, pentru că te distrează să le spui înfumuratelor ăstora tot soiul de lucruri şocante. Dar trebuie să recunoşti că nici tu nu reuşeşti să le descurajezi pe toate. Celelalte privesc pline de speranţă spre patul conjugal, deşi apucăturile tale nu-s tocmai ortodoxe. Averea familiei Carre te apără pînă şi de propria-ţi purtare scandaloasă.

Johnnie îl privi gînditor.

— Nevasta lui Atholl şi-a retras fiica din cursă.

— Numai pentru că fata era gata să-ţi sară în braţe, chiar şi fără să-şi pună pirostriile. Au dus-o pe unul din domeniile cele mai îndepărtate, pînă cînd îi mai trece nebunia.

— Serios?

— Va să zică nici n-ai observat?

— Nu cumva era bruneta aia înaltă, cu nasul cîrn?

— Nu, aia-i fata lui Talbot. Din fericire pentru ea, fiica lui Atholl nu seamănă cu nimeni din familie. Prin urmare, dacă tu nu vei mai fi prin preajmă, nu le va fi greu să-i găsească un bărbat, deşi după cît e de arzoaică, nu-i exclus să-şi afle chiar ea unul, acolo în Highlands.

De cîtva timp, Johnnie nu mai era atent, iar la prima pauză pe care o făcu Robbie, îi tăie vorba fără multe fasoane:

— Te anunţ că-mi displace profund această discuţie. Destul cu fetele de măritat, nu-i nimic de capul lor. Ai auzit ce planuri are Hatton? Vine curînd la Parlament?

— El, Dunston şi Fenshaw vor ajunge cu două săptămîni mai înainte. Crezi că se va duce şi Munro, doar ca să se distreze?

— El zice că da, deşi probabil că nu-l vor lăsa să intre. Se pare că dezbaterile vor fi foarte furtunoase. Tweedale a primit poruncă de la Londra să nu îngăduie accesul nimănui în afară de membrii Parlamentului.

Johnnie se tolăni comod în jilţ.

— Sînt mulţumit de Hatton. M-a uns la suflet să-l aud cum a înfierat persecuţiile pe care le îndurăm de la englezi. Şi eu urăsc pumnul de fier al Angliei. Presupun că Munro se va întoarce cu mine. Au fost înălţate zidurile noii aripi a castelului şi trebuie să merg la Goldiehouse să-mi dau acordul pentru continuarea lucrărilor. Bănuiesc că nu ţii neapărat să mă însoţeşti.

— Poate data viitoare.

— Poate după ce doamna Barrett se va întoarce la soţul ei în Inverness? întrebă insinuant Johnnie.

Robbie rîse și o umbră de roșeață îi coloră obrazul ars de soare.

— Da, așa-mi convine și mie! răspunse el, revăzînd-o în gînd pe ultima sa iubită.

— Nu cred că mai e nevoie să-ți atrag atenția să fii discret, remarcă Johnnie. Se prea poate ca Barrett să fie bătrîn, dar nu și senil.

— Chiar m-ar interesa să aud de la tine un discurs despre discreție! Ce sfat îmi dai? surîse el șiret spre Johnnie. Să nu mă culc cu nevasta cancelarului pe High Street, ziua în amiaza mare?

— Eu ți-am vorbit serios, replică Johnnie, fără să ridice tonul. Mă gîndeam să-ți tii spada la îndemînă, sau măcar pumnalul din cizmă. E destul de mic ca să ți-l strecori sub pernă. Barrett nu mai luptă, iar indivizii pe care-i plătește ca să încheie socotelile în locul lui nu-s chiar ușă de biserică.

— Am să-mi port de grijă, îl asigură Robbie, cu nepăsarea caracteristică vîrstei.

— De ce nu-ți iei cîțiva oameni cu tine noaptea, cînd te întîlnești cu doamna Barrett?

Fruntea lui Robbie se înnoră ușor.

— Am impresia că vorbești chiar foarte serios.

— Tu n-ai fost aici anul trecut, cînd iubita ta se încurcase cu unul din neamul Armstrong din Glendale. Tipul a fost atacat chiar la ieșirea din casa ei.

— Wat Armstrong?

— Da. Și-a pierdut brațul drept. Săptămîni la rînd s-a zbătut între viață și moarte.

Johnnie închise registrul de socoteli și se rezemă de spătarul scaunului, privindu-și fratele drept în ochi.

— Nu spun că doamna Barrett e o femeie primejdioasă, dar nu-l subestima pe soțul ei, care știe să-și răzbune casa necinstită.

Fereastra din spatele lui Johnnie dădea spre aglomeratul port Leith. Casa lor de comerț era foarte bine situată, pe malul golfului Forth. Robbie privi peste umărul fratelui său, undeva departe, și zise încetișor:

— Crezi că asta face parte din distracție?

O clipă, ochii lui rămaseră ațintiți asupra mării, apoi se întoarseră spre chipul fratelui său.

— ...riscul unui atac... murmură el. Tu ai trăit vreodată o astfel de dorință răscolitoare, culcîndu-te cu o femeie de care n-aveai dreptul să te-atingi și care să tremure și să scîncească sub tine, în vreme ce tu te afli cu spatele la ușă?

Johnnie surîse ușor și clătină din cap. Fratele său nu mai avea nevoie de sfaturi cît privea femeile.

— Nu, niciodată.

— De-aia te-ai duelat de șase ori în ultimii ani!

Johnnie se foi pe scaun, simțindu-se încurcat în rolul său de cap al familiei.

— Ceea ce n-aș putea să-ți recomand și ție. Oricum, ia-ți cu tine un însoțitor. Te rog. Fă-o pentru mine... sfîrși el aproape în șoaptă.

Robbie șovăi o clipă între nepăsare și cumpătare, apoi încuviință din cap.

Fratele lui respiră ușurat.

— Bine, zise el mulțumit. În felul acesta te vei bucura mai multă vreme de farmecele doamnei Barrett. Dimineață, cînd voi pleca la Goldichouse, am să-ți las jumătate de escortă.

— Doamna Barrett a locuit un an la Versailles, spuse Robbie, cu gîndul la iubita lui. Știai?

Johnnie aflase, tot așa precum îi ajunseseră la urechi zvonuri despre purtările ei libertine din acea vreme. Totuși, ridică mirat din sprîncene, repetînd cuvintele lui Robbie.

— La Versailles?

Glasul îi deveni ușor glumeț.

— Asta se pare că explică de ce te-a fascinat atît de mult. Curtea de la Versailles n-are egal în materie de viciu. Foarte

bine din partea domnului Barrett că-şi împarte nevasta cu mai multă lume.

— Foarte bine *pentru mine*, încuviinţă Robbie, binedispus. De ce nu vii diseară să iei cina cu noi? Doamna Barrett vorbeşte o franceză excelentă.

— Mulţumesc, răspunse galant Johnnie, dar sînt invitat în altă parte.

Nici vorbă să stea la masă amical cu doamna Barrett, după ultima lor discuţie, cînd ea ieşise ca o furtună, trîntind uşa. Cu o săptămînă în urmă se dusese în somptuosul ei apartament, împodobit prin generozitatea lui Robbie, ca să-i spună că nu avea nimic împotriva darurilor costisitoare oferite de fratele lui, numai că Robbie nu se bucura de aceeaşi experienţă ca un curtean de la Versailles, care considera cinstea un defect. Astfel, dacă intenţiona să-l şantajeze pe Robbie, aşa cum făcuse cu finanţatorul Tallier, el unul va avea grijă s-o ajute să-şi petreacă restul vieţii la Inverness, în compania soţului ei bătrîn şi arţăgos.

— Diseară te întîlneşti cu Roxie?

Johnnie încuviinţă din cap.

— Are un neasemuit dar al conversaţiei.

— Printre altele...

— Bineînţeles, îl aprobă Johnnie, cu un zîmbet viclean.

Roxie era socotită cea mai frumoasă femeie din Edinburgh, iar Johnnie beneficia în acelaşi timp de frumuseţea şi de educaţia ei cosmopolită. Femeia îl ţinea la curent cu ultimele bîrfe, scandaluri şi veşti de pe continent. Tînără, bogată, de două ori văduvă, cu o liotă de copii şi dornică de libertate, nu se afla în căutarea unui al treilea soţ — factor decisiv în legarea unei prietenii de durată.

— Atunci ne vedem cînd vor începe lucrările Parlamentului.

— Sau cu două săptămîni mai devreme, dacă totul va merge cum vreau eu şi dacă-mi vor îngădui treburile de la Goldiehouse.

Johnnie ridică arătătorul, împungîndu-şi fratele în piept, dojenitor.

— Nu uita de escortă. Ştii că nu mă amestec în viaţa ta, dar de astă dată trebuie.

Îngrijorarea încă nu-i pierise cu totul.

— Ai cuvîntul meu, îl linişti Robbie. Fii pe pace. Îmi voi păstra braţul cu care mînuiesc spada. Iar acum, dacă nu mai ai nici un sfat să-mi dai — adăugă el, ridicîndu-se şi luîndu-şi mănuşile de călărie de pe masa plină cu hărţi de navigaţie şi registre de contabilitate — îmi pot începe noaptea de desfrîu.

— Distracţie plăcută, îi ură Johnnie, privindu-l cu tandreţe. Am terminat cu poveţele.

— Iar dacă nu ne întîlnim la vreo serată, dă-i lui Roxie o sărutare din partea mea.

Johnnie începu să rîdă.

— Chiar şi două. Te simpatizează foarte mult.

Robbie gemu neîncrezător.

— *Au contraire*, urmă Johnnie. Sînt convins că te place. De fapt, dacă-mi aduc bine aminte, zîmbi el, cîndva a spus că are o mare slăbiciune pentru tinerii roşcovani.

Robbie se lumină la faţă.

— Prin urmare, cînd ai să te saturi de doamna Barrett, te vei putea gîndi la isteaţa Roxie...

În ochii lui Robbie se aprinse o sclipire pătimaşă.

— Te-ar deranja?

— Nu văd de ce să mă deranjeze, răspunse Johnnie fără să se tulbure.

— Păi... credeam... adică... Te întîlneşti cu ea de atîta timp...

Robbie ridică din umeri.

— La dracu'! mormăi el, şocat de indiferenţa din glasul fratelui său. Atunci ne vedem peste două săptămîni.

Îi făcu semn cu mîna şi plecă, muşcîndu-şi buzele, nedumerit şi nemulţumit.

Capitolul 10

În timp ce fraţii Carre îşi măreau averile, Elizabeth Graham şi-o redusese pe a ei cu o treime. Cu bună-ştiinţă.

De la întoarcerea la Harbottle, în luna martie a anului precedent, încheiase un armistiţiu cu tatăl ei — contra unei sume de bani. Ea îi ceda o treime din moştenirea ce-i revenise, cu condiţia ca el să nu-i mai aducă fel de fel de peţitori, consideraţi o partidă bună pentru banii sau pentru relaţiile lor la Curte. Godfrey se învoise, ademenit de cele douăzeci de mii de livre oferite de Elizabeth. Aşadar, avocatul ei întocmise îndată actele necesare, menite s-o protejeze legal împotriva uneltirilor lui. După lege, ea avea drept de control asupra banilor moşteniţi de la Hotchane, dar semnătura prin care tatăl ei accepta acest aranjament valora pe bună dreptate douăzeci de mii de livre.

Deşi nu avusese niciodată încredere în el, iar paznicul personal era întotdeauna cu ochii în patru, de cînd se întorsese la Harbottle taică-său nu mai dăduse nici un semn de viaţă — ceea ce reuşise întrucîtva s-o mai liniştească.

Elizabeth se înapoiase la 'Three Kings, în Redesdale, aproape imediat după plecarea de la Goldichouse. Își petrecuse primăvara făcînd tot felul de planuri pentru construcția noii reședințe. Munro consimțise să-i acorde în continuare sprijinul și sfatul, astfel încît corespondau cu regularitate(VI).

Elizabeth desenase o parte din schițe chiar cu mîna ei și era foarte mîndră de acest talent nou descoperit. Angajase un arhitect de prin partea locului, care s-o ajute să supravegheze lucrările, însă deseori se vedea nevoită să se consulte cu Munro. Prin iunie, el începuse s-o tachineze, spunînd că amîndoi dădeau de lucru serviciilor poștale, mai ales că, în cîteva rînduri, scrisorile lui fuseseră însoțite și de cărți. Iar doamna Reid, care întotdeauna o numea pe Elizabeth „drăguța lady Graham", luase obiceiul de a-i trimite alimente proaspete sau plăcinte abia scoase din cuptor, precum și alte lucrușoare care își închipuia că-i vor face plăcere Elizabethei. În ultima vreme, pachetele ajunseseră la asemenea proporții, încît erau cărate la Redesdale de doi oameni de la Ravensby.

Nimeni nu-i ascundea aceste fapte lordului de Ravensby, dar cum fusese plecat de acasă aproape tot timpul de cînd cu schimbul de ostatici de la Roundtree, află despre corespondență și transporturi abia la începutul lui iunie, cînd se întoarse de la Edinburgh.

Într-o dimineață, cînd se înapoia de la grajduri, o aromă îmbietoare de tarte cu căpșuni îl atrase pînă în ușa bucătăriei, unde o găsi pe doamna Reid împachetînd cu grijă prăjiturile în cutioare de lemn.

— Fiți cu băgare de seamă cum le duceți. Evitați hîrtoapele și opririle bruște! îi atenționă ea pe cei doi oameni care-o ajutau să așeze cutioarele într-o căruță gata încărcată. Nu vreau să-mi fărîmați bunătățile de tarte pe care le-am copt pentru drăguța lady Graham.

Auzind numele Elizabethei, Johnnie se opri brusc, rămînînd pe loc cîteva clipe, cu gînd că poate înțelesese greșit.

— Și cînd o vedeți pe lady Graham, spuneți-i că mazărea-i culeasă chiar azi-dimineață, așa că s-o mănînce proaspătă. Iar cartofii sînt de seră, nu de anul trecut. Mai am căpșuni pentru încă două săptămîni, astfel că data viitoare am să-i mai trimit.

Numele Elizabethei n-ar fi trebuit să-i facă nici o impresie. O considera pe Roxie o companie suficientă ca să-i alunge orice amintiri despre lady Graham. Dar aflînd de legătura dintre cele două gospodării, imaginea ei îi reveni brusc în minte. Avea senzația că se găsește din nou împreună, sub același acoperiș — sau măcar îi îngrijea aceeași menajeră. Făcu un efort să-și țină firea, dar în gînd o regăsea așa cum o văzuse în patul lui, în dimineața dinaintea despărțirii. Aproape că-i simțea și parfumul...

În aceeași clipă își dădu seama că mirosul de trifoi al săpunului făcut de doamna Reid îi amintea atît de mult de parfumul Elizabethei, încît de la plecarea ei încetase să-l mai folosească.

— Te-ai sculat devreme, Johnnie! îl salută doamna Reid, care terminase de încărcat căruța și se întorsese în bucătărie, dînd cu ochii de el. Nu ți-e foame după ce-ai călărit atît?

El nu-i răspunse, ci întrebă la rîndul lui, nedumerit:

— Ce se-ntîmplă aici?

Voia să știe de cît timp dura legătura dintre casa lui și Elizabeth.

— Îi trimit drăgutei lady Graham niște bunătăți, precum și niște cărți de la Munro. Ai cumva și tu vreun mesaj? Jed va ține minte tot ce-i spunem.

Johnnie se gîndi că în nici un caz mesajul lui nu-i putea fi încredințat lui Jed. Deși ar fi avut cîte ceva de zis... În schimb, propuse politicos:

— De ce nu-i trimiți și cîteva sticle din vinurile nou aduse? Deși, adăugă el imediat, probabil că-s mai greu de transportat.

— Nici pomeneală! răspunse veselă doamna Reid. Odată i-am trimis două lăzi de șampanie. Se pare că doamnelor din lumea bună le place foarte mult.

Johnnie începu să zîmbească, amuzat nu atît de gîndul că habar n-avea ce se întîmplă în casa lui, cît mai curînd imaginîndu-și-o pe Elizabeth bînd șampanie. Sau poate că nu bea? În noaptea aceea, refuzase să-și înmoaie buzele chiar și în vin.

Se miră și el ce puțin o cunoștea, față de cît îi umplea gîndurile de cîteva luni de zile încoace. La Edinburgh Roxie îl ajutase să mai uite de Elizabeth; la fel și grijile pentru comerțul naval și călătoriile pe continent. Dar beat sau lucid, treaz sau adormit, liber sau preocupat, gîndul lui se întorcea fără odihnă la lady Graham.

— Unde-i Munro? întrebă el.

Brusc, își dorea să afle dacă Munro știa că Elizabethei îi place șampania, de parcă toată ziua lui ar fi depins de un asemenea amănunt lipsit de însemnătate.

Doamna Reid îl îndrumă spre bibliotecă. Cîteva minute mai tîrziu, Johnnie se afla față în față cu vărul său. Se lăsă să cadă într-un jilț și-l întrebă fără nici o altă introducere.

— Nu știi, ca bea șampanie?

— Te referi la o *ea* anume? replică glumeț Munro, ridicînd privirea dintr-un vechi exemplar al tratatului lui Vitruvius, *De Architettura*.

Se întreba de ce venise Johnnie la el abia acum. Doar se întorsese acasă de două zile.

— Da, la o *ea* anume. Ai două secunde să-mi răspunzi! îl repezi morocănos lordul. Altfel, pînă la apusul soarelui, voi porunci să fie dărîmat tot ce-ai construit.

— Eu știu că i-a plăcut foarte mult! răspunse Munro dintr-o suflare. Dar cînd cineva îmi vorbește pe tonul ăsta, adăugă el apăsînd pe fiecare cuvînt, îmi dau seama că încep să uit o mulțime de lucruri.

— Ticălosule!

— Credeam că nu-ți pasă de femei! i-o întoarse scurt Munro.

— De femei, nu. Dar știi foarte bine că există una care m-a scos din minți.

— Și frumoasa Roxie n-a reușit să-ți aline focul?

— Nu pentru multă vreme. Spune-mi odată, sau te strîng de gît.

— Îți primesc scuzele! rîse Munro. Ce vrei să știi?

— Ce face, cum arată? Și mai ales, dacă are pe cineva. E cu alt bărbat?

Munro începu să-i povestească ce știa.

Johnnie îi punea fel de fel de întrebări. În cele din urmă îi mulțumi, satisfăcut că aflase tot ce cunoștea și vărul său.

— Se pare că-i liniștită și că taică-său se ține la distanță, încheie Johnnie. Asta-i foarte bine.

Apoi, ca și cum discuția nici n-ar fi avut loc, întrebă:

— Poți fi gata să pleci cu mine pe data de cincisprezece?

— Unde?

— Cum unde? La Edinburgh, cînd se întrunește Parlamentul.

— Credeam că vrei s-o vizitezi pe lady Graham, doar te-ai interesat în amănunt despre viața ei.

— Mă interesează, dar nu-s chiar atît de lipsit de minte! rîse el. Elizabeth Graham e un fel de cutie a Pandorei, de unde s-ar putea revărsa o mulțime de consecințe neplăcute, politice și personale, care-ar face un iad din viața mea de un *egoism* perfect. *Nici o* femeie nu merită un atare sacrificiu,

declară el. Ei, dacă n-ai nevoie de mine azi, după micul dejun aș vrea să merg călare pînă la domeniul Blackwood, să văd ce se întîmplă cu pădurea ce urmează a fi tăiată pentru lemne.

Se ridică din jilț, grăbit să plece. Munro schiță în glumă un semn regesc că se putea lipsi de el. Johnnie rîse și ieși.

Deși refuza să recunoască ce mult îl preocupa Elizabeth, i se părea din ce în ce mai greu să-și alunge imaginea ei din minte.

În aceeași seară, Gibson, administratorul moșiei, se așeză la masă în salonașul doamnei Reid, împreună cu aceasta și cu majordomul, și le spuse comesenilor:

— Azi, la Blackwood, mi s-a părut că pe lordul nostru îl frămîntă ceva. N-a fost întrebare pe care să nu i-o repet și-a doua oară, dar nici așa nu mi-a răspuns de fiecare dată. Credeți că se teme de un posibil război cu Anglia?

— Hm! pufni doamna Reid. De parcă războiul l-ar putea aduce pe el în starea asta! E vorba de femeia aia pe care a ținut-o aici o săptămînă. Drăguța lady Graham. După părerea mea, ar trebui să se repeadă pînă la Three Kings și să și-o scoată din minte într-un fel sau altul.

— Bine, dar e englezoaică! protestă Gibson, cu revoltă în glas.

— Da' ce, regii noștri scoțieni nu-și luau din cînd în cînd neveste englezoaice? replică prompt doamna Reid. Mulți nobili și-au căutat perechea dincolo de granită.

— Dar toate castelele de la graniță gem de soldați englezi! insistă majordomul.

— Asta nu înseamnă că oamenii de rînd nu-și pot vedea de treburi.

— Lordul nu-i un om de rînd! remarcă Gibson.

— Așa e! oftă doamna Reid. Tocmai aici e buba.

Capitolul 11

Johnnie sosise la Edinburgh cu două săptămîni înainte de șase iulie, cînd urma să se reîntrunească Parlamentul. În acest răstimp, discuțiile fuseseră aprinse, dar nu se ajunsese la nici un rezultat. Zile și nopți în șir se dezbătuse tactica lui Patrick Steil. Această sesiune de vară era mai importantă decît o bătălie, fiind decisivă pentru viitorul mișcării de independență a Scoției.

— Crezi că Tweedale te va lăsa să iei cuvîntul astăzi? îl întrebă Johnnie pe Andrew Fletcher, în prima zi cînd se îndreptau spre Parlament.

— Dacă nu azi, atunci mîine! replică bătrînul.

Totuși, lordului din Saltoun i se îngădui să ia cuvîntul de-abia peste o săptămînă. Deschiderea lucrărilor fusese întîrziată, astfel încît să se adune nobilii din ținuturile învecinate. O zi era rezervată scrisorii trimise de regina Ana — un mesaj urgent, aproape disperat, după ce Parlamentul din 1703 nu aprobase cele două pretenții ale Curții: contribuție bănească

la întreținerea armatei și recunoașterea succesiunii la tron a dinastiei de Hanovra.

Andrew Fletcher, șeful partidei locale, era un om ale cărui idealuri îi cuceriseră pe scoțienii sătui de uneltirile Curții și ale susținătorilor ei. Fletcher vorbea despre necesitatea independenței Scoției, făcînd o comparație cu sistemul de guvernare al Greciei antice. Și deși puțini erau vizionari ca el, în schimb cu toții îi împărtășeau năzuințele.

În următoarele două săptămîni, în cele patru ședințe și șaisprezece zile de manevre de culise din partea Curții și opoziției, avură loc dezbateri încinse asupra unor probleme capitale pentru viitorul Scoției.

Johnnie condamnă cu vehemență Actele de Navigație, care interziceau accesul Scoției la cele mai multe piețe de desfacere din lume, dacă flota respectivă nu dispunea de crucișătoare rapide, care să întreacă în viteză corăbiile britanice. De asemenea, luă cuvîntul de două ori în sprijinul deciziei scoțiene de-a refuza să dea bani pentru întreținerea armatei engleze, punîndu-și viața în primejdie în cadrul sesiunilor în care toți stăteau cu mîna pe mînerul spadei, iar duelurile se țineau lanț. Johnnie dorea cu patimă independența țării sale, și în multe nopți renunțase la somn, punînd la cale noi strategii prin care să prevină vreo manevră neașteptată a Curții engleze.

Trecură două săptămîni în care scoțienii se străduiră să unească diverse facțiuni, spre a putea obține voturile necesare aprobării unor decizii de importanță covîrșitoare. Punctul culminant fu ziua de douăzeci și cinci iulie, cînd se puse din nou pe tapet problema contribuției bănești pentru armată. Roxburgh declară că dacă Anglia nu recunoștea independența Scoției, atunci și scoțienii refuzau să întrețină armata engleză. Decizia lui primi adeziunea majorității parlamentarilor.

Tweedale, reprezentantul reginei, amînă lucrările cu zece zile, pentru a avea timp să ia legătura cu Londra.

În noaptea aceea, la Edinburgh și în împrejurimi se răspîndi vestea că, în sfîrșit, îi aveau în mînă pe englezi și că Londra va fi obligată să recunoască Actul de Independență, de teamă să nu piardă banii destinați armatei, de care avea o nevoie disperată. Marlborough tocmai se pregătea să mărșăluiască spre Blenheim, astfel încît Anglia se vedea destul de strînsă cu ușa ca să-i mai stîrnească pe scoțieni.

În aceeași seară, atmosfera din casa Roxanei, care dăduse o petrecere în cinstea victoriei repurtate în ziua respectivă, era destinsă și plină de un entuziasm debordant. Răsunară o mulțime de toasturi, propuse de cei ce luptaseră din greu ca să reziste presiunilor Curții.

— Dracu' să-l ia pe Queensberry cu banii lui murdari cu tot! declară patetic Hatton, ridicînd paharul în cinstea tuturor celor adunați în jurul mesei.

— Numai după ce va da socoteală aici, pe pămînt! interveni Johnnie, umplîndu-și paharul și înălțîndu-l, la rîndul lui, spre comeseni.

— La reluarea lucrărilor vom aproba decizia! zise lordul Rothes, răgușit după două săptămîni de strigat în Parlament. Afurisiți să fim dacă n-o facem! Pe urmă Queensberry n-are decît să plătească alea patruj'două de mii de lire cu care-a fost cumpărat!

— Sau să-ți vîndă fata tie, Lanarck... ca să facă rost de bani... propuse Roxane, cu un surîs încîntător. Așadar, ce planuri aveți cînd se reiau dezbaterile? întrebă ea, încercînd să se facă auzită pe deasupra murmurelor celorlalți. E cineva amator să mă însoțească într-o croazieră, între două consilii de război la clubul lui Patrick Steil?

Data probabilă era fixată peste două zile. Roxane îi zîmbi lui Johnnie, așezat față în față cu ea, de cealaltă parte a mesei, făcînd și el oficiile de gazdă.

— Ți-am spus că vom pleca pe iahtul tău, iubitule? întrebă ea.

— Nu, dar cum obișnuiești să te amestaci în viața mea fără să-mi ceri încuviințarea, trebuia să-mi închipui! rîse el.

— Mă măgulești, Ravensby! glumi femeia, văzînd în tînărul lord nu numai un amant, ci și un prieten. De parcă tu ai lăsa vreo femeie să se amestece în viața ta!

— Dar ce, Roxie, tu accepți să-ți facă asta vreun bărbat? interveni Helen, cea mai bună prietenă a ei.

— De-aia ne împăcăm noi doi așa de bine... încheie Johnnie, ridicînd paharul spre frumoasa roșcată la care ținea nespus de mult.

— Dacă vrei ca o relație atît de armonioasă să dureze mai departe, i se adresă Roxane lui Johnnie, ridicîndu-se din jilț, cu o sclipire jucăușă în ochii viorii, ai treizeci de minute ca să umpli paharele tuturor bărbaților. Noi, femeile, ne retragem, în speranța că vă veți continua discuțiile politice în salon.

Apoi surîse gratios tuturor.

— Acolo veți găsi și stimulente...

Johnnie își luă rămas-bun de la Roxane destul de devreme, scuzîndu-se că nu poate rămîne să vadă piesa la care urmau să asiste cu toții. Se simțea mahmur după ce băuse ore în șir — ceea ce i se întîmpla destul de des începînd cu luna martie. După unul sau două pahare, îl copleșeau amintirile despre noaptea petrecută în iatacul din turn, imagini care-i bîntuiau gîndurile chiar și cînd era treaz, devenind cu atît mai chinuitoare sub influența alcoolului. N-o văzuse de patru luni... poate chiar mai mult, și nu-și amintea să fi trecut o zi fără a se gîndi la ea. În seara aștanu avea chef de glume, nici de distracții, nici de altele...

Nici reușita din timpul zilei nu-l bucurase pe deplin. Deși vina nu era numai a Elizabethei Graham. Desigur, lady Graham nu era chiar străină de neliniștile și dispoziția

lui schimbătoare, dar nu avea nimic de-a face cu politica. În problema independenței Scoției, Johnnie se arăta mai circumspect decît ceilalți, pentru că fiind negustător cunoștea prea bine apucăturile palatului St. James's. Știa că Parlamentul englez nici nu se gîndea să recunoască independența Scoției: nici economică, nici politică, nici religioasă. Dar își dorea cu disperare să se înșele.

Prea agitat ca să adoarmă, prea trist ca să se distreze alături de prieteni, Johnnie se duse în apartamentul lui Munro, situat într-o aripă a conacului Ravensby. Arhitectul tocmai își împacheta lucrurile.

— Văd că profiți de amînarea lucrărilor, observă Johnnie, trîntindu-se în jilțul de lîngă ușă. Vrei să vezi în ce stadiu sînt lucrările la Goldiehouse? Atunci te-aș ruga să te uiți și ce face mînzul meu. Mi-a scris Adam că a crescut grozav de la plecarea noastră. Nu l-am mai văzut de...

Socoti în gînd cîteva clipe.

— Doamne! A trecut mai mult de o lună!

— Nu mă duc la Goldiehouse, declară Munro, ridicînd privirea o clipă și încercînd să-și vîre cămașa în pantaloni. Plec la Teviotdale.

— Mai bine vezi că habar n-ai să te îmbraci singur, vere! De ce nu chemi un servitor? Unde anume în Teviotdale?

— Ți-am mai spus, la Hawick.

— Da' ce, eram beat? Nu-mi aduc aminte să fi venit vorba de Hawick.

Se întinse să-și ia sticla și paharul de pe tăvița de argint de lîngă masă. Își turnă puțin whisky, apoi puse la loc sticla și sorbi o înghițitură de tărie, apreciindu-i aroma. Se așeză comod în jilț și-și răspunse singur la întrebare.

— Se vede treaba c-am fost beat. Unde în Hawick, la cine?

— La biserică. Se însoară Giles Lockhardt.

— Şi cine mă rog l-a înbrobodit pe Giles în halul ăsta? întrebă Johnnie, prefăcîndu-se îndurerat.

— Angela Graham.

— Din ramura engleză a Graham-ilor?

Glasul lui Johnnie înceta să mai fie nepăsător. Ştia că membrii acestei familii locuiau de ambele părţi ale graniţei şi mai ştia că Hawick nu era departe de Three Kings.

— Nu, din cea scoţiană. Da, răspunse el privirii pătrunzătoare a lordului, va fi acolo şi Elizabeth.

— De unde ai aflat? Eşti sigur?

— Pentru c-am discutat cu ea planurile finale ale casei. Terenul a şi fost pregătit.

În cameră se aşternu o tăcere încordată. Munro continua să împacheteze, iar Johnnie rămăsese cu ochii aţintiţi asupra paharului cu whisky.

— Merg cu tine, se hotărî el pe neaşteptate.

Vorbise abia auzit.

Munro se uită la vărul său, al cărui păr negru contrasta minunat cu damascul roşu al jilţului şi cu verdele strălucitor al hainelor de seară.

— Dar tie nu-ţi plac nunţile, zise el, încercînd să-i schimbe gîndul.

— Sînt liber cîteva zile, replică Johnnie, fără să se tulbure.

Îşi întinse picioarele şi începu să-şi cerceteze atent vîrfurile cizmelor negre, din piele de căprioară.

— Hawick e foarte frumos în iulie. Spre deosebire de oraşul ăsta sufocant[VII]. Vin cu tine.

— Nu ştiu dacă Elizabeth vrea să te vadă.

Johnnie nici măcar nu încercă să pretindă că nu înţelesese sensul vorbelor lui.

— N-am intenţia să-i fac vreun rău.

— S-ar putea ca ea să fie de altă părere, i-o întoarse Munro cu asprime, aruncîndu-şi ciorapii peste celelalte lucruri, cu mai multă violenţă decît ar fi fost nevoie.

— Nu cred.

Şocat de împotrivirea lui Munro, se grăbi să adauge:

— Aşa ţi-a spus ea?

— N-am discutat decît despre casă.

— Atunci, e doar un gînd de-al tău?

— E prea cinstită ca s-o atragi în mrejele tale, Johnnie. Acum e pentru prima oară în viaţa ei cînd trăieşte cu adevărat.

Munro continuă să-şi înghesuie lucrurile unele peste altele, cu vădită exasperare.

— Nu-i distruge liniştea.

— O iubeşti?

Găsise brusc explicaţia înverşunării cu care Munro se opunea venirii lui.

— O iubeşti, aşa e?

Dintr-o dată se simţi cuprins de o neliniştе inexplicabilă.

— La ce mi-ar folosi? replică Munro, întorcîndu-se spre Johnnie şi lăsîndu-se greoi pe marginea patului. Ea nu mă iubeşte.

— Ţi-a declarat-o cu gura ei?

— Nu.

— Atunci nu poţi fi sigur.

Degetele fine ale lui Munro se plimbară o clipă pe filigranul de aur din colţul micului său cufăr de piele.

— Johnnie, zise el, trecîndu-şi mîna prin părul de culoarea nisipului. Mă pricep la femei. Îmi dau seama cînd se simt atrase de mine şi cînd nu.

Johnnie descoperi că-şi ţinuse răsuflarea de emoţie.

— Înţeleg, zise el încetişor.

Munro îşi ridică fruntea, întîlnind privirea vărului său.

— Tu nu poţi decît să-i faci rău. Nu vrei decît să te distrezi. Culcă-te cu alta, dacă eşti plictisit şi agasat de oraşul ăsta sufocant.

— Ai fi supărat dacă aş veni cu tine la Teviotdale?

— Mai curînd îndurerat. Elizabeth Graham n-are destulă experienţă ca să reziste farmecelor tale, iar eu ar trebui să fiu de faţă cînd tu o vei seduce, atrăgînd-o în patul tău.

— Dar dacă am s-o respect şi-am să mă port ca un gentleman? Atunci ai fi mulţumit?

— Nu eşti în stare s-o faci.

— Şi de ce nu?

— Pentru că n-ai fost în stare niciodată.

Johnnie ridică din umeri.

— S-ar putea să reuşesc.

— „S-ar putea" nu reprezintă o protecţie suficientă.

— De unde ştii că are nevoie de protecţie?

— Cînd e vorba de tine, cu siguranţă că are.

— Nu cumva afemeiatul meu văr a devenit peste noapte un cavaler galant?

— Elizabeth nu-i ca alte femei, zise Munro încet, alegînd cu grijă cuvintele care să-i exprime mai bine sentimentele. E ca o pasăre rănită, după o viaţă de suferinţă lîngă un părinte rău şi lacom de bani. Are mai multă nevoie de ocrotire decît toate Janetele Lindsay din lume.

Munro făcu o grimasă şi privi pe fereastră, spre zidul grădinii. Apoi, răsucindu-se spre Johnnie, oftă adînc şi resemnat:

— Nu vreau să-ţi gîdil şi mai mult orgoliul bărbătesc, murmură el, dar cred că Elizabeth e îndrăgostită de tine.

Auzind destăinuirea lui Munro, pe Johnnie îl copleşi o stranie fericire. De regulă, se simţea mai curînd iritat cînd o femeie se îndrăgostea de el. Dar acum trăia un nou sentiment, de mulţumire.

— Ce te face să crezi?

— Am observat-o cu atenţie la Goldichouse, încă înainte de ultima noapte.

— Ţi-a povestit şi despre asta?

— Doamne, cum să-mi povestească? Dar nici nu era nevoie. Se citea limpede pe chipul vostru a doua zi de dimineaţă.

Johnnie ridică o sprînceană, în semn de dezaprobare.

— Eu nu-mi trădez simţămintele.

Munro înălţă încet din umeri.

— Tot aia e! Iar pe drumul pînă la Roundtree nu v-aţi luat ochii unul de la altul.

— E de o frumusețe neobișnuită...

Amintirile acelei răscolitoare nopți petrecute împreună făceau să-i fiarbă sîngele în vine. Își încleștă degetele pe pahar. Fără să ia în seamă că din neatenție vărsase whisky pe masă, privi pe deasupra capului lui Munro și zise încetișor:

— Nu-ți promit nimic...

Apoi se uită drept în ochii arhitectului, oftînd la rîndul său:

— La dracu! Cred că pot măcar să încerc. Dar nu-ți garantez să reușesc. Deși nici eu nu înțeleg de ce-ar trebui să mă port ca un gentleman. La urma urmei, n-am nevoie de îngăduința ta ca să mă duc la nunta lui Giles și nici ca să mă culc cu Elizabeth Graham. Seducția e un joc vechi de cînd lumea, nu numai pentru mine, ci și pentru toți ceilalți. Explică-mi și mie de ce trebuie să mă abțin.

— Pentru că Elizabeth Graham nu-i ca tîrfele alea de familie bună cu care-ți faci tu mendrele. De fapt, e o femeie virtuoasă.

— Nu-mi plac femeile virtuoase.

— Nu-ți plac *mai cu seamă* ele.

— De unde știi că pînă acum nu s-a tăvălit prin fîn cu mulți din oștenii de la Redesdale? Are sîngele fierbinte.

— Ești dispus să pui prinsoare? Pe o sumă considerabilă!

Johnnie își sprijini capul de spătarul scaunului și-l fixă pe Munro pe sub sprîncene, cu buzele strînse, cu o expresie amenințătoare, strîngînd între degete paharul, gata să-l sfărîme.

— Mă scoți din sărite!

— Pentru că am dreptate, și tu știi asta. Tare ți-ai dori să fie la fel de liberă în purtări ca celelalte tovarășe de plăceri ale tale, din înalta societate.

— Dar ce te-a apucat, așa deodată, Munro? De unde atîtea scrupule pentru o femeie pe care-abia am cunoscut-o și tu, și cu?

— Degeaba încerci să ocolești subiectul și să eviți discuția. Cred că mai curînd ar trebui să-ți dorești să n-o fi întîlnit...

— Asta așa e! mormăi morocănos Johnnie, lăsîndu-se pe spate în jilț și punînd paharul deoparte, de parcă băutura și-ar fi pierdut gustul dintr-o dată.

— Ai putea încerca s-o uiți, sugeră Munro, cu o sclipire răutăcioasă în privire.

— Nici o șansă. Nu-mi iese din minte. Zi și noapte, beat sau treaz, mi-o închipui făcînd dragoste cu altul.

— De ce n-o abordezi cu intenții onorabile?

— Adică?

— Fă-i curte!

Johnnie deschise ochii mari, vădit alarmat.

— Cu ce intenții, mă rog?

— Cum cu ce intenții? Ca s-o iei de nevastă!

— Mușcă-ți limba, omule. N-am decît douăzeci și cinci de ani.

— Un obstacol de netrecut!

Munro părea să se amuze de încurcătura lui Johnnie.

— Fir-aș... pufni el, umilit și furios.

— De ce nu renunți să vii la Hawick?

— Pentru că vreau s-o văd. Nu mă întreba de ce. Dac-aș ști, aș reuși să scap de obsesie.

— Atunci se pare că va fi o călătorie interesantă! rîse Munro. Cum rămîne, punem prinsoare că n-ai să te poți înfrîna?

— Dragul meu Munro, aș fi încîntat să-ți fac pe plac, dar te sfătuiesc să nu mizezi nici măcar un șiling pe puterea mea de-a mă abține.

Zîmbi ușor ironic.

— La urma urmei, nu-s prea obișnuit cu-așa ceva.

— Ba chiar deloc — de-aia va fi o experiență interesantă! hohoti Munro.

Johnnie izbucni și el în rîs.

— Doamne, va trebui să lupt împotriva firii mele.

— Dar în folosul tău, vere.

— Poate chiar... — șopti Johnnie — ...poate chiar și în folosul Elizabethei Graham.

Capitolul 12

Lady Graham urcă în caleașcă, gata de călătorie peste graniță, la Hawick. Luase cu sine manuale și planuri de arhitectură, precum și cîteva rochii, nerăbdătoare să-l revadă pe Munro. Refuza să recunoască în sinea ei că dorința de a-l reîntîlni pe Munro avea vreo legătură cu vărul acestuia, frumosul și impetuosul lord de Ravensby. Nu-și punea nici întrebarea de ce ținea să participe la nunta unui văr de-al răposatului ei soț, pe care-l cunoștea doar din auzite.

Era drept că simțea nevoia de o scurtă vacanță. Lucrase mult, supraveghind pregătirea terenului pentru noua construcție ce urma să se ridice la Three Kings. În plus, avea nevoie de sfatul unui specialist, ca să-și desăvîrșească schițele. Așadar, cînd Munro o înștiințase că va fi prezent la Hawick, la nunta lui Lockhardt, se gîndise că era un prilej minunat de-a profita de experiența lui.

Pe urmă își spunea că are dreptul la o vacanță, după douăzeci și patru de ani. Merita să se bucure și să aștepte cu nerăbdare revederea cu Munro.

Se simțea nespus de tînără — un sentiment bizar pentru o femeie care nu trăise niciodată bucuria tinereții.

Era atît de fericită, încît mai că-i venea să cînte. Zîmbi de una singură și continuă să zîmbească aproape tot drumul. Oprind la han ca să servească prînzul, camerista îi șopti vizitiului că doamna era atît de veselă încît se întreba dacă nu cumva gustase din coniacul franțuzesc primit de la Ravensby.

Rudele lui Hotchane se arătară încîntate de prezența Elizabethei la nuntă. Tînăra mireasă o întîmpină cu brațele deschise. Fără îndoială că darul generos adus celor doi miri avea o oarecare contribuție la frumoasa primire ce i se făcuse, dar ce întrebuințare mai bună ar fi putut da banilor ei decît să cumpere ceva de preț unor tineri aflați pe punctul de-a întemeia o familie?

Din clipa sosirii și pînă în seara acelei zile de sîmbătă, Elizabeth nu găsi o clipă de răgaz. Zeci de Grahami veniră s-o salute. Uitase ce numeroasă era această familie. Pînă la ora zece cinase, dansase și stătuse de vorbă după pofta inimii, tot așteptînd să se arate Munro. De-ar fi avut de gînd să nu mai vină, i-ar fi scris.

Însă Elizabeth știa că Munro va veni. Era un om de cuvînt. Probabil că se întîmplase ceva care-i întîrziase plecarea. În orice caz, nunta urma să aibă loc abia luni, astfel că tînărul avea tot timpul să ajungă la Hawick.

În timp ce Elizabeth se întreba de ce nu mai vine arhitectul, acesta își făcea intrarea în Hawick: obosit, transpirat și plin de praf, fără calul său favorit, care se rănise la picior la Ashkirk. Toată după-amiaza umblase după cineva priceput să-i îngrijească piciorul beteag. În plus, încă de la Edinburgh începuse să-i dea tîrcoale o sumbră presimțire. Era foarte îngrijorat cum se va purta imprevizibilul său tovarăș de drum, odată ajuns în preajma Elizabethei Graham. Și, colac

peste pupăză, vărul său încercase să-şi mai alunge plictiseala călătoriei bînd pe rupte la o tavernă din apropiere.

În timp ce călătoreau pe drumeagul ce ducea spre conacul familiei Graham, Munro se întreba la care dintre aceştia ar fi putut apela în caz că ar fi fost nevoie să-l stîrnească pe Johnnie. După ce golise trei sticle, vărul său devenise foarte irascibil.

— Mi-ai promis c-ai să te porţi cum trebuie, îl preveni Munro, cînd începură să zărească luminile conacului.

— Doamne, Munro, nu-ţi fă griji! Uneori, la micul dejun mi se întîmplă să beau chiar mai mult de-atît. Linişteşte-te.

— Am să mă liniştesc abia mîine, cînd ai să ai mintea limpede.

Johnnie rîse şi dinţii lui albi scînteiară în lumina lunii.

— Ce te face să crezi că mîine voi avea mintea limpede?

— Ah, ce belea mi-am luat pe cap! gemu Munro.

— N-ai de ce să te agiţi atît. N-am să-ţi stau în drum, îi făgădui Johnnie.

— De-asta mă şi tem. O să fiu silit să te ţin în frîu.

— Numai dac-aş fi un pervers! replică rar Johnnie, vădit amuzat.

Cum la urechile lor ajunseră primele sunete ale muzicii dinăuntru, lordul îşi înălţă fruntea, spunînd:

— Bine măcar că n-am scăpat dansul.

Apoi adăugă, de parcă nici n-ar fi venit vorba despre purtările sale condamnabile:

— Oare Elizabeth dansează?

— Nu ştiu, Johnnie! exclamă Munro. Vorbeşti de parcă ar fi sora mea geamănă. N-ai decît să afli singur.

— Chiar asta am de gînd să fac, murmură lordul de Ravensby. Numaidecît...

După o jumătate de oră, spălaţi şi pomădaţi de parcă n-ar fi călărit o zi întreagă, cei doi bărbaţi coborîră scara principală

și, luîndu-se după sunetul muzicii, străbătură un coridor întortocheat, ajungînd în sala de bal din aripa de est. Aici se opriră în ușă, cercetînd cu privirea multimea veselă și pestriță a invitaților.

La distanță de numai două generații față de epoca interminabilelor hărțuieli de la granită, sala de bal a familiei Graham reflecta din plin tradițiile războinice: tavanul înalt și sprijinit pe bîrne, pereții lambrisați, decorați cu arme cît să echipeze o mică armată: spade așezate ca niște raze în jurul unei ținte, zeci de sulițe, muschete și săbii scoțiene așezate circular sau una sub alta. Lîngă tot acest arsenal se vedeau portrete de familie, repetînd trăsăturile distinctive ale neamului Graham de-a lungul secolelor.

Dar lordul Ravensby nu acordă nici o atenție acestor amănunte, preocupat nu să admire sala, ci să descopere o anumită doamnă în vălmășagul dansatorilor.

Nici el nu reușise să se strecoare neobservat. Puternicul și impunătorul șef al clanului Roxburgh Carre nu putea să nu atragă toate privirile. Femeile îl remarcară imediat pentru minunatele vesminte și pentru înfățișarea fermecătoare, la care se adăuga și reputația lui de temut. Dar și bărbații întorceau capul după el: unul din cei mai importanți nobili ai Scoției, lordul de Ravensby era cunoscut și pentru vederile lui politice, pentru poziția fermă în favoarea independenței, așa cum demonstrase în cadrul dezbaterilor din Parlament. Toți se mirau ce-l adusese aici, atît de departe de Edinburgh, cînd mai erau doar cîteva zile pînă la redeschiderea lucrărilor. În vreme ce bărbații căutau motive pentru plecarea lui din capitală, femeile încercau să-i atragă atenția. Se schimbau tot felul de presupuneri și un murmur continuu plutea deasupra încăperii.

— Văd că nu dansează. Ești sigur c-a venit? întrebă Johnnie, fără a înceta să cerceteze cu privirea sala de bal.

— Elizabeth e aici. Majordomul își amintește cu precizie că a anunțat-o. Poate-i în sala de jocuri sau în grădină.

— Și de ce mă rog în grădină?

Contele de Graden vorbise răstit și îmbufnat, de parcă ar fi primit o jignire personală.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Johnnie! murmură dojenitor Munro. Doar nu ești stăpînul ei. Poate că admiră seara asta minunată de vară.

— Atunci am să mă duc afară, să văd cu cine o admiră, zise lordul, pornind furios către ușă.

Munro se grăbi să-l ajungă din urmă, disperat că trebuia să țină în frîu un om care turnase în el trei sticle de whisky și-acum era pus pe hartă.

Oaspeții se dădură la o parte, spre a-i face loc contelui de Graden, impresionați de pașii lui uriași. El răspunse indiferent la cîteva saluturi, zîmbind ușor sau fluturîndu-și mîna, dar nu se opri să stea de vorbă cu nimeni.

Unde se ducea? Pe cine căuta? Băuse, căci în urma lui lăsa un iz de whisky. De ce venise pînă aici, să asiste la nunta unui Graham, cînd se știa că nu-i plac nunțile? Toți îl priveau plini de curiozitate, schimbînd vorbe șoptite, în timp ce fetele îi aruncau ocheade languroase, închipuindu-și clipe de extaz în compania lui...

Deodată, Johnnie se opri.

O zărise.

Elizabeth tocmai intrase în sala de bal, învesmîntată într-o rochie visinie, împodobită cu dantelă. O însoțea un tînăr zîmbitor, care nu-și lua ochii de la ea.

În aceeași clipă se sfîrși și dansul.

Se lăsă o tăcere adîncă, fascinantă. Lordul de Ravenshy se opri în fața Elizabethei Graham și toți înțeleseră de ce bătuse drumul pînă acolo.

— Vrei să dansezi cu mine, lady Graham? întrebă el pe un ton periculos de încet.

Făcu o plecăciune, calm și stăpîn pe sine ca întotdeauna.

Ea își ridică privirea spre bărbatul înalt și impunător care i se adresase. Luată prin surprindere, cu inima bătînd să-i spargă pieptul, se străduí să-și păstreze cumpătul, deși prezența lui o tulbura peste măsură. Era mai frumos decît și-l amintea, nespus de atrăgător în vesmîntul de brocart, care-i reliefa umerii lați și brațele puternice. Iar ochii lui cereau mai mult decît un dans...

Elizabeth aruncă o privire rapidă spre tînărul care-o păzea, dar acesta se trăsese un pas în urmă, din respect pentru un nobil de talia lui Johnnie.

— Poate mai tîrziu, my lord, cînd va începe din nou muzica! șopti ea, vrînd să cîștige timp ca să-și stăpînească emoțiile.

Un gentleman ar fi trebuit să-i accepte scuza fără a mai insista.

— Vino să dansezi cu mine acum, vorbi el.

Își ridică mîna, făcînd semn muzicanților să înceapă.

— Vezi? murmură el. Avem din nou muzică.

Care alt bărbat nu s-ar fi gîndit că privirile tuturor erau atintite asupra lui? Care alt bărbat și-ar fi închipuit că singura preocupare a muzicanților era să-i împlinească poruncile? Numai lordul de Ravensby, își zise Elizabeth, pentru care lumea nu era decît o scenă unde el juca rolul principal. Simțind o irezistibilă atracție fizică, lady Graham se străduí să se țină departe de el. Johnnie Carre fusese singurul bărbat care reușise să-i stîrnească dorința și se întreba dacă vina era a lui sau a ei. În ultima vreme, se uitase lung la soldații din escortă și se întrebase dacă, primindu-i în patul ei, ar fi reușit să scape de amintirea lui Johnnie și a nopții petrecute împreună.

Și iată-l că venise! Era aici: frumos, elegant... așteptînd-o pe ea.

Temătoare, vrăjită, fascinată, se lupta să nu se lase cucerită de puternica sa masculinitate. Cum de-o făcea așa ușor să-l dorească? Nu trebuia decît să-i surîdă... Ca acum...

Deşi anii de frustrare îşi spuneau cuvîntul, firea ei practică o ajută să ia o hotărîre. Era ferm decisă să nu cadă prea repede sub vraja lui, după ce luni de zile se străduise să-l uite...

Cu nici un preţ! Dacă ţinea la independenţa plătită atît de scump!

Dar două mîini puternice îi înlănţuiră mijlocul şi el îi zîmbi larg.

— Să nu-i dezamăgim pe cei care-au rămas cu gura căscată la noi, spuse Johnnie, avîntîndu-se în vîrtejul dansului, împreună cu ea.

Elizabeth închise ochii, pradă unei dorinţe irezistibile, în timp ce se agăţase de el, ca să nu-şi piardă echilibrul. Îi simţea trupul lipit de-al ei. Trupul pe care-l cunoştea atît de bine. Ţinîndu-se de mijloc, se învîrtiră singuri prin toată sala, sub privirile uimite ale celorlalţi oaspeţi. Toţi urmăreau cu sufletul la gură această imagine palpabilă a unei senzualităţi debordante. O clipă, tînăra pereche păru să uite de tot ce-o înconjoară. O femeie palidă şi zveltă se abandonase în braţele unui şef de clan de la graniţă — brunet, viril, seducător, irezistibil.

— De unde oare o cunoaşte pe văduva lui Hotchane? întrebă o matroană pe vecina ei, studiindu-i atent pe cei doi tineri din punctul ei de observaţie de lîngă uşă.

Nevasta pastorului îşi îndreptă brusc spatele, parcă lovită în moalele capului de această pasiune aproape ostentativă, şi-şi acoperi, uluită, gura cu evantaiul.

— N-ai auzit de răpire? îi răspunse cealaltă femeie, zîmbind cu subînţeles, fără a-şi lua ochii de la cei doi dansatori. Credeam că ştie toată lumea.

— Oh! exclamă prietena ei, scăpînd din mînă evantaiul la auzul cuvîntului „răpire". Cum poate să danseze cu diavolul ăla? se miră ea, îngrozită şi fascinată în acelaşi timp.

— Care femeie l-ar refuza pe Ravensby? replică cealaltă în loc de răspuns.

Glasul ei trăda o admiraţie abia ascunsă pentru frumosul Johnnie Carre, în vesmintele lui strălucitoare.

— N-am ştiut dacă-ţi place să dansezi! îi spuse Johnnie Elizabethei, fără a da atenţie privirii celorlalţi şi obişnuit cu şoaptele curioase, după o viaţă întreagă de scandal. Probabil Hotchane ţi-a îngăduit să te distrezi cît de cît. Te pricepi foarte bine.

Era un dans popular, cu paşi extrem de complicaţi.

— De altfel, te pricepi la multe lucruri... adăugă el insinuant, cu glas abia şoptit.

Ea simţi un val de căldură pe şira spinării şi un gol în stomac. Îi trebuiră cîteva secunde ca să-şi revină. Îşi aduse aminte însă că supravieţuise atît grosolăniei tatălui ei cît şi celor opt ani de căsnicie alături de Hotchane. Asta însemna că trebuia să reziste şi atracţiei pe care o exercita asupra ei Johnnie Carre.

— Mulţumesc! glăsui răspicat lady Graham, înţepată ca o fată bătrînă. A fost una din puţinele mele distracţii.

Johnnie nu se lăsă descurajat de capriciile Elizabethei, la fel de conştient de emoţia ei ca şi toţi cei care-i priveau.

— Acum că eşti văduvă, te distrezi mai bine? întrebă el, pe acelaşi ton învăluitor şi insinuant.

Într-o fracţiune de secundă, ea înţelese de ce toate femeile i se aruncau în braţe: bărbatul acesta le făgăduia plăcerea, fără ocolişuri.

— Acum muncesc, my lord! răspunse ea, alegîndu-şi cu grijă cuvintele. N-am timp de distracţii.

Zîmbi politicos, fără a trăda nimic din zbuciumul sufletesc.

— Poate-ai avea nevoie de o vacanţă.

Pe lîngă puterea de seducție, Johnnie știa cum să se poarte extrem de galant.

— N-am timp de așa ceva.

— N-ar dura prea mult.

— Nu cred că ne referim la același lucru, my lord.

Se simțea încîntată că-și putuse păstra sîngele rece la auzul unor propuneri atît de directe.

— Sînt convins că da.

— Ești foarte sigur de dumneata, lord de Ravensby.

Drept răspuns, el îi adresă un surîs încîntător și dezarmant.

— Niciodată cînd e vorba de dumneata, lady Graham. Mă uluiești cît ești de cumpătată și de stăpînită.

— Ar fi bine să ții minte asta, Johnnie.

Fusese o greșeală să-i rostească numele, pentru că sunetul lui familiar și șoptit îi aduse în minte imagini greu de suportat. Amîndoi își amintiră, tulburați, cînd îl chemase pe nume ultima oară.

— Mă întreb... murmură el, cu glas grav și adînc, dacă nu ți-ar face plăcere să revezi Edinburgh-ul. Cîteva zile departe de grijile casei... Ti-ar prinde bine...

— Sînt convinsă, răspunse ea cu sinceritate, abia înfrînînd-se să nu-l îmbrățișeze cu brațele și să-l sărute, cu toată mulțimea de curioși din jurul lor. Dar după plecarea ta, Johnnie, viața mea își va urma cursul. Sînt prea egoistă ca să-ți accept purtările ușuratice. Îți mulțumesc pentru invitație, dar o refuz.

— Văd că-mi vorbești deschis, lady Graham. N-aș putea cumva să-ți schimb părerea despre apucăturile mele ușuratice?

Avea timp berechet la Teviotdale, iar ea refuza să-i cedeze...

— Nu prea știu ce-i ferecala, lord de Ravensby. Nu m-am prea aflat în compania femeilor. Și nu-mi voi schimba părerea, pentru c-ar fi o imprudență, dată fiind proasta dumitale reputație. Nu crezi că am dreptate?

Își ridică ochii spre el, schițînd o umbră de surîs.

Descumpănit de sinceritatea ei, se văzu silit să-i aprobe atitudinea.

— Văd că nu ține să încerc să te seduc. Avea dreptate Munro.

— Adică?

— Spunea că nu te culci cu soldații din garda personală. Ți-a apărat onoarea cu înversunare.

Ea începu să rîdă.

— Înțeleg. Se pare că ți-am dat o lecție. Contrar așteptărilor dumitale, my lord, am fost foarte cuminte.

Nici o aluzie sexuală, oricît de subtilă, n-ar fi avut efectul acestei simple declarații. O clipă, Johnnie Carre se luptă cu sine însuși, stăpînindu-se cu greu să n-o ia în brațe, purtînd-o astfel pînă în camera lui, fără a se sinchisi de cei din jur.

— Eu n-aș reuși să fiu cuminte, zise el răsuflînd greu și întrebîndu-se cu ce-ar fi suferit onoarea lui dacă nu și-ar fi respectat cuvîntul că se va purta cum trebuie.

— Nu mă îndoiesc, my lord. Numai că trăim într-o lume în care bărbații sînt judecați altfel decît femeile.

Viața ei de pînă acum îi demonstrase acest adevăr fără putință de tăgadă.

— Văduvele se bucură de mult mai multă libertate, remarcă Johnnie, conștient că ea avea dreptate, dar mult prea răscolit de dorință ca să mai fie atent la nuanțe.

— Dar nu nelimitată.

— Văd că ai devenit foarte rezervată de cînd ai plecat de la Goldiehouse, șopti el, aducîndu-și aminte de noaptea petrecută împreună, în plăceri nebune.

— Probabil că depărtarea m-a făcut mai înțeleaptă.

— Depărtarea de mine.

— Da.

Îi adresă un surîs jucăuș.

— Să știi că pot fi insistent, o necăji lordul, contrariat de argumentele ei, dar încîntat de surîs și de subtilitățile jocului de-a dragostea, pe care le cunoștea atît de bine.

— Iar eu, încăpățînată.

— În ce privește sexul?

— Vorbeam cumva de sex? zîmbi Elizabeth.

Johnnie începu să rîdă.

— Nu, sigur că nu.

O trase mai aproape, lipindu-și coapsele de ale ei. Mîna lui se ridică ușor spre mijlocul spatelui.

— Parcă discutam c-ar fi cazul să-ți iei o vacanță.

— Ești foarte abil, my lord. Asta se învață din experiență?

— Totul se învață din experiență, scumpa mea Bitsy.

— Iar tu, înșelătoric cum ești, știi asta mai bine ca oricine.

— În timp ce lady Graham se pricepe de minune să facă pe cocheta... cu o sinceritate cuceritoare.

— Nu zău? întrebă ea, părînd nespus de măgulită.

— Chiar așa.

— Dar nu s-ar cuveni să mă port astfel cu unul ca tine.

— Nu, dacă asta ți-ar fi intenția. Buna mea creștere își are limitele ei.

— Ar trebui să iau în seamă avertismentul.

— Altei femei i-aș spune că nu-i cazul, dar ție nu.

— Ești dur, my lord.

— Mă surprinde și pe mine cît sînt de sincer! rîse el. Probabil cele trei sticle de whisky pe care le-am băut și-au făcut efectul.

— Dansezi foarte bine pentru cît ai băut.

— Calul lui Munro s-a lovit la picior, iar eu am băut ca să-mi omor timpul. Tu bei?

Mai devreme își pusese aceeași întrebare.

— Uneori.

— Ți-au plăcut vinurile trimise de doamna Reid?

— Da, și-ți mulțumesc.

Cum să-i fi spus că nu avusese curajul să bea din vinul lui? După prima sticlă, o năpădise un dor așa cumplit, încît

abia se stăpînise să nu pună şaua pe cal şi să plece în galop spre Ravensby.

— Hai să bem împreună un pahar de vin, ca să-mi spui cum e cu casa cea nouă! propuse el pe neaşteptate, de parcă ar fi fost simpli prieteni şi n-ar fi flirtat mai adineauri.

Se opri brusc din dans.

— Nu cred c-ar fi bine.

— Dar ce vezi rău în asta?

Nu-i putea da un răspuns direct, pentru că ar fi profitat de tulburarea ei.

— Poate numai unul... murmură ea, nevrînd să se despartă de Johnnie.

Lordul auzise de zeci de ori astfel de vorbe înainte de... capitulare. Îi zîmbi copilăreşte, mulţumit că, în sfîrşit, eforturile lui începeau să dea roade.

— De fapt, singurul! adăugă el, luînd-o de mînă. Vin franţuzesc sau vin de Rin, my lady?

Nu peste multă vreme se ivi şi Munro. Johnnie tocmai făcuse semn valetului să umple din nou paharele, de parcă ar fi ţinut socoteala cît bea Elizabeth.

Conversaţia deveni mai serioasă, învîrtindu-se în jurul unor probleme de arhitectură. Timpul trecea, dar Munro nici nu se gîndea să plece. Părea că-şi luase în serios rolul de guvernantă. Către miezul nopţii, Johnnie trebui să se dea bătut. Cerînd încă o sticlă, rămase ascultînd discuţia dintre Munro şi Elizabeth, care comentau diverse detalii de construcţie, în timp ce el golea o sticlă de Bordeaux. La urma urmei, era de-abia sîmbătă.

Ceva mai tîrziu, Elizabeth îşi luă rămas-bun, privind spre Johnnie cu îngăduinţă:

— Te felicit pentru răbdarea ta.

— E fermecătoare, i se adresă Johnnie lui Munro.

— Chiar şi în afară de pat.

Johnnie dădu din cap.

— E foarte cititä.

— Dac-ai fi stat mai mult cu ea, ti-ai fi dat seama pînă acuma.

— Am evitat s-o întîlnesc din cauza situatiei lui Robbie. Tu ai avut ocazia s-o cunosti mai bine.

— Pentru că mie nu-mi stă în gînd cum să cucerese o femeie frumoasă? Asta ai vrut să spui?

— Iartă-mă... Chestie de obişnuintă...

— Presupun că niciodată nu ti-ai pus în minte să te abtii?

Johnnie îl privi atent cîteva clipe.

— Pînă ieri, nu! răspunse el, zîmbind larg.

— Greu.o să mai treacă astea trei zile! oftă Munro.

Johnnie îşi înalţă spre el paharul, în chip de salut.

— Greu, dar cît se poate de interesant, vere. Abia astept să se facă dimineată.

În următoarele trei zile serbările se ţinură lanţ. Johnnie n-o slăbea o clipă pe Elizabeth, iar Munro îşi juca în continuare rolul de dădacă, fiecare din ei simţindu-se din ce în ce mai iritat. Familia Graham organiză un picnic, plimbări cu barca pe lac, curse de tot felul, seri de dans — după care urma marea petrecere de nuntă din ziua de luni.

Johnnie îşi respecta făgăduiala de a se comporta cavaleresţe, ceea ce nu-l împiedica să facă tot ce-i stătea în putintă pentru a o aduce pe Elizabeth în patul lui, din proprie initiativă. Dar la capătul a două zile descoperi că-şi pierduse complet simtul umorului, devenind prost-dispus şi arţăgos.

Elizabeth rezista avansurilor seducătorului lord de Ravensby, pentru că aşa o îndemna ratiunea. Totuşi, nu rămăsese nepăsătoare la ce se petrecea în sufletul ei. Nu reuşea să

adoarmă noaptea, luptînd ca să-şi alunge scrupulele, tînjind să se lase în voia dorinţei trupeşti.

Cît despre Munro, el număra orele pînă la plecare străduindu-se să pareze aluzii şi insinuări şi rămînînd treaz pînă tîrziu, ca s-o ferească pe Elizabeth de propriile-i sentimente, precum şi de mrejele în care căuta s-o atragă vărul său. În dimineaţa zilei de marţi dormea adînc, sleit de puteri cînd cineva începu să-l zgîlţîie.

— A plecat! gîfîi Johnnie.

Stătea în picioare lîngă pat, gata îmbrăcat, cu degetele încleştate pe umărul lui Munro, continuînd să-l scuture cu o violenţă abia reţinută.

— A plecat azi-dimineaţă. Mă întreb dac-a vrut să scape de mine.

Strînsoarea degetelor sale deveni şi mai puternică.

Munro se chirci, gemînd de durere.

Johnnie îl privi, părînd surprins.

— Iartă-mă, se scuză el, dîndu-i drumul şi răsucindu-se pe călcîie.

Se opri în faţa ferestrei care dădea spre drum. Cu ochii la peisajul ce se întindea pînă departe către miazăzi — spre Anglia — începu să bată nervos cu degetele în geam.

Apoi se întoarse spre vărul lui, vorbind cu hotărîre:

— Poţi veni cu mine sau poţi rămîne. M-am săturat să-mi tot pese ce crezi tu... sau *alţii*...

— Asta-i ceva nou la tine! murmură ironic Munro.

— Ştii bine că-i o aberaţie! scrîşni Johnnie, exasperat şi furios după zile întregi cît îşi ţinuse firea. Însă află că m-am smuls din lesă, Munro. Plec după ea. Şi nu te mai uita aşa la mine!

Îşi trecu mîinile prin păr, răzvrătit şi preocupat, apoi îl fulgeră cu privirea pe arhitect. După trei zile de prefăcătorie şi abstinenţă îşi pierduse orice urmă de bunăvoinţă.

— Graţie principiilor tale de bună-creştere, sînt în creeţie de trei zile, dacă nu de patru. Drumul călare pînă aici a fost

un chin. Iar ce-a urmat, o adevărată tortură: s-o țin în brațe pe Elizabeth cînd dansez, să ard de dorința să-i sărut buzele senzuale... și parfumul ăla blestemat, de la săpunul doamnei Reid, care-mi amintește întotdeauna de cum a fost la Goldie-house... N-am închis un ochi, tot gîndindu-mă ce cămașă de noapte poartă, sau dacă doarme goală, sau dacă-și petrece noaptea cu alt bărbat...

Munro înălță din sprîncene.

— Bine, bine! încuviință Johnnie, fără prea mare tragere de inimă, ridicînd mîna ca pentru a stăvili protestele vărului tău.. Am înțeles, doarme în blestematul ăsta de pat feciorelnic. Și dac-ai ști, adăugă el, liniștindu-se ca prin farmec, ieri am vrut să mă cațăr în copacul de la fereastra ei, pur și simplu ca s-o *văd*.

Făcu o grimasă de dezgust.

— Parc-aș fi un puștan în călduri. Iar după cum mă simt ac'im...

Ridică o sprînceană, dezvelindu-și dinții într-un zîmbet.

— ...mai că-mi vine să te pun jos și pe tine, dacă n-ai fi așa năros! Trebuie să fie a mea sau măcar să-nceerc s-o am! La dracu, sînt bărbat, nu un papă-lapte! Iar tu să nu îndrăznești să mi te pui în cale!

— Cine ți s-ar mai pune în cale? gemu arhitectul, frecîndu-și umărul amorțit..

Vorbise liniștit, cu pleoapele lăsate, nu de somn, ci în semn de încuviințare.

— *În sfîrșit*, sîntem și noi de aceeași părere!

Tonul lui Johnnie deveni poruncitor.

— Vii cu mine? Dacă nu, plec singur.

Apoi îmblînzindu-și glasul, ca să înlăture scrupulele lui Munro, adăugă:

— Dacă te simți jignit, poți să rămîi.

Tînărul arhitect suspină adînc și-azvîrli deoparte cuvertura, așezîndu-se pe marginea patului. Privi gînditor la vărul lui, apoi se hotărî:

— La dracu!... Bine, merg. De trei zile sînt cu ochii pe tine. Ce mai contează cîteva ceasuri? Măcar să aibă cine să-ți ducă leșul acasă, dacă lady Graham își pune slugile să te omoare.

Zîmbi în colțul gurii.

— Poate-ți închipui c-a fugit pentru că nu te place...

— A fugit din același motiv pentru care plec și eu după ea! declară Johnnie. E ceva mai presus de noi.

— De unde știi că nu te înșeli?

— Asta vreau și eu să aflu!

— Nu cumva cu prețul vieții?

Nu avea chef să discute în contradictoriu cu vărul său despre reacția Elizabethei în ultimele zile. Foarte priceput în a citi în inimile femeilor, Johnnie nu se îndoia nici o clipă de ce zăcea în mintea ei. Paza de la Redesdale era cu totul altceva, dar nu-i venea să creadă că Elizabeth l-ar fi putut ucide numai de dragul de a-și apăra virtutea.

— Nu se va întîmpla nimic rău, îl linști el pe Munro. Nu uita că-i o femeie cu simț practic.

— În cazul ăsta, o să te refuze.

— Vom vedea...

Johnnie era din nou stăpîn pe viața lui, acum că renunțase la constrîngerile nefirești din ultimele zile. Își regăsi surîsul, prouspăt ca un răsărit de soare, și zise apăsat:

— Poate că va fi a mea... dacă nu pune slugile să mă jupoaie de viu.

În zorii zilei, Elizabeth plecase, simțind că nu suporta să mai rămînă în preajma lui Johnnie Carre fără a ceda pornirii care-o chinuia. Agitată și neliniștită, toată numai dorință, după ce-l lăsase s-o seducă și s-o ademenească tot timpul cît fuseseră la Hawick, lady Graham își dădea seama că singura

ei scăpare era fuga. Altfel l-ar fi primit în patul ei pe lordul cel rău famat, sub ochii oaspeților familiei Graham, care ar fi răspîndit vestea în întreaga Scoție.

Așadar se hotărîse să fugă. Petrecuse altă noapte albă, gîndindu-se că nici n-avea unde să-și dea o întîlnire amoroasă. Pretutindeni oaspeți curioși și slugi guralive. De dimineață rezistase tentației de-a se duce în camera lui Johnnie, numai pentru că nu știa unde se află. Înspăimîntată de propriile-i sentimente, decise să plece fără zăbavă. Puțin mai lipsea să nu-și trădeze în fața tuturor dorința de-a ajunge în patul lordului de Ravensby, așa că nu avea de ales.

De cum lăsă în urmă conacul familiei Graham se simți ceva mai în siguranță. Porunci vizitiului să mîne caii la trap. Dincolo de sat, drumul se îngusta. Elizabeth răsuflă ușurată.

Era salvată! Departe de irezistibilul Johnnie Carre, de zîmbetul lui atotputernic, de felul lui de-a fi fermecător, de sexualitatea lui abia reținută. Scoase capul pe fereastră și respiră adînc, trăgînd în piept aerul tare al dimineții de vară. Era soare, dar încă rece, de parcă vremea ar fi reflectat decizia ei de a pleca.

Liniștea din jur îi învăluia sufletul ca un balsam. Mintea i se limpezi. După trei zile de emoții și dorință violentă, redevenea calmă și cumpătată ca întotdeauna.

Făcuse bine să plece. Neîmblînzitul și încăpățînatul Johnnie Carre i-ar fi distrus viața.

Johnnie și Munro cunoșteau fiecare palmă de pămînt din zona granitei, astfel că o luară pe scurtătură, ca să mai

cîștige timp, știind că aveau toate șansele să ajungă din urmă o caleașcă.

Drumurile Scoției, pline de hîrtoape, erau departe de căile principale spre Edinburgh, Glasgow și Londra. Așadar, caleașca nu putea înainta decît la trap.

Cîteva mile la nord de graniță, drumul trecea printr-un mic cîmp, care cu o generație în urmă aparținuse unui moșier. Deodată la urechea soldaților ajunse tropot de copite. Oamenii duseră mîna la mînerul spadei și se opriră să asculte. Drumeagul era singuratic, mărginit de pini parfumați. De-o parte și de alta, se vedea numai pădure. Locul era potrivit pentru un atac. Din depărtare, doi călăreți făceau semn caleștii să oprească.

Elizabeth scoase capul pe fereastră și văzu că drumul era liber.

— Ce s-a întîmplat? strigă ea spre omul care mîna caii.

— Soldații din escortă au auzit ceva, îi spuse camerista, care stătea pe capra trăsurii.

Elizabeth privi în susul și în josul drumului, dar nu văzu decît pietre și țărînă.

— Ai auzit și *tu*?

— Nu, lady Graham, răspunse surugiul. Însă Michael a auzit, altfel n-ar fi dat alarma. Mai bine rămîneți în trăsură, pînă ne lămurim ce este.

Dimineața era prea frumoasă pentru a se gîndi la o primejdie. Păsările ciripeau în aerul tare de pădure, razele soarelui pătrundeau printre crengile de pin, iar la marginea drumului se zăreau puzderie de flori de cîmp, de toate culorile.

Cum să-ți vină în minte un atac cînd ai în jur atîta frumusețe?

Totuși răsună, într-adevăr, tropot de copite. Escorta își întoarse caii în direcția de unde venea zgomotul, pregătindu-se să apere trăsura.

Cîteva clipe mai tîrziu îşi făcură apariţia doi călăreţi în goana cailor, părînd a se îndrepta spre caleaşcă. Soldaţii din Redesdale îşi aţintiră muschetele asupra lor. Elizabeth scoase din nou capul pe fereastră, mai curînd curioasă decît înfricoşată. Pe aceste drumuri de ţară nu se întîlneau prea des tîlhari şi chiar şi-atunci, nu se arătau atît de îndrăzneţi. Cei doi călăreţi erau încă prea departe. Trecură cîteva secunde. Toţi aşteptau în tăcere. Pădurea răsuna de ropotul copitelor. În clipa cînd căpitanul gărzii se pregătea să ordone oamenilor săi să tragă, Elizabeth zări părul negru, fluturînd în vînt, al unuia dintre cei doi bărbaţi. Recunoscu trupul lui vînjos şi bine clădit, apoi culorile clanului.

— Nu trageţi! ţipă ea.

Redmond întoarse capul.

— E Ravensby! gîfîi fata, uluită de apariţia lui Johnnie. Nu-l doborîţi!

— Să vedem ce vrea! se întoarse Redmond către oamenii săi. Fiţi cu ochii pe el.

— Nu-i primejdios, Redmond.

— Înţeleg, doamnă.

Dar nici unul din soldaţi nu-şi luă arma de la ochi.

— S-ar putea să ne împuşte înainte s-apuci să scoţi o vorbă! zise Munro.

Amîndoi îşi struniră caii, cu ochii la muschetele aţintite asupra lor.

— Fără risc nu există plăcere... replică vesel Johnnie, mîngîindu-şi calul şi silindu-l să meargă la trap. Numai să nu faci gesturi bruşte.

Îşi deschise larg braţele, semn că nu avea nici o armă în mînă. Zîmbetul nu-l părăsise nici o clipă.

— Opriți-vă și spuneți ce doriți! strigă căpitanul gărzii, continuînd să rămînă prudent, deși Elizabeth îi recunoscuse pe cei doi urmăritori.

— Vreau să stau de vorbă cu lady Graham! precizâ Johnnie, oprindu-se în loc.

Nu! Aceasta fusese prima ei reacție în clipa cînd îi auzise la viață învinsese orice pornire a rațiunii. În clipa următoare își aminti că nu mai era o fată de saisprezece ani, ci o femeie capabilă să lupte cu ispita, orgoliul și dorința. Fără îndoială că putea schimba o vorbă cu Johnnie Carre, fără să-și încalce hotărîrea. La urma urmei, la Hawick îl tinuse în șah mai mult de două zile.

Dar oricît încerca să se stăpînească, totuși simți nevoia să respire adînc înainte de-a deschide portiera.

Dar pînă să pună piciorul pe pămînt, Johnnie descălecă, fără să se sinchisească de armele îndreptate asupra lui și de privirile bănuitoare ale oștenilor. Din doi pași ajunse lîngă ea.

— Ai plecat devreme, my lady! zise el, făcînd o plecăciune curtenitoare.

O privi cu coada ochiului, remarcîndu-i silueta zveltă, învesmîntată într-o mantie scurtă, de cașmir, înnodată elegant sub bărbie.

— Te-a plictisit serbarea de la Hawick?

După tonul amabil, s-ar fi zis c-o întîmpina la ieșirea de la biserică, nu pe un drum de țară, unde o ajunsese din urmă, transpirat, cu hainele mototolite și cu părul în dezordine.

Mai puțin pricepută la politeturi ce-ar fi putut trece drept sentimente, lady Graham îi replică tăios:

— Nu trebuia să vii după mine.

— Nu trebuia să pleci fără un cuvînt de rămas-bun.

Privirea ochilor lui albaştri era de-a dreptul angelică.

— N-am ştiut că era necesar să-mi iau rămas-bun de la dumneata, răspunse ea cu asprime.

Se ţinea la fel de bătoasă ca rochia înfoiată sau ca pelerina de culoarea frunzelor. Dar cămaşa leoarcă de sudoare, lipită de spatele lui vînjos, trupul mirosind a santal şi părul negru răvăşit pe eşarfa scoţiană roşu cu verde, azvîrlită peste umăr, îi îngreunau orice încercare de a-şi păstra sîngele rece

— Mi-a fost dor de tine, zise el direct, de parcă n-ar fi primit un răspuns rezervat, de parcă lady Graham n-ar fi fost înconjurată de oameni înarmaţi şi de parcă toată viaţa ar fi alergat după caleştile femeilor.

— Îmi pare rău... murmură ea cu glas abia auzit.

Îşi înălţă privirea către el. Nu ştia ce înseamnă cochetăria sau prefăcătoriile la modă.

În ochii ei se citea limpede dorinţa.

— Vino să vorbim... şopti el cu tandreţe. Departe de toţi oamenii aceştia.

— Nu s-ar cuveni...

— Nu s-ar cuveni nici ca eu să fiu aici, şi totuşi am venit! i-o întoarse Johnnie aproape furios. Spune gărzilor să se îndepărteze. Vino să ne plimbăm puţin...

Aruncă o privire spre locul unde se oprise Munro.

— Îl poţi păstra pe Munro ca ostatic.

Aici nu mai era vorba de raţiune. Elizabeth simţi că începe să cedeze. Tăcu preţ de cîteva clipe, apoi porunci oştenilor să-şi lase armele, să descalece şi să se îndepărteze.

— Nu-i nici o primejdie, le spuse ea, gîndindu-se cît de departe se afla de adevăr.

Se găsea în cea mai mare primejdie: pe cale să-şi ofere inima.

Capitolul 13

Porniră împreună pe drumeag, pînă ce caleașca nu se mai zări. Începură să discute despre nuntă, despre vreme — subiecte fără importanță, prin care evitau adevăratele motive pentru care se aflau pe un drum singuratic de țară, atît de departe de casele lor. Cîteva minute mai tîrziu, Johnnie îi arătă o cărare mai ierboasă.

— La capătul potecii se află un luminiș. Pe-aici am venit cu Munro! îi spuse, de parcă ar fi fost necesară o explicație, de parcă vorbele ar fi avut vreo însemnătate. Aici n-o să ne deranjeze nimeni.

Fusese o frază plină de înțelesuri. Johnnie o lăsa pe ea să aleagă.

— Cît de departe-i poiana? întrebă Elizabeth, ocolind alte întrebări, mult mai urgente.

— La cîțiva pași, zîmbi el. Dacă strigi, oștenii tăi o să te-audă.

— Ai de gînd să nu fii cuminte? insistă ea, răspunzîndu-i la surîs.

— Nici vorbă.

— Atunci am toată încrederea, încheie Elizabeth, urmîndu-l de-a lungul potecii.

„O exprimare relativă", se gîndi Johnnie, date fiind intențiile lui.

Însă se îndoia că ea ar fi avut chef de-o asemenea discuție. Nici el, de altfel. Îl preocupau chestiuni mult mai serioase.

Ajunseră la luminișul verde și liniștit, mărginit de ferigi cu frunze dantelate. Iarba moale păstrase urma căprioarelor care dormiseră acolo, iar pinii se înălțau întunecați deasupra lor, filtrînd lumina caldă a soarelui. Rămaseră față în față, negăsind cuvinte potrivite pentru a pune capăt tăcerii.

În cele din urmă, Johnnie începu să vorbească încet și liniștit.

— E o situație penibilă.

— Vrei să spui că de regulă nu-ți rezistă nici o femeie ?

Zîmbetul lui înceremeni pe buze.

— Nu cred.

Manierele îi erau fără cusur, iar surîsul calm și măsurat.

— Nu *crezi*?

Gîndul că ar putea fi una din nenumăratele femei care-i aparținuseră îi spori mînia.

El intui schimbarea ce se petrecuse și chibzui cîteva clipe dacă să-i spună sau nu adevărul. Dar după atîtea zile cît făcuse pe seducătorul la Hawick, nu se mai simțea în stare să mintă, nici să flirteze.

— De fapt... nu... nu-mi rezistă.

— Ah! exclamă ea ca o pisică gata să se repeadă asupra șoarecelui. Va să zică toate-ți cad în brațe, așa-i?

Johnnie nu răspunse. O ceartă ar fi fost ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit.

— M-am gîndit deseori la tine, spuse el rar, de parcă fiecare cuvînt ar fi fost nu numai greu de rostit, dar și greu

de înțeles. M-am gîndit la tine, cînd ar fi trebuit să mă gîndesc la multe alte lucruri.

Se mută de pe un picior pe altul, încurcat că trebuie să-și dezvăluie sentimentele.

— Parlamentul împinge Scoția către un război de independență, urmă el, alegîndu-și cu grijă cuvintele. Iar eu îmi pierd vremea gîndindu-mă la tine. N-ar fi trebuit să vin la Hawick. Tweedale le face insistent curte celor din partida locală, care au nevoie de bani, iar eu mă aflu aici, făcîndu-ți curte ție.

Elizabeth se depărtă de el. Johnnie rămăsese cu ochii la ea, dar n-o urmă. Vag iritat de sîngele ei rece și de faptul că fusese nevoit să se destăinuie, nu se clinti din loc. Ea merse să se așeze pe un trunchi de copac doborît la pămînt. Johnnie simți cum îi zvîcnește inima în piept. Înțelese că lady Graham n-avea de gînd să fugă, nici să strige după ajutor, nici să i se împotrivească. Însă descoperirea nu-l încîntă din cale-afară.

Elizabeth ridică privirea către el și începu să vorbească atît de încet, încît Johnnie făcea eforturi s-o audă.

— Mi-ai schimbat gîndurile... visele... viața... murmură ea. De cînd am stat la Goldiehouse...

Mîinile așezate în poală se încleștară una într-alta.

— N-am vrut să trec din nou prin aceleași chinuri.

— Și-atunci ai fugit!

— Da.

— Am venit la Hawick numai pentru tine, zise el.

— Nu pentru mire și mireasă? rîse ea, înduioșată de sinceritatea mărturisirii.

Johnnie ridică din umeri, clătinînd din cap.

— De regulă nu merg la nunți.

— Știu.

Din nou se așternu tăcerea.

Venise pentru ea, își zise Elizabeth, fericită. Mîndrul și orgoliosul Ravensby venise la Hawick, deși țara și partidul

aveau nevoie de el. Nici în cazul lui nu învinsese raţiunea. Iar răceala lordului fusese, fără doar şi poate, urmarea vreunei înţelegeri cu vărul său, Munro.

— E vorba de Munro? întrebă ea.

La gîndul că amîndoi simţeau aceeaşi atracţie unul pentru altul nu se mai ostenea să-şi ascundă sentimentele.

— Ai pus vreo prinsoare? adăugă zîmbind, văzînd că Johnnie nici nu răspundea şi nici nu făcea vreo mişcare.

— Nu.

Nu era obişnuit să tremure pentru o femeie, nici să-şi dezvăluie simţămintele, şi se împotrivea de parcă astfel şi-ar fi putut păstra libertatea.

— Vino şi aşează-te lîngă mine, îl chemă Elizabeth, bătînd uşurel cu palma în coaja aspră de copac, ca şi cum ar fi vrut să convingă un copil să facă ce nu-i place.

Johnnie îşi zise c-ar fi trebuit să plece. Fusese o greşeală să vină după ea, cu limba scoasă ca un cîine în călduri... Mai ales că era vorba de fiica lui Harold Godfrey, duşmanul lui de-o viaţă.

— Ţi-e teamă de mine?

Elizabeth încetase să se mai împotrivească farmecelor lui. Se simţea un fel de Don Quijote, conştientă de puterea pe care o avea asupra lui Johnnie Carre. Dar mai presus de orice, era fericită... Nespus de fericită, fără un motiv anume. Era o riscantă încălcare a propriilor principii şi o senzaţie nouă şi tulburătoare pentru o femeie care întotdeauna privise lumea cu neîncredere.

— Nu mi-e teamă de nimic, răspunse Johnnie, cu profundă convingere.

— N-aş fi crezut, murmură ea.

Îmbrăcat ca un tîlhar de drumul mare, cu pantaloni de piele şi cizme înalte, cu cămaşa desfăcută la piept, cu eşarfa în culorile pale ale toamnei, arăta nu doar neînfricat, ci chiar

amenințător. Trupul lui bronzat și viril trăda primejdia și atracția păcatului.

— Oamenii mei vor aștepta oricît ar fi nevoie, zise ea fără să se tulbure, spunîndu-și cu aroganță că, în sfîrșit, îl va face să-și piardă cumpătul.

Lordul făcu un pas spre Elizabeth, care-l întîmpină cu un surîs fermecător, sincer și direct.

— Mă bucur că-mi faci pe plac, șopti ea, văzîndu-l că se apropie...

— Iar tu mă faci să-mi pierd mințile! replică Johnnie, așezîndu-se pe trunchiul de copac, cu coatele pe genunchi, privindu-și țintă cizmele prăfuite.

— S-ar.zice că nu-ți prea place.

— Chiar deloc.

În glasul lui se citea limpede iritarea. Evita s-o privească.

— Vrei să plec? susură Elizabeth.

Întoarse capul către ea, cu o sclipire răutăcioasă în ochi.

— Bineînțeles că nu.

Fusese un răspuns hotărîtor, dar nu și o dulcegărie inutilă.

— De ce te-ai purtat astfel la Hawick? îl întrebă lady Graham.

Își schimbase atitudinea, abținîndu-se să-și exercite farmecele personale.

— Pentru că acolo jucam un joc de societate, cu reguli pe care eram silit să le accept.

Rămase surprins de propria-i sinceritate. Rareori i se întîmpla să vorbească deschis față de o femeie. Dar Elizabeth Graham se deosebea de toate celelalte. De aceea se afla aici, alături de ea, pătimaș și nemulțumit, întrebîndu-se cum să-și țină în frîu propriile sentimente.

— Și-acum nu mai e un joc?

El o privi pe sub genele negre, neștiind ce să-i răspundă. După cîteva clipe de tăcere, zise:

— Cred că nu.

— Iar tu preferi jocurile... adăugă ea, începînd să înțeleagă dilema în care se zbătea Johnnnie.

— Da.

— Hm! exclamă Elizabeth, tuguindu-și buzele.

Își încrucișă mîinile în poală, cu ochii la vîrfurile pantofilor galbeni, din piele de căprioară.

— Mă simt foarte stînjenită, spuse amuzată, după o scurtă pauză.

Își îndreptă spatele, întorcînd capul spre el.

— Niciodată pînă azi n-am mai sedus un bărbat.

Pe buze îi flutură un surîs copilăresc.

— Nu vrei să mă ajuți? Te rog, my lord... murmură ea, încercînd să-și țină firea.

Chipul lui bronzat se lumină de un zîmbet.

— Te pricepi de minune să faci pe ingenua, lady Graham, remarcă el, înălțînd capul și întîlnindu-i privirea senzuală.

În ochii lui albaștri se citea o infinită tandrețe și Elizabeth se simți atrasă de el tot mai mult.

— Dacă stau și mă gîndesc, scumpa mea Bitsy, se hotărî lordul, îmi dau seama că n-am nimic împotrivă...

Era o descoperire importantă, ținînd seama de proasta dispoziție de adineauri.

— De fapt, ar fi o prostie să mă supăr! rîse el, în timp ce-o învăluia într-o privire nespus de duioasă.

Elizabeth răsuflă adînc.

— Îți mulțumesc, my lord! spuse ea, pe un ton de recunoștință exagerată. Fără ajutorul dumitale, mă temeam că n-am să reușesc să te seduc.

El izbucni într-un rîs sincer.

— Cît despre mine, n-ai motive să-ți faci griji. Sînt în erecție încă de cînd am plecat din Edinburgh, cu gîndul să te văd.

— Vai, ce drăguț! îl tachină ea, cu un surîs răutăcios.

— Numai din punctul tău de vedere, draga mea Bitsy! interveni el.

— Te pot ajuta? șopti ea cu glas nesigur, dar adeneniitor.

Auzind-o, el intră în erecție vizibilă. Începu să se uite în dreapta și în stînga, în căutarea unui loc unde o putea culca pe iarbă.

— Te previn, spuse Johnnie încetișor, zîmbindu-i galeș. A trecut vremea drăgălășeniilor. Sper să nu te deranjeze să te-așezi pe iarbă. Patul meu de la Hawick ar fi fost mai moale.

— Dar vestea s-ar fi răspîndit în tot orașul.

— Ar fi avut vreo importanță? întrebă el, sincer mirat.

— Nu toată lumea e imună la scandal.

În ciuda acestor vorbe banale, Elizabeth era în stare să îndure orice, numai să simtă trupul lui Johnnie lîngă al ei.

La fel gîndea și Johnnie. Gura lumii nu figura printre preocupările sale. Se ridică brusc și întinzînd mîna, spuse:

— Dracu să-l ia de Hawick! Tot ce pot să-ți ofer e decorul de aici. Ai ceva împotrivă?

Ea surîse și-și puse mîna în mîna bărbatului.

— Nu, atîta timp cît mă vei ține în brațe și petele de iarbă nu se vor vedea.

El tăcu o clipă, privindu-i degetele subțiri și delicate, cuibărite în palma lui.

— Ești o femeie deosebită, șopti.

Celelalte femei cu care avusese de-a face se feriseră de sinceritate ca de foc.

— Prea naivă pentru gustul tău? glumi ea.

Degetele lui Johnnie se strînseră peste ale ei, într-un gest posesiv, curat și simplu, de parcă ar fi vrut s-o rețină pe această femeie inteligentă, care-l uluia cu francheteа ei.

— Te-am pus în gardă! murmură el, ajutînd-o să se ridice în picioare. De trei zile te doresc ca un nebun. Nu-ți garantez că pot să fiu prea blînd.

Dădu drumul degetelor ei și-i arătă amîndouă mîinile, care tremurau.

— Privește.

— Și eu tremur din tot trupul, my lord. Cine știe dacă nu cumva foamea mea e mai nepotolită?

Răsuflînd precipitat, Elizabeth se întoarse către Johnnie. Parfumul ei îmbătător îl ameți. Își ridică buzele spre el, ca s-o sărute.

— Te-aștept de patru luni, de cînd am plecat de la Goldiehouse.

Pe Johnnie îl copleși o dorință năprasnică. Primea mărturisirea abstinenței ei ca pe-o ofrandă, de parcă ar fi fost de datoria lui să-i dăruie plăcerea. În aceeași clipă îi puse mîinile pe umeri, trăgînd-o mai aproape, apoi își plimbă palmele pe spatele ei, coborînd pe șolduri și-o lipi de trupul lui, ca să-l simtă cît era de excitat. Ea îl atinse ușor și el gemu de plăcere. Îi strivi buzele cu o sărutare, apoi își strecură limba printre dinții ei.

Elizabeth, care nu avusese parte de plăceri de atîta timp, îl primi, lăsîndu-și capul pe spate și ridicîndu-se pe vîrfuri, ca să-i simtă trupul. Începu să-i descheie cămașa, smulgîndu-i nasturii, pînă ce întîlni fierbințeala cărnii lui.

— Grăbește-te, Johnnie, te rog... îi murmură nerăbdătoare la ureche, mișcîndu-și șoldurile ademenitoare.

Dar lordul nu mai avea nevoie de îndemnul ei. Tot ce-și dorea era să se facă stăpîn pe trupul acestei femei. Nevoia de-a o pătrunde era atît de mare, încît simți că nici nu mai putea să gîndească.

— Ar trebui să-ți scoți rochia, șopti, străduindu-se să se poarte ca un gentleman.

Se desprinse din îmbrățișare și-i desfăcu șiretul pelerinei.

— Să nu se păteze de la iarbă... adăugă el.

Închise ochii, încercînd să-şi stăpînească dorinţa pătimaşă. Făcea un efort de voinţă atît de mare, încît îi scăpă un geamăt înăbuşit. Îi desprinse pelerina de pe umeri şi întinse mîna să-i descheie rochia.

Ea îi dădu mîna la o parte.

— Nu mai pot s-aştept... Te rog... gîfîi cu privirea împăienjenită de dorinţă.

Amintindu-şi cum terminase înainte de vreme atunci, la Goldiehouse, el îşi desfăcu cingătoarea şi-şi scoase şalul scoţian, aşternîndu-l pe iarbă. Apoi luînd-o în braţe, murmură:

— Aşteaptă-mă...

O clipă mai tîrziu, o lungi pe patul improvizat, ridicîndu-i rochia şi juponul cu mişcări experte.

— Grăbeşte-te, gemu ea.

Degetele lui îi lăsau pe coapse o dîră de foc. Ieni scurt cînd mîna bărbatului îi poposi pe pubis.

— Îndată... îndată... şopti el, începînd să-şi descheie pantalonii.

— Johnnie... se tîngui Elizabeth, închizînd ochii în efortul de a-şi stăvili patima ce-i răscolea toată fiinţa.

Întinse braţele ca să-l cuprindă. Terminînd şi cu ultimul nasture, lordul îngenunche între pulpele ei albe şi, fără a-şi mai scoate cizmele şi pintenii, o pătrunse imediat.

Ea scăpă un ţipăt ascuţit, de supremă plăcere, încleştîndu-şi degetele pe umerii lui puternici. Îl simţea cu totul înlăuntrul ei şi vedea cum îşi ţine răsuflarea, cu totul răvăşit de senzaţia copleşitoare care-i învăluise trupul, mintea şi sîngele înfierbîntat. Elizabeth era de o mie de ori mai bună decît şi-o amintea. Era perfectă, desăvîrşită... se potriveau dumnezeieşte.

Cu braţele petrecute pe după mijlocul lui, lady Graham îşi săltă brusc şoldurile, amintindu-i că timp de patru luni nu cunoscuse alt bărbat. Johnnie începu să se mişte, părăsind-o

și regăsind-o iar și iar. Se sprijinea în vîrfurile cizmelor ca să și ia avînt și s-o pătrundă din nou.

Elizabeth se gîndi că tot timpul visase aceste clipe. Gemea de plăcere, dorind să-l simtă pe lordul de Ravensby în adîncurile ființei ei, s-o strivească greutatea trupului lui, iar această senzație divină să nu se sfîrșească niciodată.

Surîse trist. După luni întregi de abstinență se găsea deja aproape de orgasm. „Niciodată" era o noțiune relativă.

Inima începu să i se zbată cu putere. Răsufla din ce în ce mai iute. Mîinile ei alunecară către șoldurile lui, grăbindu-i mișcările. El se supuse și dintr-o dată o pătrunse adînc, rămînînd lipit de pîntecul ei. Cu brațele petrecute pe după gîtul lui Johnnie, Elizabeth se arcui, ca să-l cuprindă tot, agățîndu-se de el, de parcă nimic altceva n-ar fi contat pe lume. Așa și era: pentru lady Graham nu exista decît el în aceste clipe nesfîrșite și febrile, care topeau realitatea în uitare. Trupul ei începu să freamăte și atunci se descărcă și el, aproape violent, tumultuos, exploziv.

Rămaseră amîndoi istoviți și tulburați, gîfîind ca niște înotători salvați de la înec.

— Nu sînt... obișnuit... să fac dragoste... astfel... articulă Johnnie, străduindu-se să-și potolească bătăile inimii.

Era o mărturisire spontană. Eliberarea lui fusese atît de pură și copleșitoare, încît îl lăsase fără suflare — senzație nemaiîntîlnită pentru tandrul și sofisticatul lord de Ravensby.

— Nici eu... șopti Elizabeth.

El îi surîse, cu o ciudată licărire de triumf în priviri, de parcă ar fi cîștigat o mare victorie. Părul ei blond strălucea răsfirat pe culorile șalului. Ochii de smarald îl priveau fără fereală, încă păstrînd în adîncul lor o imagine de paradis. Johnnie se gîndi că niciînd nu întîlnise femeie mai frumoasă.

Lady Graham nu trăise niciodată plăcerile cărnii, nici fericirea de-a se vedea copleșită cu tandrețe, cu atît mai puțin pasiunea năvalnică dublată de-o imensă bucurie.

— Cum ai putut... să te măriți cu el? șopti lordul, uluit.

I se părea un sacrilegiu, deși știa cît de frecvent era obiceiul de-a vinde fete pentru interese de familie. Dar Elizabeth era prea desăvîrșită ca să fie vîndută unui individ de teapa lui Hotchane.

Elizabeth ar fi vrut să-i spună că dacă l-ar fi cunoscut atunci, ar fi preferat să se omoare, mai curînd decît să fie a lui Hotchane.

— N-am știut că puteam să aleg, zise ea, cu glasul tremurînd de bucuria nou descoperită, făcîndu-l să înalțe din sprîncene, mirat de voința ei nepăsare.

Elizabeth îi dădu drumul din îmbrățișare și-și puse degetul pe cuta dintre sprîncenele lui.

— Acum n-aș mai sta pe gînduri, zise, mișcată de grija pe care i-o arăta lordul. Aș fi preferat să culeg napi sau să muncesc la școala satului.

Surîse cu o bucurie pornită din suflet.

— Pentru că te-am întîlnit pe tine...

Îl sărută ușor, nespus de fericită.

— Îmi pare bine c-ai venit după mine, mărturisi Elizabeth. Poate n-ar trebui să-ți spun, dar... să știi că te-am dorit încă de la Goldiehouse. Niciodată n-am simțit așa pentru un bărbat... această nevoie disperată de-a atinge trupul iubit.

Cuvintele veneau unul după altul, într-un șuvoi emoționat, după luni întregi de tristețe și așteptare.

— Mă gîndeam chiar să chem vreun oștean în patul meu, ca să văd dacă te voiam pe tine sau era numai o poftă trupească, sau...

Se înroși brusc. Trase aer în piept și zise repede:

— ...sexul tău enorm.

Își ridică pleoapele și-l văzu că rîde. Rîse și ea.

— Dar nu m-am culcat cu altul! se grăbi să adauge, de parcă vorbele i-ar fi fost încuiate luni de zile într-un sipet, iar acum *se cereau* cu orice preț rostite.

– Nici cu soldați, nici cu George Baldwin, care-mi dă tot timpul fîrcoale, cerșind o sărutare...

– George Baldwin? o întrerupse Johnnie, ca și cum ar fi avut tot dreptul să știe.

— Un vecin nespus de blînd și îndatoritor...

— Îndatoritor? șuieră lordul.

— Nu cumva ești gelos? Interesant... remarcă Elizabeth, înainte ca el să fi putut nega sau măcar să fi considerat o atare posibilitate. E un om drăguț, binevoitor ca un pastor...

— E pastor? vorbi el, ceva mai îmblînzit.

— Nu...

— Atunci, ce e?

— Nu-i ca *tine*, iubitule! replică ea cu francheța care-l fascinase pe Johnnie. Nici el, nici toți ceilalți bărbați pe care i-am cunoscut în viața mea. De fapt, nu știu de ce-ți povestesc toate astea... Pînă și-un novice în arta seducției ar pricepe mai bine... Nu te doresc decît pe tine și nu mă simt atrasă nici chiar de oștenii mei vînjoși. Cît despre ideea de-a mă culca cu ei... mă rog, cu unul dintre ei — se corectă ea repede, văzîndu-i privirea cercetătoare — ei bine, află că n-am fost în stare.

În mod inexplicabil, naivitatea și sinceritatea ei îl copleșeau de tristețe. Iar descoperirea că-și păstrase trupul *numai* pentru el îi răscolea simțurile.

Îl stîrnea.

Îl excita.

— Mă întrebam... dacă tot ai bătut atîta drum...

Își plecă pleoapele peste focurile verzi și sirete ale ochilor.

— ...ca să-mi ții de urît...

Continuă să-l necăjească, perfect conștientă de noua lui erecție.

— Mă întrebam dacă... te-aș putea interesa... din nou...

— Ce fetiță poznicioasă! rîse el.

— De vină-i doar postul meu îndelungat, îi explică ea, cu glas din ce în ce mai tremurat, pe măsură ce-l simțea din nou crescînd înlăuntrul ei.

Conceptul de abstinență îi era cu desăvîrșire necunoscut unui libertin de talia lui Johnnie. Dar nu-i fusese greu să descifreze sensul ascuns al vorbelor ei.

— De data asta, hai să nu ne mai grăbim! propuse lordul, cu un surîs fermecător.

— Am toată ziua la dispoziție, șopti ea languros, mișcîndu-și șoldurile cît se poate de sugestiv.

La această invitație subînțeleasă, trupul lui reacționă instantaneu.

— În acest caz, zîmbi el șiret, mă gîndesc la niște plăceri mai rafinate.

Întinse degetul spre dantela mototolită care acoperea sînii Elizabethei.

— Pentru început, să mai scoatem din haine, ca să ne putem simți unul pe altul.

— Mmm... Asta-mi place.

— Și mie-mi place. Cu *tine*.

— Bine. Nu-s prea directă pentru gustul tău?

El clătină din cap, zîmbind.

— Atunci te pot ataca fără să pățesc nimic?

Lady Graham se amuza ca un copil care învață un nou joc.

— Tu mă poți ataca *întotdeauna* fără să pățești nimic.

Tonul lui era leneș și nepăsător. Cunoștea jocul de foarte multă vreme.

Întotdeauna. Elizabethei îi plăcea cuvîntul, deși știa că nu se putea aștepta la permanență de la un bărbat cu faima lui Ravensby. Își încordă picioarele, încercînd o formă delicată de atac. Apoi își ridică șoldurile și, în aceeași clipă, senzația de plăcere deveni și mai intensă. El o pătrunse și mai adînc, făcînd să-i fiarbă sîngele în vine.

Mîna lui Johnnie se încleștă pe coapsa ei ridicată. Sprijinindu-se de ea, încercă s-o pătrundă cît mai mult.

Amîndoi se opriră un moment, să-și tragă sufletul, simțind cum începea să crească un nou val de plăcere dureroasă.

— N-ai înțeles... murmură el, cînd își recăpătă suflul.

Îi eliberă piciorul, cu gînd să se odihnească preț de cîteva secunde.

— De data asta, nu te mai las să faci ce vrei.

— Dar mie îmi place să fac ce vreau.

Elizabeth se mișcă încet, cu gesturi unduioase și înnebunitoare. Încerca să-l necăjească și, în același timp, să-și pună la încercare puterea de seducție recent descoperită, zîmbindu-i cochet și strengărește.

— Nu, răspunse el, pe un ton de o blîndețe înșelătoare.

Surîsul cald îi îndulcea asprimea vorbelor.

— Dacă nu mi-aș fi propus să fac dragoste cu tine o zi întreagă, aș risca să cad pradă farmecelor tale irezistibile.

— Să știi că mă supăr! îl preveni ea.

— Iar mie puțin o să-mi pese! rîse el.

De peste zece ani de cînd avea de-a face cu femeile, era imun la moșturile lor.

— Mă jignești! declară ea, îmbufnată.

— Nu, răspunse el cu blîndețe. Vreau doar să-ți arăt un nou fel de tandrețe. Acum dă-mi drumul.

O ciupi ușor de coapsele care încă îl țineau prizonier.

— Îți promit că nu vei regreta, adăugă Johnnie, ridicînd din sprîncene, cu un aer poznaș.

Ea îl eliberă din strînsoarea coapselor, deși supărarea nu mai era prefăcută.

— Ascultă-mă, iubito!... zise Johnnie, ieșind din ea și sprijinindu-se pe călcîie.

Rămăsese îmbrăcat și încălțat, descheiat numai la pantaloni.

— Asta a fost doar o mică lecție de supunere, rîse Johnnie.

Ea ridică pumnul, gata să-l lovească.

Lordul se feri atît de repede, încît Elizabeth se convinse că era obișnuit cu astfel de izbucniri.

— Eram gata să te jupoi de viu! zise ea, așezîndu-se pe șal, cu pumnii strînși și cu ochii scăpărînd de mînie.

El se trînti pe iarbă, la o distanță sigură, vădit amuzat.

— Așa nu ți-aș mai fi fost de cine știe ce folos.

— Urăsc bărbații cu sînge rece! izbucni Elizabeth, care la viața ei cunoscuse mulți bărbați lipsiți de milă.

Ochii lui albaștri o fixară cîtva timp, apoi zise fără urmă de glumă:

— Am vrut doar să te necăjesc.

Ea îi aruncă o privire bănuitoare.

— Nu accept să mă supun nici ție, nici altcuiva.

— Ar fi ultimul lucru pe care să ți-l cer.

Johnnie prefera femeile inteligente. Socotea obedienta un fel de oglindă de prins păsări.

Elizabeth se întrebă dacă să-l creadă pe cuvînt sau nu și dacă sîngele ei fierbinte mai putea ține seama de principii. Dar Johnnie i se adresă, respectuos și curtenitor:

— Tu ai stabilit regulile.

— Poate... m-am pripit, șopti ea.

Îngăduitoare din fire, își aminti că nici un bărbat nu semăna cu altul.

— Înțeleg ce înseamnă să te pripești... surîse el alene. Și eu azi-dimineață l-am sculat pe Munro cu noaptea în cap.

— Ești nespus de amabil, n-am ce zice.

În ochii lui se aprinse o licărire șugubeață.

— Am călărit o bună bucată de drum pînă să te-ajung din urmă.

Ea zîmbi.

— Vrei să spui că iau lucrurile prea în serios?

El ridică din umeri. Buna-creştere îl împiedica să-i dea un răspuns direct.

– Războiul e o chestiune serioasă... La fel şi onoarea naţională. Foametea, oamenii care mor...

Înclină uşor din cap, în semn de renunţare.

– Legătura noastră nu s-ar putea numi serioasă...

Amîndoi tăcură. Numai ciripitul păsărelelor răsuna în liniştea pădurii. Mile întregi de pini înalţi pînă la cer îi despărţeau de oameni şi necazurile lor. Erau singuri: un bărbat şi o femeie cu pasiunea lor.

Johnnie nu grăbi lucrurile, aşa cum nu făcea niciodată cu femeile. Dar era limpede cît o doreşte. După o clipă de pîndire, Elizabeth îi întinse mîna şi zise, zîmbind:

— Vino şi fă-mă fericită!

El se rostogoli pe şal la fel de repede cum se îndepărtase. Elizabeth îi simţi în nări parfumul. Surîsul lui Johnnie era ca lumina soarelui. Glasul îi suna glumeţ, ca de obicei.

— Acum că am rezolvat problemele mai serioase...

— Şi încă foarte uşor! interveni Elizabeth, recăpătîndu-şi buna-dispoziţie.

— Asta e specialitatea mea, doamnă! afirmă el, înclinînd din cap. Poţi întreba pe oricine.

— *Ştiu* bine care-i specialitatea dumitale, lord de Ravensby! replică ea, aruncîndu-i o privire piezişă.

— Da? Perfect! murmură Johnnie, fără să se tulbure. Iar acum, lady Graham — urmă el, pe un ton în acelaşi timp ironic şi respectuos — îmi dai voie să te dezbrac? E drept că avem toată ziua înainte, dar...

Se opri o clipă, apoi zise apăsat:

— Vom avea *nevoie* de o zi întreagă...

Elizabeth stătea cu picioarele încrucişate, cu rochia galbenă adunată în jurul ei. Părul bălai era ciufulit, iar obrajii îmbujoraţi. Îi aruncă o privire şircată şi spuse:

— Ar fi o prostie să refuz, nu?

El dădu din cap, zîmbind.

— Ah, cîtă aroganță!

— Nu uita că eu am venit după tine, iubito. Asta cu greu s-ar putea numi aroganță.

— În sfîrșit, un strop de sinceritate! Nemaipomenit!

— Mai am și alte talente, îndelung exersate, pe care ți le-aș putea pune la dispoziție...

— Exersate prin budoarele altor femei, după cît se pare.

— Dar numai cu gîndul la tine.

— Ce minciună!

— Aș prefera cuvîntul *diplomație*.

Ea își plimbă privirea pe trupul lui Johnnie, zăbovind asupra slitului descheiat.

— Iar eu aș prefera să nu mai pierzi timpul...

Johnnie îi aruncă o ocheadă scurtă.

— Atunci, zîmbi el îndrăznet, va trebui să-ți dau ce-mi ceri.

Se dezbrăcară unul pe altul cu mare încetineală, descheind, desfăcînd sau desprinzînd fiecare articol de îmbrăcăminte cu gesturi lente, aproape artistice. Se ajutau unul pe altul, rîzînd și chicotind, mîngîindu-se și sărutîndu-se. Înainte de climax, Elizabeth înțelese ce mult contase această amînare.

— Ești *foarte* priceput, îl lăudă ea, nespus de mulțumită.

Se așeză călare pe el, privindu-l în ochi, fericită.

El o legănă ușor, înlănțuind-o cu brațele și lipind-o de trupul lui fierbinte.

— *Amîndoi* ne pricepem, o corectă Johnnie, mare expert în a oferi și a primi plăcerea.

Pielea lui bronzată și mușchii frumos reliefați contrastau puternic cu carnația marmoreană, cu grația și voluptatea ei. Johnnie smulse o margaretă pe care o zărise lîngă patul lor improvizat și i-o puse Elizabethei la ureche.

— La mulți ani de douăzeci și nouă iulie, Elizabeth Graham! șopti el, gîndindu-se că ar fi putut rămîne cu ea în acest loc de basm pînă la sfîrșitul lumii.

Elizabeth se întinse şi ea după o margaretă — atît de departe, încît Johnnie trebui s-o ţină să nu cadă — şi, punîndu-i-o în cîrlionţii negri, şopti:

— Mă faci foarte fericită, Johnnie Carre.

Cuvîntul „fericire" era prea puţin pentru sentimentul divin pe care-l încerca. Descoperise ce înseamnă plăcerea pură şi cu atît mai ameţitoare. Dintr-o dată, surîsul ei deveni cald, ca soarele la tropice.

— Ar trebui să-ţi pui mai des margarete în păr, şopti ea, admirîndu-i chipul frumos şi viril, împodobit cu flori sălbatice.

— Am să încerc, pentru tine!

În clipa aceea nu mintea.

Amîndoi aveau trupurile fierbinţi, după hîrjoana dinainte şi după ore întregi de cînd făceau dragoste, eliberîndu-se năvalnic.

La tîmpla lui Johnnie se prelinse un strop de transpiraţie.

— Eşti tot numai o flacără... murmură Elizabeth, culegînd cu vîrful degetului picătura strălucitoare şi punînd-o pe limbă.

Gustul ei sărat îi dădea sentimentul minunat al posesiei, de parcă în aceste clipe Johnnie îi aparţinea cu totul numai ei.

— Ar putea fi miez de iarnă şi tot nu mi-aş da seama! şopti el, trăgînd în piept parfumul părului Elizabethei.

Era adîncit în trupul ei, de parcă nu s-ar fi eliberat în urmă cu cîteva minute. Lîngă Elizabeth Graham se afla într-o erecţie permanentă, de parcă foamea nepotolită pentru ea l-ar fi adus în pragul nebuniei.

Elizabeth îi răspunse la sărut. Stătea călare pe Johnnie şi-l simţea zvîcnind înlăuntrul ei. Îşi ţinea genunchii lipiţi de coastele lui. Sînii tari îi atingeau pieptul. Tot trupul ei era gata să-l primească, domolindu-şi patima, numai pentru a o lua de la început.

— Te superi dacă... Mi-e foame de tine... o foame nepotolită... Ard...

— De ce să mă supăr? o necăji el.

— Te vreau din nou.

— Din nou? murmură el, cu buzele lipite de buzele Elizabethei.

— Iartă-mă, gîfîi ea, plimbîndu-şi vîrful limbii pe colţul gurii lui. Crezi c-ai putea... face... ceva?

— Nu-i exclus...

— Te-aş putea răsplăti...

— Nu zău?

Ridică uşor din sprîncene.

— Sau eu pe tine?

— Da... Te rog...

Johnnie îi putea oferi plăcerea pe care o cerea. Se strădui să-şi păstreze cumpătul, pentru că-l chinuia aceeaşi dorinţă nepotolită.

— *Acum*, ceru Elizabeth, înfigîndu-şi degetele în părul lui negru şi aplecîndu-se să-l sărute.

Neliniştit şi nemulţumit să primească ordin de la o femeie, Johnnie zise scurt:

— Nu.

Ea îl muscă de buză.

Furia luă locul uluirii de-o clipă. Instinctiv, simţi pornirea de-a răspunde provocării ei neruşinate, de parcă în subconştientul lui s-ar fi dezlănţuit un demon. Poate aţîţat de gustul sîngelui de pe buze, o răsturnă, venind deasupra ei aţît de brusc, încît Elizabeth scoase un ţipăt. Fără să-şi schimbe poziţia, îi şuieră fierbinte în faţă:

— Şi zici că mă vrei chiar acum?

Apucîndu-i şoldurile în mîinile lui mari şi puternice, se împinse înlăuntrul ei cu toată forţa, pînă ce-o auzi icnind.

— Asta ţi-ajunge? gîfîi el. Şi asta... şi asta...

Odată cu fiecare cuvînt răstit, o pătrundea tot mai adînc, cuprins de o aprigă dorinţă de răzbunare. Sau poate că nu era decît patima lui dezlănţuită.

Elizabeth, pe care pofta trupului o făcuse îndrăzneață și care îl dorea ca o nebună, se afla în pragul unei descărcări atît de violente, încît trăia senzația că se va face fărîme. Toată ființa ei se dăruia bărbatului după care tînjise patru luni.

Cu spatele arcuit și cu ochii pe jumătate închiși, Johnnie se forța s-o pătrundă tot mai mult, într-o pornire violentă și nebunească, aproape fără să-și dea seama de propria-i putere.

O silea să-și ridice șoldurile și o urma în clipa cînd ea se retrăgea, aducînd-o înapoi, cu degetele încleștate în carnea ei. Icnetele și gemetele Elizabethei abia îi ajungeau la ureche, ca un ecou îndepărtat. Ea se agățase de Johnnie, cu mîinile înfipte în părul lui, ieșindu-i în întîmpinare cu propria-i dorință. Trupul îi ardea la fel ca și al lui. În furia lor de a-și aparține, se rostogoliseră dincolo de șal, strivind florile și iarba, care acum le umpleau nările de un miros înțepător.

Johnnie se împingea în ea ca un berbec, fără să-i pese nici de scîncete, nici de răspunsul ei pătimaș, cu mișcări violente, ca posedat de diavol.

Cînd se dezlănțui orgasmul, nici nu auzi țipătul de eliberare al femeii.

Delirul lui se potolise — măcar pentru un timp.

Rămase nemișcat, cu fruntea în iarbă, chiar lîngă umărul ei, cu pieptul săltînd, sprijinindu-și greutatea în coate și în genunchi și întrebîndu-se dacă vreodată se va vindeca de această dorință demență de-a o poseda pe Elizabeth Graham — sau va face dragoste cu ea pînă își va da sufletul.

— Vino... cu mine... la Three Kings... gîfîi ea, cu buzele lipite de părul lui transpirat.

El se desprinse din îmbrățișare, de parcă invitația i-ar fi turnat în suflet otrava mortală a unei legături de suflet. Se trînti pe iarbă, lîngă Elizabeth, cu brațele sub cap, cu ochii închiși. Trecuseră cîteva secunde, apoi fără să-i mai pese de primejdie, răspunse:

— Da.

Peste un timp, cînd mintea i se limpezi, deschise ochii și, amintindu-și unde se găseau, adăugă:

— La Three Kings am putea face dragoste într-un pat.

Elizabeth îi zîmbi, culcată pe șal, cîțiva pași mai încolo.

— Genunchii mei sînt rană vie, rîse el.

— Vezi bine că nu ești obișnuit să trăiești la țară.

— Mai degrabă nu sînt obișnuit cu pasiunea, draga mea Bitsy. O fi de vină aerul din Teviotdale.

— Sau farmecele mele irezistibile, adăugă ea, alintîndu-se.

— Adevărat, recunoscu lordul, care după orgasm dădea dovadă de înclinații filozofice. Asta trebuie să fie. De ani de zile nu mi-am mai julit genunchii.

Ademenit de perspectiva unui pat moale, Johnnie lăsă deoparte orice prudență. Se ridică și aduse apă de la pîrîiașul din apropiere, ca să se spele amîndoi. Apoi își trase repede hainele pe el, obișnuit cu despărțirile pe fugă, și-o ajută și pe Elizabeth să se îmbrace. Îi închcie juponul și corsetul, apoi rochia galbenă, prinzîndu-i dantela de pe sîni — totul cu mișcări extrem de pricepute, pe care Elizabeth ar fi trebuit să le remarce, de n-ar fi fost atît de ametită de prezența lui. Ba chiar își ceru scuze că nu avea un pieptene.

— Atunci cînd te-am invitat la plimbare, nu mă gîndeam că vei avea nevoie.

— Nici eu, adăugă ea, trecîndu-și degetele prin părul lung și blond.

— Bănuiesc că nimeni din cei care ne-așteaptă nu-și închipuie că ne-am plimbat atîta timp.

Ea ridică din sprîncene.

— Atunci, lady Graham, declară vesel Johnnie, îngăduie-mi să-ți închei pelerina și să vedem cum facem să dăm ochii cu oșteanul ăla care te păzește.

Capitolul 14

Porniră mînă în mînă spre caleașcă, unde-i așteptau soldații din escortă. Unii jucau zaruri, alții se odihneau în iarbă, pe marginea drumului. Munro, care întotdeauna avea la el o carte, citea. Cînd îi zăriră, toți se întoarseră spre ei. Cei doi tineri se apropiară de trăsură, într-o tăcere adîncă.

— Mergem cu toții la Three Kings, îi zise Elizabeth lui Redmond. Îți mulțumesc că... ai așteptat, adăugă ea, în timp ce o ușoară roșeață îi colora obrazul.

Redmond se prefăcu a se uita în altă parte, fulgerîndu-l pe Johnnie cu o privire circumspectă și amenințătoare. Cîteva clipe se măsurară unul pe celălalt — doi bărbați solizi și curajoși, la fel de dornici să-și impună punctul de vedere.

— Am fost invitat, zise Johnnie liniștit.

— N-am nici o îndoială! răspunse Redmond prudent, dar fără a renunța la maniere.

— A fost hotărîrea mea, Redmond, interveni Elizabeth, punînd ușor mîna pe brațul căpitanului.

Redmond șovăi o clipă, și Johnnie înțelese că escorta de la Redesdale avea un cuvînt greu de spus în deciziile Elizabethei.

— Prea bine, my lady! răspunse el. Rămîneți multă vreme? se întoarse el spre Johnnie, cu asprimea unui tutore care se interesează de intențiile petitorului.

— Nu, Redmond, nu rămîne mult, răspunse Elizabeth în locul lui. S-a deschis sesiunea Parlamentului, și-n plus, eu nu vreau nici un fel de *complicații* ! adăugă ea.

Căpitanul pricepuse, dar fruntea continua să-i rămînă încruntată.

— Ravensby e oaspetele meu și vine la Three Kings pentru că l-am invitat eu. Iar acum consider discuția încheiată.

Vorbise încet și grăbit, cu o autoritate pe care o remarcară amîndoi bărbații.

— Vezi... murmură, zîmbind, Johnnie.

Înțelegea grija lui Redmond, dar era decis să meargă la Three Kings, cu sau fără v[illegible] acestuia.

— Nu depinde de mine. Așa a poruncit lady Graham.

— Aflta vreme cît mai are drept să poruncească, mormăi Redmond.

— Nu cumva sînt probleme? se întoarse Johnnie spre Elizabeth, cu un surîs plin de îndrăzneală.

— Deloc, răspunse ea, cu o privire veselă.

— Atunci, e-n regulă, se adresă Ravensby lui Redmond.

Aflînd de hotărîrea vărului său, Munro se declară cît se poate de mulțumit. Știa că era o împrejurare neobișnuită pentru un bărbat căruia nu-i plăcea să rămînă prea mult cu o femeie. Pe de altă parte, arhitectul remarcase ce fericită arăta Elizabeth. Lady Graham merita să se bucure de plăcerile tinereții — deși Munro încă se mai îndoia că Johnnie ar fi fost dispus să-și lege viața de-a ei. Totuși, renunță să se mai gîndească la viitor, mulțumit de buna-dispoziție a Elizabethei în momentul de

fata. În plus, era curios să-i vadă casa, fiind nespus de interesat de planurile noii construcții.

Calească porni mai departe, cu Johnnie și Munro ținînd companie Elizabethei. Discutară despre nunta de la Hawick și despre ajutorul pe care Munro l-ar fi putut oferi constructorilor de la Three Kings. Pomeniră în treacăt despre lucrările Parlamentului și despre tatăl ei — două subiecte nespus de spinoase. Vorbind despre calitățile diferitelor soiuri de vin primite de la Johnnie, lady Graham își dădu seama că tînărul lord era un mare cunoscător.

— Nu uita că-s negustor de vinuri, draga mea! îi atrase atenția Ravensby. O bună parte din vinurile ce se beau în Scoția sînt aduse de mine.

— Pe lîngă alte articole de lux... inclusiv vinul pentru Anglia! adăugă Munro. Deși Consiliul de Coroană nu vrea să recunoască adevărul că cele mai bune vinuri ale lor le sosesc de peste granită.

— Războiul ne-a adus cîștig, observă Johnnie. Deși Byng a încercat o blocadă. Un prost și-un fricos!

— Dar tu ai cele mai rapide corăbii.

— De asta încă fac afaceri.

— De asta te-ai și îmbogățit.

Johnnie zîmbi. Profitul lui se ridica la peste treizeci de mii de livre de fiecare vas.

— Altfel la ce m-aș mai ocupa de negoț?

— Călătorești deseori pe mare? întrebă Elizabeth, vrînd să afle cît mai multe despre bărbatul care-o fascina.

Era surprinsă să audă că impetuosul lord de la granită, autorul atîtor incursiuni de jaf, conducea un imperiu comercial maritim, acum, în plin război.

— Luna trecută am fost de două ori la Rotterdam. Drumul nu durează mult, cînd ai vînt prielnic.

Nu sufla o vorbă despre faptul că prădaseră două corăbii englezești.

— Cu o lună mai înainte m-am dus la Dunkerque și Ostende, unde tocmai ajunsese flota franceză. Îți plac mătăsurile de Siam?

— Desigur, surîse Elizabeth, ridicînd ochii spre Johnnie, care stătea lîngă ea, înlănțuindu-i umerii cu brațul.

Ar fi vrut să-l întrebe cum reușise să pătrundă într-un port inamic, pe timp de război. Dar cum lordul o bănuia că ține cu englezii, se mulțumi să adauge:

— Mă tem să nu-ți par lacomă, dar să știi c-aș fi fericită să-ți *plătesc* oricît pentru astfel de mătăsuri.

— Fleacuri! Am o magazie plină. De curînd, Forbes s-a întors din Siam. Ce culoare crezi că i-ar veni bine, Munro? întrebă lordul de Ravensby.

— Fără îndoială verdele. Se potrivește cu ochii ei.

— Poate și-un roșu intens, urmă Johnnie. Sau culoarea piersicii. Am să ți le trimit de îndată ce mă întorc la Edinburgh.

Îi făcea plăcere să-i poată dărui ceva. Se gîndea chiar la tapet pentru pereți și ceva lemn pentru ferestre, pentru casa cea nouă — ceea ce însemna că ascultase cu atenție toată discuția dintre Elizabeth și arhitect. Cel mai bine era să-l roage pe Munro să-i întocmească o listă cu încăperile și culorile necesare.

Călătoria se desfășură cît se poate de agreabil, iar Munro auzi cu mirare că vărul său acceptase chiar să ia masa în compania unor oaspeți invitați de Elizabeth.

— Aș putea renunța la petrecere, zise lady Graham, dar sora lui George Baldwin trebuie să se întoarcă joi la Londra, așa încît am aranjat să ne vedem miercuri, într-un cerc restrîns. N-aș vrea s-o dezmăgesc. E o fată foarte drăguță... și cîntă minunat la harpă. Îți place harpa?

Deși Johnnie nu suporta amatorismul în materie de muzică, totuși îi răspunse fără să clipească:

Foarte mult.

Luat prin surprindere, Munro începu să tușească.

– Sper că nu te-ai procopsit cu un guturai, vere! zîmbi angelic Johnnie, în timp ce arhitectul se străduia să-și revină.

Călătoria se dovedi un prilej de dezvăluiri uluitoare, iar Johnnie Carre se purtă cu galanterie desăvîrșită. Munro se gîndea că cele trei ore de drum pînă la Three Kings erau cel mai perfect exemplu de prefăcătorie și ascundere a poftelor din câte-i fusese dat vreodată să întîlnească.

Însă își dădu seama că dorința celor doi tineri era reciprocă, fiindcă de îndată ce ajunseră la Three Kings, Elizabeth și Johnnie se făcură nevăzuți în dormitor. Munro rămase toată seara în compania lui Redmond, amîndoi evitînd să aducă vorba despre absența celor două gazde.

— De-ai ști cîtă plăcere îmi face să te am în patul meu! zise Elizabeth.

Pe masa de lîngă terasă se vedeau tăvi cu mîncarea aproape neatinsă. Peste tot prin iatac erau aruncate haine, exact așa cum le lăsaseră, lepădîndu-le în grabă. Cele două trupuri goale și transpirate stăteau culcate în pat, unul lîngă altul.

Cu mîinile înlănțuite.

Cu mintea și sufletul răscolite de plăcere.

— Îți sînt nespus de recunoscător că m-ai adus aici, lady Graham! murmură Johnnie, vorbind rar, de parcă ar fi fost extenuat. De îndată ce-mi recapăt suflul, mă gîndesc să-ți dovedesc cît *sînt* de mulțumit...

Surîse către ea.

— ...chiar într-un mod fără perdea...

— Mmm... toarse Elizabeth.

Încă păstra amintirea talentelor lui Johnnie.

— Bănuiesc că Parlamentul se va putea lipsi de tine o săptămînă, cît timp îmi faci mie pe plac.

Johnnie se gîndi cîteva clipe la fascinantele posibilităţi ce i se ofereau, la fel de nerăbdător ca ea să exploreze ultimele limite ale plăcerii simţurilor. Amestecul de inocenţă şi neruşinare din purtările Elizabethei îl făceau s-o dorească tot timpul.

Dar ţara sa era ameninţată de un evazionist fiscal ca Hamilton, de un individ cu două feţe ca Queensberry, iar generozitatea cu care Godolphin administra aurul englez punea în primejdie însăşi existenţa Scoţiei. Oricît de mult şi-ar fi dorit să rămînă, duminică dimineaţă trebuia să fie la Edinburgh — ceea ce însemna că era silit să plece chiar de vineri.

Nu-i putea destăinui Elizabethei că el şi Fletcher din Saltoun plănuiau ca încă din prima zi să adopte o moţiune pentru a pune capăt oricărei discuţii despre contribuţia băneacă la întreţinerea armatei. Cum niciodată nu ştiai unde se ascund spionii Angliei, se mulţumi să spună doar atît:

— Mie mi-ar conveni ca Parlamentul să se lipsească de mine chiar şi-o lună, iar noi să ne putem bucura unul de altul. În orice caz, la noapte şi mîine toată ziua am să mă străduiesc să-mi fac datoria cît mai bine, astfel încît să nu mă uiţi.

— Obraznicule! îl dojeni Elizabeth.

— Ca şi cînd tu ai fi ruşinoasă şi nevinovată!

— Ba chiar şi virtuoasă! adăugă ea rîzînd.

Rîse şi el: un rîs blînd şi tandru, în penumbra încăperii luminate de sfeşnice.

— Şi lipsită de bărbat. Cred că asta-mi place la tine cel mai mult.

Johnnie o strînse de mînă, mişcat de cîtă dorinţă adunase în ea.

— Chiar trebuie să primim oaspeţi mîine?

Ar fi vrut să se încuie cu ea în dormitor, de unde să nu iasă decît abia vineri dimineață.

Elizabeth se răsuci pe-o parte, cu fața spre el. Trupul ei de alabastru strălucea în lumina lumînărilor.

— Cred că-i prea tîrziu să contramandăm invitațiile... Bineînțeles, tu nu ești obligat să stai cu noi.

— Cît vor rămîne aici? mormăi lordul, nemulțumit că trebuia să renunțe un timp la compania ei.

Era prima oară cînd i se întîmpla așa ceva, dar nu-și mai bătea capul să-și limpezească sentimentele.

— Cîteva ceasuri.

Johnnie bombăni din nou.

— Îmi pare rău. Spuneai că nu te deranjează.

— Pentru că-mi ardeau simțurile.

— Nu asta te caracterizează? îl tachină lady Graham.

— Nu mă cunoști.

Vorbise fără urmă de ironie.

— Ba da... din anumite puncte de vedere! insinuă ea.

— Călătorești vreodată? întrebă el din senin, pe un ton absent, de parcă n-ar fi auzit aluzia Elizabethei.

— Rareori. Văd c-am schimbat subiectul.

— Nu, răspunse el, fără să-și ia privirea de la grinzile sculptate ale tavanului.

Acest cuvînt căzu între ei cu greutatea unui blestem. Elizabeth îi simți degetele încleștîndu-se o clipă peste mîna ei.

— De ce nu vii la Edinburgh cu mine?

Nici nu rosti bine întrebarea, că începu s-o regrete, șocat de înțelesul ei pentru un bărbat care ținea la propria-i libertate.

„Dumnezeule!" se îngrozi Johnnie, gîndindu-se cum ar fi putut să-și retragă spusele fără a comite o impolitețe.

Nu-i trebuia o amantă de suflet. Niciodată nu-și legase viața de-o femeie. Și încă o englezoaică, fiica lui Harold Godfrey. Era de neconceput, date fiind aspirațiile lui politice.

S-o aducă pe fata lui Godfrey la Edinburgh ar fi ca și cum s-ar culca cu fiica lui Marlborough, susținînd în continuare că-i un mare patriot și că-l preocupă soarta Scoției. Nu l-ar mai crede nimeni.

Și nici n-ar fi de mirare.

— Aș vrea grozav... dar nu pot... Acum... cînd cu casa... răspunse Elizabeth, rostogolindu-se spre Johnnie și sprijinindu-se de pieptul lui. Poate mai tîrziu...

Johnnie răsuflă ușurat. Fusese cît pe-aci să facă o prostie.

— În orice caz, îți mulțumesc c-ai întrebat! adăugă Elizabeth, încîntată de propunere.

— Oricum, te-ai fi plictisit de moarte, remarcă Johnnie, încercînd să pară cît mai nepăsător.

Nici acum nu-și domolise bătăile inimii.

— Cu dezbaterile din Parlament și discuțiile aprinse de la taverna lui Patrick Steil, nu voi trece pe-acasă decît ca să-mi schimb hainele.

Elizabeth își dădu seama că Johnnie bătea în retragere, dar faptul o surprinse mai puțin decît propunerea inițială. Știa că prezența ei la Edinburgh ar fi stîrnit tot felul de comentarii. Johnnie risca să fie bănuit de spionaj în favoarea Angliei. Era cunoscut de toată lumea că Godfrey se afla în slujba lui Queensbery. Păcatele părintelui se răsfrîngeau și asupra fiicei. I-ar fi creat tot felul de necazuri lui Johnnie Carre.

— Poate vei reuși să te întorci la Three Kings cînd se vor încheia dezbaterile.

— Cînd pleacă toți acasă, să strîngă recolta, zise el, vădit ușurat că furtuna trecuse.

Încet-încet pulsul îi revenise la normal.

— Da, încuviință Elizabeth, crezîndu-l din cale-afară de curtenitor.

Dar invitația lansată pe nepusă masă fusese o lecție pe care avea s-o țină minte. De-acum încolo, orice pornire afec-

tivă spontană trebuia trecută prin filtrul raţiunii şi-al prudenţei. Totuşi, incidentul nu-i răpise nimic din farmecul personal şi nici din performanţe.

Noaptea tîrziu, Elizabeth îşi propti mîinile în pieptul lui, murmurînd:

— Nu... Nu pot... Nu vreau... Nu acum... Mă doare...

Dar continua să-l dorească nebuneşte, deşi se încăpăţîna să-l refuze. Se întreba cum de putea ajunge să nu-şi mai stăpînească simţurile.

— Nu-ţi fă griji! o linişti Johnnie, încrezător în priceperea lui. Destinde-te...

Se lăsă să alunece în josul patului, atingîndu-i uşor sexul congestionat.

— Cît eşti de mică!

Pipăi locul dureros cu vîrful degetului.

— Se pare că nu prea ai obişnuinţa excesele, lady Graham, şopti lordul. Nici a bărbaţilor voinici, adăugă el, desfăcîndu-i cu blîndeţe picioarele.

Se culcă între coapsele Elizabethei, sprijinindu-şi capul de ea, cu pletele negre răsfirate pe pielea ei marmoreană, atîţîndu-i dorinţa cu răsuflarea lui fierbinte. Apoi atinse cu limba carnea îndurerată a femeii, pătrunzînd dincolo de labiile strîmte.

Ea se înfioră, cuprinsă de un nou val de căldură şi degetele i se înfipseră în părul lui des. Capul lui Johnnie sprijinit de coapsa ei îi dădea senzaţia îmbătătoare că i-a cedat, că e prizonieră în îmbrăţişarea braţelor lui puternice.

Umezeala prevestitoare de plăcere luă locul durerii. Elizabeth se deschidea tot mai mult, pe măsură ce limba lui o pătrundea şi mai adînc, printre labiile depărtate cu vîrfurile degetelor.

Închise ochii, lăsîndu-se în voia senzației atît de cunoscute. Zvîcnetul dintre picioare se regăsea în freamătul sîngelui ei. Cu cît se înfierbînta mai mult, cu atît o înfiora aerul rece al încăperii. Începu să geamă de plăcere. Durerea pierise, cedînd locul aceleiași dorințe neînfrînate de pînă atunci.

Cîteva clipe mai tîrziu el se ridică, așezîndu-se în genunchi între coapsele ei. Elizabeth îi simți sexul ca piatra atingîndu-l pe-al ei, iar gura care o săruta purta pe buze gustul ei.

— Vezi ce ușor a fost să-ți alung durerea? șopti el.

O clipă, Elizabeth îl urî de moarte pentru experiența cîștigată cu atîtea și-atîtea femei, alături de care trăise astfel de clipe. Dar dorința era mai puternică decît revolta față de priceperea lui. Nu putea rezista atracției lui Johnnie, așa cum nu putea opri înaintarea armatei lui Marlborough. Își ridică șoldurile să-l întîmpine și-l simți pătrunzînd-o neînduplecat. Era umedă și alunecoasă, nerăbdătoare să-l primească, iar spasmele ei sporeau dorința lui Johnnie.

Apoi se culcară, istoviți și împăcați, căzînd într-un somn adînc, pînă în zori.

Pe la ora unsprezece, camerista veni să-i trezească, anunțîndu-i că urmau să sosească oaspeții.

Cuibărită în brațele lui Johnnie, încă somnoroasă, Elizabeth trăia sentimentul că toată lumea era a ei — plină de minunății și bucurii, gata să i se ofere.

Și simțurile lui Johnnie erau sătule și mulțumite. Pentru moment uitase de problemele politice și de primejdia care amenința viitorul Scoției. În prezent, singurul lucru care conta era dimineața frumoasă de vară și trupul Elizabethei ghemuit lîngă al lui. Femeia asta aproape că-l putea face să uite și ura pentru cotropitorul englez.

Aproape...

Capitolul 15

Oaspeții se adunaseră în salon încă înainte ca Johnnie și Elizabeth să-și facă apariția. Munro se trezi în situația dificilă de-a face pe gazda față de oameni pe care-i vedea pentru prima dată în viață. Conversația lîncezea, deși cele două surori Gerard, la curent cu ultimele bîrfe, cunoșteau deja identitatea tainicului musafir al Elizabethei. Numai ele puneau întrebări la obiect.

Răspunsurile lui Munro erau politicoase, dar evazive. Nu știa ce-i va trece prin cap vărului său să născocească, așa că răsuflă ușurat, văzîndu-l că se arată în pragul ușii, împreună cu Elizabeth.

Din nou se făcură prezentările — de astă dată pentru Johnnie. George Baldwin și sora lui, Anne — amîndoi subțiri și blonzi — salutară gazdele cu același zîmbet respectuos și plin de tact. Se considerau buni creștini, astfel că hotărîră să treacă cu vederea proasta reputație a contelui de Graden — de dragul Elizabethei. George Baldwin se străduí să nu se lase impresionat de frumusețea lordului de Ravensby.

Lordul Ayton și soția sa, vecinii Elizabethei, începură imediat să discute despre proiectele noii case.

— Se pare că te-ai gîndit la toate, lady Graham, remarcă lordul — un bărbat înalt și lat în umeri. Dacă ai nevoie de ajutor, îți pot trimite cîțiva oameni de-ai mei.

— Mulțumesc, poate mai tîrziu, îl refuză politicos Elizabeth.

Cum Avery n-avea mai nimic de făcut între două partide de vînătoare, Elizabeth nu ținea cîtuși de puțin să-l vadă băgîndu-și nasul în treburile ei.

— Ți-ai ales culorile pentru tapet și draperii, draga mea? întrebă corpolenta lady Ayton, răsuflînd zgomotos. Am un negustor la Newcastle, care-ar fi nespus de încîntat să te povățuiască.

— E prea devreme pentru asta, lady Ayton, dar am să te rog să-mi spui numele lui, pentru cînd voi avea nevoie să-i cer sfatul.

Charlotte era o femeie sinceră și săritoare, plină de cele mai bune intenții.

— Probabil că el te-a ajutat să-ți decorezi sufrageria, adăugă lady Graham, ca să-i facă plăcere.

— Așa-i c-a ieșit frumoasă? Și-i atît de confortabilă!

Lady Ayton aruncă o privire către soțul ei, care începuse să se gîndească în altă parte de îndată ce venise vorba despre aranjamente interioare.

— Deși Avery spune că nu-i place prea mult saten, adăugă ea încetișor.

Izbucni în rîs.

— De altfel, lui îi rămîne biroul, în care poate să intre încălțat cu cizmele murdare de noroi. Elizabeth, te asigur c-ai să faci o pasiune pentru *monsieur Hugeau*. Deși n-ar fi cazul să pomenim despre francezi tocmai acum, cînd e război pe continent.

Blestematul ăsta de război al lui Marlborough a făcut să urce prețul coniacului! exclamă lordul Ayton, care prinsese frînturi de conversație.

Avea o atitudine conservatoare, ca cei mai mulți nobili de la țară.

— Și nu-mi mai pot permite nici mănuși de călărie din cele fine! Numai necazuri!

— Acum Marlborough e în Austria, remarcă Johnnie ca din întîmplare.

Veștile despre războiul de pe continent ajungeau la el mai repede decît la guvern, pentru că negotul îl obliga să-și aibă oamenii lui în marile centre comerciale ale Europei.

— Se aude că se va da o bătălie decisivă, interveni George Baldwin. Știai și dumneata?

Aflase veștile din gura unui văr de la Whitehall, care lucra ca subsecretar la Finanțe.

Johnnie încuviință din cap.

— De îndată ce Marlborough și Tallard vor stabili locul.

— Ai *ucis* vreodată un om? îl întrebă pe Johnnie Lucy Gerard, cu un glas încărcat de respect.

Bruse, se așternu tăcerea. O întrebare atît de personală și nelalocul ei frînge a dintr-o dată firul conversației.

— Îmi pare rău, interveni Elizabeth, dar am uitat să vă prezint. Lucy și Jane Gerard — contele de Gradeț.

Surorile Gerard făcură cîte o plecăciune în fața faimosului lord de Ravensby, binecunoscut de-o parte și de alta a granitei.

Jane încercă să flirteze cu el, dar sora mai mică, Lucy, se grăbi să explice:

— Voiam să spun că știți atît de multe despre arta războiului...

— N-am făcut parte niciodată din armata engleză, precizâ Johnnie, trecînd cu vederea faptul că slujise în cea franceză, sub comanda unchiului său.

— Ce fascinant trebuie să fie să cazi *prizonier*! declară pe nepusă masă Jane, cu gîndul la propria-i strategie.

Atacul ei nu-l surprinse pe Munro, care luptase din răsputeri să pareze astfel de întrebări despre vărul său. Afirmația domnișoarei Gerard se referea la Elizabeth, dar privirea îi rămăsese ațintită asupra lui Johnnie.

— Nu-i ceva neobișnuit în zona graniței, domnișoară Gerard! replică Johnnie, ca s-o scoată pe lady Graham din încurcătură.

Deși stăpîn pe sine, o clipă se simțise descumpănit de o aluzie atît de directă.

— Se întîmplă deseori.

— Dumneavoastră de cîte ori ați fost *acolo* ? nu se lăsă Jane, arzînd de curiozitate și continuînd să se uite la Johnnie.

— Zău așa, Jane! o întrerupse Anne Baldwin, sărind în ajutorul Elizabethei. Sînt sigură că lady Graham s-a săturat să tot spună povestea cu schimbul de prizonieri, atunci cînd a fost ținută ostatică în casa contelui de Graden.

Toți cei din jurul domeniului Three Kings cunoșteau pățania, numai că prezența frumosului și desfrînatului lord de Ravensby redeșteptase interesul curioaselor surori Gerard.

— De ce nu ne-arăți cum merg lucrările la casa cea nouă, Elizabeth? întrebă George Baldwin, profitînd de o clipă de tăcere. Înțeleg că ai și turnat fundația.

— Vrei să răspunzi tu, Munro?

Elizabeth se întoarse spre arhitect, mulțumind în gînd lui George Baldwin.

— Munro se pricepe mai bine decît mine, zîmbi ea către oaspeți.

Cu toții se îndreptară spre ușile mari, de sticlă, ieșind în grădină. Domeniul cumpărat de Elizabeth cu banii primiți moștenire cuprindea o construcție în stil Tudor, din cărămidă roșie, înconjurată de o superbă grădină. Pămîntul bine îngrijit urca în terase pînă în vîrful dealului, pe care cîndva se aflase

o căsuță în stil roman — acum o ruină. Elizabeth se hotărîse să-și amplaseze noua casă tocmai pe acea colină, de unde avea o priveliște de vis asupra întregului ținut.

Va fi o după-amiază lungă, îi murmură Johnnie la ureche, furișîndu-și mîna către soldul ei.

Mergeau amîndoi în urma grupului, pășind prin grădina umbrită și bine îngrijită. Ravensby nu-și lua ochii de la oaspeți, gata în orice moment să se îndepărteze de iubita sa.

— Îmi închipui că surorile Gerard vor voi să afle în amănunt ce-am făcut noi doi azi-noapte.

— Sînt convinsă c-ar vrea să afle *totul* despre tine, dragul meu! replică ea veselă, întorcîndu-se brusc spre el, astfel încît rochia verde se înfoie o clipă în jurul gleznelor. Și de-ar fi elegant să asculte cu gura căscată, fii sigur c-ar face-o.

— Ah, nu-mi mai spune! mormăi Johnnie, care detesta din principiu femeile băgărețe.

— Nu crezi că Lucy e o fată drăguță? îl întrebă Elizabeth, atingîndu-i ușor degetele.

— Cîtuși de puțin.

— Atunci, poate că Jane e genul tău.

Rîdea, bine-dispusă.

— Te amuză, nu-i așa? zîmbi el. Nu, Jane nu e genul meu. Nu pot să sufăr blondele năzuroase.

— Stai, că încă n-a făcut nazuri.

— O să facă, n-ai grijă.

— Cît ești de sigur, Ravensby. Chestie de experiență, nu?

— Întocmai. Și dacă mă mai scoți din fire vorbindu-mi despre cleveteala lor prosteacă, atunci, draga mea Bitsy, să știi că-ți fac figura de față cu toți vecinii.

— Mă amenințI?

Nu părea cîtuși de puțin speriată.

— Chiar așa.

Ea îi aruncă o privire piezișă și glumeață.

— Poate că-ți voi plăti cu aceeași monedă.

— Imposibil, iubito! replică Johnnie, uitîndu-se la ea printre gene. Crede-mă pe cuvînt, ești cu ani întregi în urma mea.

— Încrezutule!

— Nu încrezut, doar sincer. Am umblat prin lume mai mult decît tine și-am întîlnit mai multe surori Gerard decît îți închipui.

Avea dreptate, după cum nu se înșela nici cînd vorbea despre curiozitatea nepotolită a celor două surori.

— Și-atunci ce să le răspund? oftă Elizabeth, care-și pierduse zîmbetul, devenind din ce în ce mai neliniștită, pe măsură ce se apropiau de grupul ajuns în vîrful dealului.

— Nimic, replică Johnnie. N-au nici un drept să-și vîre nasul în viața ta particulară.

— Noi ăștia, care trăim la țară, vedem lucrurile puțin mai altfel. Aici viața particulară a cuiva e subiectul multor bîrfe.

El ridică din umeri.

— Ca peste tot, draga mea. Dar dacă îngădui oamenilor să treacă peste anumite limite, atunci te mănîncă de vie.

— Crezi c-ar trebui să mi se facă dintr-o dată rău? glumi ea, continuînd să pășească spre oaspeții ajunși la locul șanticrului.

Posibilitatea de a scăpa de surorile Gerard pentru tot restul după-amiezei era nespus de ispititoare.

Buzele lui se arcuiră într-un zîmbet.

— Poate mai tîrziu. Dacă pînă atunci nu găsesc ceva mai plauzibil.

— Îmi pare rău că aseară n-am trimis un mesager, ca să contramandez invitațiile — chiar tîrziu, spre miezul nopții.

— Acuma spui? murmură el, luîndu-și o expresie zîmbitoare, pentru că ajunseseră lîngă micul grup.

— Ei, Munro, le-ai explicat că este necesară o temelie zdravănă, din piatră?

Surîsul lui era cît se poate de firesc și plin de farmec.

— Pe mine mă uluieşte cum poate Munro să calculeze cu precizie greutatea zidurilor de susţinere şi a acoperişului. Povesteşte-le ce-ai învăţat în Italia.

Cu mare îndemînare, reuşi să conducă discuţia tot timpul cît vizitară şantierul, apoi pe drumul spre casă şi, în sfîrşit, în cursul dejunului.

Le istorisi fel de fel de întîmplări de la Curtea Angliei — mult prea departe de Northumbria; vorbi despre mările Chinei şi despre depozitele de marfă din Orient; le descrise minunăţiile palatului Versailles, ridicat de Regele-Soare[1] şi unde englezii nu prea aveau ocazia să pătrundă. Făgădui să trimită doamnelor vinuri fine, franţuzeşti, foarte greu de procurat în Anglia de cînd începuse războiul. Se oferi să facă rost bărbaţilor de coniac vechi, pe care nu l-ar fi obţinut pentru tot aurul din lume.

Discutară din nou despre războiul de pe continent, apoi despre posibilitatea unui război între Anglia şi Scoţia.

— Pentru numele lui Dumnezeu, sper să nu ajungem pînă acolo! murmură lordul Ayton. Londra nu-şi cunoaşte interesul.

Lordul Ayton descindea dintr-o veche familie greco-catolică şi avea unele rezerve în privinţa succesiunii.

— Nici nu-mi pasă de dinastia de Hanovra, mîrîi el, fără a pomeni de preferinţa lui pentru iacobiţi.

— Toată lumea ştie că şi Parlamentul scoţian se preocupă de succesiune, zise Johnnie.

— Şi ce-au de gînd scoţienii? Vor război? întrebă Ayton, obişnuit să vorbească fără ocolişuri, ca mulţi nobili de provincie.

— Încă nu s-a hotărît, răspunse neutru Johnnie, nevrînd să dea detalii unui englez, fie el şi de la graniţă.

---

1 *Regele-Soare* — denumire dată regelui francez Ludovic al XIV-lea (1643—1715). (n.t.)

— Vărul meu din Scoția mi-a spus că în toate comitatele se adună oameni pentru oaste, zise Ayton. Afurisit să fiu dacă-mi miroase a bine! Iar săptămîna trecută a sosit un regiment de cavalerie de la Doncaster. Iar o să fim prinși la mijloc.

Granița dintre Anglia și Scoția era numai o linie trasată arbitrar pe hartă. Neamurile care trăiau de-o parte și de alta a acestei granițe artificiale deseori neglijau interesele naționale în favoarea celor familiale.

— Se vorbește despre alipirea Scoției la Anglia, zise George Baldwin. Oare astfel s-ar înlătura riscul unui război?

— Comisia pentru unire s-a dizolvat în februarie, răspunse Johnnie. Chipurile, aspectul acesta nu prezenta nici o importanță. Ați mai aflat ceva de la Westminster?

Era doar o întrebare politicoasă. Nimeni în Scoția nu dorea această unire, cu excepția marilor proprietari de pămînturi. Aceștia dețineau terenuri în Anglia și locuri în comitetul de conducere al Companiei Indiilor de Est, astfel încît, în caz de război, ar fi pierdut și una și alta. Iar interesele bănești de la Londra și Bristol, sub controlul cărora se afla Parlamentul, se opuneau categoric pătrunderii comerțului scoțian în teritoriile lor. În ce privește Curtea, dacă englezii obțineau aprobarea succesiunii de către scoțieni, atunci puteau păstra în continuare drepturi depline asupra Scoției. Pentru moment, nici una din cele două țări nu dorea unirea.

— Thurlow, care reprezintă secțiunea noastră administrativă, mi-a spus că din cînd în cînd, conservatorii mai abordează subiectul, ca să vadă care-i atmosfera.

— Sau să-și cunoască mai bine dușmanii, adăugă Johnnie.

— Așadar, curînd vă veți întoarce să luați parte la lucrări? se interesă George.

— Cît se poate de curînd, răspunse Johnnie destul de evaziv.

Găsise o cale de scăpare, pentru el și pentru Elizabeth.

— N-a fost decît o scurtă amînare. Vă invit să-mi faceţi o vizită, dacă vreodată vă aflaţi în trecere prin Edinburgh sau Ravensby, încheie el cordial.

În linii mari reuşise să se facă agreabil nobililor de prin partea locului. În plus, izbutise să le împiedice pe surorile Gerard să-i mai adreseze întrebări impertinente.

— I-am promis lady-ei Graham să-mi arunc o privire asupra pivniţelor ei — spuse Johnnie la desert. După ce mă voi întoarce la Ravensby îi voi trimite un nou transport. Îmi pare rău, dar timpul mă presează. Am să vă rog să ne scuzaţi.

Toată lumea dădu din cap, înţelegătoare.

După ce băuse zdravăn la dejun, nici Munro nu se supără că tot el trebuia să conducă oaspeţii la plecare. Cele două ore în compania excelentelor vinuri ale lui Johnnie îl duseseră la concluzia că nici „blondele năzuroase" nu erau de lepădat.

Johnnie şi Elizabeth se retraseră în apartamentul lor, fericiţi că scăpaseră aşa uşor.

— Îţi mulţumesc din suflet, şopti ea, ghemuindu-se la pieptul lui Ravensby, încă din prag.

— A fost o pornire cu desăvîrşire egoistă, draga mea, murmură el, închizînd uşa cu piciorul. Pur şi simplu număram minutele. Nu voiam să-mi pierd timpul cu nişte străini.

— Mmm, îmi place să te simt.

Mîinile ei alunecară pe haina de culoarea cafelei de lapte.

— Toată după-masa abia m-am stăpînit să nu te ating.

— Iar mie-mi venea să te scot cu sila din sufragerie şi să- i trimit pe toţi la dracu!

— Surorile Gerard ar fi trăit o viaţă întreagă dintr-o bîrfă ca asta.

— Vezi de ce n-am făcut-o?

Rîdea, şi rîsul lui era numai pentru Elizabeth.

— Mai avem o zi și jumătate... murmură ea, surîzînd cu o umbră de tristețe.

— Două zile jumătate.

Ea se trase un pas înapoi, ca să-l privească mai bine.

— Spuneai că pleci vineri la șase dimineața.

El o strînse ușor la piept, cu aceeași gingășie ca și surîsul aplecat deasupra ei.

— M-am hotărît să plec sîmbătă.

Ochii ei verzi străluceau de fericire.

— Pentru că mă iubești... zise încetișor.

— Pentru că te iubesc, repetă el.

Petrecură două zile de vis, trîndăvind în pat ceasuri întregi, luînd micul dejun tîrziu, către amiază, plimbîndu-se alene prin pădure sau de-a lungul rîului ale cărui ape curgeau molcom în arșița verii. Făcură și un drum călare, dar a doua zi de dimineață, cînd el propuse să repete experiența, ea se sprijini de gardul de piatră al pășunii, murmurînd:

— Fundul meu e prea sensibil pentru așa un sport...

El o săltă în brațe și o duse în casă.

— Ca să te păstrez... pentru mai tîrziu... îi șopti, cu ochii arzînd de dorință.

Luau cina cu Munro, care se minuna de comportarea vărului său, știind că acesta nu obișnuia să-și exteriorizeze sentimentele în public.

Johnnie o numea pe Elizabeth „iubito" și „scumpa mea". Stătea tot timpul lîngă ea și o servea cu ce era mai bun. La fel și lady Graham. Munro nu văzuse niciodată așa ceva la Johnnie Carre. Și se putea spune că-l cunoștea de-o viață întreagă.

În ultima noapte împreună se arătară mai mult tandri decît lacomi. Apropierea clipei despărțirii domolise foamea simțurilor din zilele care trecuseră.

Amîndoi păreau să înțeleagă că peste cîteva ceasuri vacanța iubirii lor avea să ia sfîrșit.

Sărutările erau dulci, încete, languroase, astfel încît amintirea lor îi se întipărea puternic în memorie. Făcură dragoste blînd şi fără grabă. O profundă sensibilitate şi emoţie luase locul febrei violente şi pătimaşe.

Elizabeth nu numea această trăire „dragoste", pentru că nu era un cuvînt potrivit cu viaţa de desfrîu a lordului de Ravensby, dar se simţea cuprinsă de o pasiune arzătoare, ştiind că va suferi cumplit după plecarea lui.

Şi Johnnie avea sentimentul despărţirii — confuz şi neobişnuit pentru el. N-ar fi recunoscut iubirea nici dacă i-ar fi bătut la uşă, înveşmîntată în aur, cu numele brodat pe piept. Tot ce simţea era că va tînji după Elizabeth, ceea ce-l făcea să reverse asupra ei o nesfîrşită tandreţe.

În acea noapte binecuvîntată, Elizabeth se gîndi ce minunat ar fi fost să poarte în pîntece copilul acestui bărbat frumos şi îndrăzneţ. Dar îşi dădea seama că era o dorinţă absurdă şi iraţională.

Totuşi, gîndul continuă s-o obsedeze, la fel ca multe amintiri trezite la viaţă din negura uitării. Întotdeauna îşi dorise un copil, chiar şi în trista-i căsnicie cu Hotchane. Dar fiecare ciclu venit cu regularitate de ceasornic în cei opt ani de măritiş o umplusе de disperare şi durere. Îi fusese mai uşor să arunce vina asupra vîrstnicului ei soţ, decît să înfrunte adevărul că poate ea însăşi era sterpă. Dar nu putea fi sigură.

Anii treceau şi-odată cu ei creştea şi dorinţa de-a avea un copil. Începuse să întoarcă privirea după copii şi bebeluşi. Ardea de dorul de a le mîngîia trupuşoarele dolofane, bucurîndu-se de zîmbetele lor şi ştergîndu-le lacrimile. Se întreba dacă într-o zi un glăscior subţirel îi va adresa cuvîntul „mamă".

De la moartea lui Hotchane îşi uitase visul, prinsă în vîltoarea vieţii ei de văduvă. Nu-i rămăsese timp să mai viseze, trebuind să lupte cu insistenţele înverşunate ale tatălui său, care dorea s-o mărite din nou, apoi să cumpere pămînt, să întocmească schiţe şi să angajeze lucrători. Dar gîndul începea

din nou să-i dea tîrcoale, acum că se afla lîngă un bărbat atît de frumos şi puternic ca Johnnie Carre.

— Ai copii?

Şoapta ei pluti o clipă în penumbra încăperii.

Trezit din reverie, Johnnie o privi nedumerit, neştiind dacă auzise bine.

— Te-am întrebat dacă ai copii.

— De ce? încercă el să ocolească un răspuns direct.

— Pentru că vreau să ştiu.

Simţindu-i fereala, pe Elizabeth o fulgeră ghimpele invidiei, închipuindu-şi că exista o femeie care avusese norocul să rodească din sămînta lui.

— Habar n-am.

Răspuns ambiguu, tipic bărbătesc.

— Spune-mi, insistă Elizabeth.

Johnnie oftă, înţelegînd din tonul ei că n-avea şanse să evite subiectul.

— Sînt vreo cîţiva... mărturisi el, fără prea mare tragere de inimă.

— E puţin cam vag.

— Ba deloc. Pur şi simplu nu ştiu sigur, pentru că nu m-am culcat niciodată cu o fecioară. Prin urmare, e cam greu de aflat cine-i tatăl. Şi chiar de-aş şti cu precizie, nu poţi întotdeauna să-ţi recunoşti bastarzii.

— Vrei să spui că-i vorba de femei măritate?

— În general, da! oftă Johnnie. Dar nu înţeleg de ce trebuie neapărat să vorbim despre asta.

— Pentru că mă gîndeam ce bine ar fi să avem un copil împreună.

— Dumnezeule!... gemu Ravensby, cu toate simţurile la pîndă.

— Nu-ţi fă griji. Nu ţi-aş cere nimic în schimb.

— E cam tîrziu pentru discuţia asta, zise Johnnie circumspect, deşi nu prea alarmat de perspectiva pierderii libertăţii, ştiindu-se capabil să evite o astfel de primejdie.

Glasul i se înăsprise. Își luă brațul de pe umerii ei și se rostogoli deoparte, cu mîinile sub cap, privind-o cu atenție.

— De fapt, ar fi trebuit să mă gîndesc dinainte la urmări! adăugă el morocănos, întrebîndu-se dacă Elizabeth avea de gînd să abordeze vreun subiect cît se poate de neinspirat: banii sau căsătoria.

— Nici unul din noi nu s-a prea gîndit la urmări, replică liniștită lady Graham. Ți-am spus să nu te temi, fiindcă nu caut avantaje de pe urma ta.

— Ți-a mers vestea că nu poți să faci copii, spuse el încetișor, crezînd că eliminase măcar un motiv de îngrijorare.

În privința banilor, Ravensby se arăta generos cu amantele. Cînd era vorba de pat, nu se uita la bani.

— Vezi că n-ai de ce să-ți fie teamă? se grăbi ea să-i răspundă.

Dar ochii i se umplură de lacrimi și buzele începură să-i tremure. Niciodată nu se împăcase cu gîndul că nu putea să fie mamă. Nicicînd nu-și pierduse speranța.

— Iartă-mă... Te rog, iartă-mă... murmură Johnnie, trăgînd-o lîngă el și strîngînd-o în brațe.

O mîngîie pe păr.

— N-am vrut să te jignesc.

— Nu știai... ce mult... mă doare... răspunse ea de-abia auzit, luptîndu-se să-și stăpînească lacrimile.

Dar grija și tandrețea lui nu făceau decît să-i sporească suferința.

— Nu plînge. Te rog, nu plînge! șopti Johnnie, simțind pe piept primii stropi de lacrimi. Poate totuși într-o zi vei avea un copil, adăugă el.

Erau niște cuvinte atît de neobișnuite pentru Ravensby, încît o clipă se întrebă dacă nu cumva își pierduse mințile. Se simțea profund mișcat de tristețea ei. Dintr-odată, Elizabeth îi părea nespus de vulnerabilă.

— Asta nu trebuie să te preocupe pe tine, șopti lady Graham, abia suflînd, străduindu-se să-și vină în fire.

Își dădea perfect de bine seama că subiectul copiilor îl indispunea cumplit pe Johnnie. Dar pe ea o chinuia vechiul sentiment de zădărnicie și neîmplinire.

— Să nu mai pomenim despre asta.

— Bucuros! se grăbi să răspundă Johnnie.

Ca toți bărbații din aristocrație, îi plăcea să ducă o viață de distracții și lipsită de răspunderi. Pentru cei bogați ca el nu existau prea multe legi. Vremurile îngăduiau plăcerile cărnii, îndeosebi pentru nobili, pentru cei cu bani, pentru cei ce puteau face rău semenilor lor. Numai sărăntocii erau obligați prin lege să ia de neveste pe mamele copiilor lor.

— Cred c-ar trebui să te înveselesc cumva, murmură Ravensby, trăgînd-o la pieptul său.

Trupul femeii se frecă de părul aspru de pe picioarele lui Johnnie. Pielea lui fierbinte promitea clipe de extaz.

— Ți-aș putea cînta ceva, adăugă, zîmbind poznaș.

Elizabeth îi privi chipul frumos, pe care flacăra lumînărilor dansa într-un joc de umbre și lumini. Ochii albaștri se uitau la ea pe sub genele lungi și negre, făgăduindu-i dinainte tot ce-ar fi dorit să-i ceară. Buzele lui îmbiau la cu totul altceva, decît la cîntece. Elizabeth se lăsă pradă farmecului său irezistibil. Surîse și ea, luminîndu-se la față, cu ochii aprinși de dorință.

— Acum, Ravensby, ia spune tu... — murmură lady Graham, cu același zîmbet seducător — de ce crezi c-aș vrea neapărat să-mi cînți, cînd simt cum sexul tău cel imbatabil îmi face semne nerăbdătoare?

— Va să zică, ai în minte altceva!

În privire i se aprinsese un licăr jucăuș.

— Mai pot profita de tine numai cîteva ore.

— Atunci voi încerca să te distrez, vorbi el abia șoptit.

— Ce bine ne înțelegem amîndoi!

Elizabeth ridică mîna să-l mîngîie pe frunte.

— Ca întotdeauna, scumpa mea Bitsy, nu-i așa? replică el.

Îi luă mîna și, ducînd-o la gură, începu să-i muște ușor degetele, unul cîte unul.

Dimineața sosi prea curînd. Soarele se ridică deasupra orizontului, revărsîndu-și lumina strălucitoare peste tot ținutul Redesdale. Cei doi amanți văzură cum umbrele din încăpere se topeau încet-încet, alungate de razele voioase. Amîndoi știau că plecarea la Edinburgh nu mai putea fi amînată.

Cu trupul mulțumit, dar deja plină de dor și dragoste, Elizabeth se lipi de pieptul vînjos al lui Johnnie, murmurînd:

— Nu uita să vii să mă vezi de îndată ce-ți îngăduie treburile statului. Îți voi arăta niște camere noi.

— Am să vin, făgădui Johnnie, cuprins de pasiune, mîngîindu-i spatele catifelat cu vîrful degetelor. Cu prima ocazie.

Între ei se înfiripase un fel de dragoste — sau afecțiune, sau tandrețe — greu de prins în cuvinte: o vrajă binecuvîntată. Sărutul de despărțire fusese nespus de cald și pătimaș.

Își mai luară o dată rămas-bun în public, pe drumul presărat cu pietriș — de față fiind Munro, Redmond, gărzile și servitorii. Ravensby se înclină curtenitor, iar ea zîmbi grațios, amîndoi adresîndu-și fraze banale de despărțire. Apoi el îi sărută ușor mîna și, săltînd în șa, dădu pinteni calului, ajungîndu-l din urmă pe Munro, care-l aștepta.

— Mergi cu bine, Johnnie! îi ură Elizabeth, fluturînd mîna într-un ultim gest de bun-rămas.

Aplecat în șa, ca să verifice scărița, Johnnie părea să n-o fi auzit, dar Munro îi dădu un ghiont. Atunci întoarse capul către ea, spunînd:

— Rămîi sănătoasă, Elizabeth!

Glasul îi sunase ușor distant, de parcă numai în cîteva clipe, gîndul îi zburase deja spre alte griji.

Ea încercă să nu-i ia în seamă răceala şi să privească realitatea în faţă. Johnnie Carre era un om cu multe preocupări. Întîrziase cu o zi să-şi ia în primire răspunderile în cadrul Parlamentului. Trebuia să aibă grijă de flotă şi de domeniile aflate în proprietatea sa.

Nu-şi putea trăi viaţa numai în funcţie de plăcerile unei femei. Dar inima refuza să asculte argumentele raţiunii şi durerea începu încet-încet să-şi facă loc în negrăita fericire pe care i-o sădise în suflet prezenţa lui.

Cei doi bărbaţi porniră în galop, ştiind bine cît drum aveau de mers pînă la Edinburgh. Munro era convins că nu vor ajunge la timp pentru lucrările de dimineaţă. Nu era rost să stea de vorbă, decît dacă urlau unul la altul, ca să acopere şuierul vîntului şi tropotul copitelor.

Atîta pagubă, îşi spunea lordul, convins că Munro îi va reproşa motivul rămînerii la Three Kings. Şi chiar avea dreptate. Dar gîndul lui Johnnie zbura acum numai spre Parlament — de parcă ar fi întors o nouă pagină din viaţa lui. Trebuia luată urgent o decizie privind Actul de Securitate. Dacă Londra se declara de acord, atunci va fi cel mai important eveniment din istoria Scoţiei, după alipirea la Anglia. Dar dacă Londra va opune rezistenţă, vor fi nevoiţi să consolideze opoziţia faţă de adepţii Curţii. Dacă aurul reginei reuşise să convingă încă vreo cîţiva lorzi „nevoiaşi", în răstimpul scurtei vacanţe parlamentare, însemna că Londra dispunea de suficiente voturi pentru a promulga decretul de susţinere bănească a armatei. Johnnie începu să treacă în revistă numele parlamentarilor: voturile sigure, cele împotrivă, abţinerile — obicei care, după doi ani, îi intrase în sînge.

Cînd se opriră să-şi adape caii şi să servească masa, Johnnie se pregăti de discuţia pe care-o aştepta — sau, mai

curînd, de „interogatoriu", dată fiind expresia de pe chipul arhitectului.

Conversația începu în limitele politeții, la o stacană de bere, în timp ce așteptau să li se aducă bucatele cerute. Vorbiră despre noua casă a Elizabethei, despre minunatul ei amplasament, despre vecinii pe care-i cunoscuseră, despre surorile Gerard și despre îndemînarea lui Redmond la aruncarea cuțitului.

— Tu nici nu l-ai văzut, așa-i? întrebă Munro.

— Tocmai mă luase de brat lordul Ayton, ca să-mi arate calul lui. Am văzut vreo șase-șapte aruncări... E, fără îndoială, remarcabil. Ăsta îți taie aripile unei muște de la zece pași.

— Are noroc Elizabeth cu un căpitan ca el.

— Dar și el cu ea! i-o întoarse Johnnie. Îmi închipui c-o preferă ca stăpînă, în locul lui Hotchane.

— E tare blîndă, ceea ce nu se prea întîmplă cu femeile frumoase. Și are extrem de multe calități. Nu ești de părere că proiectele pentru fațadă au fost foarte bine întocmite?

— Extraordinare! Dar și ea e o femeie extraordinară, încuviință Johnnie, în timp ce fata de la han le aducea la masă pîine proaspătă și friptură de curcan. Atîta doar, că mi-ar place s-o știu mai disponibilă.

Munro îl fulgeră cu privirea, rămînînd cu cuțitul în aer, deasupra farfuriei.

— Vorbești ca și cum n-ar fi!

— Nu așa cum înțeleg eu. Știi bine că n-am de gînd să mă însor, iar Elizabeth nu-i genul de femeie pe care s-o ții doar ca amantă.

— Vrei să spui că-i prea bine crescută? Atunci Roxane...? întrebă arhitectul, punînd cuțitul deoparte.

— Roxane nu-i amanta mea oficială. Nici Janet Lindsay, nici altele! adăugă Johnnie, ghicind că Munro va ridica problema clasei sociale. Pe urmă, nu uita că-l disprețuiesc pe Harold Godfrey mai mult decît pe oricare alt om de pe pămînt.

— Bine, dar ea n-are nici în clin, nici în mînecă cu taică-său!

Johnnie întoarse pe toate părțile copanul pe care-l ținea în mînă.

— Mă aflu cumva la interogatoriu?

— Nu vreau s-o faci să sufere. Știi bine asta.

— N-am făcut-o pînă acum și nici n-am s-o fac vreodată.

Ravensby puse copanul în farfurie, privindu-și vărul drept în ochi.

— Și Elizabeth, și eu înțelegem foarte bine natura legăturii dintre noi, zise el cu blîndețe.

— Mie mi s-a părut că se așteaptă s-o vizităm din nou, la întoarcerea de la Edinburgh.

Johnnie avu bunul-simț să se arate încurcat.

— Se prea poate să fi spus ceva așa ceva.

Munro se aplecă spre el.

— Dar de fapt nici nu te gîndești să te-ntorci!

Johnnie șovăi cîteva clipe. Pe chipul și în glasul lui Munro se ghicea o furie abia reținută.

— Nu, răspunse el în cele din urmă. Indiferent ce simți tu,.. E fiica celui mai mare dușman al clanului Carre. În momentul de față, Anglia se dovedește și ea a fi un dușman de moarte... Vezi cum își întărește garnizoanele de la graniță și ne păzește cu săbiile trase cînd ne întrunim la Parlament. Dar lăsînd deoparte politica, motivul principal e cît se poate de egoist: *nu vreau să mă însor.*

Munro se lăsă pe spătarul scaunului, abia stăpînindu-se să nu izbucnească.

— Iar în cazul Elizabethei, ar trebui să ajungi aici! spuse el, apăsat.

— Întocmai. Îmi pare foarte rău.

Johnnie știa ce mult ține Munro la Elizabeth. Și el o regreta sincer: nu era o femeie pe care s-o poți uita ușor.

— Sînt sigur că va supraviețui durerii! zise Munro, surprinzător de calm, de parcă s-ar fi declarat de acord cu hotărîrea vărului său. După opt ani mizerabili lîngă Hotchane Graham — adăugă el, cu sinceritatea unui vechi prieten —

dezamăgirea pe care i-o vei provoca tu va trece aproape neobservată.

— Chiar așa!

Johnnie îi adresă un surîs dezarmant, fericit că Munro redevenise cel de altădată. Nu-i plăcuse să-l vadă în postura de cavaler galant.

— Elizabeth mi-a spus deseori cît se simte de liberă de cînd a rămas văduvă. Nu cred că va suferi din cale-afară de dorul meu.

— Mai ales că săptămîna viitoare încep lucrările la casă și doi ani de-aici încolo va avea o mulțime de treburi pe cap.

— Pe urmă mai e și George Baldwin, care se ține de coada ei ca un cățel! glumi Johnnie, deși simțea un ușor ghimpe în inimă.

Încercă să-și alunge gîndurile negre.

— Vrei să pui prinsoare cîți din partidul lui Tweedale au fost mituiți în lipsa noastră? întrebă el deodată, simțind nevoia să schimbe subiectul. Eu zic că Belhaven și Montrose, poate și Selkirk.

— Aș putea mai curînd să-mi dau cu părerea cît le-au plătit! replică Munro, începînd din nou să mănînce. Toți trei au vîndut Scoția pe tavă.

Johnnie tăcu o clipă, apoi răspunse, clocotind de ură:

— Anglia joacă un joc murdar. Iar Scoția e prea săracă pentru a-i ține piept.

— S-ar putea ca totuși Curtea să piardă bătălia.

— Nu-s așa de sigur, răspunse Ravensby, cu glas obosit.

— Îi ținem pe englezi în șah de-aproape doi ani.

— Poate că ai dreptate, surîse Johnnie. Cine știe dacă nu cumva... David al nostru îl va învinge pe Goliath al lor? Dacă și războiul de pe continent va fi în avantajul nostru...

— Și dacă Londra va aproba Actul de Securitate...

— Așa e... Dacă...

Situația gravă a Scoției pusese în umbră grija pentru viitorul Elizabethei Graham.

Capitolul 16

A doua zi de dimineață intrară în Edinburgh, rupți de oboseală, cu caii în spume. Ceva mai tîrziu ajunseră la Ravensby House, unde Johnnie abia avu timp să se spele, să mănînce ceva și să se îmbrace înainte de-a pleca la întîlnirea fixată cu Roxburgh și cu Fletcher. Își propuseseră să discute strategia ce trebuia abordată în ziua de luni.

— Arăți ca dracu'! exclamă Roxburgh, văzîndu-l pe Johnnie că se trîntise pe un scaun, la masa lor din taverna lui Steil.

— Oricum, mai bine decît mă simt!

Johnnie se lăsă pe spătarul scaunului, trecîndu-și mîna prin părul încă ud.

— În ultimele zile n-am dormit aproape deloc, zise el, cu glasul răgușit de oboseală. Spune-mi ce s-a întîmplat între timp.

— Mai întîi află că ai ratat croaziera Roxanei, glumi Roxburgh.

— Dumnezeule! gemu Johnnie.

Uitase să se scuze că nu va putea veni.

— În orice caz, ți-a ținut locul frate-tău, continuă la fel de poznaș Roxburgh. Asta dacă-ți face vreo impresie.

— Har Domnului!

Cuta dintre sprîncene îi dispăru brusc.

— Cum? Nu ești disperat și nici nu te interesează? se miră Roxburgh, care era prieten cu Johnnie de ani de zile.

— Voiam să știu dacă am pierdut vreun eveniment *politic*, sublinie Ravensby, care nu intenționa să discute cu alții despre fidelitatea față de amante.

— Trimișii Londrei au băgat bani frumoși în buzunarele proprietarilor stațiilor de poștă, remarcă ironic Fletcher, fără să-și ridice ochii din farfurie. Tweedale face presiuni asupra lui Godolphin, ca să aprobe rapoartele privind Actul de Securitate.

— Ați aflat cumva și ce intenționează Londra să răspundă?

Lumea politicii era mică.

— Umblă vorba că Godolphin va capitula.

Johnnie nu sări în sus de bucurie. Îi cunoștea bine pe englezi, astfel că rămînea circumspect.

— Crezi că-i adevărat?

Fletcher ridică din umeri, rupînd o coajă crocantă de pîine, pe care o muie în ceașca de cacao.

— Vom afla curînd.

Însă discuțiile și negocierile de culise durară încă două zile, în timp ce guvernul se lupta cu disperare să-și salveze programul, nevrînd să accepte înfrîngerea.

Dacă Tweedale nu înțelegea că sesiunea din 1704, la fel ca și cea din anul precedent, va refuza să aprobe întreținerea armatei, nu va accepta succesiunea. Ordinele primite de la ministrul de finanțe Godolphin — prim-ministru al Maiestății Sale, regina Ann — fuseseră cît se poate de clare. Datorită situației militare nesigure din Europa, care primejduia piețele și băncile engleze, orice provocare la adresa Scoției ar fi fost

o imprudență. Dacă nu se ajungea la nici o înțelegere și negocierile eșuau, Tweedale — Înaltul Comisar Regal pentru Scoția — avea aprobarea lui Godolphin să dea Actului de Securitate putere de lege.

Ceea ce s-a și întîmplat la 5 august.

Parlamentarii izbucniră în urale și aclamații fericite. Parlamentul scoțian, care timp de doi ani fusese fidel politicii sale de preluare a puterii din mîinile suveranului englez, cîștigase o victorie *remarcabilă*.

Numai că ideile lui constituționale și intenția sinceră de a-și consolida puterea în dauna monarhiei erau considerate un exemplu rău pentru alte țări.

La 28 august, înainte de dezbaterile cu privire la înarmarea Scoției, Tweedale primi poruncă de la Londra să suspende lucrările, precizînd că vor fi reluate la 7 octombrie.

Însă Londra nu avea nici cea mai mică intenție de-a convoca Parlamentul scoțian înainte ca Anglia să-și fi recăpătat controlul asupra Scoției. La 13 august, Marlborough obținuse o mare victorie asupra Franței, în bătălia de la Blenheim. Curtea regală primise vestea pe data de 21. Acum sosise momentul să le dea o lecție scoțienilor pentru îndrăzneala lor.

În timp ce pe Johnnie îl preocupa dorința de independență a țării sale, Elizabeth se confrunta și ea cu probleme importante, deși de cu totul altă natură.

Pentru prima dată îi întîrziase ciclul. La început nici nu-i trecuse prin minte c-ar fi putut rămîne însărcinată. Trăise de multe ori dezamăgirea de a-și vedea speranțele înșelate. Ar fi fost mult prea frumos să i se împlinească visul de-a purta în pîntece copilul lui Johnnie Carre. Încercase, fără succes, să-și alunge aceste iluzii deșarte.

Şi totuşi, nu găsea nici o altă explicaţie. O copleşi o imensă bucurie — a trupului, a minţii şi a sufletului: număra zilele la nesfîrşit, pe degete sau în scris, de parcă timpul ar fi zburat mai repede, odată socotit cu cerneală pe hîrtie.

Trecură cinci zile, apoi o săptămînă...

Oare era *cu putinţă*, cînd aşteptase atît de mult şi-şi făcuse atîtea iluzii?

Încă zece zile din august, şi iar două săptămîni.

Se hrănea cu vise şi se îmbăta cu speranţe.

Încetă să se mai ocupe de proiectul casei, care pînă acum fusese marea ei plăcere. Deşi se ducea zilnic pe şantier, dîndu-şi cu părerea, dirijînd lucrările şi venind cu lămuriri, totuşi îşi pierduse entuziasmul. Singura ei grijă rămînea ciudăţenia din propriu-i trup.

Oare era posibil să *nu* fi fost stearpă? Nu cumva, *în sfîrşit*, va avea şi ea un copilaş pe care să-l iubească? Dar dacă Dumnezeu îi împlinise rugăciunile înlăcrimate, printr-o stranie întorsătură a soartei, atunci cînd Robbie fusese luat prizonier?

Gîndul la bebeluşi dolofani şi trandafirii nu avea nimic de-a face cu Johnnie Carre. În noaptea dinaintea plecării, lordul îşi exprimase foarte clar părerea despre copii. Iar de-o lună încoace nu primise nici o veste de la el, deşi îi trimisese mătăsurile făgăduite — o căruţă plină! — de nu cumva fusese nuna lui Munro. Nu era sigură dacă biletul care le însoţea era scris chiar de Ravensby. Frazele scurte pe care le citise nu păreau să fie ale lui. Îi scrisese doar să poarte sănătoasă mătăsurile şi să-şi termine casa cu bine. Semnase simplu „Ravensby", de parcă i-ar fi scris avocatului familiei.

Nici Elizabeth nu se aşteptase la mai mult, dată fiind atitudinea lui la despărţire. Nu fusese nici surprinsă, nici îndurerată. De prea multă vreme se obişnuise cu compromisurile şi jumătăţile de măsură, ca să accepte că dintr-o dată avea parte de o fericire cerească. Totuşi, în prima zi a lui

septembrie își îngădui un răgaz de destindere. Pînă la următorul ciclu mai rămîneau două zile.

Și George Baldwin îi remarcă buna-dispoziție din acea după-amiază. Călărise pînă la Three Kings, ca să-i aducă o carte nouă, abia primită de la Londra, și să vadă cum progresau lucrările la casă.

— Arăți exceptional, Elizabeth! îi spuse el, pe cînd serveau ceaiul împreună. Nu cumva ai stat prea mult la soare și i-a furat toată strălucirea? glumi tînărul, ferindu-se de o aluzie prea personală.

Elizabeth zîmbi, gîndindu-se cît de mult se deosebea George de Johnnie Carre, care nu se dădea înapoi de la nimic și nu se sfia să ia singur ceea ce-și dorea.

— S-ar putea să fie soarele, George... Ori ceaiul prea fierbinte, răspunse ea. Dar trebuie să recunosc că-s foarte veselă. Casa merge bine, minți ea fără să clipească.

Bucuria reușise să-i înăbușe pornirea spre sinceritate.

— Nu încetez să mă minunez de calitățile tale, Elizabeth. Majoritatea femeilor se mulțumesc cu treburile casnice.

Lady Graham ar fi vrut să-i spună că majoritatea femeilor nu avuseseră un tată ca Harold Godfrey și un soț ca Hotchane Graham. Învățase repede să fie prinsă la toate, astfel încît să se poată feri de bărbații fără scrupule.

— Și aceasta e un mod de a te ocupa de treburi gospodărești, glumi ea. Iar ca văduvă, sînt nevoită să fac totul de una singură, adăugă, convinsă că George va înțelege acest răspuns politicos și convențional.

— Dar nu ești obligată să rămîi văduvă, Elizabeth. Acceptă-mă ca soț și sînt gata să iau orice povară de pe umerii tăi.

Își puse ceașca pe farfurioară, privind-o cu sinceră afecțiune.

— Îți mulțumesc, George! zise Elizabeth, obișnuită cu repetatele lui cereri în căsătorie. Știi cît prețuiesc prietenia

ce mi-o porți, dar și cît țin la libertatea mea. Hotchane era un om dificil.

Fără să se tulbure, începu să-i povestească verzi și uscate, ținîndu-și pleoapele plecate, în speranța că reușea să afișeze o expresie tragică.

— Un om îngrozitor, întări George. Tu meriți mai mult de la viață. Însă nu toți bărbații sînt ca Hotchane, adăugă el, înțelegîndu-i aversiunea față de căsătorie, după o astfel de experiență. Dar pentru că nu mă îndoiesc de meritele tale, voi fi onorat să-ți ofer inima mea, dacă vreodată vei avea nevoie să-ți alini singurătatea.

George Baldwin era o enigmă pentru Elizabeth: prea binevoitor și prea moral pentru o societate care nu ținea la mare cinste nici una din aceste calități. Niciodată nu știa cum să se poarte cu el, pentru că nu-i trezea alte sentimente decît prietenie și... perplexitate.

— Ești foarte drăguț, George, dar te rog, hai să vorbim și despre altceva. Nu mă grăbesc să mă mărit. Zău că nu! Hotchane s-a arătat generos cu mine măcar prin testament, așa că pot trăi foarte bine pe picioarele mele.

— S-ar putea ca într-o zi să te simți singură, Elizabeth.

Se simțea de pe acum. Tînjea după un tînăr năvalnic și neîmblînzit, care probabil că o va da uitării foarte repede. Însă prudența cîștigată din experiența unor ani de zile îi alungă pornirile afective.

— Nici n-aș avea timp să-mi dau seama că sînt singură. Vezi bine cîte treburi au rămas pe capul meu.

— Să știi că nu renunț, zîmbi George.

— Nici eu, replică Elizabeth. Dar îmi face plăcere să treci pe la mine, George. Încă o dată, îți mulțumesc pentru carte.

— Cel puțin, îmi dai voie să-ți măresc biblioteca. Însă mi s-a părut că domnul Folsey e prea blînd cînd critică *Western Rising*. Eu unul i-aș fi azvîrlit pe toți rebelii în Turn[1].

— Asta depinde de convingerile tale politice. Alţii ar fi dorit să-i vadă liberi sau pe tron.

— Iată o soluţie tipic feminină!

— Şi realistă, dacă ai fi de partea lui Monmouth.

După vreo săptămînă, sosiră la Three Kings doi dintre fiii lui Hotchane. Motivele lor nu erau cîtuşi de puţin protocolare, la fel ca şi purtarea. Elizabeth regretă că se arătase atît de îngăduitoare, permiţîndu-le să treacă de paznicul ei, Redmond.

Matthew şi Lawson Graham fuseseră nevoiţi să-şi lase armele la uşă, şi totuşi, stînd faţă în faţă cu ei, Elizabeth simţi cum o străbate un fior. Amîndoi erau mai mari ca ea, solizi şi laţi în umeri, şi semănau foarte bine cu tatăl lor. Matthew, fiul cel mai mare al lui Hotchane, avea cincizeci de ani, iar fratele lui — patruzeci şi şase. Amîndoi o fixau cu privirea rece şi distantă a părintelui lor.

— V-aş oferi ceva de băut, zise ea, încercînd să-şi ţină firea, dar presupun c-aţi venit cu treburi urgente.

La poarta conacului îi aşteptau mai mulţi oameni înarmaţi.

— Am hotărît că trebuie să te recăsătoreşti, zise Matthew, fără altă introducere.

Se oprise în prag, profilîndu-se pe lumina de-afară.

— Curînd va lua sfîrşit anul de doliu.

Vorbea cu atîta indiferenţă, de parcă i-ar fi anunţat starea vremii.

— Vă mulţumesc pentru grija ce-mi purtaţi, răspunse tăios Elizabeth, iritată de aroganţa lor. Numai că eu *nu doresc* să mă recăsătoresc, declară ea cu îndrăzneală, strîngîndu-şi pumnii, ca să-şi stăpînească tremurul de enervare.

---

1 Este vorba de Turnul Londrei, celebră închisoare din Evul Mediu şi Renaştere. (n.t.)

Tocmai venise din grădină și rochia de vară era murdară de țărînă, astfel încît înfățișarea nu se potrivea deloc cu fermitatea vorbelor ei.

— Iar tatăl vostru, adăugă ea imediat, mi-a lăsat suficienți bani ca să-mi pot permite această alegere.

— Tata ți-a lăsat bani pentru că i-ai sucit capul! se răsti Matthew.

Elizabeth se înfioră, văzîndu-i privirea disprețuitoare.

— Tatăl vostru era prea lipsit de sensibilitate ca să-i succească cineva capul! replică ea, înfruntîndu-i pe fiii lui Hotchane cu tăria și curajul deprinse în ani întregi petrecuți în preajma trădătorilor.

— Ți-am spus că nu va vrea să ne asculte! murmură Lawson, mutîndu-se neliniștit de pe un picior pe altul, ca un luptător gata de atac.

Fratele său mai mare întinse mîna, ca să-l domolească.

— N-are importanță! spuse el, fără a-și lua privirea de la Elizabeth. Ne-am gîndit că te-ai putea mărita cu Luke. Nevastă-sa a murit anul trecut.

Glasul lui, lipsit de orice inflexiune, amintea de cel al lui Hotchane.

Siguranța de sine a lui Matthew o făcu să-i sară țandăra. Mezinul lui Hotchane băgase deja în pămînt două neveste, iar ea n-avea de gînd să fie a treia.

— Uite ce e, Matthew! izbucni ea, mînioasă. Nu pot să vă sufăr, nici pe tine, nici pe frații tăi. Iar Redmond e chiar și mai pornit ca mine. Prin urmare, v-aș ruga să plecați, atîta vreme cît mai sînteți încă întregi.

Trase adînc aer în piept, apoi adăugă cu un calm înfricoșător:

— Și spuneți familiei voastre că banii lăsați de Hotchane sînt ai mei. *Nu puteți* pune mîna pe ei.

— Ești îndrăzneață, Elizabeth! răspunse fiul cel mare al lui Hotchane. Probabil că asta l-a atras pe tata. Numai că noi

n-am venit singuri — poate că ai observat. Ne însoțește un grup de oameni înarmați.

Nu se clinti din loc, sigur pe poziția și pe forța lui.

— Faci cum crezi, Matthew. Să te văd cum scapi de-aici. Redmond abia te-așteaptă! Și să mai știi că nu primesc ordine de la tine.

— Am putea apela la tribunal, să te declare vrăjitoare.

Părea să nu-i fi auzit cuvintele.

Elizabeth își aminti că și Hotchane reacționa cu același sînge rece și se înfioră de teamă. Dar în clipa următoare încercă să-și țină firea. Învățase că tiranii hăituiesc doar prăzile ușoare.

— Nu uita că eu nu sînt fricoasă ca nevastă-ta sau ca fetele alea ale tale, Matthew. Poți să m-amenințI, că mă lasă rece.

Privirea lui de gheață îi strecură un fior pe șira spinării.

— N-ai decît să mergi la tribunal, dar în cazul acesta n-ai să vezi banii în veci veci. Nu uita că am trăit opt ani cu tatăl vostru, care era dracu-n persoană. Voi, dragii mei, sînteți niște dulci copii!

Se opri să-și tragă sufletul. Tremura toată de indignare, dar se străduia să nu arate nici un semn de slăbiciune.

— Vă sfătuiesc să nu vă pierdeți timpul de pomană, continuă ea, cu glas ceva mai liniștit. Ziceți mersi că tatăl vostru nu mi-a lăsat mie *toți* banii. Și dac-ar fi adevărat că i-am făcut vrăji, să știți că nu m-aș fi mulțumit cu șaizeci de mii de lire.

— Ne înfrunți ca un bărbat, Elizabeth — declară netulburat Matthew — dar nu uita că ești numai o femeie: singură și nemăritată.

Matthew era capul familiei Graham nu numai în calitate de frate mai mare, dar și pentru că avea o imaginație bogată.

— Unele tribunale ar putea decide că *nu* ești capabilă să-ți administrezi singură averea.

Vorbise foarte încet, continuînd să rămînă nemișcat.

— Iar unii judecători ar putea considera că *ai nevoie* de un soț.

— În schimb alții cred că fratelui tău îi trebuie o amantă, nu o nevastă! Matthew, te rog să pleci și să-ți scoți din minte banii mei. Du-te să bagi mîna în buzunarul altora. Pleacă! Chiar acum — spuse ea cu un calm la fel de neclintit ca al lui — altfel îi poruncesc lui Redmond să te facă bucățele!

— Ne vom întoarce, Elizabeth. Cu avocații.

— Vă pierdeți vremea inutil!

— Pentru șaizeci de mii de lire pare că mai face să-mi pierd vremea! replică el cu un surîs atît de rece, încît Elizabeth avu senzația că în încăpere suflase un vînt de gheață. Hai, Lawson! își chemă el fratele ca pe un cățel.

Cei doi fii ai lui Hotchane părăsiră casa, dar amenințarea continua să plutească în urma lor.

De cum se închise ușa, Elizabeth se prăbuși pe jilțul cel mai apropiat, de teamă că n-o mai țin picioarele. Rezistase numai prin puterea voinței. Începu să tremure din toate încheieturile, deși afară era soare și cald. Nu pentru că nu s-ar fi așteptat la vizita lor. De la început știuse că vor încerca să-i ia banii într-un fel sau altul. De asta își și trimisese paznici. Dar pînă acum nu-și dăduse seama cît era de singură. Brusc, simți cum o cuprinde spaima.

Spre deosebire de tatăl ei, pentru care totul avea un preț, familia lui Hotchane continua să trăiască după vechi tradiții, care nesocoteau progresul civilizației, reducîndu-și la tăcere dușmanul prin forța armelor. Iar pădurile din Redesdale îi apăraseră întotdeauna de oameni și de lege.

Cu două săptămîni în urmă, ar fi fost mai îndrăzneață și nu s-ar fi simțit atît de intimidată. Dar dacă... Nu se lăsase prea mult în voia visului ei de-a avea un copil. Dar dacă, într-adevăr, purta în pîntece copilul lui Johnnie, atunci trebuia să se apere. Nu într-un mod violent și sîngeros, care risca să-i

facă rău pruncului ei, ci prin forța rațiunii, printr-o judecată limpede și cumpănită.

În aceeași clipă înțelese că trebuia să se gîndească bine la cererea în căsătorie a lui George Baldwin.

Elizabeth îl chemă înăuntru pe Redmond și-i povesti discuția avută cu Matthew Graham.

— Oare cîți oameni ar putea s-adune? întrebă ea, vrînd să cunoască gravitatea pericolului pe care-l avea de înfruntat.

De curînd, Margot Talmadge — o tînără văduvă moștenitoare — fusese răpită de familia Matchmont și silită să se mărite cu unul dintre fiii lor. Deși decizia tribunalului fusese în favoarea neamului Talmadge, totuși răpitorii o reținuseră cu forța și-o brutalizaseră vreme de cîteva luni.

Cazuri ca ale tinerei Margot Talmadge nu erau ieșite din comun, cînd se găseau în joc sume mari de bani[VIII].

Familiile fără scrupule sau cele nevoiașe pur și simplu încălecau pe cai și sileau femeile să se mărite. Indiferent de hotărîrea tribunalului, femeile erau nevoite să îndure același tratament. Chiar Elizbeth cunoștea niște cazuri tergiversate în tribunal de ani de zile.

— Două sute de oameni — poate și mai mult, dacă reușește să-i atragă și pe Graham-ii din Dunstable.

— Asta o să-l cam coste.

— Dar el va considera că merită banii, dacă stai și te gîndești ce-ar putea cîștiga.

— Atunci noi avem nevoie de mai mulți. Prefer să-mi cheltuiesc banii singură decît să-i dau Graham-ilor. Cît de curînd poți angaja alți oameni?

— Cel mult o săptămînă-zece zile. Dar mai există o soluție — vorbi el cu glas tăios și rece, jucîndu-se cu mînerul de os al pumnalului. I-am putea încolți în pădurea Redesdale.

Cu mulți ani în urmă, iubita lui Redmond căzuse pradă poftelor brutale ale lui Matthew Graham, și numai credința față de Elizabeth îl oprise să nu se răzbune luînd viața ticălosului.

— Catherinei Blair nu i-ar place să te vadă murind inutil... și nici mie.

La auzul numelui tinerei sale logodnice, chipul bronzat al lui Redmond se îmbujoră.

— Și totuși, zise el cu răceală, ar fi o binecuvîntare pentru toată lumea să fac de petrecanie fiilor lui Hotchane. Ar trebui uciși ca niște fiare.

— Deși sînt întru totul de acord cu tine, n-aș vrea să am pe conștiință moartea lor, decît ca ultimă soluție. De fapt, aș prefera să nu-i mai văd și nici să nu mai aud de ei.

Oftă adînc.

— Dar după cît de lacom e Matthew, slabă nădejde!

Se sprijini de spătarul canapelei, privindu-l pe Redmond cu un zîmbet trist.

— Așa că dacă nu putem ferici lumea, măcar să tocmim mai mulți soldați.

— Știai că nu te vor lăsa să te bucuri prea mult de banii lui Hotchane! îi aminti Redmond.

Vorba-i liniștită contrasta puternic cu înfățișarea lui războinică.

Elizabeth privi o clipă spre bărbatul care-o păzise încă de cînd se măritase cu Hotchane Graham. Acum bănuia că sarcina lui fusese nu numai să împiedice fuga tinerei soții, dar și s-o apere de propria familie a soțului. Redmond se așeză într-un jilț, chiar în fața ei. Teaca și mînerul spadei, precum și pistoalele vîrîte în cingătoare sclipeau în lumina soarelui, iar părul roșcovan era tăiat scurt, spre deosebire de un alt bărbat puternic pe care-l cunoștea și ale cărui plete pînă la umeri trădau o eleganță aristocratică. Elizabeth se întrebă cum de ajunsese să i se schimbe dintr-o dată cursul vieții. Cu

numai cîteva luni în urmă trăise într-un adevărat paradis, iar acum se afla în primejdie de moarte.

— Am crezut că se vor mulțumi cu partea lor, zise ea cu amărăciune. Cele șaizeci de mii de lire ale mele nu sînt decît o mică parte din averea lui Hotchane.

— Dar e atît de simplu să ia și partea dumitale! Cum îți închipuiai c-or să renunțe la o pradă așa ușoară?

— Zău că mi-ar face mare plăcere să-i ucid, murmură ea cu răceală, dar mă preocupă probleme mult mai grave.

Privirea i se împăienjeni deodată și glasul începu să-i tremure.

— Ceva mai important decît lăcomia lui Matthew și decît banii ăștia blestemați.

— Copilul, încuviință Redmond, fără să clipească.

Elizabeth făcu ochii mari, neputînd să articuleze nici un sunet.

— De unde știi? îngăimă ea într-un tîrziu.

— De la Catherine...

Șovăia să se avînte într-o discuție atît de personală. Ca bărbat, îi venea greu să vorbească despre întîrzierea sau absența ciclului.

— Mi-a spus că, după cît se pare, ai rămas însărcinată, adăugă el sfînjenit, cu obrazul stacojiu.

— Probabil și ea a aflat de la Molly.

Camerista Elizabethei lua lecții de citire de la logodnica lui Redmond, care preda la școala din sat.

— Va să zică, toată lumea de la Three Kings îmi ține socoteala, zise Elizabeth, izbucnind în rîs.

El surîse ușor, în semn de încuviințare.

— Pari foarte fericită. Toată lumea se bucură pentru dumneata și-ți urează să ai noroc.

— Încă nu știu sigur, deși ai dreptate, Redmond: sînt foarte fericită. Sau mai bine-zis eram, înainte de venirea lui Matthew. Acuzația de vrăjitorie mă neliniștește în bună

măsură, de cînd a fost arsă pe rug femeia aceea din Lanehead, în primăvara trecută. Toată lumea știe că judecătorii din Redesdale sînt în solda familiei Graham. De altfel, și Matthew părea foarte sigur pe el cînd mi-a spus că trebuie să mă recăsătoresc și că o femeie nu se poate descurca singură. De unde știu eu că n-a vorbit deja cu judecătorul? Mă întreb dacă și căsătoria ar fi o garanție.

— Ravensby are mai mare influență decît Graham-ii. Sînt convins că ți-ar putea oferi protecție.

— Dar bineînțeles că va refuza.

— Ce? Să-ți ofere protecție?

— Nu, să se însoare cu mine.

— I-ai spus de copil?

— E prea devreme. Și chiar de-aș fi sigură, oricum n-am de gînd să-i spun.

— Poate că el *vrea* să știe.

— Sînt sigură că nu, Redmond. Sînt *foarte* sigură. Prin urmare — continuă ea, de parcă ar fi discutat despre solda gărzilor și nu despre viitorul ei — mă gîndesc foarte serios să accept cererea în căsătorie a lui George Baldwin. Se trage dintr-o familie puternică, iar unchiul lui face parte din Curtea cu Juri de la Hexham. Baldwin-ii au fost secole de-a rîndul șefi ai districtului Tynedale. El mi-ar putea oferi protecția de care am nevoie, față de avocații și judecătorii plătiți de familia Graham. Iar tu te-ai putea ocupa de contrabandiștii lor. Cred că-i o soluție destul de bună.

— Nu-l preferi, totuși, pe Ravensby? întrebă el cu blîndețe.

— Redmond, te rog, nu mă întreba.

Închise ochii, cuprinsă brusc de un dor ucigător. Dar o clipă mai tîrziu, cînd ridică privirea spre căpitanul gărzii, pe chipul ei se așternuse aceeași expresie indiferentă.

— Există o sumedenie de motive pentru care pe Johnnie nu-l interesează situația mea, răspunse ea cu voce joasă. În

primul rînd, nici nu vrea s-audă de însurătoare. Are *deja* mai mulți copii, Redmond, dar tot nu s-a însurat. Un amănunt ce trebuie reținut. Așadar, prefer o soluție mai *practică*, pe care s-o pot pune în aplicare.

În glasul ei se citea o hotărîre febrilă.

— George Baldwin e un bărbat foarte drăguț, așa încît nu văd de ce să nu-l aleg pe el. Oricum, Redmond, cele mai multe femei nu se mărită din dragoste. Nici căsătoria mea cu George Baldwin n-ar face excepție. Și nu uita că nu-ți cer consimțămîntul, adăugă ea cu blîndețe, răsucindu-și între degete poala rochiei. Vreau doar să-mi spui dacă, după părerea ta, îi putem opri pe Graham-i să-i facă vreun rău pruncului pe care *poate* că l-a zămislit pîntecele meu.

— Fii liniștită, îi vom opri! zise el simplu, dorindu-i în gînd să aibă parte de toată fericirea de pe lume. Cu puterea lui George Baldwin în Northumberland și cu soldații mei, copilul va fi în afară de orice pericol.

— Îți mulțumesc, Redmond! spuse Elizabeth, căreia siguranța lui îi dăduse încredere. Îți sînt nespus de recunoscătoare.

— Aș vrea să ți-l pot da pe Ravensby.

— Uneori și eu aș vrea! zîmbi Elizabeth. Dar să știi că-s foarte fericită aici. Iar dacă, într-adevăr, voi avea acest prunc...

Începu să rîdă ca o copilă fără griji.

— Nici nu-mi doresc mai mult.

— S-ar putea ca George Baldwin să fie de altă părere, o preveni Redmond. Cei mai mulți bărbați ar vrea să te aibă *like the old chief* [1].

Ea clătină din cap încet, dar hotărît.

— Niciodată, Redmond. Jur! Nici chiar din dragoste. Dacă George va vrea să se însoare cu mine, atunci eu voi pune condițiile. Nu voi renunța la libertatea mea pentru

---

1 *Like the old chief* (engl.) — cum te-a avut bătrînul (adică neprihănită). (n.t.)

nimic în lume, nici chiar pentru protecția pe care mi-ar oferi-o. Altfel, voi căuta alte căi de-a mă apăra de uneltirile lui Matthew Graham.

— Oh, Baldwin va fi de acord cu tot ce-i ceri! exclamă făgăduiala?

— Contractul de căsătorie va cuprinde clauze foarte clare, spuse Elizabeth, strîngîndu-și buzele. Voi avea grijă de *fiecare* amănunt.

— Dar copilul? Dacă va fi băiat, nu cred că George va accepta ca domeniul său să fie moștenit de fiul unui alt bărbat.

— Nici nu i-aș cere una ca asta.

— Înțeleg, lady Graham! zîmbi el, liniștindu-se pe deplin. Într-adevăr, te-ai gîndit la toate. Așadar, tot ce-mi rămîne de făcut, e să-ți găsesc niște oameni care să-i urască atît de mult pe Graham-i, încît să nu se sfiască să-i ucidă.

— Nu cred să-ți fie prea greu! rîse Elizabeth, mulțumită de planul ei și știind, la fel ca Redmond, că Graham-ii făceau sistematic incursiuni în Northumberland, ca să fure vite.

— Voi fi silit să-i alung de pe pămîntul nostru, zîmbi el.

Elizabeth amînă discuția cu George Baldwin încă două săptămîni, ca să fie sigură că rămăsese însărcinată, înainte de a-și vinde o parte din libertate unui bărbat pentru care nu simțea nimic deosebit. În tot acest timp, trăi într-o atmosferă de permanentă teamă, pîndind sosirea vreunor călăreți necunoscuți, trăgînd cu urechea la ce vorbeau gărzile de noapte și luînd lecții de tras cu arma de la Redmond. Se întreba ce pune la cale Matthew Graham.

Redmond mărise numărul oștenilor cu încă o sută de oameni bine pregătiți, astfel încît acum Three Kings aducea mai mult a tabără de luptă decît a conac.

Acelaşi lucru îl remarcă şi George Baldwin, intrînd în salonul Elizabethei, într-o frumoasă dimineaţă de septembrie. Arăta proaspăt şi elegant în haina de stofă cafenie şi cămaşa albă de in. Deşi dispunea de o avere considerabilă, îi plăcea să se îmbrace simplu.

— Se pare că vrei să te aperi fără ajutorul Angliei, de-o fi să ajungem la război cu Scoţia! rîse el, scoţîndu-şi mănuşile de călărie. Văd că ţi-ai strîns soldaţi înarmaţi pînă-n dinţi.

— E o măsură de precauţie, spuse ea evaziv.

Nu era pregătită să discute adevărata cauză.

— Pentru război? înălţă el din sprîncene.

— Pentru viitor, replică Elizabeth, la fel de ambiguu. Ce serveşti, ceai sau coniac? se grăbi ea să adauge, înainte ca el să-i pună şi alte întrebări.

George ceru coniac. Încîntată, Elizabeth îi umplu paharul, gîndindu-se că avea nevoie de un întăritor, ca să asculte ce voia să-i spună.

Discutară despre vreme, în salonul însorit cu vederea spre grădină. Ferestrele erau larg deschise, ca să primească razele neobişnuit de calde ale soarelui de septembrie. Apoi conversaţia alunecă spre stadiul recoltei. Vorbiră în treacăt şi despre sănătatea reginei, care suferise un nou atac de gută, şi, în mod firesc, ajunseră şi la subiectul războiului.

În tot acest timp, Elizabeth răsucea în minte fel de fel de introduceri pentru chestiunea pe care dorea s-o abordeze, dar nici una nu se potrivea cu situaţia ei ieşită din comun. Deodată, fără voia lui, George îi veni în ajutor.

— Cred că-ţi prieşte toamna, Elizabeth. Arăţi minunat, îi declară el galant. Anne îşi făcea tot timpul griji că eşti prea slabă şi n-ai poftă de mîncare. Nu ştiu dacă aş fi de acord cu ea — se grăbi el să-i explice. Eu întotdeauna te-am găsit pe gustul meu. Dar nu pot să nu remarc cum ai înflorit aşa, deodată. Şi-ţi stă nespus de bine.

Ea se înroşi de plăcere auzind complimentul, dar şi de ruşine, ştiind prea bine cărui fapt îi datora o înfăţişare atît de fericită.

— Îţi mulţumesc, George, răspunse Elizabeth. Într-adevăr, mă simt minunat.

Îi surîse cald, gîndindu-se în acelaşi timp că tînărul era prea scund şi avea părul prea deschis la culoare. Bărbatul căruia ar fi trebuit să-i facă declaraţia avea părul negru ca miezul de noapte şi umplea casa prin prezenţa lui...

— De fapt, te-am invitat tot din motive de sănătate, urmă cu repede, de teamă să nu-şi piardă curajul, lăsîndu-se în voia unor vise fără rost.

— Doamne sfinte, dar sper că eşti sănătoasă! exclamă el, cu un uşor tremur în glas.

— N-ai teamă!

Ridică palmele ca să-l liniştească, simţindu-se din nou stăpînă pe sentimentele ei, acum că-şi învinsese teama.

— Şi totuşi, vreau să discut cu tine o chestiune delicată.

— Îţi stau la dispoziţie, răspunse el imediat, galant ca de obicei. Iar între prieteni nu poate fi vorba de probleme delicate. Deşi ştii bine, adăugă încetişor, că aş fi dorit să fim prieteni mai apropiaţi.

— Tocmai despre relaţia noastră e vorba... începu Elizabeth cu glas nesigur, căutînd cuvintele cele mai potrivite. Aş vrea să-ţi fac o propunere mai neobişnuită...

— Te ascult.

George îşi puse paharul deoparte, curios să afle ce urmează. Ochii lui căprui o fixau cu o privire pătrunzătoare.

Ea răsuflă adînc, apoi spuse repede, de teamă să nu se răzgîndească:

— Aş vrea să-ţi propun o căsătorie de convenienţă.

— Răspunsul meu e da, surîse George.

— Mai este ceva.

— Mi-am închipuit, murmură el, din moment ce Ravensby a fost pe-aici.

Ea rămase năucită.

— Se pare că nu-i nici un secret...

— N-am auzit bîrfe pe seama ta, Elizabeth — dacă asta vrei să ştii. Dar nu-s nici cu picat din cer! Aşadar, ai nevoie de un soţ.

Ea începu să-şi frămînte mîinile, străduindu-se să-i explice, în termeni cît mai ocoliţi, că-i era necesar sprijinul unui bărbat numai din cauza ameninţării primite de la familia Graham. Cum să-i spună unui bărbat care-o iubea că de nu s-ar fi temut pentru viaţa copilului ei, nu l-ar fi luat niciodată în căsătorie?

— Acesta-i motivul propunerii mele, urmă ea, începînd să-i povestească despre vizita lui Matthew Graham şi despre necesitatea de-a se şti protejată şi prin lege, nu numai prin forţa armelor.

El o ascultă politicos, deşi nu avea nevoie de argumente ca să se însoare cu Elizabeth Graham. Cînd ea sfîrşi de relatat tot ce se petrecuse, el o privi în ochi, spunînd:

— M-aş simţi onorat să-ţi apăr interesele în faţa tribunalului. Iar ideea că ai fi o vrăjitoare e de-a dreptul ridicolă pentru oricine, în afară de sălbaticii ăia din codrul Redesdale. La urma urmei, am putea cere ca Graham-ii să fie arestaţi din clipa în care ar pune piciorul în Tynedale. Sau spînzuraţi pentru furt de vite.

Îi surîse Elizabethei, întinzînd mîna după paharul cu coniac.

— Cu Graham-ii am încheiat şi n-ai de ce să-ţi mai faci griji.

Vorbise la fel de liniştit şi sigur pe el ca Matthew Graham, iar Elizabeth simţi că i se luase o piatră de pe inimă.

— Îţi mulţumesc, Goerge! Îţi mulţumesc din suflet, murmură ea, cu ochii plini de lacrimi de recunoştinţă. Eşti un om bun.

Şi, dintr-o dată, izbucni în plîns, descărcîndu-se de toate emoţiile din ultimele săptămîni.

George se repezi la ea și îngenunche, luînd-o în brațe.

— Nu-ți vor face nici un rău. N-am să-i las să se apropie de tine, o liniști el, strîngînd-o la piept. Eu te iubesc destul pentru amîndoi, Elizabeth... Te rog, nu plînge...

Vorbele lui o făcură să hohotească și mai tare, copleșită de un sentiment de vinovăție. Cum să profite de iubirea lui George, cînd îmbrățișarea lui nu-i trezea nici cea mai măruntă senzație? Nu cumva se pripea, din cauza spaimei, punîndu-se cu bună-știință într-o situație și mai delicată? Dar dacă, pentru a-și salva copilul, făcea o imensă greșeală?

— Poate n-ar trebui să mă grăbesc așa... șopti ea, desprinzîndu-se ușor din brațele lui și ștergîndu-și lacrimile cu dosul palmei, pradă disperării și nehotărîrii.

Își simțea sufletul inundat de o durere fără margini.

— Îți cer prea mult, murmură din nou. Am fost prea îndrăzneață, ai să mă crezi lipsită de educație... Poate...

— Să știi că *nu-ți îngădui* să-ți retragi oferta, draga mea! surîse George. Ai idee de cînd aștept eu ziua asta? Încă de-acum un an, cînd te-am întîlnit întîia oară, venită în căutarea unui loc de casă. Iar la cei treizeci și opt de ani ai mei, nu mai vreau să aștept cînd mi-am găsit femeia pe care o iubesc. Șterge-ți lacrimile, iubito — o îndemnă el, întinzîndu-i o batistă —și hai mai bine să ne gîndim cum facem nunta. Cînd ai dori să aibă loc ceremonia?

— Cît de curînd, răspunse Elizabeth, abia stăpînindu-se să nu fugă din salon.

Dar glasul rațiunii o reținu pe loc, făcînd-o să se simtă, în acele clipe, nu o femeie independentă, care-și croia singură un drum în viață, ci un copilaș părăsit de toți cei dragi.

Așa că își șterse ochii, pentru că mai avea destule de povestit lui George și pentru că nu era chiar un copil — cu excepția rarelor ei momente de derută — avînd în schimb pe umeri grija de a-și pune la adăpost propriul copil.

Elizabeth hotărî ca nunta să se țină peste trei săptămîni. Atît dura pînă ce avocații aveau să întocmească actele necesare. Apoi mai trebuiau să dea anunțul și să obțină dispensa de căsătorie.

— Ne putem lipsi de formalități, dacă așa vrei tu, declară George. Vărul meu e judecător de pace și s-ar bucura nespus să se ocupe el de cele necesare. Dacă dorești, ne putem căsători numaidecît. Adică... dacă te temi că vor începe fel de fel de bîrfe.

„Nu, e prea curînd", se gîndi Elizabeth, dorindu-și în sinea ei să întîrzie cît mai mult evenimentul, deși știa că era necesar să se termine totul cît mai repede.

— Atunci, să zicem mai bine două săptămîni. În prima zi a lui octombrie? Vremea va fi încă frumoasă.

— Perfect.

George ar fi fost de acord să se însoare chiar și a doua zi.

— Unde vrei să ținem nunta?

— Oriunde.

În bucătărie, în dormitor — puțin îi păsa.

— Atunci voi încerca să fac pe plac numeroaselor mele rude, zise George rîzînd, și voi alege catedrala Hexham.

Ea aducea ca zestre zece mii de livre.

— Restul va fi păstrat pentru copil, fiindcă nu-ți cer să-i dai nimic din ce-i al tău.

— Ține-ți banii, Elizabeth. N-am nevoie de ei. Sînt fericit să-ți pot întreține copilul. Îți pun la dispoziție titlul și averea mea, dacă vei dori ca el să moștenească baronia. Lumea nici nu trebuie să știe că nu-i al meu.

— Îți mulțumesc, dar ești prea generos. Moștenirea va reveni cuiva de-aceleași sînge cu tine. Nu-ți pot pretinde altceva.

„Doamne, cît de darnic poate fi!" se mira ea.

Dar George era și cel mai egoist dintre bărbați, pentru că o voia pe Elizabeth cu orice preț.

— Fleacuri, răspunse el, fluturîndu-şi mîna ca pentru a-i îndepărta împotrivirea. N-am cine ştie ce simpatie pentru strămoşii mei plecaţi de mult dintre cei vii.

Ridică din umeri şi adăugă:

— Nici pentru alte rude, în afară de familia mea. Pe urmă, am avere cît să las la doisprezece copii, nu la unul — plus moşiile din Yorkshire, Buckinghamshire, Kent, Middlesex şi Lincolnshire, dacă vreunul dintre ei ar prefera alt loc decît Northumbria.

Se aşeză lîngă Elizabeth, cu paharul în mînă, în culmea fericirii că, dintr-o dată, femeia pe care crezuse că n-o va avea în veci îi vecilor se hotărîse să-i aparţină.

Cuvintele „doisprezece copii" o loviră pe Elizabeth în moalele capului. În clipa aceea îi veni să urle, disperată: „Nu, nu vreau *decît* acest copil! Nu pe-ai tăi, nu pe-ai noştri! Doar pe-al *lui*!"

Se întrebă dacă va fi în stare să îndure o astfel de căsătorie. Însă ştia că nu putea pune în pericol viaţa acestui prunc, pe care şi-l dorea cu orice preţ. De asemenea, înţelegea că un copil fără tată nu putea creşte aşa cum trebuie. Oricare ar fi fost averea sau sentimentele Elizabethei, acest copil avea nevoie de un nume şi de protecţia lui George Baldwin în faţa neamului Graham.

— Cum doreşti, George.

Îşi auzi răspunsul de parcă l-ar fi dat altcineva şi se întrebă dacă va putea păstra aceleaşi aparenţe de politeţe şi bună-creştere o viaţă întreagă.

La plecare, îi îngădui lui George s-o sărute. Cum l-ar fi putut refuza? Ba chiar reuşi să zîmbească atunci cînd el îşi luă rămas-bun. Plină de amărăciune, se hotărî ca în lunile ce vor veni să devină o actriţă desăvîrşită.

Dar copilul ei se afla în siguranţă.

Elizabeth era mulţumită.

Capitolul 17

La 29 august, prima zi după suspendarea lucrărilor Parlamentului, Johnnie pornise pe mare către Rotterdam, aflînd din surse sigure că Godolphin nu avea intenţia de-a redeschide din nou lucrările. Îl interesa să afle veşti despre mersul războiului, ori forţele aliate se găseau la Haga. Ofensiva aliaţilor asupra Franţei avea mari consecinţe asupra viitorului Scoţiei.

Pe lîngă aceasta, în port erau ancorate două corăbii de-ale lui — una sosită recent de la Canton, urmînd a fi descărcată, iar mărfurile duse în depozite, pentru a fi vîndute în Olanda. Petrecu o săptămînă la Rotterdam şi Haga, împreună cu Robbie, care se afla aici de peste o lună. Amîndoi se ocupau ziua de magazii şi de vînzări, rezervîndu-şi nopţile pentru distracţii. La o masă bună sau la un joc de cărţi puteau mult mai uşor obţine ştiri despre mersul campaniei militare. În săptămîna următoare Johnnie străbătu Ţările de Jos, în căutarea regimentului unchiului său. În ziua de toamnă cînd Elizabeth acceptase să-l ia în căsătorie pe George Baldwin,

lordul de Ravensby se afla în tabăra unchiului său, mareşalul de Turenne.

Habar n-avea că era pe cale să devină tată, în schimb era nespus de tulburat de veştile aflate.

După dezastrul de la Blenheim, statul major al generalului francez era în derută, în vreme ce regele[1] nu se baza decît pe sfatul ultimului său favorit, ducele de Chevreuse sau pe cel al metresei sale de suflet, doamna de Maintenon[2] — fără ca vreunul din aceştia să fi ocupat vreo funcţie oficială.

— Nu poţi ajunge la urechea regelui decît c-o liturghie. Doamna de Maintenon nu lasă în preajma lui decît smintiţi habotnici ca şi ea! murmură mareşalul. Tallard, care-a pierdut lupta de la Blenheim, e terminat — ca şi Marsin. Pe de altă parte, tînărul Berwick, bastardul lui Iacob[3], a cîştigat teren, dar Chamillard, partenerul de biliard al lui Ludovic, ţine ca fratele prietenului său, contele de Gace, să fie avansat mareşal. *Merde*[4]! O să fie al dracului de greu să cîştigăm războiul ăsta, cu toţi aristocraţii care luptă care mai de care pentru bastonul de mareşal, în timp ce Marlborough nici nu-şi bagă în seamă aliaţii şi face după cum îl taie capul. Şi nouă ne-ar prinde bine unul ca el, numai că cine îndrăzneşte să-şi rişte pielea la Curte?

Se încruntă, dînd drumul unui potop de înjurături, într-un incredibil număr de limbi, pînă ce păru să-şi mai domolească furia.

— Dracu să-i ia! oftă el. Am pensia mea, castelul meu... Doar vor mai fi războaie...

---

1 Referire la Ludovic al XIV-lea, regele Franţei. (n.t.)

2 *Doamna de Maintenon* — amantă, prietenă şi sfătuitoare a regelui Ludovic al XIV-lea. (n.t.)

3 Este vorba de Iacob al II-lea (1685—1688), rege al Angliei, Scoţiei şi Irlandei, înlăturat de la domnie datorită politicii sale procatolice şi apropierii de Franţa. (n.t.)

4 *Merde* — înjurătură franţuzească. (n.t.)

Zîmbi către nepotul său.

— Cît poți rămîne?

Renunțară la discuția inutilă despre viitorul națiunilor, trecînd la subiecte mai plăcute.

— O zi sau două. De-aici mă duc la Ostende, să primesc raportul omului meu de-acolo.

— Mai bine spune-mi despre nou-cîștigata independență a Scoției, îi ceru unchiul său, rîzînd bine-dispus. Dacă scăpăm de blestemații de englezi, poate mă întorc și eu acasă.

— Oricum, păstrează-ți domeniile din Franța. Dacă Marlborough va cîștiga războiul, Anglia nu va mai avea nici un motiv să menajeze Scoția. Atunci Londra se va ocupa pe îndelete să ne aducă în genunchi, folosind drept ghioagă armata victorioasă a lui Marlborough.

— E îngrozitor să te simți atît de mic în înfruntarea dintre popoare!

— Și cumplit de trist!

— Dar am aflat că totuși tu ai reușit să faci avere pe spinarea Angliei.

— Destul de bine, răspunse Johnnie, schițînd un surîs. Asta-i și mica încă satisfacție. Fregatele mele întrec orice corabie englezească.

— Fii cu băgare de seamă, Johnnie. Se vor găsi destui politicieni verosi care să vrea să se răzbune pentru c-ai susținut în Parlament independența Scoției — sau, mai curînd, fiindcă ai nesocotit Actele de Navigație. Nu uita că Westminster-ul e condus de oameni de afaceri, și ăstora nu le place să le vîre cineva mîna în buzunar. Totuși, te anunț că ești oricînd binevenit la mine, în Franța.

Unchiul său știa bine ce vorbește; și el fusese scos în afara legii pentru părerile sale politice și emigrase în Franța, ca mulți alți scoțieni de-a lungul veacurilor, pornind o nouă viață, pe un pămînt mai ospitalier.

— Corăbiile mele răspund de-o bună parte din comerțul Scoției, zise Johnnie, privindu-și unchiul pe deasupra paharului cu vin. Ar fi o prostie din partea englezilor să mă exileze. Depozitele mele din străinătate adăpostesc marfă destinată unui mare număr de negustori scoțieni. Și ce-i mai important, rise el, în mîna mea se află cele mai multe polițe ale lor. Oricum, am să țin minte invitația, pentru orice eventualitate. Acum spune-mi ce mai fac mătușa Giselle și fiicele dumitale.

Două zile mai tîrziu, Johnnie se afla la Ostende, iar peste încă șase, se îmbarcă în portul Leith, pornind spre casă. La Edinburgh petrecu o noapte neliniștită lîngă Roxie. Într-un tîrziu, se sculă din patul ei în miez de noapte, după care se îmbrăcă în grabă și plecă. Morocănos și prost-dispus, se opri la mai multe taverne, în drum spre Ravensby House, dar chiar și vinul îi părea oțetit, ca toată viața lui în ultima vreme. Lăsînd neatins ultimul pahar, porni pe străzile întunecoase, grăbindu-se spre patul său de la Ravensby House, unde nu-l aștepta nimeni.

Săptămînile pline pe care le avusese de la plecarea din Scotia îl ajutaseră să-și mai alunge din cînd în cînd din minte chipul Elizabethei, care altfel îi umplea gîndurile, tulburîndu-l de la treburile zilnice și făcîndu-l posomorît și arțăgos.

Dar odată întors pe pămîntul natal, ea îi păru atît de aproape, atît de accesibilă, încît începu s-o dorească pătimaș, fără a se mai feri de ceilalți — deși nu avea nici cea mai mică intenție de a-și potoli focul.

Fiind un bărbat cu voință de fier, știa să-și stăpînească pornirile și să-și țină în frîu sentimentele. Dar societatea din Edinburgh nu-i mai făcea nici o impresie, iar Ravensby House devenise prea tăcută. Descoperea cît de banală era înalta aristocrație a capitalei. Dacă mai rămînea aici, trebuia

să-i dea Roxanei o explicație plauzibilă pentru purtarea lui neobișnuită — ori el nu era în stare să găsească un pretext mulțumitor. Spre dimineață, cînd păsările începură să ciripească printre frunzele merilor din grădină, Johnnie se hotărî să plece către Goldichouse. Dar acolo îl așteptau alte amintiri despre Elizabeth. Așadar, își încetini pasul spre casă, oprindu-se să-și vadă cîțiva prieteni și amînînd o confruntare cu trecutul. Știa că încă din pragul casei va trebui să înfrunte copleșitoarea ei absență.

Cinci zile mai tîrziu, intra pe poarta de la Goldichouse. Era în după-amiaza zilei de 30 septembrie.

Toți servitorii îi ieșiră în întîmpinare.

— Bine-ai venit, Johnnie, că mult timp ai fost departe! zise Daukeil Willie.

— Din cauza afacerilor și-a lucrărilor Parlamentului, răspunse Johnnie, deja conștient de prezența Elizabethei în propria lui casă. Dar unde-s ceilalți? întrebă el repede, dînd frîul în mîinile rîndașului, dornic să scape de gîndurile dureroase.

— Cei mai mulți sînt la grajduri. Mînjii pe care-i știi s-au făcut mari. Adam și Kinmont au plecat dis-de-dimineață la Kelso, iar Munro e în aripa cea nouă, ca de obicei. Vrei să-l vezi pe Red Rowan?

— Mai tîrziu! Sînt pe drum de două zile. Cred că mai înainte de orice aș vrea să beau ceva.

Se întoarse către doamna Reid, care rămăsese lîngă Willie, fulgerîndu-l cu privirea.

— Bine te-am găsit! zise el, cu glas blînd și șovăielnic.

— Ce cauți aici? se răsti ea, cu ochii scăpărînd de mînie.

— Am venit în vizită acasă, replică Johnnie fără chef.

— Pff! Așa-s bărbații!

El se strădui să găsească o explicație pentru această rudată primire, fără a fi prea sigur că avea nevoie de una. Cum doamna Reid îl crescuse încă de la doisprezece ani, de cînd murise mama lui, o întrebă cu blîndețe:

— S-a întîmplat ceva?

— Așa s-ar spune, dac-ai avea un pic de conștiință.

Johnnie își roti privirea peste servitorii adunați la intrare, apoi din nou spre chipul supărat al doamnei Reid.

— Poți să vii o clipă în bibliotecă și să stăm de vorbă?

— Îmi închipui că nu vrei să afle toată lumea de ce ești în stare! i-o întoarse ea, mînioasă. Te porți ca un descreierat!

Johnnie știa că nu e adevărat — sau, cel puțin, nu credea că ea vorbise serios.

— Spune-le slujitorilor să plece, murmură el către Willie.

Încercă s-o ia de brat pe doamna Reid, dar ea se smulse, îndepărtîndu-se de el, supărată nevoie-mare. Johnnie se întoarse către Willie, înălțînd nedumerit din sprîncene.

— Tu ai cumva idee despre ce-i vorba?

Willie se înroși pînă la rădăcina părului său de culoarea morcovului.

— Mai bine întreab-o pe ea!

— Adică toată lumea știe, numai eu nu?

— Da, Johnnie. Îmi pare rău, dar așa e.

— Atunci, să încalec și să plec din nou, Willie? întrebă el ironic, neputînd înțelege ce greșise.

— Nu mă întreba pe mine, Johnnie. Fă cum vrei.

Nu era un răspuns mulțumitor.

Cîteva minute mai tîrziu, se duse în bibliotecă, fără a fi sigur că o va găsi pe doamna Reid, care plecase atît de supărată.

Și totuși, ea îl aștepta, stînd înțepată într-unul din jilțuri.

— Știi că se mărită? i-o trînti doamna Reid, fără altă introducere.

Vorbele ei răsunară ca o lovitură de trăsnet în tăcerea încăperii.

Nu era nevoie s-o mai întrebe la cine se referă.

— Are tot dreptul, nu? replică lordul, păşind înăuntru şi închizînd uşa după el.

Totuşi rămase în prag, de parcă distanţa dintre ei putea să împiedice discuţia care urma să aibă loc.

— Nu ţi se pare ciudat că n-a anunţat pe nici unul dintre noi?

— Şi totuşi, văd că ştii.

— Asta pentru că ieri i-am trimis nişte fructe din grădină, şi la întoarcere, slujitorii mi-au dat vestea. Nu i-a spus nici măcar lui Munro! Ţie nu ţi se pare ciudat, măi băiete?

— Elizabeth îşi are viaţa ei.

— De care ţie nici nu-ţi pasă?

— Oare chiar merit tot perdaful ăsta?

Nu reuşea să-şi înţeleagă vina şi nici de ce toţi erau atît de porniţi împotriva lui. La urma urmei, după atîţia ani, menajera ar fi trebuit să ştie natura relaţiilor lui cu o femeie.

— Va să zică, habar n-ai că-i gravidă în două luni? Sau poate nici de asta să nu-ţi pese?

— Cine ţi-a spus? întrebă el, cu glas schimbat.

— Nu-i un secret pentru nimeni de la Three Kings, aşa că servitorii ne-au adus ştirea şi nouă. Toţi spun că lady Graham e nespus de fericită că va avea un bebeluş!

— Cu cine se măritä? întrebă el scurt, fără a se mai obosi cu alte politeţuri.

— Cu George Baldwin.

O clipă, Johnnie rămase încremenit, părînd că a uitat şi să mai respire. Inima i se opri în loc. Pe faţa lui nu tresări nici un muşchi. Apoi, încet-încet, începu să-şi vină în fire, devenind din ce în ce mai conştient de realitate.

— Îți mulțumesc pentru informație, doamnă Reid, spuse el cu un calm înfricoșător. Trebuie să le trimitem un dar frumos tinerilor căsătoriți. Te las pe dumneata să alegi.

— Ești un ticălos lipsit de suflet!

La auzul acestor cuvinte, Johnnie se întoarse spre ea, cu mîna pe clanță, și răspunse fără să se tulbure:

— Știu.

În seara aceea, la cină, Johnnie nu vorbi cu nimeni, iar mai tîrziu, după ce se strînse masa și se aduse coniacul, deveni și mai ursuz.

Nimeni nu deschise discuția despre apropiata căsătorie a Elizabethei, deși cu toții cunoșteau atît evenimentul cît și motivele care-l determinaseră. Munro era la fel de supărat ca vărul lui — poate chiar mai mult, din cauza principiilor sale de morală. Kinmont se străduia să limiteze conversația numai la domeniul afacerilor. Adam și alți cîțiva tineri făcuseră prinsoare privind modul cum se va sfîrși seara, și nu-l scăpau din ochi pe lordul de Ravensby, care se pusese zdravăn pe băut.

Puțin înainte de ora două noaptea, Johnnie zise deodată, vorbind împleticit:

— Cîți oameni putem aduna cam într-o oră?

Auzindu-l, Kinmont, care atipise într-un jilț, sări ca ars, iar Munro zise pe un ton mușcător:

— Era și timpul!

Adam zîmbi cu gura pînă la urechi. Cîștigase pariul în ultima clipă.

— Trei sute! declară el, cu siguranța unui clarvăzător.

Johnnie se ridică din jilț cu o agerime care-i dezmințea numărul sticlelor golite pînă atunci, și se întoarse către ceilalți

cu o privire limpede, de parcă n-ar fi pus în gură picătură de băutură.

— Deci fiți gata într-un ceas și înarmați-vă cu toții. Aduceți și-un cal cu șa de damă. Pornim către Three Kings!

Îndată se dădu alarma, cu focuri și corn de vînătoare. În mai puțin de-o oră, clanul Carre se adunase cu mic cu mare, gata de plecare. Noaptea fără lună nu le permitea să meargă în goana cailor, dar le ascundea numărul. Porniră pe drumuri lăturalnice, îndreptîndu-se spre granită. În urma lor, prin sate, se aprindeau lumini și, din cînd în cînd, răsuna cîte-o urare: „Mergi cu bine, Johnnie!"

Sătenii din Roxburgh îi recunoșteau pe vitejii scoțieni care făceau incursiuni nocturne peste granită, iar urările lor îi însoțeau ca niște stindarde fluturînd în vînt.

Mica armată trecu în Anglia pe la Carter Bar, chiar cînd începea să se lumineze de ziuă. În frunte se afla Johnnie, pe armăsarul lui cel iute de picior, urmat de Munro, Kinmont și Adam, toți dînd pinteni cailor, ca să țină pasul.

Johnnie aruncă o privire de cunoscător spre geana de lumină cenușie de la orizont, încercînd să-și dea seama cam cît se făcuse ceasul. Știa că pînă la Three Kings ar mai fi avut de mers vreo două ore. La 7 trebuia să fie acolo. Nimeni nu se ducea la nuntă așa devreme. Va ajunge la timp.

Iritat și prost-dispus după două ore petrecute în șa, cu tîmplele zvîcnind, mahmur după beție, îi era greu să-și adune gîndurile. Sau poate nici măcar nu încerca să gîndească. Poate plecase către Three Kings condus doar de instinct. Poate-l mîna un impuls necontrolat sau fatalitatea. Nu era în stare să chibzuiască, să argumenteze. Nu-și dădea seama ce-l durea

mai mult: că Elizabeth purta în pîntece copilul lui sau că urma să i se dăruiască lui George Baldwin.

Tot ce știa era că trebuia s-o oprească cu orice preț!

Cînd ajunseră la Three Kings, casa era cufundată în tăcere, iar soarele de dimineață strălucea deasupra noii construcții de pe deal. Chiar și șantierul arăta a loc părăsit.

Munro, la fel de arțăgos ca și vărul lui, după atîta drum și după o noapte de beție, la care se adăuga vechiul lui resentiment față de Johnnie, mîrîi furios:

— Ai ajuns prea tîrziu.

— Mușcă-ți dracului limba, Munro! îl repezi Johnnie, sărind din șa înainte ca armăsarul să se oprească. Nimeni nu se mărită la șapte dimineața. Trebuie s-o găsesc! îi strigă el peste umăr, începînd să alerge către casă.

În timp ce oamenii lui umblau de colo-colo prin curte, lordul se năpusti spre intrarea conacului de cărămidă roșie. Găsind-o încuiată, începu să bată cu pumnul, atît de puternic încît ușa se zgîlțîi din toate balamalele.

Îndată un servitor veni să deschidă, înspăimîntat de privelistea atîtor oameni înarmați.

— Unde-i lady Graham? întrebă Johnnie, cu glas gîtuit, remarcînd absența lui Redmond și a gărzilor sale.

Slujitorul îl recunoscu pe Johnnie.

— La Hexham, Înălțimea Voastră, răspunse el repede. La catedrală.

Nimeni la Three Kings nu se mai îndoia cine e tatăl copilului Elizabethei.

— La ce oră-i nunta?

Servitorul se uită la Johnnie, apoi la însoțitorii lui, înarmați pînă în dinți. Pînă și o minte simplă ca a lui înțelegea ce căutau acolo.

— La unsprezece, domnule, dar e acolo și Redmond! îl preveni el pe Ravensby.

Era însă prea tîrziu. Lordul nu-l mai auzise. Alerga cu paşi mari spre calul lăsat în curte.

— La Hexham! strigă el către ceilalţi, sărind în şa. Trebuie să ajungem înainte de unsprezece!

Îşi întoarse calul frînt de oboseală şi-şi înfipse pintenii în el pînă la sînge.

Nu numai Johnnie Carre se grăbea spre Hexham, ca să împiedice nunta Elizabethei Graham. Neamurile fostului soţ auziseră cînd şi unde va avea loc căsătoria şi, spre deosebire de Ravensby, aveau un plan foarte bine pus la punct. În aceeaşi dimineaţă, din codrul Redesdale îşi făcură apariţia două sute de oşteni zdraveni, porniţi să răpească mireasa, ca s-o conducă în faţa altui mire.

Toţi cei cinci fii ai lui Hotchane erau veseli şi bine-dispuşi. Nimeni nu se aştepta la venirea lor tocmai în cetatea episcopală, iar elementul surpriză era la fel de important ca şi numărul oştenilor.

Aveau de gînd să ajungă la catedrală cu puţin înainte de ceremonie, cînd toată lumea se va afla deja înăuntru. Rarcori se petrecuseră expediţii armate în cursul zilei. Îi vor lua ca din oală. Călăreau încet, într-o atmosferă aproape sărbătorească. Luke purta pe sub platoşă straie de mire şi-şi legase panglici la lance, în cinstea fericitului eveniment. Abia aştepta s-o aibă în patul lui pe maică-sa vitregă, în timp ce Matthew se bucura mai ales la gîndul că-şi vor lua înapoi banii lăsaţi de tatăl lor.

Spre deosebire de lăcomia şi poftele nesăţioase ale fraţilor Graham, Johnnie era mînat la Hexham de sentimente năvalnice şi contradictorii. Avea nenumărate motive pentru a ajunge în oraş înainte de ceremonia nupţială, deşi la cît era de cătrănit,

ar fi luat-o cu el pe Elizabeth Graham, indiferent dacă ar fi fost sau nu femeie măritată. Atingerea spadei îi dădu un sentiment de siguranță. Între el și Elizabeth se aflau doi bărbați: Redmond și George Baldwin. Ziua nunții se anunța a fi una sîngeroasă.

Munro îi arătă la orizont turlele orașului Hexham, cu catedrala înălțîndu-se în vîrful unei coline. Johnnie iuți pasul calului.

Cînd clanul Carre ajunse pe malul rîului Tyne, frații Graham tocmai ieșeau la lumină din pădurea din nord-vestul orașului.

Mai rămîneau zece minute pînă la ceremonie. Dimineața era minunată, iar rîul curgea alene în lumina soarelui de toamnă.

Neașteptata apariție a unui grup de călăreți înarmați pe drumul din apropiere îi luă pe nepusă-masă pe frații Graham, care se așteptau să aibă de înfruntat numai gărzile Elizabethei. Se opriră în loc, încercînd să-și dea seama ai cui erau soldații.

— Cîți crezi că sînt? îl întrebă Matthew pe fratele său, care privea printr-un ochean.

— Vreo șaizeci... sau poate chiar optzeci... murmură Andrew, mutînd ocheanul către colinele înverzite, unde călăreții se profilau pe bolta cerului, cu platoșele și armele lucind în soare.

— Atunci îi așteptăm la pod. Să vină ei la noi. S-ar putea să se decidă că n-are rost să se măsoare cu noi. Ai idee cine sînt?

— Nu văd nici o figură cunoscută, dar oricum, vin de departe. Caii lor sînt plini de spume.

— Norocul nostru! zise Matthew, aranjîndu-și oamenii, cu gesturi simple, sigur pe numărul însoțitorilor săi.

— Nu-i cumva Redmond? întrebă Munro, oprindu-se în vîrful dealului și privind la grupul de oameni înarmați, care se pregăteau de luptă în capul podului spre Hexham.

— N-are importanță! răspunse sec Johnnie, uitîndu-se în urmă, să vadă dacă toți ai lor se adunaseră la un loc. Tu treci în stînga, Adam în dreapta, iar eu rămîn la mijloc. Nu trebuie să le lăsăm timp să ne încercuiască. Pornim de îndată ce vă luați locurile în primire. Ascundeți-vă în jos de culmea dealului pînă atacăm. Duceți-vă!

Îi făcu semn cu mîna lui Adam să vină pînă la el.

După cinci minute de învălmășeală și ordine strigate în stînga și în dreapta, fiecare era la postul lui. Johnnie călărea de la unul la altul, dîndu-le ultimele instrucțiuni, cuprins de un nou elan. Cînd se asigură că toți au înțeles ce aveau de făcut, se așeză în fruntea lor, ridicînd mîna înmănușată. Rămase o clipă astfel, neclintit, cu părul negru fluturînd în vînt.

În secunda următoare, coborî brusc brațul, și calul țîșni ca o săgeată. Strigătul de bătălie al lordului sfîșie tăcerea dimineții, urmat de altele asemănătoare, în timp ce clanul Carre se năpustea ca o vijelie în urma căpitanului.

Nu avuseseră timp să pună la punct un plan de bătaie, dar fiecare știa instinctiv ce are de făcut, după experiența cîștigată în ani întregi de încăierări la sud de granită.

Dînd pinteni calului, Johnnie se repezi în josul dealului, urmat de ceilalți, prăvălindu-se la vale într-un tropot asurzitor de copite. Strîngînd din dinți, își spunea că cei din fața lui vor trebui să se dea la o parte, ori să cadă striviți sub copitele cailor. Părul negru îi unduia în bătaia vîntului, își ținea ochii pe jumătate închiși și degetele pe mînerul pistolului. Trebuia cu orice preț să ajungă pe malul celălalt al rîului.

În depărtare se zăreau zidurile solide ale catedralei, atrăgîndu-i privirea ca un magnet. Iar acolo, înăuntru, se găsea *ea*.

Năvălind în lunca rîului, porni în galop nebun spre grupul dușman, apoi, scoțînd strigătul de bătălie al clanului Carre, se năpusti ca o vijelie înspre pod.

În ochii înspăimîntaţi ai fraţilor Graham, mîna de călăreţi de pe botul dealului se preschimbase într-o armată diavolească, prăvălindu-se în şiruri nesfîrşite către ei, pe pantele ierboase, ca un bici de foc necruţător. Aşteptau înspăimîntaţi lîngă pod, înţelegînd că dinspre nord veneau nu optzeci de oşteni, ci de zece ori pe-atît. Pămîntul de sub ei se cutremura sub picioarele cailor, făcînd să le îngheţe sîngele în vine.

Aceşti călăreţi ai iadului năvăliră asupra lor, cu strigătul lor înfiorător, ca un mesager al morţii, cu pistoalele în mîini, ca tot atîtea guri de foc.

Graham-ii se dădură înapoi, iar Matthew se simţi cuprins de spaimă văzînd acel potop dezlănţuit şi însetat de sînge, care se repezea spre ei, cu spada ridicată. Îşi întoarse brusc calul şi porni în galop spre vest, urmat de ceata lui îngrozită, care se retrăgea în dezordine, risipindu-se în cîmpie, pe dealuri şi pe malul rîului.

Johnnie zîmbi, cu dinţii ca un fulger alb pe chipul ars de soare. Fără a-şi domoli galopul, se îndreptă spre podul de piatră. Era primul zîmbet de cînd plecase de la Goldiehouse, cu multe ceasuri în urmă. Trecuseră printre rîndurile inamicului ca o lovitură de pumn într-o scîndură putredă.

Se gîndi că Dumnezeu era cu ei. Îi ajutase să pună pe fugă o mînă de fricoşi — oricine ar fi fost ei. Dacă i-ar fi la fel de uşor şi cu gărzile lui Redmond...

Înăuntrul catedralei, corul tocmai sfîrşise de cîntat liturghia, cînd liniştea sfîntă fu sfîşiată de strigătul războinic al clanului Carre, o ameninţare trimiţînd ecouri pe sub boltile înalte, de piatră, ale bisericii medievale.

— Stai lîngă ea! îi strigă Redmond lui George Baldwin, ridicîndu-se de la locul său din primul rînd şi alergînd printre

strane, spre intrare, cu spada în mînă, urmat de gărzile Elizabethei.

În cîteva minute oștenii înconjurară catedrala. Cînd Johnnie Carre și însoțitorii lui urcară drumul pietruit ce ducea pînă la impunătoarea biserică din vîrful dealului, găsiră aici un zid compact de oameni înarmați.

Piațeta din fața catedralei era neîncăpătoare pentru călăreții lui Johnnie, care se înghesuiau, încercînd să-și facă loc printre dughene și birouri avocățești. După o clipă de surpriză, se așezară în formație de luptă, gata să înfrunte gărzile lui Redmond.

Johnnie se îndreptă la pas spre zidul jos de piatră din jurul catedralei, apoi descăleca, cu o îndrăzneală care-l umplu de admirație pe Redmond, și se apropie de căpitanul gărzilor, rămas de pază la intrarea în biserică.

— Cei de la pod erau oamenii tăi? întrebă lordul, scuturîndu-și praful de pe pantaloni.

— Dac-ai reușit să-i pui pe fugă, atunci nu. Nu cumva un grup pestriț, condus de niște indivizi pe cai suri?

— Întocmai, rîse Johnnie. Să nu spui că te-am scutit de-o treabă!

— Ba chiar așa, însă doar pentru moment. Erau fiii lui Hotchane.

— Voiau să-i ureze miresei cele cuvenite? continuă Johnnie să surîdă, în timp ce privirea îi devenise de otel.

— Mă îndoiesc. Vor s-o mărite pe Elizabeth cu unul dintre ei.

— Ca s-aducă banii în familie. Numai c-am auzit că lady Graham a ales pe-un altul, urmă el, ușor batjocoritor.

— S-ar putea.

Brusc, Johnnie încetă să se mai poarte ca un om de lume. Chipul i se înăspri și zise cu un calm înfricoșător:

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că nici nu știu de cine s-o mai apăr, Ravensby. De dumneata sau de mire.

— Lasă-mă să-i vorbesc.

Glasul, ochii, expresia lui rămîneau de nepătruns.

Trecu o clipă, apoi încă una. Lordul de Ravensby aștepta supus, uitînd de insolența lui obișnuită.

Apoi Redmond înecuviință din cap.

Johnnie zîmbi cu toată gura.

— Redmond, îți mulțumesc pentru credința ce i-o porți.

Johnnie Carre păși în naosul bisericii, plin de praf, cu părul și hainele în dezordine.

Cizmele lui trezeau ecouri în liniștea adîncă, iar zăngănitul metalic al spadei și al pintenilor îi însoțea fiecare pas către altar. La vederea acestui bărbat cu plete negre și zburlite, cu platoșa scîlpind în lumina lumînărilor, cu pistoalele vîrîte în cingătoare, toți nuntașii înghețară de spaimă.

El nu privi nici în dreapta, nici în stînga, neputîndu-și lua ochii de la mireasa din altar, înveșmîntată într-o rochie de un alb strălucitor. Ajuns lîngă ea, îi spuse încet, de parcă celălalt bărbat nici n-ar fi existat:

— Nu crezi că trebuia să știu și eu despre copil?

— Nu-i nevoie să-i răspunzi, Elizabeth! se repezi George.

Johnnie păru să-l remarce pentru întîia oară.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, Baldwin, acum vorbesc cu ea.

— Numai că eu nu-ți îngădui!

Johnnie își duse fulgerător mîna la mînerul spadei, dar Elizabeth îl opri.

— Să nu cumva să îndrăznești! izbucni ea.

Johnnie șovăi o clipă, iar Elizabeth se întoarse către George.

— Lasă-mă să-i vorbesc, îl rugă. Mă întorc imediat.

Johnnie o conduse către o stranã lateralã, strîngîndu-i bratul ca într-un cleşte.

— Cum de ţi-a dat voie Redmond să intri? se răsti ea.

— Pentru că mă place, răspunse el scurt, fără s-o privească.

Continuă să înainteze printre rîndurile de bănci, nepăsîndu-i de zecile de invitaţi, care-i fixau într-o tăcere uluită.

— Sau poate nu-l place pe George Baldwin.

Ajungînd lîngă zidul bisericii, el o opri, strîngîndu-i mîna gata să i-o sfărîme.

— Acum explică-mi de ce nu mi-ai spus nimic de copil!

— Nu.

Împotrivirea ei înversunată îl lăsă fără replică. Dar după şapte ore petrecute în şa nici Johnnie nu era mai îngăduitor, aşa că-i vorbi pe un ton coborît şi ameninţător.

— Vrei să te măriţi cu el, deşi porţi în pîntece copilul meu?

— Nu credeam că are vreo importanţă, rîse ea dispreţuitoare, la fel de pornită şi de furioasă ca el. Pentru tine e doar unul din cei mulţi pe care-i ai.

Johnnie abia şe stăpîni să n-o pălmuiască peste gura care zîmbea batjocoritor. Vru să spună ceva, cu nările fremătînd de mînie, dar se strădui să-şi ţină firea şi-i zise cu un calm desăvîrşit:

— Nu-i adevărat. Trebuia să-mi spui.

— Şi de ce, mă rog? Adică te-ai însura cu mine numai pentru că am un copil, altfel nu?

— Vrei ca alt bărbat să crească pruncul meu? o repezi lordul.

— N-ar fi singurul!

— Vorbeşte-mi despre copilul ăsta, afurisito! spumegă Johnnie.

Nu se îndoia că era al lui. Şi nu-i era deloc indiferent.

— Ai băut! se răsti ea, simţindu-l că duhnea a rachiu. Mîine-ai să te miri şi tu c-ai bătut atîta cale pentru un fleac.

— De șapte ore n-am pus în gură nici un strop de băutură, replică Johnnie, strîngînd din dinți. Sînt al dracului de treaz. Și-ți cer să-mi răspunzi la întrebare.

O lipi cu spatele de zidul de piatră.

— Așadar, doamnă — șuieră el — nu crezi c-ar fi trebuit să-mi spui și mie?

— Poate nici nu-i al tău.

— Ce vorbești, Bitsy? Pînă și vizitiii mei știu al cui este. Și servitorii! Toți, în afară de mine.

— Nu vreau să umbli după mine numai pentru copil. Acum ai priceput?

Rămase privindu-l cu buzele strînse.

— Dacă tot e vorba să pricepem fiecare cîte ceva, atunci află că nu vreau să te măriți cu George Baldwin.

— Dar dacă n-ai fi avut un copil cu mine, tot așa ai fi gîndit?

Îl blestemă în gînd, văzînd că nu-i răspunde.

— Vezi? șopti ea cu tristețe. Îmi pare rău că te-ai ostenit degeaba pînă aici.

— Văd că n-ai înțeles, i-o întoarse el la fel de încet. Mergi cu mine la Goldiehouse.

— Redmond nu va fi de acord.

Johnnie remarcă, satisfăcut, că ea nu pomenise numele lui George Baldwin.

— De ce nu-l întrebi? îi spuse Johnnie cu blîndețe, trăgînd-o după el, către ușa de sub scară, care dădea spre chiliile călugărilor.

Cîteva clipe mai tîrziu se găseau afară, în lumina unui soare strălucitor, între două tabere de călăreți înarmați, ale căror căpetenii se măsurau încruntate una pe cealaltă, lîngă o mireasă uluită.

— O iau cu mine la Goldiehouse, îi spuse Johnnie lui Redmond. Ai ceva împotrivă, ceva ce nu s-ar putea rezolva între...

Aruncă o privire rapidă către soldații înarmați.

— ...să zicem, patru-cinci sute de oameni?

— Dar eu *nu vreau* să merg! protestă Elizabeth.

Redmond îl săgetă pe Johnnie cu privirea, înălțînd mirat din sprîncene.

— Unde ți-e darul vorbei, Ravensby?

Johnnie ridică din umeri, la fel de furios și de nesigur pe propriile-i sentimente ca și Elizabeth.

— Îți dau un răgaz de două săptămîni, Ravensby, zise Redmond. Încearcă să te lămurești cu lady Graham. Pe urmă voi veni după ea.

Elizabeth își fulgeră căpitanul cu o privire mîniqasă.

— Iuda[1]! Ce-i asta? Un joc între bărbați, în care eu sînt miza?

— Te pun la încercare, Ravensby! vorbi apăsat Redmond, uitîndu-se la Johnnie cu o expresie de nepătruns. Nu-i nevoie să rămîi mai mult de-atît, Elizabeth — adăugă el cu ochii la lady Graham. Te poți întoarce oricînd, să te măriți cu George Baldwin. Am să-i spun și lui.

— Eu n-am nici un cuvînt de zis?

— În două săptămîni vom asculta cuvîntul tău.

— Dracu să te ia, Redmond! De cînd te-ai făcut îngerul meu păzitor?

„De azi-dimineață, de cînd te-am văzut plîngînd, înainte de plecarea la biserică", ar fi vrut el să spună.

Dar se gîndi să nu-i ofere lui Ravensby un avantaj asupra ei, așa că se mulțumi să-și ceară iertare.

— Peste două săptămîni poți renunța la mine, dacă vrei! zise el liniștit, făcînd o plecăciune.

Apoi o ajută să urce pe iapa înșeuată pentru ea.

---

1 *Iuda* — unul dintre discipolii lui Iisus Christos, pe care-l vinde pentru un pumn de arginți. Aflînd de osîndirea Mîntuitorului, se sinucide, spînzurîndu-se de un copac. (n.t.)

Cei trei sute de membri ai clanului Carre porniră spre casă, împreună cu Elizabeth.

Odată ajunşi în Scoţia, cei mai mulţi călăreţi îşi continuară drumul, iar o mică escortă rămase s-o însoţească pe Elizabeth pînă la Goldiehouse. Călătoriră la pas, cu grijă pentru starea ei, oprind din cînd în cînd la hanuri, să se mai odihnească şi să bea ceva.

Johnnie nu veni niciodată lîngă ea. Furia încă nu i se domolise cu totul, iar gîndurile îi erau prea învălmăşite ca să poată susţine o conversaţie normală cu Elizabeth. Cum trebuia să-i vorbească fără martori, preferase să rămînă afară, lăsîndu-i pe Munro, Adam şi Kinmont să-i ţină de urît.

Puţin după orele zece se zări în depărtare Goldiehouse, cu toate ferestrele luminate. Johnnie trimisese mesageri din Jedburgh, ca să-i anunţe sosirea, astfel încît oamenii ieşiseră afară cu torţele aprinse, ca să le lumineze calea.

Elizabeth se gîndi că s-ar fi bucurat de primirea făcută, de n-ar fi fost adusă aici fără consimţămîntul ei. Ce fericită ar fi fost să ştie că Johnnie Carre venise după ea fiindcă o iubea! Dar el nu voia decît să împiedice un alt bărbat să-i ia copilul. Iar Elizabeth îl ura pentru această izbucnire de orgoliu.

Prea mult luptase să-şi croiască o viaţă liberă de controlul oricărui bărbat. I se dăruise lui Johnnie Carre cu tot sufletul, întrucît pentru prima oară avusese dreptul să aleagă. Dar el nu-i remarcase dorinţa de independenţă. Sau poate nu-i păsase. Ar fi putut redeveni proprietatea lui Hotchane sau a tatălui ei. Numai că acum intrase în posesia lui Johnnie Carre.

Şi ranchiuna îi întuneca inima şi mintea.

Dar toţi slujitorii lui Johnnie o întîmpinară cu braţele deschise. Doamna Reid o strînse la piept ca pe copila ei şi fiecare se grăbea să-i ureze „bun-venit", cu un zîmbet sau o vorbă bună. Dankeil Willie îi făcu o plecăciune pînă la pămînt,

cu chipul luminat de bucurie. Apoi i se adresă în numele tuturor, zicînd:

— E o mare fericire să vă avem din nou la Goldichouse, Înălțimea Voastră!

O mulțime de servitori o însoțiră pe scara cunoscută, care ducea la camera din turn. Aici o aștepta Helen.

— Acum, my lady, nu mai aveți nimic de făcut! zise fata, zîmbind veselă, cu obrazul îmbujorat. Stați să vă odihniți după atîta drum, iar eu o să am grijă de toate.

Făcu o scurtă plecăciune și-o conduse pe Elizabeth pînă la patul care fusese deja pregătit pentru ea.

Elizabeth îi mulțumi Helenei, pentru că, într-adevăr, fusese o zi obositoare, iar cu o noapte în urmă nu închisese ochii — ca și Johnnie. Adormi înainte ca Helen să-i fi încheiat nasturii de perle ai cămășii de noapte.

— Biata doamnă... murmură camerista, făcînd semn celorlalți slujitori să iasă din iatac.

— De cum se scoală, trimite-mi vorbă să aduc de mîncare! îi spuse doamna Reid, care rămăsese la piciorul patului, privind cu duioșie somnul adînc al Elizabethei. Lordul vrea să-i facă drăguței lady Graham niște veșminte noi. Zice că nu poate să vadă în ochi rochia aia de mireasă. A trimis pe cineva la Kelso, s-o cheme aici pe doamna Lamieur, pentru mîine dimineață.

— Chiar are nevoie de rochii, cu copilașul pe care-l așteptăm! rîse Helen.

— Lordul spunea ceva și de-o nouă rochie de mireasă, adăugă fericită doamna Reid.

Amîndouă își zîmbiră, mulțumite.

Evident, nimeni nu ceruse și părerea Elizabethei Graham.

A doua zi de dimineață, Johnnie intră în odaia Elizabethei. Servitorii tocmai strîngeau masa după micul dejun. Helen

părăsi încăperea, așa cum primise poruncă. Din prag, se întoarse, sfătoasă:

— Aveți grijă cu copilul, my lord...

— Ce i-ai spus? o întrebă Johnnie pe Elizabeth, când ușa se închise în spatele cameristei. Că vreau să te violez ca un tîlhar?

Ridică din sprîncene, în semn de dojană.

— N-am nici cea mai mică intenție să fiu violent.

Se așeză în jilț, liniștit și nepăsător, ca un om de la Curte, elegant și mirosind a colonie. După o noapte de odihnă își recăpătase stăpînirea de sine.

Ea se îndreptă către fereastră. Inima i se zbătea în piept nebunește, încă din clipa când îl zărise în prag.

— Ai dormit bine? o întrebă el, grijuliu.

O privea cu atenție, fără urmă de mînie, acum când o avea în locul în care dorise mereu s-o știe.

— Vrei cumva să discutăm și despre vreme, de parcă ieri nu s-ar fi întîmplat nimic deosebit, de parcă nu m-ai fi răpit chiar de la propria mea nuntă?

— Mărită-te cu mine! spuse el scurt, răspunzînd potopului de întrebări.

— Nu vreau să mă mărit cu un bărbat care n-a dat un semn de viață săptămîni întregi după ce a părăsit Three Kings. Nu-mi trebuie un om care se simte obligat față de mine numai pentru că-i port pruncul în pîntecele meu. Nu doresc un sot care nu ezită să-mi nesocotească vrerea. Oare toți bărbații au un sentiment al posesiei atît de dezvoltat? Dacă-i pe-așa, află că refuz să fiu din nou proprietatea cuiva!

— Îmi pare rău că nu ți-am scris... și că mi-am făcut astfel apariția în viața ta. Nu înțeleg ce vrei să spui cu „sentimentul posesiei". Și nu-i vorba de obligație, Elizabeth.

— Atunci de ce? Pentru că mă iubești? Îndrăznești să spui c-ai fi venit după mine de n-ar fi fost copilul?!

Johnnie era obișnuit cu dialogurile fine și subtile, așa că sinceritatea ei îl lăsă fără replică.

— Vezi că am dreptate?

— Nu poți separa una de alta. Copilul există, știu că există, iar eu vreau să te măriți cu mine. Nu vreau să iei de bărbat nici pe George Baldwin, nici pe oricare altul.

— Ei, să știi că asta chiar sună a declarație de dragoste!

El oftă adînc, vrînd să arate că-i înțelege sentimentele și străduindu-se să le exprime pe-ale sale.

— Uite ce e, eu nu sînt obișnuit să fac astfel de declarații, dar vreau să ne căsătorim. Cît de curînd posibil.

— Dar dacă nu-i copilul tău?

Johnnie închise ochii o clipă, iar cînd deschise pleoapele din nou, în privirea lui albastră sclipi un fulger de mînie.

— Doamne, Elizabeth, de ce-mi îngreunezi situația?

— Iertare, Ravensby. Am uitat că nu cunoști decît supunerea. Bărbații ca tine, care conduc două-trei mii de oameni, știu doar să dea ordine, nu să și primească. Dar nu ești sigur că-i copilul tău, așa e, Johnnie? Și-n acest caz, ai face o prostie să te însori cu mine.

— Ah, cît de rea poți fi cîteodată! murmură el, încleștîndu-și degetele pe brațele jilțului, pînă ce i se albiră încheieturile.

Făcuse cea mai mare concesie din viața lui: îi oferea numele, familia, averea, cînd pînă atunci nu acceptase nici în ruptul capului căsătoria. Iar ea îi răspundea în batjocură.

— Bun, atunci să zicem... să zicem că-mi asum riscul, în speranța că e copilul meu.

— O împrejurare ce nu-ți e deloc străină! nu-l iertă Elizabeth, furioasă că el nu-i înțelegea motivul împotrivirii.

Își închipuia că, dacă-i cere scuze, putea șterge cu buretele săptămîni întregi de indiferență sau incidentul cu răpirea din catedrala Hexham — deși aici și Redmond își avea partea lui de vină.

„Ah, bărbaţii!" îşi spuse ea, clocotind de furie. „Dracu să-i ia pe toţi!"

În clipele acelea uitase de îndemnul raţiunii, purtată de valul de mînie care-i întuneca gîndurile. Nu se va mărita cu Johnnie Carre, nici de-ar fi ultimul bărbat de pe pămînt.

Se grăbi să-i anunţe această hotărîre, în cuvinte cît se poate de reci.

O fracţiune de secundă, el se întrebă dacă nu cumva făcea o mare greşeală — cu sau fără copil. Dar avea încredere în propriul instinct, care de multe ori îl ajutase să supravieţuiască. Iar în drumul spre Three Kings avusese destulă vreme să se răzgîndească în legătură cu hotărîrea de-a o lua de soţie.

— La zece jumătate vine doamna Lamieur, să-ţi ia măsura pentru haine! vorbi el cu blîndeţe, muşcîndu-şi limba ca să-şi stăpînească o replică tăioasă. Să-ţi alegi materialul pentru noua rochie de mireasă.

— Şi dacă nu vreau?

— Atunci am să-l aleg eu.

Într-adevăr, curînd după sosirea croitoresei îşi făcu apariţia şi Johnnie, de parcă ar fi fost obligaţia lui de stăpîn al casei. Se instală comod într-un jilţ, de unde putea privi şi zîmbi la toată lumea — la servitoare, la doamna Lamieur, lui Helen şi în special Elizabethei, care stătea îmbufnată în mijlocul grupului de femei, numai în corsetul cu panglici şi în jupă.

— Lady Graham va avea nevoie de garderobă completă, spuse el, lăsîndu-se pe spate în jilţul pe al cărui spătar erau sculptate chipuri de apostoli. Rochii speciale pentru sarcină.

Elizabeth se făcu roşie ca sfecla, iar croitoreasa se opri în loc, şocată.

— Poate mai întîi ar trebui să aleagă rochia de mireasă, adăugă lordul. Ai vreo preferinţă, draga mea? se întoarse el către Elizabeth, cu o privire amuzată.

— Ceva negru! se răsti ea printre dinții strînși.

— Eu prefer brocart crem, urmă Johnnie, neluînd în seamă spusele Elizabethei. Avem nevoie de rochie cît mai curînd. Crezi că se poate, doamnă Lamieur? o întrebă el pe croitoreasă, cu o politețe desăvîrșită.

Fără a îndrăzni să se uite în ochii celui mai mare senior din ținutul de la graniță, doamna Lamieur bolborosi ceva aducînd a încuviințare. Se gîndea că de *data asta* lordul o făcuse lată! Auzi, să-și aducă acasă viitoarea nevastă cu o escortă de trei sute de oameni! Toată lumea vorbea numai despre *asta*. Și încă o femeie care părea a se împotrivi căsătoriei — nemaipunînd la socoteală faptul că era gravidă! Dar cum Ravensby plătea regește, ce rost avea să se mai mire de ciudățeniile lui?

— Poate așa ceva, my lord... își dădu ea cu părerea, arătîndu-i cîteva acuarele cu diverse modele de rochii.

— Vino să te uiți, Elizabeth! porunci Johnnie, fără a ridica tonul.

În tăcerea care se lăsase, toți așteptau să vadă reacția Elizabethei.

— Se vede foarte bine și de-aici.

— Nu te purta ca un copil.

Elizabeth nu avea de ales. Dacă nu-și ținea firea, s-ar fi pus într-o situație penibilă în fața slujnicelor. După cîteva clipe de gîndire, porni spre masa unde se aflau schițele.

Johnnie zîmbea binevoitor. Lady Graham se uită repede pe desene, iar după ce alese cîteva, toți din odaie îi auziră icnetul. Johnnie o apucase de mînă și, trăgînd-o înspre el, o silise să i se așeze în brațe.

— Acum arată-ne și materialele, doamnă Lamieur. Niște cașmir călduros și stofe de lînă, pentru că vine iarna.

Johnnie simțea tremurul Elizabethei și, fără voia lui, vechea patimă se trezi la viață. Îl cotropi o dorință pătimașă de-a o poseda, atît de insuportabilă, încît îi venea să strige

tuturor să-i lase singuri. Coapsele ei calde așezate în poala lui îl excitau. Faptul că îi putea atinge pielea catifelată, neapărată nici măcar de mătăsuri transparente, îi stîrnea simțurile, dincolo de orice închipuire. Se întrebă dacă nu cumva tocmai fluidul de virtute neîntinată pe care-l emana toată ființa ei îi făcea pe toți bărbații s-o dorească.

Ea îi simți sexul întărindu-se sub ea, apoi fierbințeala trupului, a cărui forță o tulbura ca un afrodisiac. Încercă să-și stăpînească valul de dorință care-o cuprindea puțin cîte puțin, mai copleșitor ca niciodată. Își îndreptă spatele, dezlipindu-se de pieptul și de brațele lui Johnnie, dar mișcarea o făcu să i se lase și mai mult pe coapse. O nouă zvîcnitură a sexului lui îi trimise fiori în tot trupul. Într-o pornire disperată de-a se elibera de sub vraja bărbatului, alese la întîmplare vreo douăzeci de schițe, fără a distinge nici desene, nici culori, și zise:

— Asta... asta... asta... și aceea...

Doamna Lamieur ceru din ochi aprobarea lordului de Ravensby, apoi spuse:

— Cred că pentru început ajunge, lady Graham.

— Atunci am terminat? întrebă ea crispată și înspăimîntată de vechile senzații care-i curgeau în vine ca un foc.

Se temea de atingerea lui răscolitoare, știind că trupul ei nu va întîrzia să răspundă chemării lui Johnnie Carre.

— Trebuie să vă mai iau măsuri, my lady. Îmi permiteți, my lord... adăugă cu teamă croitoreasa, așteptînd un semn din partea lordului.

— Desigur, răspunse Johnnie, cît se poate de politicos.

Respectul arătat de doamna Lamieur, nu ei, ci lui Ravensby, spori furia Elizabethei, domolindu-i pentru o clipă dorința arzătoare. Împingîndu-l violent cu cotul, sări din brațele lui și porni hotărîtă spre masa plină de ace și alte ustensile de croitorie.

— Bine că nu durează mult, zise Elizabeth cu răceală. Mi s-a făcut foame.

— Dacă vrei să mănînci, Elizabeth — spuse lordul, aruncînd o privire spre ceasul din colțul încăperii și zîmbind plin de înțeles — doamna Lamieur poate veni ceva mai tîrziu.

Își încrucișă picioarele, ca să-și ascundă erecția, apoi își frecă ușor pieptul, acolo unde ea îl împunsese cu cotul, amintindu-și cît era de aprigă la pat.

— Doamna Lamieur va rămîne la Goldichouse pînă-ți termină rochiile, așa că se poate întoarce oricînd dorești.

Temîndu-se că Johnnie va trimite afară slujitorii și se va trezi singură cu el, Elizabeth se grăbi să răspundă:

— Nu-i nevoie. Nu mi-e chiar *atît* de foame. Să terminăm întîi cu luatul măsurilor.

Nu putea fi sigură pe'ea; tot trupul îi ardea de dorință.

— My lady, cred c-ar trebui să vă măsor fără corset... Ăăă... Mă gîndeam la săptămînile ce vor veni... adică... talia dumneavoastră...

Văzîndu-i stînjeneala, Elizabeth se înroși din nou — poate pentru că se vedea în situația de-a discuta despre sarcină în prezența unor servitoare și-a unei femei necunoscute.

— Adică, my lord... continuă doamna Lamieur, dacă n-aveți nimic împotrivă... Vreau să spun... Corsetul... Of, Doamne! exclamă ea, sub privirile amuzate ale celui mai nedomolit dintre lorzii de la graniță.

— N-ai de ce să te jenezi, doamnă Lamieur, îi spuse Johnnie cu bunăvoință. Toată lumea-i fericită pentru copilul pe care-l poartă în pîntece lady Graham. Vino-ncoace, Elizabeth, să-ți desfac corsetul.

— Pot să mi-l desfac și singură, Ravensby! îi replică, furioasă că ceilalți vorbeau de parcă ea nici n-ar fi existat, de parcă fiecare măsurătoare, fiecare semn cu creta și fiecare eșantion de material avea nevoie în primul rînd de aprobarea „marelui senior", care trona netulburat în scaunul lui cu apostoli, amintindu-i ce puțin avea de-a face cu sfinții un diavol ca el.

— Dar vreau să ți-l desfac chiar eu! insistă Johnnie.

Deşi vorbise în şoaptă, toată lumea îl auzise clar, ghicind că sub vorbele lui liniştite se ascundea o notă de iritare. Şi autoritate.

Porunca sunase ca şfichiul unui bici cu canaf de mătase. O clipă Elizabeth se chirci, de parcă într-adevăr ar fi primit o lovitură. Rămase nemişcată cîteva momente. Ceilalţi nu-şi mai luau privirea de la frumoasa femeie blondă, pe jumătate dezbrăcată şi în picioarele goale, a cărei voinţă o înfrunta pe cea a unuia din cei mai puternici nobili scoţieni.

— Vrei să te joci de-a camerista, Ravensby? întrebă ea, ascunzîndu-şi furia sub un zîmbet angelic şi batjocoritor.

— Cu cea mai mare plăcere. Hai, vino! insistă el, fără a da nici o atenţie ironiei, stăpîn pe rolul său de mare senior.

În tonul lui aparent liniştit se ghicea o voinţă de oţel.

— Desigur, lord de Graden, răspunse ea, cu prefăcută supunere. Dacă aşa *vrea* Înălţimea Voastră... adăugă, încercînd să aibă ultimul cuvînt într-o confruntare inegală.

— Aşa *vreau*, lady Graham, replică el, cu un surîs vesel.

Iar cînd Elizabeth ajunse lîngă el, îi murmură la ureche:

— Acum e rîndul tău să-mi dai riposta finală.

— Rîndul meu o să fie cînd va veni Redmond să mă ia, Ravensby.

— Nu va veni. Acum apropie-te, să-ţi desfac panglicile.

— Cum adică, nu va veni?

Rămase în faţa lui, încremenită de uimire.

— Pentru că i-am trimis vorbă că ne căsătorim. Zilele astea aştept de la el un mesaj de felicitare. Dă-te mai încoace sau te fac de rîs faţă de servitori.

— Mai mult ca pînă acum?

— Mai mult ca oricînd, răspunse el cu răceală, privind-o drept în ochi. Uită-te aici!

Îi arătă spre pantalonul umflat între picioare.

Ea se supuse, ştiindu-l în stare de orice.

Închise ochii cînd el îi lărgi corsetul pe pîntece şi se întrebă dacă va suporta atingerea mîinii lui.

— Ți s-au mărit sînii, șopti Johnnie cu buzele aproape de urechea ei, învăluind-o cu parfumul părului. Oare cum i-aș simți acum?

Își trecu ușor mîna peste sînii ei. Glasul îi fusese tainic, tremurînd de dorință și încărcat de amintirea plăcerilor din trecut.

— Te rog, Johnnie, nu fă asta! îl imploră ea, strîngîndu-și pleoapele, să-și stăvilească valul de căldură care-o cotropea puțin cîte puțin. Nu de față cu toți.

— Oricînd vei vrea tu, iubita mea! murmură el cu blîndețe, simțindu-i trupul prin pînza subțire a bluzei. Adu-ți aminte! șopti, atingîndu-i în treacăt sfîrcurile sînilor, înainte de-a o elibera de strînsoarea corsetului.

O senzație copleșitoare îi fulgeră tot trupul, pînă în lăcașul cel mai tainic al dorinței. Se clătină pe picioare, ajunsă la capătul puterilor.

El o sprijini în brațe.

— Nu încă, draga mea, îi murmură, punîndu-i mîinile pe șolduri și îndepărtînd-o de el, cu sîngele rece căpătat în ani întregi de aventuri amoroase. Acum deschide ochii... o îndemnă încetișor. Privește cum cei din jur abia așteaptă să vadă ce-o să se întîmple.

— Te urăsc! șopti Elizabeth, în ai cărei ochi verzi continua să ardă pasiunea.

— Înțeleg cum vine asta, pentru că și eu te urăsc... dar puțin mai altfel.

Zîmbi ușor răutăcios, rezemîndu-se de spătarul jilțului.

— Și totuși, nu trece o clipă fără să te doresc!

Ridică, ironic, din sprîncene.

— De-aș fi un om cu frica lui Dumnezeu, aș crede că-mi primesc pedeapsa pentru nenumăratele mele păcate. Dar așa... E doar o dilemă personală, pe care-o voi lămuri curînd.

— Desigur, fără învoirea mea.

— Asta te privește pe tine, draga mea.

Brusc se ridică în picioare, fără a-și părăsi zîmbetul batjocoritor, și-i cuprinse cu privirea pe toți cei din încăpere.

— Îți mulțumesc pentru amabilitate, doamnă Lamieur, se adresă el politicos modistei, de parcă pînă atunci nu discutase cu Elizabeth decît despre croitorie. Lady Graham îți va spune personal dacă dorește și altceva. Vă urez tuturor o zi plăcută.

Se înclină spre cei prezenți, apoi se întoarse către Elizabeth, făcîndu-i cu ochiul.

— Noi doi discutăm mai tîrziu. Abia aștept să te dezbrac de rochiile cele noi.

Toată ziua nu-și mai făcu apariția, și Elizabeth nu dădu cu ochii de el decît a doua zi de dimineață, cînd lordul veni în iatacul ei, neinvitat, ca de obicei.

— Ai hotărît cînd vrei să ținem nunta? întrebă el, lăsîndu-se greoi într-un jilț și făcînd servitorilor semn să iasă.

— Spune-mi cît mai durează jocul acesta ridicol? izbucni Elizabeth.

Ridicînd ochii de pe cartea pe care o citea, îl privi peste masă și-și împreună palmele, zicînd:

— Nu accept să mă supun poruncilor tale, fie ele și politicoase, legîndu-mă printr-o căsătorie care nu-i altceva decît o tranzacție. Mulțumesc, dar am mai avut parte de așa ceva.

— Chiar vrei să te rog în genunchi? Cred că de la Hexham, într-un fel am și făcut-o de nenumărate ori.

— Te amuză, așa-i? Chiar și căsătoria asta. Cum oare reușești să-ți stăpînești atît de bine sentimentele?

— Iar tu nu poți! Haide, haide, Elizabeth, și tu încerci să-ți ții sentimentele în frîu, la fel ca mine.

Începu să rîdă.

— Desigur, în afară de dorință, care nu-i deloc greu de stîrnit.

— Ca și a ta.

El rîse și mai tare.

— Întotdeauna am spus că ești o adevărată comoară!

— Pur și simplu, nu consider că poșta cărnii e un motiv suficient pentru căsătorie.

— Tot e mai bine decît să n-ai nici un motiv, cum s-a întîmplat cu tine și George Baldwin.

— Aveam nevoie de el, ca să mă apere de frații Graham. Ce-i atît de rău în asta? Tu nu-i *cunoști* pe Graham-i, așa că scutește-mă de critici. Viitorul acestui copil e cea mai mare grijă a mea.

— Și-a meq.

— Vezi bine că așa ajungem la un punct nevralgic.

— Uite ce e! suspină el, descurajat. Nu știu exact ce înseamnă cuvîntul „iubire", deși noi doi ne-am contrazis mereu privitor la o definiție exactă. Dar dacă dragostea înseamnă să-mi fie dor de tine și să te doresc atunci cînd știu că n-ar trebui, și c-aș fi de-o mie de ori mai fericit să nu mă gîndesc la fiica unui blestemat de englez ca Harold Godfrey — ei bine, atunci nenorocirea pe care o îndur acum se cheamă dragoste.

— Înduioșătoarea ta explicație nu face decît să-mi întărească hotărîrea de-a nu mă mărita cu tine. Cum am putea trăi împreună, cînd între noi e-atîta ură?

Ar fi vrut să-l mai întrebe cum să nu fie geloasă pe celelalte femei din viața lui, dar nu voia să se umilească într-atît.

— Nu întotdeauna poți găsi răspunsuri satisfăcătoare, Elizabeth. Nici chiar prin forța minții și a rațiunii.

Iar el, care trăia tot timpul în mijlocul evenimentelor, știa asta mai bine ca oricine.

— Nici tu nu poți face întotdeauna numai ce vrei, Johnnie.

El sări în picioare, de parcă ar fi primit o palmă. O clipă o privi pătrunzător, apoi își întoarse ochii pe fereastră.

— Poate am să-l chem pe preotul familiei. Să terminăm odată cu povestea asta! spuse mînios, neobișnuit ca o femeie să i se pună împotrivă atîta timp, și cu răbdarea ajunsă la limită.

Era o epocă a suveranității bărbaților. Părerile femeii nu contau prea mult.

— Oare de ce mă port așa frumos cu tine? șopti, vorbind ca pentru sine.

Dar ca îl auzi și-i răspunse, la fel de înverșunată:

— Pentru că te-aș putea face de rîs în plină nuntă, strigînd în gura mare cine ești.

Johnnie își dădu seama că Elizabeth nu înțelegea adevăratul motiv al purtărilor lui galante, nici cîte compromisuri făcuse de dragul ei. Puțin îi păsa lui Johnnie dacă mireasa va striga în gura mare, la altar, în fața unui preot care, oricum, era în slujba lui. Nu-l interesa nici de-ar fi strigat către tot satul. Tot ce-și dorea Ravensby era să știe ce se petrece în sufletul Elizabethei. Și, dintr-o dată, descoperi că procedase greșit, arătîndu-se blînd și înțelegător.

Doar și legătura lor era împotriva firii. Acel ceva care-i atrăsese unul către celălalt, dăruindu-le plăcerea și păstrînd vie amintirea ei în mintea lordului, nu avea nimic de-a face cu rațiunea. Între ei exista o atracție fizică atît de intensă, încît Ravensby se întreba dacă nu cumva această căsătorie îl va duce la pierzanie. Dar tot așa cum nu încercase să facă deosebire între patimă și iubire, nu-și dădea seama nici că sentimentele lui pentru Elizabeth Graham nu se asemănau cîtuși de puțin cu ceea ce simțise pentru celelalte femei din viața lui.

Se întoarse cu fața spre ea, spunînd:

— Mă întorc diseară.

Vorbise cu răceală, de parcă vorbele lui ar fi fost lipsite de semnificație.

— Adică?

Elizabeth își dădea seama că sarcina o făcuse să aibă reacții contradictorii. Asprimea întrebării încercase să ascundă fiorul de dorință care-o străbătea din cap pînă în picioare.

— Adică te rog să îmbraci ceva care să-mi placă.

Îi zîmbi seducător.

— Ai să vezi că ai să-ncerci să-mi faci pe plac.

Capitolul 18

Tot restul zilei nu știu cum să-și mai umple timpul, atît era de tulburată de apropierea serii. Încercă să citească, să meargă la plimbare cu Helen, petrecu după-amiaza în bucătărie, ascultînd-o pe doamna Reid cu tot felul de istorioare despre copilăria lui Johnnie, care nu reușiră decît să-i sporească neliniștea. Îi era din ce în ce mai greu să-și păstreze judecata limpede, cînd însuși faptul că trăia în casa lui Johnnie Carre îi strecura în suflet o emoție necunoscută.

Spre seară, Helen se străduí s-o îmbrace mult mai frumos ca de obicei, cu grijă să-i așeze falduríle rochiei și să-i potrivească dantela decolteului. O parfumă cu esență de trandafiri și-i legă părul cu o panglică auríe, de aceeași culoare cu broderia noii rochii de mătase.

Văzînd atîta meticulozitate, Elizabeth încercă să protesteze, dar Helen îi zîmbi cu blîndețe.

— Văd că pruncușorul v-a cam făcut nervoasă, spuse ea. Dar sînt aproape gata, my lady. Astă seară trebuie să fiți cît mai frumoasă pentru domnul.

— Şi de ce, mă rog? întrebă ea, iritată. Nu văd de ce seara aceasta e mai altfel decît celelalte.

Camerista îşi feri privirea.

— Helen, îmi ascunzi ceva! zise Elizabeth, simţind o strîngere de inimă, convinsă că rochia nouă şi înfăţişarea pregătită cu migală aveau cu siguranţă un rost.

— Nu, my lady, nu ştiu nimic... bîigui Helen, cu tremur în glas, evitînd în continuare s-o privească.

N-avea rost s-o necăjească pe biata fată. Era limpede că i se poruncise să-şi ţină gura. Dar Elizabeth deveni şi mai circumspectă. De altfel, întotdeauna trebuia să fie cu ochii în patru, cînd era vorba de planurile lui Johnnie Carre.

La cină abia se atinse de mîncare, pe care Helen o aşezase frumos în faţa ei, pe masa împodobită cu trandafiri. Cînd auzi o bătaie cunoscută în uşă, tresări violent.

În prag se ivi Johnnie. Fără a-i mai cere îngăduinţa de-a păşi înăuntru, spuse:

— Mulţumesc, Helen.

Îşi trase un scaun lîngă masa unde se afla lady Graham. Cîteva clipe mai tîrziu se găseau împreună, singuri.

Chipul lui era cu totul altul în lumina aurie a lumînărilor decît în soarele timid de dimineaţă. Îşi pierduse aerul timid şi rugător, de parcă ar fi fost mai obişnuit să comande.

Purta o haină neagră de catifea, despicată pe braţe şi la piept, unde lăsa să se vadă o superbă cămaşă albă, din pînza cea mai fină. La gît şi la mîneci avea o spumă de dantele, iar la jabou era înfipt un enorm diamant. Pantalonii scoţieni, negru cu gri, şi pantofii de piele roşie se potriveau perfect cu jartierele roşii de mătase de la genunchi. Îşi legase părul lung şi negru cu o panglică de un albastru strălucitor.

— Complimentele mele doamnei Lamieur! zise el, zîmbind fermecător, cu obrazul luminat de flacăra sfeşnicelor. Rochia ta e o minunăţie.

Pe un fond verde şi purpuriu era aplicată o broderie de mătase aurie, iar decolteul şi manşetele erau împodobite cu panglici colorate.

— Îmi închipui c-ar trebui să-ţi mulţumesc c-ai cheltuit atîţia bani cu mine, zise ea, ştiind ce mult costa dantela făcută de mînă. Dar te anunţ că n-am nevoie de rochia asta.

— O clipă, draga mea! o opri Johnnie, ridicînd uşor din umeri. Nu uita că astfel dai de lucru la douăsprezece croitorese din sat!

Rîse nevinovat, ca un copil.

— Atunci îţi mulţumesc că ai grijă de săteni, răspunse ea cu o umbră de zîmbet.

Buna lui dispoziţie era molipsitoare.

— Ţi-am adus ceva, urmă Johnnie, întinzîndu-i o cutioară de catifea. O nimica toată, adăugă el, surîzînd.

Elizabeth ridică încet capacul de catifea albastră. Înăuntru se afla un inel din piatră de jad, pe care era gravată faţada noii case de la Three Kings.

— Cît e de frumos! exclamă ea.

— M-am gîndit că poate-ai vrea să-ţi foloseşti propria schiţă de arhitectură ca sigiliu.

— Asta înseamnă că mă întorc la Three Kings? întrebă ea, cu ochii strălucitori.

— Poate, rîse el. De fapt, vreau să te iau de soţie, nu să te ştiu proprietatea mea.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa, Elizabeth. Discutăm inutil. După căsătorie poţi face orice vrei. Nu eşti pupila mea.

— Şi tu poţi face orice vrei?

În glasul ei se citea o undă de mînie. Johnnie nu ştia ce să-i răspundă.

— Vrei să m-atragi în cursă? întrebă el, zîmbind.

— Răspunde!

— Ce să-ţi răspund? i-o întoarse el, avînd senzaţia că se ducla legat la ochi.

— Ce vrei.

— Atunci am să te rog să vii cu mine. Vreau să-ți arăt ceva.

Era un om de acțiune. Se săturase de discuții, de politeți și de așteptare.

O luă de mînă și porni pe coridoarele înguste, coborînd două etaje, după care străbătură holul mare de la parter, trecînd printr-un portal frumos ornamentat. Ajunseră într-o încăpere mare, cu tavan pictat, cu ziduri îmbrăcate în lambriuri din lemn de pin, în culoarea mierii. Pe jos erau întinse covoare persane. Pretutindeni se vedeau vase chinezești pline cu trandafiri galben-aurii.

— Bine, dar ăsta-i dormitorul tău! exclamă Elizabeth, care nu se aștepta să dea cu ochii de o asemenea priveliște.

Patul mare cît peretele avea un baldachin verde de brocart, sprijinit pe patru stîlpi, înalți pînă la tavanul cu îngerași pictați.

— Îți place? întrebă el copilărește, de parcă ar fi fost preocupat doar de iatac și nu de chipul ei emoționat.

— Plec!

— Nu cred.

— Vrei să mă ții aici împotriva voinței mele?

Nu se gîndise că s-ar putea s-o silească să rămînă aici.

— Da, răspunse el încetișor. Am să te țin. Pentru că vreau să te am în patul meu și în casa mea. Vreau să mă însor cu tine, Elizabeth Graham. Tot ce ne trebuie pentru o căsătorie după lege sînt o dispensă, un preot, acordul tău și-al meu, precum și doi martori — la ceremonie și la pat.

— Chiar așa? murmură ea, uluită. Ca o brută?

— Ca o brută, răspunse scurt, cu hotărîrea de neclintit a unor ore și zile de așteptare.

— Iar eu nu am nici un cuvînt de spus?

— Nu.

— E împotriva legii. O astfel de căsătorie nu va fi recunoscută de nici un tribunal. Nu poți găsi martori care să îngăduie așa o mișelie. Cu atît mai puțin un preot! protestă ea.

El zîmbi, parcă înduioșat de atîta naivitate.

— E cît se poate de legal, iubito. Și nu știu dacă preotul și martorii „vor îngădui așa o mișelie", dar tot ce pot să-ți spun e că ne-așteaptă. În încăperea alăturată.

— În încăperea alăturată? repetă ea în șoaptă.

— Văd că nu tipi așa cum faci cînd te lași în voia poftelor cărnii, zîmbi el.

— Ești hotărît să mergi pînă la capăt, nu-i așa?

— Ceremonia propriu-zisă va avea loc mîine, la biserică.

— Am impresia că te-ai gîndit la toate.

— Întocmai, încuviință el, cu o umbră de surîs.

Dacă n-ar fi fost atît de pus la patru ace, poate s-ar fi abținut să-l plesnească peste față cu toată puterea. Însă furia îi întunecă mintea, făcînd-o să uite de orice prudență.

Iar de nu l-ar fi plesnit, poate că nici el n-ar fi reacționat într-un mod atît de neașteptat.

Rămase încremenit cîteva clipe, cu palma lipită de obrazul arzînd. Simți pe limbă gustul sîngelui și-abia se înfrînă să n-o plesnească și el. Apoi vorbi cu un calm cutremurător:

— Ai nevoie să te învețe cineva bunele maniere.

— Nu cumva tu ești acela? îl repezi Elizabeth.

Dar în aceeași clipă își muște limba, văzînd sclipirea mînioasă din ochii lui.

— Mai mult decît oricare altul, murmură el.

Încă de la Hexham se supusese capriciilor ei, cu o bunăvoință care nu-i stătea în fire, dar acum ajunsese la capătul răbdării. Fără să-i mai pese de reacția Elizabethei, se îndreptă către ușă, pe care o încuie, aruncînd din mers cheia tocmai pe un dulap.

— Acum să ne ocupăm puțin de educația dumitale, zise Johnnie, folosind pluralul de noblețe cu o eleganță desăvîrșită.

Pornind spre ea, își scoase haina neagră de catifea și-o azvîrli pe jos. Își descălță pantofii cu tocuri roșii și se apropie, numai în ciorapii albi de mătase, ca o pisică uriașă.

— Nu te teme, lady Graham, murmură el, pășind către Elizabeth, care rămăsese împietrită în mijlocul uriașului dormitor. Nu vreau să-ți fac nici un rău.

— Ce ai de gînd?

Stătea dreaptă în fața lui, refuzînd să-și arate teama.

Văzîndu-i curajul, Johnnie zîmbi.

— Credeam că ești gata să înveți cum trebuie să se poarte o soție.

— Nu.

— Îți promit că n-o să doară, my lady.

— Nu m-atinge!

— Mă tem că n-am încotro.

Glasul îi era îngăduitor, nu și privirea. O apucă de umeri, cu degetele lungi și frumoase încleștate pe rochia de mătase, și-o trase spre el, spunînd:

— Trebuie să înveți să spui: „Da, my lord".

— Am să țip și preotul ăla al tău va fi silit să plece. Ai să vezi că, pînă la urmă, nu ne căsătorim.

— Nu-ți fă iluzii, draga mea. Oamenii nu vor pleca nicăieri fără semn de la mine. Ia să vedem! Cred că mai întîi ar fi cazul să mă săruti tu.

Își aplecă fruntea, continuînd s-o strîngă în brațe, și-i atinse ușor buzele cu buzele lui. Își trecu încetișor limba peste buzele ei pline, apoi dezlipindu-le, pătrunse printre ele.

Ea începu să se zbată, lovindu-l cu picioarele. Johnnie scoase un geamăt de durere și-și încleștă și mai puternic degetele pe umerii ei. O mînă coborî spre șoldul Elizabethei, lipind-o violent de el, în timp ce continua s-o sărute cu atîta patimă, încît ea își lăsă capul pe spate.

Elizabeth nu putea nici să respire. Simți în gură gustul sîngelui lui Johnnie, iar pe pîntece sexul lui în erecție. Se luptă să se elibereze din îmbrățișarea aproape brutală.

Zbaterea ei nu făcea decît să sporească atingerea dintre sînii plini şi coapsele moi ale Elizabethei şi trupul excitat al lui Johnnie, stîrnindu-l şi mai mult. Elizabeth simţi cum i se întăreau sfîrcurile sînilor, mult mai sensibile de cînd rămăsese însărcinată, apoi o fierbinţeală i se răspîndi în tot trupul. Într-o secundă de luciditate, încercă să-şi alunge sau să-şi stăpînească senzaţia. Dar percepţia se împletea cu amintirea şi se simţi trădată de propriul ei trup. Simţurile se supuneau în faţa dominaţiei bărbatului.

Îi veni în minte senzaţia înnebunitoare a sexului lui Johnnie înlăuntrul ei şi văzu cu disperare că răspunde din toate fibrele la această amintire. Într-o imagine de-o clipă, pe care nu şi-o putu înfrîna cu nici un chip, toate senzaţiile pe care le crezuse îngropate în uitare se treziră la viaţă: cum îl simţea în adîncurile ei, cum o făcea să se cutremure în aşteptarea descătuşării, cum o mîngîia în lăcaşul intim al dorinţei... şi peste tot... În urechi îi răsunară propriile gemete de plăcere din nopţile de extaz de la Three Kings...

Toate stavilele raţiunii şi logicii, pe care le ridicase în calea lui Johnnie Carre în săptămînile care trecuseră, se prăbuşeau jalnic una cîte una, în faţa inexplicabilului val de dorinţă care-o cuprindea.

Şi Johnnie simţi schimbarea, de parcă s-ar fi lăsat cortina după primul act al unei piese. Elizabeth încetă să se mai zbată, şi deschise buzele, gata să-l primească, la fel de blîndă şi supusă ca altădată. Coapsele ei se lipiră uşor de sexul lui excitat.

El îşi domoli violenţa, începînd s-o sărute cu arta pe care o deprinsese în nenumărate budoare parfumate, cu răbdare de călugăr care-şi face rugăciunea, pînă ce o auzi gemînd şi răsuflînd din greu. Elizabeth îşi împinse trupul plin de dorinţă înspre al lui, agăţîndu-se de el şi chemîndu-l spre plăceri nebănuite.

Atunci Johnnie declară ritos:

— Ei, acum începe educația ta...

Ea clătină din cap, scuturîndu-și cîrlionții aurii peste mîna care-o ținea prizonieră.

— Nu, nu acum... Nu vreau să mă mai joc...

Se lăsă pe spate în brațele lui și-i zîmbi, cu ochii pe jumătate închiși de plăcere.

— Vreau să te simt... Scoate-ți hainele... Sau măcar o parte din ele, șopti ea, și mîna îi alunecă de pe spatele lui Johnnie, în căutarea șlițului de la pantaloni.

— Mai tîrziu, spuse el liniștit, prinzîndu-i mîinile într-ale sale.

Continuă s-o țină lipită de coapsele lui, plimbîndu-și privirea, sugestiv, pe trupul ei îmbietor.

— Mai întîi te dezbraci tu.

— Poate chiar vei reuși să mă convingi, murmură ea în glumă, legănîndu-și promițător șoldurile.

— Mi-am închipuit eu, șopti Johnnie, cu buzele arcuite într-un zîmbet. Poate vei vrea să vii și-n patul meu?

Făcu un semn discret cu capul în direcția imensului pat comandat pentru el tocmai la Macao.

— Numai odată cu tine.

— E plăcerea mea! replică el, pășind către pat.

Se opri lîngă unul din stîlpii baldachinului și-o trase ușurel înspre el.

— Încă o clipă, draga mea! îi spuse el, ducîndu-i ușor mîinile la spate.

— Grăbește-te! gîfîi ea, ridicîndu-se pe vîrfuri ca să-l sărute pe bărbie și răsuflînd fierbinte în obrazul lui.

— Pari să fii *gata*, șopti Johnnie, lipind-o cu spatele de stîlpul baldachinului, cu mîinile petrecute în jurul acestuia. Nu durează mult, adăugă cu blîndețe, începînd s-o lege de pat cu șnurul de mătase al draperiei patului.

— Ce-i asta? întrebă Elizabeth, cuprinsă brusc de teamă.

Un fior rece îi străbătu trupul înfierbîntat, amintindu-şi cum fusese legată şi răpită tot de Ravensby, care-şi făcea singur legile.

— Ne distrăm... răspunse el cu nepăsare, privind-o detaşat. Iar eu îmi vărs nitel năduful!

— Eu nu mă distrez.

Începu să se zbată, copleşită de un potop de gînduri şi emoţii contradictorii, în care simţurile înfierbîntate se luptau cu furia care-o cuprinsese... şi cu spaima.

— Ai răbdare, încă nici n-am început, surîse el.

Întinse mîna şi-i atinse sfîrcurile sînilor prin mătasea rochiei, mîngîindu-le uşor cu vîrful degetelor, cu pricepere a unui artist.

— Dezleagă-mă! îl rugă Elizabeth abia şoptit, tremurînd din nou de dorinţă.

El o auzi şi, în acelaşi timp, simţi cum sfîrcurile se întăresc sub mîngîierea lui, ca nişte mici pietre preţioase. Zîmbi liniştitor.

— Pînă la urmă am să te dezleg... dar mai întîi trebuie să ne scoatem hainele. Roagă-mă frumos, aşa cum se cuvine unei soţii ascultătoare, o îndemnă el cu blîndeţe, dîndu-se un pas înapoi. Hai, roagă-mă frumos să te dezbrac, aşa cum face o soţie iubitoare.

— Nu poţi să mă sileşti, zise ea, privindu-l temătoare, deşi ochii continuau să-i strălucească de dorinţă. Decît dacă vreau eu.

— Te *pot* sili să faci orice, iubito! o asigură el, fără să ridice tonul.

— Numai acum, cînd mă ţii legată! murmură Elizabeth, ridicînd uşor bărbia ca să-l privească în ochi, cu trupul chinuit de patima devastatoare care-i pulsa la tîmple şi între picioare.

— Atunci, află că te pot ţine legată cît poftesc! replică Johnnie. În felul ăsta, ai să mă doreşti tot mai mult. Aşadar,

scumpo, roagă-mă frumos, şi-atunci am să te dezbrac şi-o să trecem la lucruri mai plăcute.

Îi atinse sînii plini, pe deasupra dantelei decolteului, plimbîndu-şi uşor degetele pe rotunjimea lor.

— Ei, cum îţi place? Nu simţi cum fiorul se coboară pînă jos, în adîncul tău? N-ai vrea să mă simţi înăuntru? Spune-mi ceea ce vreau eu să aud, şi-atunci am să-ţi fac pe plac.

La auzul asprimii din glasul lui, ea deschise brusc ochii.

— Hai, fă-o pentru mine.

Elizabeth vedea clar că Johnnie era cît se poate de serios.

— Ai terminat cu politeţea?

— Da. Nu înţeleg nici eu de ce, dar nu uita că n-am fost niciodată însurat.

— Şi dacă refuz să te-ascult?

El răsufla adînc. Niciodată nu trăise astfel de sentimente răscolitoare.

— Atunci s-ar putea să fiu în stare de orice. Îmi pare rău.

Poate voia s-o pedepsească pentru George Baldwin şi pentru că fusese cît pe-aici să încredinţeze pruncul său unui alt bărbat. Ori, cine ştie, poate chiar pentru propria-i dorinţă şi supunere în faţa ei în zilele care trecuseră. Nu cumva îi cerea să plătească şi pentru anii în care se oferise supusă soţului ei? Îl tortura o furie inexplicabilă şi tot ce-şi dorea era s-o vadă umilită în faţa lui.

Ea îl privi o clipă, în care raţiunea se lupta să învingă emoţiile, dar fierbinteala trupului îi arăta, mai mult ca oricînd, irezistibila atracţie dintre ei. Îl dorea cu o patimă de neînchipuit, iar răspunsul pe care i-l dădu lui Johnnie reflecta atît propria-i pasiune, cît şi anii de supunere umilitoare.

— O voi face numai dacă am să vreau eu.

El zîmbi cu cruzime. Un zîmbet diabolic.

— Iar voinţa mea este să fac ce-mi ceri, adăugă Elizabeth, cu un surîs plin de înţelesuri, mulţumită de hotărîrea luată şi de lupta care se dădea în sufletul lui Johnnie.

Se ridică pe vîrfuri, trăgînd de legături, și-l sărută pe buze.

— Numai de data asta... murmură ea.

— Pentru că vrei să mă simți în trupul tău?

— Da.

— Da... ce?

Elizabeth îl privi cu ochii ei verzi și strălucitori.

— Da, my lord.

— Ce bine e să ai o soție ascultătoare! murmură el încetișor, îmblînzindu-și privirea. Ei, află că pentru un astfel de răspuns, am să te răsplătesc.

Apucă delicat cu vîrful degetelor un capăt al dantelei decolteului, trăgînd-o ușurel afară.

Ea simți cum alunecă mătasea pe pielea ei, ca o șoaptă fierbinte pe carnea tremurînd de dorință, de parcă Johnnie i-ar fi promis mai mult, dacă și ea continua să-i împlinească voia.

— Acum rochia... gemu Elizabeth, supusă și cuminte, înțelegînd că prin această atitudine putea obține mult. Descheie-mi rochia.

Își frecă spatele de stîlpul baldachinului ca o pisică în călduri, cu sînii albi umflați deasupra decolteului adînc. Fără dantelă, sînii se vedeau aproape în întregime, tremurînd ca niște fructe pîrguite. Smuci ușor cordonul de mătase.

— Te rog, Johnnie, scoate-mi rochia îi ceru ea încetișor.

Avea senzația că veșmintele o strîng și o înăbușă, atît de fierbinte îi era trupul. Dorea nebunește să le lepede cît-colo, să simtă pielea lui pe pielea ei.

— Dar tot nu m-ai rugat cum trebuie, remarcă Johnnie, punîndu-i un deget pe buze.

— Te rog, my lord! repetă ea, fixîndu-l cu ochii verzi, neliniștiți și chemători. Te rog, scoate-mi rochia.

— Vai, cît respect! Cum aș putea să te refuz?

Se aplecă ușor și o sărută pe gîtul alb și neted.

Ea se lipi de trupul lui, dăruindu-i-se, arzînd să-i simtă sărutarea, pe gură, peste tot...

— Te rog, Johnnie... Nu mai pot s-aștept...

El făcu un pas înapoi, trecîndu-și palma pe sînii albi și plini, simțindu-i fierbințeala prin mătasea rochiei.

— Sigur că poți... replică lordul, care-și cerea prețul pentru împotrivirea ei de pînă acum. Poți, pentru că... trebuie.

Elizabeth închise ochii, tremurînd sub atingerea lui aproape insuportabilă.

— Nu pot... murmură ea.

— Trebuie!

Puterea trecuse în mîna lui. Femeia care de la Hexham îl refuzase și-l chinuise tot timpul, îl ruga acum s-o atingă.

— Nu te mișca! îi ceru el.

Elizabeth se supuse, ghicind în glasul lui amenințarea. Se temea că se va îndepărta de ea, care-l dorea mai mult ca oricînd aproape.

Rămase neclintită, în vreme ce Johnnie îi desfăcea copcile una cîte una, cu încetineală, de parcă n-ar fi fost și el cuprins de aceeași dorință. În tăcerea încăperii se auzea numai foșnetul mătăsii, pocnetul copcilor și răsuflarea precipitată a Elizabethei.

Cînd el termină de desfăcut și ultima copcă, rochia de mătase se prelinse pe trupul ei, căzîndu-i la picioare.

— Mai e ceva, vorbi Johnnie.

Șovăi puțin, întîlnindu-i privirea.

— Orice... murmură ea.

El surîse, încîntat de atîta generozitate.

— Acum am să te dezleg, ca să-ți scoți rochia, dar pe urmă va trebui să stai din nou cu mîinile la spate.

— Da... da... Tot ce vrei tu...

Cîteva clipe mai tîrziu, superba rochie de mătase zăcea prăvălită pe covor. El îi duse încet mîinile la spate, pe după stîlpul baldachinului, dar de astă dată n-o mai legă.

— Acum ești prizoniera propriei tale pasiuni și dorințe.

— Doresc numai o parte din tine, gîfîi Elizabeth.

— De care te vei bucura la timpul potrivit, replică el, cu o aroganță lipsită de rușine. E neapărat nevoie să porți

asta? o întrebă, punîndu-şi degetul pe balenele corsetului de mătase. Nu-l cam înghesuie pe fiul meu?

— Sau pe fiica ta?

— Va trebui să iau în seamă şi-o astfel de posibilitate! rîse el. Asta înseamnă să renunţ la spadă şi la lupte?

— Lasă-mă pe mine! şopti ea, cu gînd că poate se va mişca mai repede. Şi-acum, lordul şi stăpînul meu nu vrea să-mi scoată tot ce am pe mine, precum şi propriile sale veşminte, ca să aibă bunătatea de a-şi face datoria faţă de *mine*?

El era gata să-i dea ascultare, dar brusc îşi aduse aminte cum batjocorise Elizabeth cererea lui în căsătorie, cu numai cîteva clipe mai înainte. Îşi schimbă gîndul, obligînd-o să-l aştepte, în timp ce-i scotea bluza şi corsetul.

Rămase privind-o cîteva momente, pentru prima oară conştient de faptul că era însărcinată. Trupul zvelt şi subţire căpătase o nouă voluptate, mai subtilă.

— Sînii tăi sînt cu totul altfel... murmură Johnnie, înţelegînd pentru prima oară în viaţă miracolul unic al sarcinii.

— Mai catifelaţi şi mai sensibili, şopti ea, întîlnindu-i privirea, la fel de senzuală ca atingerea degetelor.

— Întotdeauna? întrebă el, cu o îndrăzneală sugestivă şi provocatoare.

— Întotdeauna, răspunse ea cu voce rugătoare.

Johnnie veni şi mai aproape, păşind fără zgomot pe covorul gros.

— Vrei să-i mîngîi?

Ea dădu din cap, nemaigăsind putere să vorbească.

El îi apucă uşor sfîrcurile între degetul mare şi arătător, şi le strînse uşor, simţindu-le cum se umflau şi se întăreau la atingerea lui. Continuă să le mîngîie, uluit de subita lor transformare.

— Ia te uită ce mari au crescut! exclamă el.

Elizabeth rămase cu pleoapele pe jumătate lăsate, tremurînd de dorinţă.

— Privește... repetă Johnnie încetișor, frămîntînd între degete bobițele trandafirii.

O sărută pe pleoape, silind-o să deschidă ochii.

— Nu vrei să-mi dai și mie un strop de lapte, cînd sînii tăi stau gata să plesnească?

— Da... da... Cere-mi orice...

Glasul i se stinse. Tot ce simțea era zvîcnetul fierbinte și intens din trupul ei.

Johnnie se uită la ea, cu o umbră de surîs.

— Vreau să țipi de plăcere, murmură el.

Se aplecă și prinse între buze sfîrcul tare ca un giuvaer și începu să-l sugă, întîi încetișor, apoi cu tot mai multă forță, pînă ce extazul ei se prefăcu în geamăt.

— Ești crud! gîfîi Elizabeth, înnebunită de plăcere, dar luptînd să se stăpînească, de teamă să n-o audă oamenii din încăperea alăturată.

El înălță brusc fruntea, aproape zvîrlindu-i brațele în lături, și Elizabeth rămase cu ochii la el, înspăimîntată că Johnnie o va părăsi. Căuta să-i citească gîndurile, ca să-i poată face pe voie. Numai astfel îi va dărui și el plăcere.

— Greșești! replică Johnnie, privind-o țintă, cu ochii unui străin. Mi-am schimbat toată viața de dragul tău.

Elizabeth nu-l văzuse niciodată astfel: nici urmă din farmecul lui jucăuș de pînă atunci. Nici urmă din asprimea de mai adineauri.

— Iartă-mă, murmură ea, înțelegînd dintr-o dată cît fusese de egoistă cînd îi nesocotise sentimentele.

În clipa următoare, el își revenise, recăpătîndu-și zîmbetul.

— Să nu încerci să profiți de mine, îi zise, îndrăznet ca de obicei.

— Nici n-aș putea vreodată. Îți datorez atît de mult, răspunse ea, fără a-i lua în seamă ironia. Tu nu știi cît mi-am dorit acest copil... Încă de la început! adăugă încet, vrînd să-i ofere ceva în semn de recunoștință pentru sinceritatea acelei

mărturisiri şi să-l facă părtaş la bucuria de-a purta în trupul ei o nouă viaţă.

— Atunci ar trebui să-mi fii recunoscătoare, rîse el.

Vorbea cu voită nepăsare, nefiind obişnuit cu sentimente atît de profunde şi adevărate. Dar nu se mai putea împotrivi dorinţei de-a o poseda — dincolo de orice poftе ale cărnii — de parcă, dintr-o dată, Elizabeth ar fi devenit tot ce avea mai scump pe lume. Îşi petrecu braţul pe sub genunchii ei, săltînd-o de la pămînt.

— Întotdeauna îţi voi fi... recunoscătoare... şopti ea, înlănţuindu-i gîtul cu amîndouă braţele şi sărutîndu-l cu tandreţe. Nu ţi-ai schimbat doar viaţa ta, ci şi pe-a mea. Voi avea un copil, continuă ea fericită. Copilul *nostru*.

El zîmbi, fericit de fericirea Elizabethei şi întrebîndu-se dacă nu cumva bucuria ei de-a zămisli era molipsitoare. O sărută cu nespusă dragoste şi-o purtă în braţe pînă la pat. Aici o culcă pe cuvertura verde, de mătase, şi se lungi lîngă ea, cu tîmpla în palmă, încă îmbrăcat, de parcă tot nu s-ar fi hotărît ce să facă cu ea. Îşi plimbă degetul de la gît pînă la pîntece.

— E... cu totul altfel... murmură el, punîndu-şi palma caldă pe pîntecele ei. Nu-s obişnuit să am de-a face... cu femei însărcinate.

— Vrei să spui cu o soţie... îl corectă ea. Dacă tot mai ţii să fiu a ta.

— Cum să nu, scumpa mea Bitsy! replică Johnnie, cu un aer grav şi tandru. Mai ales dacă asta înseamnă să te leg de patul meu o viaţă întreagă.

— Văd că mi-ai dat drumul mai devreme, îl necăji Elizabeth. Oricum, recunosc că ştii să fii din cale-afară de convingător...

— *Cît* de convingător? i-o întoarse Johnnie, pe un ton insinuant.

Începu s-o mîngîie uşor pe pîntece, privind-o cu ochi cercetători.

— Nu mă pricep deloc la copii mici.

— Nici eu.

Mai puțin temătoare, Elizabeth se mîndrea cu starea ei prezentă.

— Vom învăța împreună.

Pe fruntea lui se așternu un nor.

— N-ar trebui să întrebăm vreo moașă? Să ne sfătuim cu cineva.

— Acum? Nu, răspunse ea, simțind că se îmbolnăvește de dorință.

— Am mai putea aștepta, zise Johnnie, făcînd un suprem efort să se înfrîneze, acum că se simțea capabil de dăruire.

— Nici gînd, se opuse categoric Elizabeth. Și din moment ce astă-seară tot am vorbit de îndatoririle fiecăruia, e ceva ce te-aș ruga să nu uiți niciodată.

— Cam greu, rîse Johnnie. Cu tine alături, goală... Și cu toți trandafirii din jurul nostru...

Ea continua să-l privească plină de îndrăzneală.

— Pentru că sarcina le face pe femei... mmm... cam pofticioase, să știi că voi avea pretenții de la tine cam tot timpul — doar dacă nu dormi.

Îi făcu cu ochiul, fără nici un pic de jenă.

— Dar chiar și-atunci, s-ar putea să te trezesc.

El începu să rîdă, fără fereală, ca și Elizabeth.

— Poate c-am murit și-acum mă aflu în ceruri...

La început se arătă cu mare băgare de seamă, dar Elizabeth îi spuse, alintîndu-se:

— Dacă nu te culci peste mine, my lord, nu-mi rămîne decît s-o fac eu — sau să-mi găsesc un altul...

El o privi printre gene, arzînd de dorință.

— Atît ți-ar trebui, că n-ai mai apuca ziua următoare.

— Atunci, my lord, fă-ți datoria! încheie ea, încolăcindu-și picioarele în jurul lui.

Johnnie rîse, obișnuit să facă pe placul femeilor.

— Și dacă accept, ai să-mi dai vreo răsplată?

— Sper să simți asta singur, my lord.

Așa se și întîmplă.

După ceasuri întregi de dragoste prenuptială, cînd amîndoi ajunseră să înțeleagă sensul vorbelor „dorință nepotolită", Johnnie se prăvăli deasupra ei, suflînd greu după cel de-al doilea orgasm.

— Dacă-mi... îngădui... un scurt răgaz... de odihnă... cred c-am auzit pe cineva... bătînd la ușă.

Prima dată nu luase în seamă ciocăniturile. Apoi își înălță capul să asculte, și, văzînd că persoana de dincolo nu avea de gînd să renunțe, se hotărî să dea un răspuns.

— Cît de... bine-crescută... te simți... în clipa asta?

Ea se întinse alene, ca o pisică supărată și, privind spre el, șopti provocator:

— Iar ți-a venit vreo idee?

— Următoarele șapte luni promit să fie foarte interesante, murmură el, cu un licăr jucăuș în ochi. Și nu... nu încă, draga mea mireasă. Ascultă.

Ciocăniturile se repetară.

— Te caută cineva?

— Vrei să spui *ne* caută...

— De ce? întrebă ea, neputîndu-se gîndi decît la propria-i dorință.

— Ca să ne căsătorească.

— Vai, Johnnie! exclamă Elizabeth, aruncînd o privire spre ceasul de pe consola șemineului.

— Trebuie să le deschidem. Bănuiesc că-i doamna Reid. Numai ca nu-mi respectă autoritatea în casa asta! rîse lordul.

— Acum?

Era ora zece seara.

— Așa cum sîntem?

— Dacă n-ai nimic împotrivă...

— Dezbrăcați?

— E prea cald ca să purtăm haine și din moment ce oricum va trebui să ne supunem ritualului de-a ne culca împreună în prezența martorilor... La ce bun să ne îmbrăcăm și să ne dezbrăcăm din nou? N-ai decît să tragi cuvertura peste tine.

Ea făcu ochii mari, înspăimîntată, așa că Johnnie sări jos din pat și începu să scotocească prin sertare, după o cămașă de noapte de-a lui. Elizabeth și-o puse repede, apoi își netezi părul, legîndu-l la spate cu panglica lui albastră, descoperită pe undeva, pe sub cuvertură.

— Ei, acum arăți exact ca o mireasă! rîse el, aranjînd pernele, ca un părinte îndatoritor.

— Ar mai fi un mic amănunt, își aminti Elizabeth, stînd în fața lui, cu cămașa prea lungă căzînd în falduri la picioare și cu mînecile răsucite de cîteva ori.

Îi aruncă o privire nesigură.

— Cît de mic? întrebă el, măsurînd-o de sus și pînă jos, fără să-i pese că era gol, cu părul negru răsfirat pe umerii lați și vînjoși.

— Potrivit...

El înălță din sprîncene, fără să înțeleagă.

— E cumva o ghicitoare, ca aia cu elefanții și cutiile?

— Nu glumesc, Johnnie.

— Te-ascult! răspunse el, devenind brusc serios.

— E vorba de jurămintele noastre și... știi tu...

— Spune, draga mea! Sînt gata să-ți împlinesc orice dorință.

— Bine... Dacă eu făgăduiesc să te iubesc, să te cinstesc și să-ți arăt supunere, atunci și tu să juri la fel.

Johnnie, acest copil al soartei, care nu înclinase niciodată capul în fața nimănui, rămase o clipă pe gînduri.

— Poate c-ar trebui să renunțăm la chestia cu supunerea... mormăi el.

De prea mult timp voința lui fusese lege, ca să accepte chiar și un ritual.

— Ne-am înțeles, surîse ea.

El îi răspunse la surîs. I-ar fi plăcut să pună lumea întreagă la picioarele Elizabethei.

— Așta-i tot?

Ea încuviință, împăcată că scăpase de spaimele trecutului.

Johnnie îi dădu deoparte o șuviță răzleață de pe frunte, zicînd:

— Acum treci în pat, iubirea mea, ca să-i pot chema pe toți curioșii care-așteaptă afară.

Descuie ușa și se întoarse cu pași mari spre pat. Elizabeth se aștepta să-l vadă intrînd pe capelan, care-ar fi dat cu ochii de Johnnie în pielea goală. El se sprijinise în perne, cu învelitoarea verde ridicată pînă la brîu, dar cei de-afară păreau să nu-și fi dat seama că ușa fusese descuiată. Johnnie se uită cu tandrețe la viitoarea lui mireasă, care se înroșise pînă în vîrful urechilor, la gîndul că va fi găsită aici.

— Stai liniștită, o calmă Johnnie. Ai să vezi că toată lumea va fi drăguță cu tine. La urma urmei, tot ceremonialul ăsta e pentru cei ce trebuie să afle că ne-am căsătorit(IX).

— Ca tatăl meu! suspină Elizabeth.

— Sau ca frații Graham.

— Și ca nenumăratele tale iubite, pe care le-ai lăsat cu buza umflată! rîse ea.

Johnnie știa că nici una dintre femeile pe care le cunoscuse nu s-ar fi împiedicat de faptul că el era acum bărbat însurat, însă nu voia să tulbure fericirea Elizabethei, așa încît dădu din cap a încuviințare.

— Iar George Baldwin va înțelege că nu mai ai nici o obligație față de el, adăugă Johnnie. Așa că nu vreau să mai aducem vorba despre consumarea căsătoriei — mai ales că mîine-poimîine vine pe lume un copil! o rugă el, văzînd că se întredeschide ușa.

Helen își vîrî capul înăuntru.

— Toată lumea de la Goldichouse e fericită că vrei să-mi fii soție. Îndeosebi doamna Reid, care consideră că, în sfîrșit, i-am făcut și ei pe plac.

Văzînd numărul celor care se înghesuiau în dormitorul lordului, Elizabeth rămase uluită. Deşi legea nu avea nevoie decît de doi martori, Johnnie îşi luase măsuri de precauţie, chemînd pînă şi oameni din sat. În caz că s-ar fi pus la îndoială validitatea căsătoriei, mărturia unor oameni ce nu se aflau în slujba lui cîntărea cu mult mai greu. Lordul avusese grijă să cheme şi un episcop anglican, pe lîngă capelanul bisericii scoţiene. Se gîndise absolut la toate. Îşi cunoştea duşmanii foarte bine.

După ce-i înştiinţă pe cei doi prelaţi despre mica modificare din jurămînt, se lăsă din nou pe pernele de dantelă, în vreme ce multe femei nu-şi mai puteau dezlipi privirea de pieptul lui gol. Apoi, luînd mîna Elizabethei într-a sa, de parcă la nuntă ar fi asistat numai conţi în pielea goală şi aristocrate ciufulite, spuse scurt:

— Sîntem gata.

Reverendul şi episcopul începură să citească fiecare din cărticica lui, ferindu-se să se uite prea insistent spre cei doi miri. Elizabeth şi Johnnie dădeau răspunsuri şi pentru unul, şi pentru celălalt. Schimbară verighetele, apoi martorii şi participanţii îşi puseră semnătura pe dispensa de căsătorie, iar actul fu înregistrat în ambele registre ale parohiei. Şi cu aceasta, ceremonia luă sfîrşit.

— Acum aş putea mînca ceva? şopti Elizabeth la urechea proaspătului ei soţ, în vreme ce martorii se înghesuiau să-i felicite, iar cei doi oameni ai bisericii se ocupau de ultimele formalităţi.

— Nu cumva după căsătorie, în loc să mă mai vrei pe mine, tînjeşti după un cotlet de vitel? o tachină Johnnie.

— Ba chiar aşa... N-am mîncat nimic astă-seară. Eram atît de emoţionată pentru...

Se opri, zîmbind.

— Acum înţeleg că nu aveam motive de neliniştе... Oricum... Mie mi-e foame aproape tot timpul, sfîrşi ea în chip de scuză. De cînd cu copilul.

Johnnie făcuse deja semn doamnei Reid, chiar înainte ca Elizabeth să-şi fi dus pînă la capăt explicaţia şovăielnică.

— Ne-ar trebui şi un banchet de nuntă! îi spuse el menajerei, care rîdea fără încetare, fericită că-şi văzuse visul cu ochii.

— Aţi pregătit sala de mese?

— Bucatele aşteaptă, iar muzicanţii sînt gata să înceapă. Totul e aşa cum aţi poruncit, my lord.

— Cum lady Carre se simte puţin cam obosită, noi nu vom coborî alături de nuntaşi! minţi lordul fără să clipească, nevrînd să renunţe la plăcerea de-a rămîne doar cu soţia sa, într-o noapte ca aceasta. Te rog să ne scuzi faţă de invitaţi...

Ca şi cum cuvîntul „obosită" ar fi răsunat ca o lovitură de tun, doamna Reid începu imediat să-i împingă afară pe toţi musafirii, de altfel dornici să se veselească la banchet.

— Cît despre tine, se întoarse menajera către Johnnie cu o privire încruntată, dacă lady Elizabeth nu se simte bine, vezi să nu te porţi cu ea ca un animal. Mititica aşteaptă un copil şi are nevoie de multă grijă şi tandreţe. Cred c-ai înţeles ce-am vrut să spun! preciză ea, ameninţătoare.

După cele aproape două ore de dragoste epuizantă cu tînăra sa soţie, Johnnie se gîndi că doamna Reid habar n-avea ce rezistentă e Elizabeth, dar cum nu voia s-o supere, îi adresă un surîs fermecător.

— Fii liniştită, doamnă Reid. Îţi dau cuvîntul meu c-am să-i port de grijă.

— Hm! pufni ea, încă bănuitoare. Atîta-ţi trebuie să nu-ţi ţii făgăduiala!

Şi ridică degetul spre el, cu autoritatea unui despot.

— De fapt, *chiar* mă simt slăbită, vorbi încet Elizabeth, prăbuşindu-se între perne, cu un suspin melodramatic, ca o actriţă de provincie.

— Vezi? bombăni doamna Reid, aruncînd o privire încărcată de reproş spre Johnnie, care-abia îşi mai stăpînea rîsul. Lady Carre nu-i ca dezmăţatele alea ale tale din Edinburgh, gata să se ducă după primul bărbat care le iese în cale.

My lady are nevoie de multă blîndeţe şi căldură sufletească. Ce doriţi să mîncaţi, my lady? gînguri doamna Reid, aplecîndu-se deasupra Elizabethei, ca s-o învelească mai bine.

— Poate puţină supă, murmură Elizabeth, cu un zîmbet abia schiţat. Şi nişte tartă cu mere.

Apoi oftă cît se poate de credibil.

— Şi o bucăţică de plăcintă cu carne, ca cea care mi-aţi trimis-o pentru cină... dacă nu cer prea mult.

— Bucătarul ar sta şi toată noaptea să gătească pentru dumneavoastră, my lady, dacă asta v-ar fi voia. Doar trebuie să naşteţi un prunc voinic şi sănătos!

Într-adevăr, bucătarul rămăsese de serviciu peste noapte, gata să îndeplinească toate capriciile şi poftele Elizabethei. Mult mai tîrziu, cînd lumînările erau pe sfîrşite iar iatacul fusese învăluit de un ameţitor parfum de trandafiri, cînd pe tot patul erau înşirate farfurii cu resturile festinului de nuntă pentru cei doi miri, Johnnie se întoarse, uluit, către Elizabeth:

— Cum poţi mînca aşa de mult?

Elizabeth îi zîmbi, cu ochii la aşternutul mototolit şi la farfuriile cu resturi de mîncare:

— Şi tot nu m-am săturat. Vrei să-mi mai dai, te rog, o prăjitură cu cremă?

Johnnie mîncase cu poftă, ca de obicei: plăcintă cu carne, o sticlă de vin roşu şi o farfurie de tartă cu mere. Îşi privi zîmbind mireasa poftăcioasă, cu obrajii îmbujoraţi şi degetele lipicioase de la prăjitura cu cremă, cu părul lung şi blond despletit şi ciufulit, radioasă de fericire.

— Mie nu prea mi-e foame, minţi el. Mai vrei nişte plăcintă cu rinichi? Cred că-ţi prinde bine pentru bebeluş.

În noaptea aceea, în reşedinţa baronială de la graniţa Scoţiei exista un al doilea Eden: dormitorul somptuos, cu pat imens, cu perdele de brocart, care-i izolau pe cei doi îndrăgostiţi de tot restul lumii. Pentru Elizabeth şi Johnnie raiul pogorîse pe pămînt, pentru că după luni întregi de frămîntări şi chinuri descopereau ce e iubirea. Şi chiar dacă

sub elegantul baldachin de mătăsuri italienești nu erau chiar în Paradis, măcar știau că se află la un pas de acesta.

Timp de două zile nimeni nu dădu cu ochii de lordul Carre și soția lui, exceptînd servitorii care aduceau mîncarea și luau tăvile goale, sau cei care se îngrijeau să le umple baia, să le schimbe florile din vaze și să facă focul în șemineu. Dar chiar și aceștia îi vedeau rareori, pentru că, de regulă, cei doi tineri erau ocupați în spatele perdelelor verzi de brocart.

Își făcură apariția abia a treia zi de dimineață, cînd Elizabeth urma să probeze rochia de mireasă comandată de Johnnie doamnei Lamieur. Ceremonia oficială fusese stabilită pentru ziua următoare.

— Vai de mine! exclamă Elizabeth, stînd în picioare în mijlocul unui roi de slujitoare, ajutoarele doamnei Lamieur, în timp ce croitoreasa se chinuia să-i încheie rochia la spate.

— V-ați mai îngrășat, my lady! murmură nemulțumită modista, trăgînd zdravăn de cele două părți ale corsajului — dar fără succes.

Elizabeth prinse privirea lui Johnnie, undeva în spatele doamnei Lamieur, și pufni în rîs.

— Ia vino-ncoa, iubito! o chemă el. Hai să vedem cît ai de gînd să-i dai de furcă doamnei Lamieur.

Văzînd-o pe Elizabeth pășind spre soțul ei, legănîndu-și șoldurile ademenitor, croitoreasa înțelese că, între timp, tinerii se împăcaseră. Rămase uluită, martoră fără voie la încercarea Elizabethei de a-l seduce pe Johnnie, ca și cum ar fi fost singuri în cameră.

Păși între picioarele lordului, care stătea jos pe scaun. Se lipi de el și se aplecă să-i spună ceva la ureche, plimbîndu-și degetul pe buzele lui. Apoi îl sărută și-și îndreptă spatele.

El o reținu prizonieră între picioarele sale și mîinile îi alunecară pe șoldurile ei, tot vorbind încetișor numai pentru ea. Apoi își vîrî mîna prin despicătura rochiei, făcînd-o pe doamna Lamieur să icnească de surpriză.

În clipa următoare, amîndoi începură să rîdă de ceva ce știau numai ei, iar Elizabeth se lăsă pe genunchii lui, alene ca o curtezană, frecîndu-se de el cu mișcările unei pisici care se cere alintată. Își sprijini capul de umărul lui, iar Johnnie o înlănțui cu brațele, strîngînd-o la piept.

— Întrucît lady Carre nu va mai purta corsete — spuse el, deloc stînjenit de tulburarea asistentei, în timp ce Elizabeth îl mușca ușor de gît —, toate rochiile vor trebui ajustate. Sper că nu-ți va fi prea greu, doamnă Lamieur.

— Cîtuși de puțin, my lord! răspunse doamna Lamieur, întrebîndu-se cît de repede ar fi putut trimite după alte materiale și cum să-i poată vorbi lordului, cînd nevastă-sa începuse să-i descheie vesta.

— Am hotărît amîndoi că așa-i mai bine pentru copil, adăugă Johnnie, sărutîndu-și soția de față cu toată lumea, cu o tandrețe care i-ar fi uimit pe oricare din vechii lui prieteni. Pentru nunta de mîine va trebui să te descurci fără nici o probă, urmă el, cu o mînă pe mîna Elizabethei.

Apoi, zîmbind tuturor, adăugă:

— Și-acum, v-aș ruga să ne scuzați. Lady Carre ar dori să se odihnească.

Toată lumea înțelegea perfect despre ce fel de odihnă era vorba. Helen coborî la bucătărie, să-i dea raportul doamnei Reid despre uluitoarea comportare a stăpînilor în timpul acelei scurte ședințe de probă, și încheie, cu sufletul la gură:

— Ar fi bine să pui bucătarul la treabă. În curînd my lady va avea o foame de lup!

Doamna Reid își încreți obrazul într-un zîmbet fericit.

— Sper că my lady o să-i dea de lucru cîtva timp stăpînului, așa că probabil vom scăpa de lady Lindsay. Și asta mă umple de încîntare.

— După cum se vede treaba, cred că my lady o să-l țină de-acum numai la Goldichouse.

— Foarte bine! aprobă, satisfăcută, doamna Reid. Goldichouse e locul cel mai potrivit unde să-și crească copilașii.

Capitolul 19

În timp ce la Goldichouse domnea fericirea, Harold Godfrey era la Londra, uneltind să pună capăt căsniciei fiicei sale cu lordul de Ravensby.

— Actele pot fi întocmite aici, la Londra, îi spuse el superiorului său, ducele de Queensberry — un bărbat subțire și negricios, de vîrstă mijlocie.

Se plimbau prin St. James's Park, astfel încît discuția să nu ajungă nici la urechile nobililor din suită, nici la ale servitorilor. Era greu de spus care mai erau credincioși.

— Violul ar fi mai ușor de dovedit în fața judecătorului, zise Queensberry, deși am putea lansa și acuzația de trădare.

— E deja însărcinată, mîrîi Godfrey. Chiar dacă Ravensby se însoară cu ea, vom susține că a forțat-o să-l ia de bărbat.

— N-ar fi greu să plătim niște martori, murmură Queensberry.

— Sau măcar să-i facem să dispară pe cei supărători.

— Bineînțeles, zîmbi ducele. Acum, spune-mi cît de mare e averea lui Ravensby. Și de ce documente ai nevoie.

Bunăvoința lui Queensberry era în parte naturală și în parte jucată. Ducele se dovedea un curtean perfect. Dacă în înfățișare și conversație se arăta amabil și atent, nimic nu-i stătea în cale cînd era vorba de interesele lui. Se spunea că-i foarte lacom și cheltuitor. Dacă Johnnie ar fi fost acuzat de viol, domeniile lui ar fi fost confiscate, trecînd în posesia ducelui.

— În caz că obții o aprobare specială din partea reginei, am putea începe primele formalități. Nu contează dacă lordul asistă sau nu la proces.

— Dar dumneata ai prefera să fie prezent.

Queensberry cunoștea dușmănia neîmpăcată dintre cei doi bărbați.

— Mai are o datorie la mine. Poate chiar și o a treia, dacă mă gîndesc la prima răpire a fiicei mele. Mi-ar face plăcere să-l văd în lanțuri.

— E un tînăr impulsiv și greu de stăpînit. Deși, desigur, dumneata înțelegi cît se poate de bine motivul obrăzniciei și lipsei lui de cumpătare.

Se zvonea că Harold Godfrey fusese amestecat în uciderea tatălui lui Johnnie, contele de Graden. Cînd Johnnie Carre, în vîrstă de numai șaptesprezece ani, venise din Franța ca să preia titlul, alergase îndată la porțile castelului din Harbottle, și-l provocase la luptă pe Harold Godfrey.

Spadasin neîntrecut, Godfrey acceptase provocarea și fusese gata să-l ucidă pe tînăr. Luptaseră aproape o oră și, în cele din urmă, forța fizică își spusese cuvîntul. Harold Godfrey nu reușise să-i dea lovitura de grație, deși avea avantajul experienței. Iar cînd, în cele din urmă, Johnnie îi pironise vîrful spadei în piept, contele de Brusisson negase cu tărie orice amestec în uciderea contelui de Graden. La șaptesprezece ani, tînărul Carre credea în tot felul de principii înălțătoare și nu se putuse hotărî să omoare un om care se pretindea nevinovat, așa că-l lăsase să plece.

— Johnnie Carre e blestemul vieții mele, zise tatăl Elizabethei, cu glas de gheață. Așa cum a fost și taică-său, cîndva. Mi-ar face o nespusă plăcere să-l las fără avere.

— Cîte domenii are? întrebă încetișor Queensberry. Și cam cîte corăbii?

— Vreo douăsprezece domenii în tot ținutul Lowlands. Și paisprezece corăbii... plus încă două noi, pe care și le construiește în Olanda.

— Văd că te-ai interesat, murmură ducele. Mă întreb dacă o parte a averii ar putea rămîne fără acte.

Ridică ușor din sprîncene.

— Pentru moment...

— Ca să evităm o pierdere prea mare...

— Ca să evităm orice fel de pierderi, zîmbi ducele. Asta-mi amintește de ura violentă la adresa Scoției. Haversham din Camera Lorzilor a cerut pairilor să asculte o declarație privind amenințarea pe care o reprezintă Actul de Securitate al Scoției. Fără îndoială că ne putem sluji de resentimentul și setea lor de răzbunare în folosul nostru. Lordul de Ravensby are relații în Franța — rude și angajați de-ai lui în cîteva posturi franceze și din Țările de Jos. Sînt convins că are legături și la Curtea din Saint-Germain. Avem nevoie de una sau două scrisori, cu semnături potrivite. Crezi că poți face rost de ele?

— E posibil să-mi ia ceva timp. După ce-a pățit Simon Fraser anul trecut, puțini mai îndrăznesc să lucreze cu amatori.

— Te-aș putea pune în legătură cu cineva de pe continent. Între timp, hai să-i dăm bătaie cu acuzația de viol. E clar că ți-a luat fiica. În ce privește relația cu iacobiții, vom aduce argumente la momentul potrivit. Carre are mulți prieteni în Parlamentul scotian. Nu-s prea sigur că vom reuși să-l învinuim de trădare.

— Nici chiar prietenii lui nu-l pot apăra de acuzația de viol. Toată lumea știe că umblă după fuste.

— Ce bine că s-a *îndrăgostit* de fiica dumitale!

— Nu-i vorba de amor! mîrîi Godfrey. Pur şi simplu, individul pune mîna pe orice femeie doreşte.

— Atunci crezi că fiica dumitale va semna plîngerea?

Harold Godfrey tăcu o clipă, amintindu-şi firea independentă a Elizabethei.

— O fac cu să semneze! declară el, hotărît.

În noiembrie, Camera Lorzilor şi Camera Comunelor se întruniră la Westminster. De ambele părţi, spiritele erau încinse. Toţi voiau să ceară socoteală pentru aprobarea Actului de Securitate. Anglia considera această măsură o ameninţare şi o insultă, iar înarmarea gărzilor scoţiene devenea dovada unor intenţii ostile.

Cînd pairii se întîlniră la 20 noiembrie, neliniştea provocată de Actul de Securitate se ghicea limpede din faptul că în Camera Lorzilor se strînsese un public numeros, ca să asculte cuvîntarea lui Haversham, pe tema atitudinii alarmante a răzvrătiţilor scoţieni.

La 7 decembrie, lorzii formară un comitet însărcinat să discute cele mai potrivite măsuri menite să facă ordine în Scoţia. Comitetul hotărî că represaliile ar grăbi stabilirea succesiunii — problemă de o covîrşitoare importanţă pentru siguranţa Angliei faţă de pretendentul aflat în Franţa. Fu aprobată în unanimitate rezoluţia lordului de Halifax, ca toţi scoţienii — cu excepţia celor stabiliţi în Anglia, Irlanda şi colonii sau cei angajaţi în armată şi marină — să fie declaraţi străini, pînă la o eventuală unire a Angliei cu Scoţia sau stabilirea succesiunii. Lorzii împuterniciră Amiralitatea să echipeze crucişătoare pentru a captura toate corăbiile scoţiene care făceau comerţ cu duşmanii Angliei. În acelaşi timp, o

sfătuiră pe regină să pună garnizoanele de la graniță în stare de alertă.

Pe scurt, Parlamentul englez era pornit să înăbușe orice încercare a Scoției de a deveni independentă.

Curînd știrile ajunseră și la nord de graniță, stîrnind mînia și împotrivirea înverșunată a scoțienilor față de tirania engleză.

Între timp, frații Graham din Redesdale — care nu cunoșteau nici fierberea de la Westminster, nici uneltirile lui Harold Godfrey — își făcuseră și ei un plan, cu gînd să pună mîna pe moștenirea Elizabethei. Imediat după întoarcerea de la Hexham chemaseră judecătorii și începuseră demersurile legale, pentru a o acuza pe Elizabeth că-l ucisese pe tatăl lor prin vrăjitorie. Desigur, martorii trebuiau învățați ce urmau să spună, iar plîngerea avea să fie înmînată magistratului local, care urma să cerceteze acuzata și toate actele trimise, în eventualitatea că plîngerea va ajunge în fața unui tribunal. Înscenarea era perfect pusă la punct, martorii plătiți cum se cuvine și toată lumea își cunoștea rolurile.

În primele zile de după nuntă, tinerii căsătoriți își împărțiră timpul între Three Kings și Ravensby, ocupîndu-se de casa aflată în construcție și... de ei înșiși, descoperind o nouă profunzime în sentimentul care-i lega. Mesagerii îl țineau pe Johnnie la curent cu ce se întîmpla la Westminster, dar oricum, tînărul nu se aștepta ca Parlamentul să se arate îngăduitor față de Scoția.

Într-o după-amiază, pe la sfîrșitul lui octombrie, în timp ce se întorceau de la plimbare, Johnnie și Elizabeth văzură o

caleașcă trasă la intrare. Își petrecuseră dimineața împreună cu Munro, asistînd la curățarea noului lac, rezultat din legarea mai multor eleștee. Ziua era caldă și însorită, iar frunzele parcului sclipeau în lumina aurie.

— Avem un oaspete, zise Elizabeth. Știi cumva a cui e caleașca?

— Nu, minți Johnnie, deși o recunoscuse din prima clipă. Dar îmi închipui că vecinii s-au gîndit că a trecut destulă vreme de la nuntă, ca să-și înceapă vizitele.

În holul de la intrare răsuflă ușurat cînd Dankeil Willie îl înștiință că lady Lothian era însoțită de bărbatul ei. Zări unditele lui, proptite de perete.

— Vă așteaptă în salonul Jupiter, my lord! zise Willie, cu mare ceremonie.

— Cine-a venit? întrebă Elizabeth.

Observase privirea rapidă aruncată de Willie stăpînului său și era curioasă să afle răspunsul.

— Culross și Janet! răspunse Johnnie.

Pe chipul său nu se clintise nici un mușchi.

— Ca să pescuiască?

Remarcase și ea superbele undițe, deși nu și-o putea închipui pe îmbufnata Janet Lindsay suflecîndu-și poalele ca să intre în rîu pînă la genunchi.

— Și ca să te vadă pe tine, spuse Johnnie, cu glas neutru și lipsit de inflexiune, pornind spre aripa de miazăzi a castelului, cu Elizabeth de mînă.

În prima clipă, ea vru să se împotrivească, amintindu-și de ultima întrevedere cu contesa. Apoi întrebă, cu o vagă urmă de ironie în glas:

— Cît de politicoasă trebuie să mă arăt față de...

— Pe-atunci nu eram căsătorit!

— Dar ea era! nu se lăsă Elizabeth. Cum te împaci cu soțul ei?

— Sîntem vechi prieteni.

— Îmi închipui, din moment ce el acceptă cu atîta seninătate să-i pui coarne.

— N-a luat-o din dragoste.

— Nici ea pe el, după cum se pare.

— Știi bine că așa se obișnuiește în lumea noastră.

— Rămîn la noi mai multă vreme?

— Sper că nu! oftă el.

Încetini pasul și se opri în fața portretului bunicii lui, pictat de Van Dyck.

— Îmi pare rău, iubito! șopti el, privind-o tulburat. De-aș putea s-o țin departe, fii sigur c-aș face-o. Dar întotdeauna cei din Roxburgh ne-au vizitat destul de des — la fel și contele și contesa de Lothian.

Elizabeth surîse, înțelegîndu-i stînjeneala, dar mulțumită că-i ceruse scuze.

— Nu te teme, n-am să mă iau de păr cu ea! Și nici n-am să-i zgîrii cu unghiile obrazul ăla pictat. Atîta vreme cît cu te am și ea nu — adăugă, ridicînd ușor din sprîncene — dispoziția mea e excelentă.

El se liniști și începu să rîdă.

— Totuși, să stai lîngă mine. E mai bine pentru siguranța ta. Nu-ți garantez că și *ea* va fi la fel de binevoitoare.

— Vorbești serios?

— E imprevizibilă, răspunse Johnnie, cu chipul lipsit de expresie.

Pe Elizabeth o întristă faptul că soțul ei o cunoștea atît de intim pe contesă, așa că nu se putu stăpîni să nu adauge, înciudată:

— Probabil mai puțin ca Hotchane.

— Nu uita că eu n-am fost căsătorit cu ea.

— Nici eu cu tine, la început! Să nu-mi spui că te-a silit cineva s-o primești în patul tău.

Johnnie tăcu, nestiind ce să răspundă. Forța nu făcea parte din stilul lui de distracție amoroasă. Răsuflă adînc, apoi zise:

— Poate totuși vor pleca înainte de cină.

Bineînțeles că se întîmplă exact contrariul — precum prevăzuse și Elizabeth. Știa că nici o Janet Lindsay din lume n-ar fi acceptat cu bunăvoință o înfrîngere, așa cum n-ar fi îndrăznit să apară în lume fără a-și picta buzele și obrazul.

După-amiaza trecu fără incidente. Elizabeth îi însoți pe bărbați la pescuit, în timp ce Janet rămăsese acasă, ca să-și ferească de razele soarelui pielea delicată. Cei trei plecară, luînd cu ei un coș cu mîncare, și coborîră panta către rîul Tweed, de unde cît vedeai cu ochii se întindea domeniul Ravensby. Bărbații începură să umble de colo-colo pe mal, azvîrlindu-și undițele, iar Elizabeth se așeză pe iarbă, ca să deseneze minunatul peisaj.

Chiar și cina începu fără incidente. Elizabeth se gîndi că era cazul să se felicite pentru cît de bine făcea față unei situații atît de neplăcute.

La felul întîi, discuția se învîrti în jurul unor subiecte obișnuite: recolta, starea economiei, acum cînd după ani de foamete urmaseră două toamne bogate, și, desigur, problemele discutate de Parlamentul de la Westminster.

Tocmai cînd credea că seara va decurge frumos și liniștit, remarca năucitoare a Janetei o lovi în moalele capului:

— Ce groaznic trebuie să te simți acum că ai rămas însărcinată! zise contesa, privind-o pe deasupra paharului cu vin. Curînd ai să fii grasă și n-ai să mai poți face nici o mișcare. Și cred că deja renunți la multe plăceri...

Elizabeth puse furculița pe masă, gîndindu-se că, pînă atunci, seara trecuse fără probleme. Apoi, silindu-se să nu se arate jignită, zîmbi împăciuitor:

— De fapt, niciodată nu m-am simțit mai bine și mai în putere.

— N-am știut că-ți plăceau copiii! se întoarse Janet către Johnnie.

Vorbise pe un ton cald și intim, care-o scotea din sărite pe Elizabeth.

Johnnie își puse mîna pe mîna soției sale.

— Amîndoi așteptăm cu nerăbdare acest bebeluș, spuse el.

Înălță capul, învăluind-o pe Elizabeth cu una din privirile arzătoare despre care doamna Lamieur nu contenea să povestească în Kelso de două săptămîni încoace.

— Iar eu îmi doresc de mult să am un copil, adăugă Elizabeth, răspunzînd cu un surîs expresiei răutăcioase de pe chipul Janetei.

— Dar acesta se va naște înainte de soroc! i-o întoarse contesa, cu nevinovăție.

— Destul, Janet! îi tăie vorba Culross. Ai băut cam mult.

O clipă, contesa păru că se gîndește ce replică să-i dea soțului ei. Își încruntă sprîncenele și-și strînse buzele într-o linie subțire. Dar contele Lothian — căruia anii nu-i stîrbiseră cu nimic înfățișarea distinsă — vorbise pe un ton hotărît, ce nu admitea nici un fel de comentarii.

Soția lui se lăsă pe spate în jilț și-și ridică paharul către el, cu prefăcut respect.

Din acel moment nu mai scoase nici un cuvînt, continuînd însă să bea pahar după pahar, astfel încît Johnnie se aștepta la noi surprize înainte de închiderea serii. La băutură, Janet Lindsay devenea periculoasă, ca un butoi cu praf de pușcă.

După cină rămaseră cîteva minute în salon, apoi Johnnie își ceru scuze pentru el și pentru Elizabeth, spunînd că, dată fiind starea ei, amîndoi erau nevoiți să se retragă mai devreme.

Soții Lindsay urmau să rămînă peste noapte, așa cum se obișnuia deseori între vecini, întrucît între casele lor erau distanțe considerabile, iar drumurile cu hîrtoape făceau imposibilă călătoria după lăsarea serii. Cum se mai întîmplase să fie găzduiți la Goldiehouse, servitorii aveau să-i conducă în iatacul lor.

— Sper că nu va fi nevoie să primim în vizită prea multe din fostele tale amante, glumi Elizabeth, cînd ajunseră amîndoi în dormitor. După al *zecelea* pahar de vin, cred că toate ar deveni la fel de înbufnate.

Era o replică provocatoare și Johnnie își mușcă buzele, în căutarea unui răspuns inofensiv. Din nefericire, în împrejurimi mai existau vreo cîteva femei care făceau parte din această categorie și care, mai mult ca sigur, îi vor vizita curînd, împreună cu soții.

— Îmi pare rău, spuse el în cele din urmă. Mă simt al dracului de stînjenit.

— Cum pot să le înfrunt, în halul în care sînt? izbucni Elizabeth, dînd glas mîniei pe care și-o reținuse toată seara. Afurisita asta are dreptate. Curînd am să fiu grasă și greoaie, și va trebui să înghit toate aluziile femeiuștilor din Roxburgh la cît de intime au fost cîndva cu tine.

Stătea în picioare în fața oglinzii uriașe din dormitor, strîmbînd din nas la propria-i imagine. Lăsînd deoparte cătifeaua roșcată și dantela de culoarea fildesului, talia începuse să i se îngroașe, iar sînii din ce în ce mai grei adăugau noi rotunjimi formelor ei-și-așa prea pline.

Johnnie se apropie pe la spate și-i murmură la ureche:

— Ești de o mie de ori mai frumoasă ca oricare dintre ele. Nici nu știi cît te iubesc. Și-mi placi grozav așa, însărcinată.

— Spui asta doar ca să mă liniștești.

Știa că vorbise ca un copil supărat. Dar după ce ore întregi privise frumusețea fără cusur și trupul zvelt al Janetei Lindsay, simțea cum o cuprind năbădăile.

— Şi mai e şi-o tîrfă nerușinată! își vărsă focul Elizabeth.

Johnnie se gîndi că tocmai asta îl și atrăsese la contesă — deși totul rămăsese de domeniul trecutului.

— Voi avea grijă să plece mîine dimineață, murmură el, punîndu-i ușor mîna pe brat, sătul de-atîtea politeturi la care-l silise această vizită nedorită.

Elizabeth se răsuci fulgerător spre el.

— Nu cred că ea *vrea* să plece.

Johnnie învățase de mult cum să răspundă unei femei artăgoase.

— De ce să nu vorbesc în seara asta cu Culross? propuse el cu blîndețe. Ca să fiu sigur.

— Adică s-o vezi din nou!

— Nu, Doamne Dumnezeule, sigur că nu! Mai bine n-ar mai fi venit!

Aruncă o privire spre acele ceasornicului.

— La ora asta, cred că bătrînul Culross joacă biliard cu ceilalți bărbați.

— Și ce face contesa — sau ce face *de regulă* cînd soțul ei joacă biliard? întrebă pornită Elizabeth. Te-așteaptă în dormitorul ei?

Johnnie trebuia să admită cu tristețe că intuiția soției sale fusese remarcabilă. Dintr-o dată, se simți nespus de vinovat față de un om care nu-i pusese niciodată cinstea la îndoială.

— Uite, trimite-o pe Helen să mă însoțească... sau să mă păzească. Îți jur că nu vreau decît să vorbesc cu Culross. El va înțelege.

— Ce va înțelege? Că nevastă-sa e geloasă?

— Nu, că pe viitor vreau să mă viziteze doar în prezența altor oaspeți.

— Sau mai bine deloc! declară Elizabeth, neînduplecată.

— Nu-i pot face asta lui Culross, spuse el încet, dar ferm. A fost prietenul tatălui meu.

— Atunci să divorțeze de nevastă-sa!

Resentimentele se dovedeau mai tari decît logica.

— N-ar fi exclus! spuse el, alegîndu-şi cu grijă cuvintele.

— Dar nu toţi bărbaţii ale căror neveste s-au culcat cu tine pot să divorţeze!

„Şi nici nu s-ar grăbi s-o facă", îşi zise Johnnie.

Bărbaţii erau privilegiaţi. Johnnie n-ar fi fost singurul care să se fi culcat cu femei măritate.

— Pe-atunci încă nu te cunoscuse, spuse el cu sinceritate. Dar acum îţi garantez că situaţia nu se va mai repeta. Vrei să meargă Helen cu mine?

— Da... Nu! Da... Fir-ar să fie! Sînt o nevastă geloasă.

— Atunci cheam-o pe Helen.

Johnnie înţelegea bine ce înseamnă gelozia. El unul era gelos şi pe răposatul soţ al Elizabethei.

Aşa cum se aşteptase, îl găsi pe Culross în sala de biliard, jucînd cu Adam şi Kinmont. Munro plecase la Edinburgh în aceeaşi după-amiază, în căutarea unui inginer care să lege lacul de rîu. Iar Janet rămăsese în camera ei. Nu-i plăcea să asiste la jocul bărbaţilor.

Johnnie şi Culross luară loc în două jilţuri trase în faţa focului, fiecare ţinînd în mînă un pahar de coniac, recent adus din La Rochelle. Helen rămăsese la o distanţă respectuoasă, nu prea sigură că va reuşi să-l supravegheze pe neîmblînzitul ei stăpîn. Dar aşa sunase porunca Elizabethei, iar camerista nu-şi lua ochii de la lord. Cei doi bărbaţi vorbiră cîtva timp despre calitatea coniacului şi despre soiurile de vin preferate. Apoi Culross spuse încet:

— Janet e capriciul meu de om bătrîn.

— Înţeleg, răspunse Johnnie. Şi eu aş proceda la fel.

„Nici gînd!" îşi zise în sinea lui. „Niciodată!"

El n-ar avea puterea să-şi vadă nevasta cochetînd cu alţi bărbaţi.

— Elizabeth e mult mai susceptibilă acum, de cînd cu sarcina, explică lordul. Vezi bine că astă-seară am o guvernantă.

— Observ că-i faci pe plac soţiei tale! remarcă Lindsay, ridicînd o sprînceană. Probabil o iubeşti, asta se vede de la o poştă — chiar dacă pînă la Roxburgh n-au ajuns prea multe poveşti despre modul tău ciudat de a-i face curte. Ştiu bine cum se poartă femeile gravide, adăugă el. Şi Janetta mea a fost cumplit de dificilă timp de nouă luni.

Zîmbi, amintindu-şi de prima lui soţie, care murise, după ce-i făcuse şase copii — acum toţi mari, avînd şi ei copii, la rîndul lor.

— Nu vreau ca Elizabeth să sufere, zise Johnnie, răsucind între degete paharul cu coniac.

— Ţi-ai închipuit vreodată, băiete, că tocmai tu, care gustai din plin toate plăcerile vieţii, vei ajunge să te îndrăgosteşti? întrebă contele de Lothian, atintindu-şi privirea limpede asupra lui Johnnie.

Tînărul lord se îmbujoră, auzindu-i remarca ce dovedea un ascuţit simţ de observaţie.

— Pe vremea aceea nu ştiam că există şi iubire adevărată... Sau poate nu-mi păsa...

— Pînă cînd ţi-a vindecat pornirea către viciu...

— Da, încuviinţă Johnnie, zîmbind uşor.

Privi o clipă la paharul pe care-l ţinea în mînă, apoi la Culross.

— Ciudat, adăugă el. Totuşi, nu regret nimic.

— Mîine dimineaţă am s-o iau pe Janet acasă. Spune-i soţiei tale să doarmă fără grijă, zise încetişor contele.

— Îţi mulţumesc. Te rog s-o ierţi pe Elizabeth dacă nu va veni să vă conducă. De obicei doarme pînă mai tîrziu.

— Desigur. N-are rost să se trezească prea devreme din pricina noastră, răspunse politicos contele la minciuna sfruntată pe care tocmai o auzise. Uneori Janet e foarte dificilă, urmă el. Nu suportă să fie respinsă şi nici nu înţelege ce înseamnă să iubeşti. N-o să se împiedice de faptul că te-ai însurat.

— Îţi mulţumesc că m-ai avertizat, spuse Johnnie.

Era pentru prima şi ultima oară cînd recunoşteau deschis că împărţeau favorurile aceleiaşi femei.

În timp ce bărbaţii îşi mai turnaseră un pahar de coniac, în uşa Elizabethei răsunară cîteva ciocănituri discrete. Lady Carre se duse să deschidă şi se trezi faţă în faţă cu Janet Lindsay.

— Vreau să vorbesc cu Johnnie, spuse contesa de Lothian, fără nici o altă introducere.

Rămăsese în prag, cu un pahar de vin în mînă, cu trupul superb, învesmîntat în saten alb, pus în evidenţă de ghirlandele sculptate în lemnul uşii.

— Nu-i aici, răspunse Elizabeth, şocată, reuşind cu greu să-şi ascundă tremurul din glas.

— Unde-i acum?

— Nu-i *aici*, repetă Elizabeth, gata să închidă uşa.

— Minţi! se răsti Janet, strecurîndu-se înăuntru.

Străbătu cu paşi mari dormitorul, îndreptîndu-se spre cabinetul de toaletă, cu siguranţa unui obişnuit al casei. Aruncă o privire înăuntru, apoi se duse pînă în uşa camerei alăturate, rotindu-şi ochii peste tot. Se răsuci pe călcîie şi întrebă, insinuant:

— I se întîmplă des să te lase singură noaptea?

— Asta nu-i treaba dumitale.

Elizabeth nu se urnise din uşă. Abia îşi mai stăpînea furia, văzînd-o pe fosta amantă a lui Johnnie în dormitorul *ei* de femeie măritată.

— N-o să-ți fie niciodată credincios! rîse disprețuitoare Janet.

— Bănuiesc că nu ți-a fost nici dumitale! i-o întoarse Elizabeth, cu satisfacție răutăcioasă.

— Nu-ți fă iluzii, iubito. Oricum o să te înșele.

— Fidelitatea soțului meu nu mă privește decît pe mine.

Janet Lindsay pufni într-un rîs triumfător.

— Fidelitatea lui Johnnie Carre. Sună frumos... Parcă ai spune „mila Angliei"... sau „copiii Papei"... Scumpete, îți mai dau o lună. Încă nu ți-ai pierdut de tot silueta. Știi bine că niciodată n-a dorit copii.

— Poate nu pe-ai dumitale, o repezi Elizabeth, deși i se strînse inima văzînd cu cîtă siguranță îi vorbise contesa.

— De acord. Ia spune, ți-l poți închipui ținînd în brațe un plod care urlă și dă din picioare? N-a pus în viața lui mîna pe un copil.

— De unde știi?

Dar de îndată ce scăpă cuvintele, îi veni să-și muște limba.

— Pentru că-l cunosc, fetito, încă dinainte de-a fi lord. Eu știu ce-i poate pielea, dar tu nu.

— Atunci păcat că nu te-a luat pe tine de nevastă.

Brusc, expresia Janetei Lindsay se schimbă și o violență nestăpînită luă locul disprețului. Obrazul i se înroșise, schimonosit de furie.

— Cățea spălăcită! șuieră ea. În mai puțin de două săptămîni se va întoarce în genunchi la mine.

— Ți-ai pierdut mințile, Janet? se auzi glasul lui Johnnie, vorbind cu răceală din întunericul coridorului.

Amîndouă femeile întoarseră capul spre ușă. Johnnie se oprise în prag. Lumina din încăpere făcea să-i strălucească haina de catifea roșcată. Surîdea ușor, dar fără urmă de căldură.

— Am vorbit cu Culross despre tine, zise el pe ton șuierător. E un om foarte înțelegător. Cîndva a avut și el o soție pe care a iubit-o.

Brusc, glasul îi deveni tăios ca o lamă de oțel.

— Acum ieși afară!

Fără să mai aștepte vreun răspuns, se îndreptă spre Elizabeth, oprindu-se la cîțiva pași de ea.

— Te rog din nou să mă ierți, murmură el.

Se temea s-o atingă, neștiind care-i va fi reacția.

— Să te ia dracu! strigă contesa de Lothian, aruncînd în el cu paharul de vin. Ce știi tu despre dragoste?!...

Cu o mișcare fulgerătoare, Johnnie o trase pe Elizabeth deoparte, ferindu-și și el capul de proiectilul azvîrlit de furioasa Janet.

Băuse prea mult ca să mai fie docilă — și-așa blîndețea nu-i stătea în fire. Johnnie o înșfăcă de amîndouă mîinile, imobilizînd-o.

— Să nu crezi că mă poți da pe mine afară, blestematule!

Începu să se zbată și să se împotrivească, dar Johnnie o împinse afară din cameră si, închizînd ușa, răsuci cheia în broască.

— Acum e rîndul tău! oftă el, sprijinindu-se cu spatele de ușă. Tipă, zgîrie-mă — așa cum ar face orice nevastă după o vizită ca asta. Nu am nici o scuză pentru purtarea Janetei. Dar nu va fi nevoie să mai dai ochii cu ea. Mă pot vedea cu Culross și în altă parte.

— Nici gînd! i-o trînti Elizabeth.

El ridică uluit din sprîncene.

— Din cîte-o cunosc, va fi și ea acolo. Să știi că sînt al dracului de posesivă. Contele poate veni aici oricînd, dar singur.

El o privi cu un aer circumspect.

— Ești cumva paznicul meu?

— Te cred că sînt! Poate-ar trebui să-ți previi celelalte amante din împrejurimi că pot veni aici doar pe riscul lor.

El începu să rîdă.

— Va să zică, mă priponești din scurt!

— Te strîng de gît!

Johnnie surîdea amuzat.

— Sună al naibii de indecent. Nu vrei să încercăm figura în chiar astă seară?

Elizabeth pufni în rîs şi ea.

— Să nu-ţi închipui că mă duci cu zăhărelul. Nu glumesc. Eşti al meu, Johnnie Carre, şi n-am de gînd să te împart cu nimeni alta.

— Minunat! şopti el, plecînd de lîngă uşă şi apropiindu-se de ea. Abia aştept să văd cum îţi respecţi cuvîntul, fiindcă te obligă la o oarecare... intimitate.

Rămase la un pas de ea, înalt, frumos, cu chipul bronzat încadrat de părul negru ca tăciunele.

— Te iubesc pe zi ce trece tot mai mult, spuse el, renunţînd la ironie şi privind-o cu ochi limpezi şi sinceri. Îmi pare rău de toţi anii irosiţi din viaţa mea, pînă să te întîlnesc. Chiar vreau să fii posesivă cu mine.

— Ştiu, răspunse ea cu simplitate, liniştindu-se ca prin farmec şi dînd uitării toate Janetele Lindsay din trecutul soţului ei — aşa cum şi meritau.

După ani întregi cînd fusese lipsită de dragoste, acum înţelegea ce înseamnă minunea unui sentiment curat.

— Eşti sigură?

— Foarte sigură.

— Poate că... zîmbi el, aplecîndu-se şi atingîndu-i uşor buzele cu ale sale. Poate vei lansa o nouă modă... Fidelitatea...

La sfîrşitul lui noiembrie, navigaţia pe Marea Nordului se redusese la minimum, iar corăbiile cu mărfuri se făceau tot mai rare, din cauza furtunilor prevestitoare de iarnă. Johnnie şi Elizabeth hotărîră să sărbătorească Crăciunul la

Goldichouse, avîndu-l ca oaspete pe Robbie, de-abia întors de la Rotterdam. Toată lumea petrecea cu mare fast, deşi biserica avertiza împotriva sărbătorilor păgîne şi papistaşe. Clanul Carre serbase întotdeauna Crăciunul, încă dinainte de apariţia mănăstirilor.

Johnnie hotărîse să-i ofere tinerei sale soţii cîte o piatră preţioasă în fiecare din cele douăsprezece nopţi, deşi încă din a treia seară Elizabeth începu să protesteze, spunîndu-i c-o răsfaţă.

— E prea mult, dragul meu! murmură ea, ridicînd capacul cutiei în care se afla o pereche de cercei cu perle enorme.

În dormitorul lor era linişte, deşi zarva meseniilor răzbătea din cînd în cînd pînă la ei. Încăperea mirosea a brad. Elizabeth zîmbi spre Johnnie, care stătea culcat alături.

— Te-au costat o avere...

— Sînt perle scoţiene, spuse el. Îmi închipui că pot să-i cumpăr bijuterii soţiei mele dacă aşa dorese.

Surîse angelic.

— Te rog să ţi-i pui. Vreau să văd cum îţi stă goală, cu cerceii din perle.

— Libertinule! şopti ea.

— Ştiu, răspunse el, ridicînd o clipă din sprîncene. Nu-i grozav că ne împăcăm aşa de bine?

— Pentru că tu-mi faci toate chefurile! rîse ea.

— Bănuiesc că-i vorba de datoria mea de soţ! replică el, privind-o cu tandreţe.

— Îţi cer cumva prea mult?

El izbucni în rîs.

— Nu te teme, iubito! Cred că pot face faţă!

Într-o după amiază rece şi geroasă, cînd Elizabeth rămăsese la Goldichouse să tragă un pui de somn, Johnnie se duse la Kelso, la cursele de cai, unde participau şi doi din armăsarii lui.

Elizabeth se trezi pe la apusul soarelui și se sprijini în perne, privind pe fereastră cum asfințea soarele de iarnă. Îi era dor de Johnnie. De cînd se căsătoriseră, lipsise rareori de acasă.

Lady Carre se cuibări mai bine între perne, dorindu-și deja soțul lîngă ea — sau mai curînd înlăuntrul ei, cum își spunea, nostalgică și visătoare. Trupul, nervii și toate simțurile erau în permanentă așteptare și se întreba dacă și alte femei gravide ajungeau să se gîndească doar la dragostea fizică. Nu îndrăznea să întrebe pe nimeni — cu siguranță, nu pe Helen și nici pe doamna Reid. Iar Johnnie părea încîntat de apetitul ei sexual.

Se întinse alene, simțind atingerea lenjeriei calde pe pielea goală. Aruncînd o privire spre ceasul de pe consola semineului, văzu că acele arătau patru și jumătate. Era aproape întuneric. Cursele se vor sfîrși curînd. Nu-și putea stăpîni nerăbdarea.

Rămase în pat încă vreo cinci minute, privind cum minutarul înainta încet pe cadranul pictat și filigranat cu aur. S-o sune pe Helen, ca să aprindă luminările? Să ceară ceva de mîncare? Să-i spună s-o ajute să se îmbrace? Oare Johnnie făcuse ceva planuri pentru seara aceea? Aveau cumva invitați? În agitația sărbătorilor Crăciunului, pur și simplu nu-și mai amintea. Nu-i era nici foame, nici sete și nici nu simțea nevoia de compania cameristei. Era agitată, frămîntată și neliniștită.

Îl dorea pe Johnnie.

Deodată, zîmbi de una singură. Îi venise o idee cum să-și petreacă timpul pînă la întoarcerea lui, făcîndu-i o surpriză — care s-o mulțumească și pe ea.

Zvîrli deoparte cuverturile și sări jos din pat. Aprinse singură cîteva lumînări, ca să n-o mai cheme pe Helen, și mai puse cîțiva cărbuni pe foc, să păstreze căldura din cameră.

Pentru mai tîrziu.

Apoi adună toate giuvaerurile pe care i le dăruise Johnnie în ultimele zile și se duse în cabinetul de toaletă.

Cu ajutorul unei lumînări de spermanțet aprinse sfeșnicele aflate de-o parte și de alta a oglinzii venețiene, apoi începu să se studieze, surîzînd propriei imagini. Obrazul îi era încă îmbujorat de somn, iar părul ciufulit ar fi avut nevoie de o perie.

„Mai tîrziu", își spuse Elizabeth, îndreptîndu-se spre măsuța de toaletă, unde se afla un sfeșnic cu cinci lumînări, care sporeau lumina încăperii, ca și cele aprinse de-o parte și de alta a ușii.

Lăsă ușa întredeschisă, ca să audă din timp venirea lui Johnnie, apoi azvîrli lumînarea de spermanțet în soba verde de porțelan și începu să-și pună ideea în aplicare. Înclină oglinda astfel încît să se poată vedea de la măsuța de toaletă, apoi începu să scormonească prin mormanul de bijuterii, în căutarea cerceilor cu perle.

Cum cerceii nu se vedeau de sub părul despletit pe umeri, se hotărî să-și ridice în creștet buclele aurii, prinzîndu-le cu agrafele de jad dăruite de Johnnie cu o seară în urmă. Prețioasele podoabe, ce aparținuseră cîndva unei prințese din dinastia T'ang, erau minunat șlefuite și sculptate cu complicate motive florale.

„Așa!" își zise ea, mulțumită.

Acum cerceii scoțieni se vedeau perfect, ca niște lacrimi uriașe, agățate de două rozete de diamant. Își întoarse capul într-o parte și-n alta, ca să-i admire cum se mișcau, sclipind în lumina lumînărilor.

Apoi își prinse la gît un medalion de aur — primul dar de Crăciun al lui Johnnie — pe o parte încrustat în diamante, pe cealaltă împodobit cu o inimă deasupra căreia se vedea o coronită. La dreapta și la stînga erau gravate literele *J* și *E*, iar pe margine inscripția *Fidel Iusq A La Mort*[1]. Mîngîie o clipă literele, mișcată de jurămîntul lui, apoi lăsă medalionul să-i alunece între sînii goi.

---

1 *Fidel Iusq A La Mort* (fr.veche) — „Credincios pînă la moarte" (n.t.)

Își puse două inele: unul de aur cu diamant, iar celălalt un rubin siamez, de o culoare atît de intensă, încît în țara unde fusese lucrat numai regelui îi era îngăduit să-l poarte — așa-i spusese Johnnie.

Apoi alese din grămada de bijuterii o cingătoare din ambră de Baltica și-și frecă de piele mărgelele magnetice, simțind pe trup scîntei de energie. Se întrebă ce femei mai purtaseră această neasemuită podoabă. Catarama aurie cu turcoaze avea un model egiptean, cu un motiv delicat, reprezentînd un palmier stilizat.

După ce admiră cingătoarea translucidă, și-o potrivi pe șolduri, apoi își prinse cîte o brățară la fiecare încheietură: una de aur, cealaltă cu safire de un albastru violet. La gleznă își puse o a treia, din zale de aur, prinse cu o încuietoare în formă de inimă. Cînd își mișca piciorul, lanțul scînteia în oglindă, făcînd glezna să pară și mai subțire. Gîndindu-se la înțelesul ascuns al acestui simbol, simți înlăuntrul ei arsura unei limbi de foc.

Apoi scoase din grămada strălucitoare șiragul de perle dăruit de Johnnie în a opta zi de Crăciun. Îl potrivi la gît, apoi altul, și altul — toate cu minunate perle din mările Sudului, pînă ce pieptul i se acoperi de o cascadă de perle. Cum unul dintre coliere era cu mult mai lung, îl puse în două, petrecîndu-l pe sub sîni, astfel încît să-i susțină, cu sfîrcurile ridicate obraznic în sus.

La cea mai mică mișcare, giuvaerurile care-i împodobeau trupul zornăiau și sclipeau în lumina lumînărilor.

„Ce minunat dar de Crăciun!" se gîndi ea, privindu-și în oglindă sfîrcurile trandafirii ale sînilor și cingătoarea de ambră care-i înlănțuia mijlocul ca o podoabă mistică.

Iar jurămîntul de credință al lui Johnnie era îngropat în scobitura adîncă a sînilor, în timp ce în jurul gleznei strălucea un lanț de aur.

Simți cum văpaia crește încet-încet în trupul ei, ca o neliniște turnată în sîngele-i fierbinte. În clipa în care se

întoarse să privească ceasul, auzi deschizîndu-se ușa dormitorului.

Elizabeth se ivi în pragul cabinetului de toaletă.

— Crăciun fericit, my lord!

Johnnie ridică ochii și rămase mut de uimire, cu mîna încremenită pe mănușa de piele neagră, pe jumătate scoasă.

Își plimbă privirea peste trupul pîrguit al soției, minunat în goliciunea lui, și chipul i se destinse într-un zîmbet, în timp ce ochii îi străluceau admirativ.

— De-aș fi știut ce mă așteaptă în după-amiaza aceasta, iubito, caii mei ar fi alergat și fără mine.

— Te-ai întors la timp, murmură ea. N-ai pierdut nimic.

Îl privea lasciv și senzual, ca și Cleopatra.

El zîmbi larg și-și scoase mănușile.

— Ce noroc pe mine! Va să zică, m-ai așteptat.

— M-ai răsfățat, spuse Elizabeth, apropiindu-se de el, cu sfîrcurile sînilor la fel de rotunde și tari ca perlele din urechi. N-am nevoie de substitute, eu te vreau pe tine.

El începu să-și descheie în grabă haina.

— Sînt la porunca ta! îi zise, dezbrăcîndu-și haina și aruncînd-o cît-colo. Numai o clipă, să-mi încălzesc mîinile, ca să nu te fac să tremuri.

— Atinge-mă cu degetele reci! îl rugă în șoaptă.

Cuvintele abia auzite îi deșteptară o dorință pătimașă. O așteptă să ajungă lîngă el, înfiorat de senzualitatea ei provocatoare și de sexul lui care creștea și se întărea. Văzu ochii Elizabethei înălțați spre el, tulburați de dorință. Se aplecă spre ea și-o strînse în brațe, strecurîndu-și mîna stîngă printre coapsele ei fierbinți, în timp ce cu dreapta o cuprinse pe la spate, oprindu-și degetele pe sexul ei, pregătit să-l primească.

Ea icni scurt, luată prin surprindere. Degetele lui înghețate îi îndurerau trupul, dar în același timp i-l umpleau de o dulce înfiorare. Sfîrcurile sînilor i se întăriră, de parcă le-ar fi atins cu o bucată de gheață. Apoi în pînteceele ei explodă o dorință

sălbatică, invadîndu-i toată ființa și lăsînd-o fără suflare. Își sprijini fruntea de umărul lui, amețită de o senzație copleșitoare. Scoase un geamăt surd cînd degetele lui reci începură s-o deschidă, căutînd o poartă, apoi găsind-o, pătrunseră în miezul ei cald.

Tipătul ei de plăcere îl înfioră pînă în străfundul sufletului. Îi simțea greutatea în palmele lui făcute căuș, pentru că n-o mai țineau picioarele. O ridică ușor, apoi își împinse degetul și mai adînc în sexul ei palpitînd de dorință.

Elizabeth era acum conștientă de propriile-i zvîcniri, în timp ce carnea ei ceda, lăsîndu-se pătrunsă de degetul lui Johnnie și o senzație de plăcere pînă la delir îi invada simțurile.

— Strînge-mă în brațe! murmură el, săltînd-o de la pămînt.

Ea se supuse, agățîndu-se de gîtul lui.

Johnnie o duse pînă la jiltul cel mai apropiat, unde o sprijini de spătar, sărutîndu-i buzele dulci, în vreme ce-și retrăgea încetișor degetele.

Apoi îi ridică bărbia, privindu-i ochii încețoșați de plăcere.

— E cel mai frumos dar de Crăciun pe care l-am primit vreodată.

Nările ei prinseră propriu-i miros, de pe degetele lui Johnnie. O cuprinse o tulburare profundă.

— Sărută-mă din nou... șopti Elizabeth, înălțîndu-și fața către el și tînjind să se afle iar în puterea lui.

El îi atinse buzele, ușor și fără grabă. Întotdeauna își stăpînea nerăbdarea, știind bine ce efect avea această amînare.

— Acum... murmură el, sărutîndu-i obrajii îmbujorați, n-ai vrea și tu să-ți primești darul pentru a unsprezecea zi de Crăciun?

— Da, dacă tu ești acela! răspunse ea, plimbîndu-și degetele prin părul lui mătăsos.

El rîse, răsuflînd fierbinte peste pielea ei.

— Ce uşor te pot mulţumi!

— Pentru că ştii cum!

El se ridică, ţinînd-o de mînă şi admirîndu-i cu un aer poznaş trupul împodobit de giuvaeruri.

— De cînd eşti însărcinată, draga mea, nu mi-a fost greu să-ţi fac pe plac. Iată darul meu!

Surîse, pentru că mîna Elizabethei îi conducea degetele înăuntrul ei.

— Mai am o podoabă pentru tine.

— Ca să strălucesc şi mai mult... gîfîi ea, răscolită de atingerea lui tulburătoare.

El tăcu o clipă.

— Da, şi pentru asta.

— Cît eşti de puternic... şopti Elizabeth, mişcîndu-se astfel încît să-l simtă cît mai mult în adîncurile ei.

— Pari nerăbdătoare! rîse el, privind-o cu ochi jucăuşi.

— Şi-atunci? i-o întoarse ea, cu un uşor aer de comandă.

— Atunci aşteaptă, mă întorc îndată!

Îşi eliberă degetele, ridicîndu-se de pe scaun.

Se duse la un dulap minunat sculptat şi trase unul din sertarele de jos. Era îmbrăcat simplu, ca un nobil de ţară, într-o haină brumărie, cu cizme şi pantaloni negri, cu părul fluturînd pe umeri. Elizabeth îşi zise că era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată — înalt, puternic, graţios — şi nu se mai sătura privindu-i chipul pe care-l cunoştea pînă în cele mai mici detalii.

Johnnie scotoci repede prin sertar şi scoase la iveală o cutioară plată, de catifea albastră. Fără a mai împinge la loc sertarul — crescînd cu o armată de servitori, nu prea era obişnuit să facă singur ordine — se întoarse lîngă Elizabeth, întinzîndu-i cutia, cu un surîs afectuos.

— La mulţi ani pentru a unsprezecea zi de Crăciun, iubito.

Se aşeză pe alt jilţ şi-şi scoase cizmele.

Elizabeth văzu stema familiei Valois, încrustată în aur pe cutie, şi ridică, fascinată, capacul. Dînd cu ochii de giuvaerul scînteietor dinăuntru, simţi că i se taie răsuflarea. Pe pernuţa de satin alb se afla un minunat rubin, oval şi şlefuit cu migală, iar pe el se vedea încrustată Leda şi lebăda, scena fiind încadrată de un rîu de diamante scînteietoare şi unul de perle de aceeaşi mărime. În partea de jos a colierului atîrnau trei perle uriaşe.

— E incredibil de frumos, şopti ea, plimbîndu-şi degetele pe conturul scenei mitice gravate în rubinul sclipitor.

— Un dar de la Carol al VII-lea pentru Agnes Sorel. Robbie l-a descoperit la Amsterdam şi mi l-a adus mie, explică Johnnie, venind în faţa ei. Se potriveşte de minune cu cerceii tăi din perle.

— E magnific... murmură Elizabeth, imaginîndu-şi cum i-ar fi stat cu cele două podoabe.... Şi Agnes Sorel... Ce romantic...

— Un dar din dragoste, spuse încetişor Johnnie. Şi atunci, ca şi acum.

Ridică grijuliu colierul din cutie, apoi puse cutia pe covor.

— Depinde cum vrei să-l porţi, zise el, ţinînd giuvaerul în palmă. Ai nevoie de un lanţ de aur... sau... vorbi aproape în şoaptă.

— Sau? repetă ea, chinuită de sensul acelei insinuări.

El păru că nici n-o auzise. Puse încetişor podoaba pe jilţ, fără a-şi lua ochii de la sînii ei.

— Ţi-a alunecat colierul...

Îi ridică uşor sînul drept în palmă şi-i aşează şiragul de perle astfel încît să-l susţină ca înainte. Apoi îl mîngîie pe stîngul, admirîndu-i lucirile marmoreene.

— Ce sîni superbi! murmură el, plimbîndu-şi degetele de jur-împrejurul sfîrcurilor rotunde, care răspunseră atingerii lui, întărindu-se.

Elizabeth își arcui spinarea de plăcere, simțind cum o inundă un val de căldură.

— Îmi place să-i văd așa, goi și obraznici! murmură Johnnie, continuînd să le mîngîie rotunjimile susținute de șirag ul de perle: sînii ei voluptoși de femeie însărcinată.

— Așa sperăm și eu... gîfîi Elizabeth, cu un surîs arzător.

Atingerea lui făcea să crească în ea o fierbințeală amețitoare.

— Din motive cît se poate de egoiste...

Se lăsă pe spătarul scaunului, cu trupul alb și catifelat împodobit cu bijuterii scînteietoare — ca o Șeherazadă de basm, născută pentru dragoste.

Johnnie îi îndepărtă ușor picioarele, și-și scoase haina, stîrnit de căldura provocatoare a trupului ei. Întinse mîna după rubinul care se pierdea printre culorile broderiei de mătase a tapițeriei.

— Rubinul ăsta are o poveste, spuse el șoptit, desfăcîndu-i coapsele și îndoindu-i ușor genunchii, ca să-i admire sexul palpitînd de dorință.

Începu să-i mîngîie coapsele, apoi degetele lui urcară alene, începînd să se plimbe pe buzele sexului.

Elizabeth își ținea ochii pe jumătate închiși. Atingerea lui îi trezea senzații atît de intense, încît nu putea nici să vorbească.

— Regele a vrut ca Agnes să poarte rubinul la un bal... Poate că ți se pare rece... urmă Johnnie.

Îi desfăcu buzele sexului umede de roua dorinței și-i mîngîie carnea înfierbîntată, pregătind-o să primească uriașul rubin.

Așeză cu grijă piatra ovală între faldurile moi, pînă ce rubinul rămase prizonier în carnea pietroasă dinăuntru. Rubinul se potrivea perfect, iar chenarul de perle, în ușoară fricțiune cu țesutul catifelat, îi stîrnea dorința. Diamantele scînteiau sărbătorește.

Johnnie se așeză la picioarele ei, cu ochii la această priveliște unică, apoi întinse mîna, atingînd ușor cele trei perle agățate în partea de jos a rubinului.

— Regele controla din cînd în cînd dacă perlele atîrnă liber... murmură el. Le simți...

Ea nu răspunse. Tremura toată de dorință, răsuflînd iute, cu gîndul pierdut în imagini doar de ea știute.

Vibrația aproape insesizabilă se transmise simțurilor ei înfierbîntate, trimițîndu-i în tot trupul val după val de dorință. Trupul îi era o văpaie, iar tremurul perlelor îi intensifica febra cărnii.

— Curtenii puneau prinsoare cam cît va rezista doamna noastră. Pune și *tu* mîna, o îndemnă Johnnie, conducîndu-i mîna între picioare. Încetișor, să nu împingi rubinul prea adînc.

Îi plimbă degetul pe netezimea pietrei, în vreme ce el îi mîngîia ușor țesutul întins peste asprimea chenarului de perle. La atingerea lui, Elizabeth simți cum i se iutesc bătăile inimii. Degetele ei lunecară peste rubinul pe a cărui suprafață sîngerie sclipea acuma umezeala ei perlată. Aștepta, cu tot trupul zvîcnind de dorință.

— Și ea era ca tine, murmură Johnnie, apropiindu-i coapsele și ținîndu-i mîna prizonieră pe rubinul dinăuntru.

Ea gemu, simțind cum rubinul alunecă ușor în sus.

El îi aruncă o privire, ca să vadă dacă geamătul nu însemna cumva durere, apoi îi prinse șoldurile în mîini și începu s-o legene ușor cînd într-o parte, cînd într-alta. Senzația de plăcere se intensifică, odată cu o dorința copleșitoare de a-l avea pe Johnnie, de-a se elibera de așteptarea adunată înlăuntrul ei.

— N-a rezistat decît un singur dans, adăugă el încetișor.

— Dar cum a putut...? gîfîi Elizabeth, abia reușind să mai vorbească, în timp ce piatra dinăuntrul ei îi trimitea fiori în tot trupul, împinsă adînc de propria-i mînă.

Johnnie zîmbi cu acrul unui cunoscător.

— N-a putut... pentru că uite'ce făcea regele...

Își strecură mîna printre picioarele ei și-i conduse degetele pe chenarul de perle al rubinului. Apoi își apăsă degetele peste ale ei. Cînd partea convexă a rubinului atinse clitorisul Elizabethei, începu să-i miște degetele în sens circular.

Ea gemu încetișor, prevestind primul spasm al exploziei care-i răvăși tot trupul cu asemenea forță, încît nu-și putu stăpîni un țipăt — după care în încăpere se așternu tăcerea.

Elizabeth rămase gîfîind, cu trupul scînteind în lumina focului. În liniștea iatacului nu se auzea decît răsuflarea ei.

— Crăciun fericit! șopti Johnnie, aplecîndu-se să-i sărute obrazul îmbujorat.

Ea deschise pleoapele.

— Te doresc tot timpul! murmură, cu un fel de mirare.

— Norocul meu! răspunse el, mîngîindu-i ușor bărbia cu dosul palmei, încîntat de uimirea de pe chipul ei.

Elizabeth își ridică brațele deasupra capului și mișcarea făcu să se atingă iar rubinul de carnea ei. Își privi soțul cu un aer mulțumit.

— Acum ce vei face *tu* ? întrebă ea încetișor.

— Bine, răspunse el, cu un calm desăvîrșit.

— Vreau să spun, ce vei face cu asta? insistă ea, plimbîndu-și degetele pe sexul lui în erecție, relieſat de pantalonul strîmt de lînă.

— De fapt, vorbi Johnnie, surîzînd ușor și apăsîndu-i mîna pe sexul lui, mă gîndeam să iau eu locul rubinului lui Agnes Sorel.

— Dar dacă pe mine nu mă mai interesează? îl necăji Elizabeth, a cărei privire începea deja să se aprindă, pe măsură ce-l simțea crescînd în palma ei.

El rîse fără grijă.

— Atunci, mă gîndeam să mai aștept cinci minute, pînă cînd te va interesa din nou.

În realitate a fost nevoie de mai puțin de cinci minute.

Johnnie îi îndepărtă încetișor giuvaerul — a cărui atingere avu darul de a-i trezi iarăși dorința. Apoi își scoase pantalonii și cămașa și-o ridică pe Elizabeth pe genunchi, făcînd-o să alunece pe sexul lui în erecție. Cu șiragurile de perle tremurînd între trupurile lor, amîndoi începură să se miște repede, pătimaș, năvalnic, pînă ce terminară împreună, gemînd de plăcere.

După aceea, Elizabeth îi făcu în glumă vînt de pe scaun, rostogolindu-l pe covor, și se culcă lîngă el, frecîndu-se de trupul lui și sărutîndu-l, dornică să-i simtă fiece părticică a trupului musculos. În mișcarea ei nestăpînită, colierele se rupseră deodată, trimițînd în toată încăperea sute de perle transparente.

Speriată, Elizabeth începu să le adune, umblînd de colo-colo în patru labe și strîngîndu-le într-un vas luat după măsuță. Johnnie stătea tolănit în fața focului, privindu-și cu nesaț soția, fascinat de mișcările trupului ei gol, de tremurul ușor al sînilor plini, care-l umpleau de încîntare, de rotunjimile soldurilor, de poziția ei provocatoare, care parcă-l îndemna s-o pătrundă.

Ea se apropie, în căutarea unor perle rostogolite sub scaun, și-atunci Johnnie întinse mîna și-i atinse ușor coapsa, suind spre vulva umedă, apoi pe fesele albe — de parcă ar fi vrut să-și afirme puterea și drepturile asupra ei.

— Lasă-le! Le va culege camerista! spuse el, stîrnit de privelișteа sînilor plini și a soldurilor netede, de jocul giuvaerurilor pe trupul gol și de urmele dragostei pe coapsele ei albe.

La atingerea lui, Elizabeth înceremeni, cu inima zbătîndu-se nebunește, și un fior de plăcere o fulgeră pînă în cele mai adînci tainițe ale ființei. După ceasuri întregi de hîrjoană, trupul ei era gata oricînd să-l primească, supunîndu-se mîngîierii, glasului, precum și capriciilor soțului.

— Lasă-le! repetă el și mai apăsat.

Ea întoarse capul, privindu-l prin valul de păr blond despletit pe obraz.

— Vino aici!

Penisul lui începu să crească şi să se întărească sub ochii ei şi Elizabeth se cutremură văzînd cît o dorea. O fierbinteală cunoscută îi cuprinse trupul. La vederea acestui bărbat, ars de aceeaşi patimă ca a ei, simţi cum se deschide, cum se umezeşte, pregătindu-se să-l primească.

— Vino aici! *Acum*! repetă el nerăbdător, din ce în ce mai excitat.

Se întinse şi-i apucă glezna încătuşată în lanţul de aur, trăgînd-o înspre el. Apoi îi eliberă încheietura şi se culcă pe spate, strecurîndu-se sub trupul ei.

Sînii ei provocatori tremurau chiar în dreptul buzelor lui Johnnie, atît de aproape încît, vorbind, răsuflarea lui fierbinte le încălzea sfîrcurile trandafirii.

— Nu ajung pînă la tine, gemu Johnnie, încercînd să apuce cu buzele sfîrcurile înfiorate.

Ea se supuse tremurînd şi se lăsă mai jos. Buzele lui cuprinseră un sfîrc, trimiţîndu-i în tot trupul o dorinţă năvalnică. Încet şi fără grabă, începu să-şi plimbe buzele pe aureola sînilor, atît de sensibilă acum, de cînd cu sarcina. Buzele lui începură să-i caute mugurii trandafirii, ca un prunc înfometat. Apoi, bruse, îi încercui sfîrcul, făcînd-o să se cutremure de o plăcere fără seamăn.

Continuă să-i sărute sînii, jucîndu-se cu ei, mîngîindu-i cu blîndeţe, aducîndu-le sfîrcurile spre buzele lui, apăsîndu-şi degetele în carnea ei ascultătoare.

Dorindu-l cu aceeaşi disperare ca întotdeauna, cu sexul palpitînd în acelaşi ritm cu zvîcnetul din tîmple, Elizabeth întinse mîna, prinzîndu-i penisul cu atîta putere, încît el gemu de durere. Apoi degetele ei coborîră rapid în jos, iar Johnnie simţi cum îl inundă o senzaţie de plăcere înnebunitoare. Elizabeth privi o clipă vîrful de un roşu întunecat şi lucitor, după care îşi mişcă degetele în sus, atingînd cuta umflată şi

sensibilă. Johnnie gemu din nou, desclestîndu-şi o secundă buzele de pe sînul

— Vreau să te simt, îl rugă ea, cu trupul arzînd.

Încercă să-şi schimbe poziţia, ca să se aşeze deasupra lui, cuprinzîndu-i şoldurile între coapse. Dar dinţii şi mîinile lui îi ţineau sînii în continuare captivi.

— Johnnie... murmură ea, gîfîind de dorinţă şi mişcîndu-şi şoldurile, ca să se lase pe el.

Johnnie o strînse şi mai tare şi plăcerea aproape că deveni durere.

O clipă mai tîrziu îi sărută cu tandreţe amîndouă sfîrcurile, parcă cerîndu-şi iertare că le-ndurerase:

— Nu te grăbi, iubito! murmură el, strecurîndu-şi degetul înlăuntrul ei.

O trase deasupra lui, silind-o să rămînă astfel, şi-i privi zîmbind ochii verzi şi pătimaşi.

— Numai unul din noi poate să-şi impună voinţa.

— Adică *cu*.

— Tu faci întotdeauna cum vrei tu, rîse el scurt.

— Văd că eşti om de afaceri, aşa c-am să te mituiesc.

Începu să-i murmure cu glas seducător:

— Îţi dau toate giuvaerurile mele şi-am să-ţi aduc micul dejun la pat toată săptămîna.

— N-am ce face cu giuvaerurile tale, răspunse el, intrînd în joc. Şi cum să-mi aduci micul dejun, cînd tu te scoli cu mult în urma mea?

Ea îşi tuguie buzele, bosumflată.

— Altceva vreau de la tine.

Elizabeth ridică brusc ochii, întîlnindu-i privirea.

— Mai avem două ceasuri pînă la sosirea oaspeţilor, zise el.

— Avem oaspeţi la cină? aproape că ţipă Elizabeth.

— Doamna Reid se va ocupa de toate, continuă Johnnie fără să se tulbure. Aşa că-ţi fac o propunere.

Privirea lui era senzuală și plină de subînțelesuri.

La auzul perspectivei de-a primi oaspeți tocmai cînd seara devenea mai promițătoare, ea surîse voluptuos — surîs tainic, de femeie pricepută la toate viclesugurile.

— Am să fac cum vreau eu, insistă Elizabeth, freeîndu-și sexul de al lui.

— Și eu la fel, replică el, la fel de zîmbitor.

Își deschise brațele larg, surîzînd provocator.

— Îți stau la dispoziție sau, mai bine-zis, o anumită parte din mine. Cînd și cum ți-ar place să te folosești de ea?

— Hmm! zise Elizabeth, căzînd pe gînduri.

Descălecă de pe trupul lui Johnnie, măsurîndu-l cu atenție din cap pînă în picioare.

— Cred că mai întîi...

El înălță din sprîncene.

— N-ai pus nici o limită, observă ea, așezîndu-se alături, cu picioarele încrucișate.

— Pînă se va naște copilul, am s-ajung numai pielea și osul! se jelui Johnnie.

Evident, glumea. Era puternic ca un armăsar tînăr, numai forță și energie.

— Nu prea ai aerul c-ai să leșini în următoarele cinci minute! rîse Elizabeth. Așa că, mai întîi, am să trec cu dcasupra...

— La dispoziția dumneavoastră, doamnă! șopti el, provocator, făcînd un semn spre sexul lui în așteptare.

Nici nu se clinti cînd ea se lăsă pe penisul lui în erecție, cu o încetineală înnebunitoare. O privi pe sub genele negre, cu un surîs în colțul buzelor, apoi își puse palmele pe șoldurile ei și o conduse la climax atît de repede, încît Elizabeth rămase uluită.

De îndată ce se potoli orgasmul, se rostogoli deasupra ei și în cîteva secunde o aduse din nou în pragul descărcării. O ajută să se elibereze repede, de două ori una după alta, timp în care el se reținu să termine. Apoi îi sărută buzele întredeschise, lăsînd-o întinsă pe covor, ca să se liniștească, iar el se duse să se așeze comod, pe un scaun.

După cîteva clipe ea deschise ochii, căutîndu-l din priviri. Zărindu-l pe scaun, scoase un geamăt de plăcere.

— Îți mulțumesc, Johnnie... Îți mulțumesc... Ești perfecțiunea întruchipată.

— Eu te aștept...

— Mmm... se întinse ea. Poate mai tîrziu. Acum nu mai am poftă.

— Ești sigură? insistă el, bine-dispus.

Ea încuviință din cap și se rostogoli pe o parte, ca să fie cu fața spre el.

— Te superi?

El clătină din cap, zîmbind și plimbîndu-și ușor degetul pe penisul în erecție. În sus... și-n jos... Fără grabă... Își mișca mîna cu ușurință și naturalețe, fără urmă de stînjeneală.

— Să nu faci asta! șopti ea, înspăimîntată.

El se opri o clipă, privind-o cu mirare.

— Numai cu mine! insistă Elizabeth.

— Parcă spuneai că nu mai ai chef, zîmbi el. Așa că de data asta, nu cu tine.

— Lasă pe mai tîrziu.

— Atunci, ai să mă ai mai tîrziu.

Penisul i se mărise în volum, devenind tare ca piatra.

— Johnnie... șopti Elizabeth, ridicîndu-se repede și apropiindu-se de el, neliniștită.

— Eu nu m-am eliberat de patru ori pînă acum, iubito! îi aminti Johnnie cu blîndețe. Am fost un gentleman. Ce vrei, nu poți să le ai pe toate deodată.

— De ce nu? întrebă ea, pe un ton ce nu admitea replică.

— Pentru că... nu-s chiar atît de gentleman.

— Dă-mi mie voie!

— Nu, ești prea obosită... Și de altfel, nu durează mult.

— Dar eu așa vreau! insistă Elizabeth, cu îndîrjire, simțind cum o cuprinde iar dorința.

Mîna lui se opri. O privi pe Elizabeth printre pleoapele pe jumătate lăsate.

— Cît de mult vrei? întrebă, plimbîndu-și ușor degetele pe penisul în erecție.

Vorbise blînd, dar autoritar.

— Mai mult decît tine.

În șoapta ei gîfîită se ghicea dorința nepotolită și pătimașă care-i pusese stăpînire pe toate simțurile, din clipa cînd îl cunoscuse pe Johnnie Carre.

— Atunci vino, murmură el.

Se trase pe marginea scaunului și-și depărtă picioarele, așteptînd-o.

Ea se apropie în genunchi, apoi se lăsă pe spate, sprijinindu-se pe călcîie, și-și plimbă palmele pe picioarele lui desfăcute.

— Am devenit foarte posesivă, zise încetișor.

— Știu. La fel și eu.

Își puse mîna pe ceafa ei și-i trase încet capul înspre el.

— Vreau să văd ce simt cînd mă atingi cu limba, murmură Johnnie.

Ea atinse cu vîrful limbii vîrful catifelat și neted, apoi începu să-l înconjoare cu mișcări circulare.

— Numai vîrful, îi ceru el în șoaptă. Ține-mă cu mîinile tale.

Îi conduse mîinile acolo unde voia s-o simtă.

— Așa... acum prinde-mă cu buzele... E bine...

Închise o clipă ochii. Încet-încet, Elizabeth începu să tremure de vechea patimă. Stătea în genunchi în fața lui, ținînd între buze vîrful penisului în erecție.

— Acum, primește-mă tot! ceru el și se mișcă pînă ce penisul îi pătrunse cu totul în gura ei.

Rămase o secundă nemișcat, lăsîndu-și simțurile copleșite de o plăcere fără seamăn. Apoi răsuflă adînc, atingînd cu degetele fața Elizabethei, simțindu-și sexul prin carnea fină a obrazului. Își trecu ușor palma peste fruntea ei, îndemnînd-o să-l privească în ochi. Apoi îi zîmbi și-i cuprinse tîmplele cu mîna, începînd să se miște încet înainte și înapoi. Contactul cu buzele și limba ei îi dădeau o senzație nemaiîntîlnită, la fel ca și punctul cel mai depărtat, cînd îi atingea fundul gîtului.

— Privește, îi șopti, făcînd semn spre scena reflectată în oglindă. Uită-te și tu.

Oglinda îi arăta din profil: Elizabeth îngenunchează, cu trupul alb și frumos rotunjit, cu părul blond despletit pe umeri și pe picioarele lui.

El îi petrecu pe după urechi cîteva șuvițe răzlețe, astfel încît să-și poată vedea chipul în oglindă, în timp ce trupul lui se mișca înainte și înapoi.

Elizabeth se uită cu coada ochiului și privelișteа buzelor ei care-i primeau sexul înfierbîntat îi trimise un val de foc în tot trupul.

— Parcă s-ar uita cineva la noi, șopti Johnnie, mîngîindu-i obrazul, cu ochii la buzele ei iubitoare. Ce-ai zice dacă în clipa asta s-ar uita cineva la tine? urmă el, retrăgîndu-se din nou, cu aceeași încetineală. Poate că-și așteaptă rîndul... Te pricepi foarte bine...

Își plimbă degetul pe conturul buzelor ei, rotunjite ca să-l primească.

— Ți-ar place să săruți astfel un alt bărbat?

Ea clătină din cap, rușinată de dorința nou trezită din adîncuri și de zvîcnetul cunoscut dintre picioare.

— Ești sigură? murmură el, citindu-i dorința în privire și în tremurul trupului. S-ar putea să-ți placă...

Elizabeth neagă pentru a doua oară și mișcarea vehementă a capului ei îi dădu o senzație răscolitoare, făcîndu-l să închidă ochii o clipă.

Johnnie îi cuprinse şi mai strîns tîmplele în palme, şi-o privi în ochi, cu o expresie de nepătruns. Dintr-o dată îşi dăduse seama cît era de dornică şi de nepotolită. Ochiul lui experimentat îi citea reacţiile fără greş.

— Dacă vreodată ai să te culci cu alt bărbat, să ştii că te omor! şuieră, împingîndu-se din nou printre buzele ei strînse. Ba nu, am să-l omor pe el! Pe tine am să te zăvorăsc, să nu mai vezi lumina zilei.

Pătrunsese cu totul în gura ei şi-i ţinea capul în mîini, privind-o cu sprîncenele încruntate.

— Nu vreau să fii ca femeile care vin la curse, mormăi el.

De cînd se căsătorise, nu se mai gîndise la cele ce se îngrămădeau cîndva în preajma lui, oferindu-i-se care mai de care.

Elizabeth se întunecă la faţă şi-şi înălţă brusc fruntea, înfigîndu-şi dinţii în el.

— Care femei? se răsti ea, rămînînd îngenuncheată şi fulgerîndu-l cu privirea mînioasă a ochilor ei verzi.

— Mă doare! mîrîi Johnnie.

— Foarte bine! Care femei? insistă ea cu încăpăţînare, punîndu-şi mîinile în şolduri.

— Nu-i vorba de nici o femeie! încercă să mintă Johnnie. Am spus şi eu un cuvînt la întîmplare. Iar dacă îndrăzneşti să mă muşti aşa...

— Nu mi-ai spus că aveai de gînd să reînnozi vechile tale prietenii la curse. Bănuiesc că de asta nu m-ai invitat şi pe mine!

Acum îl vedea în adevărata lumină, cu sexualitatea lui provocatoare. Dumnezeu ştie ce surprize îi mai rezerva.

— Va să zică, n-ai fost numai la curse, ci şi după femei?

— Elizabeth, am fost la curse. Cu asta am încheiat discuţia. Cum dracu' vrei să mai umblu după altele, cînd tu mă storci de vlagă de douăzeci de ori pe zi?

Încă nu-i trecuse supărarea pentru muşcătură. Penisul îi zvîcnea, iar pe vîrf se vedeau urmele dinţilor ei. Şi cum toată ziua nu făcuse decît să respingă avansurile unei armate de femei — exact contrariul apucăturilor lui de burlac — acuzaţiile Elizabethei îl deranjau cumplit.

— Dacă o faci din obligaţie, atunci te scutesc de osteneală! se stropşi ea, furioasă şi jignită.

— Crede-mă, Elizabeth, dacă ar fi o obligaţie, n-ar trebui să-mi spui tu să mă opresc.

— Dar întotdeauna vor fi o groază de femei care abia te-aşteaptă — la curse, la vînătoare, sau chiar aici, la masa mea! izbucni Elizabeth, muşcată de şarpele geloziei.

— Adevărat, încuviinţă Johnnie, la fel de supărat. Dar întrucît eu nu te vreau decît pe tine, restul nu mai contează! adăugă el, înfruntat.

Întinse mîna şi i-o puse pe sîni, cu un gest hotărît şi lipsit de blîndeţe.

Ea îi dădu mîna deoparte.

— Să nu îndrăzneşti să mă atingi după ce ai flirtat cu altele toată după-amiaza.

Furios la culme, Johnnie reuşi totuşi să se stăpînească.

— Ce vrei să spui? Cum adică „să nu îndrăznesc să te ating"? mîrîi el.

— Exact ceea ce-am spus! i-o întoarse ea, aproape cu grosolănie.

— Pentru că tu eşti geloasă fără motiv? întrebă el, cu glasul brusc îmblînzit.

Ea se zbîrli, simţind în tonul lui o provocare.

— Explicaţia ta nu mă mulţumeşte.

— Iar pe mine mă scoate din fire ameninţarea ta. Am să te ating oricînd doresc, Elizabeth.

Ea dădu să fugă, dar el i-o luă înainte, culcînd-o cu faţa pe covor, lîngă piciorul scaunului, cu fesele ridicate provocator înspre el.

— Ia să vedem! zise el, cu un aer pervers. Ia să vedem dacă te pot atinge.

Își plimbă penisul pe sexul ei, înainte și înapoi, stîrnindu-i carnea fierbinte, de parcă ar fi fost o iapă înainte de montă, pînă ce Elizabeth începu să freamăte de dorință. Apoi o pătrunse încet și rămase nemișcat, lăsînd dorința să crească, pînă la disperare.

Ea se sili să nu-i răspundă, dar dorința o cotropea valuri-valuri, iar sexul i se încleștase strîns în jurul lui. Încercă să-și aducă aminte cît era de furioasă, dar el aluneca încă puțin înlăuntrul ei, iar Elizabeth i se supuse fără voie, venind în întîmpinarea plăcerii care se lăsa atît de așteptată. El continuă s-o ademenească, înaintînd cu o încetineală chinuitoare, forțînd-o să recunoască ce mult îl dorea, apoi retrăgîndu-se în clipa cînd ea începea să-i răspundă, și pătrunzînd-o din nou, de îndată ce tremurul ei se potolea. După cîteva minute, cînd Elizabeth îl simțea adînc înlăuntrul ei, cînd prezența lui copleșitoare îi aprinsese la maximum dorința, carnea și întreg universul, Johnnie o prinse brusc de cingătoarea de ambră și, ținînd-o astfel, se împinse cu forță în ea, făcînd-o să țipe de plăcere.

Atunci el își reluă mișcările înainte și înapoi, ispitind-o să-i iasă în întîmpinare. Trupul lui zvelt impunea un ritm alert, în timp ce umezeala ei făcea ca fiece pătrundere să fie tot mai ușoară. Cînd ea începu să răsufle precipitat și Johnnie simți că nici el nu se mai putea stăpîni, se împinse în ea adînc și amîndoi gemură de plăcere.

Elizabeth îl primi cu propriu-i tumult, gîfîind din ce în ce mai tare, pe măsură ce fiece mișcare o aducea aproape de delir. Patima ei era la fel de dureroasă ca dorința lui. Apoi amîndoi izbucniră într-o descărcare năvalnică, ucigătoare, epuizantă, cu puterea unui cataclism.

— Așa! declară el satisfăcut, înainte să-și recapete suflarea. După cît se pare, nu te-a deranjat că te-am atins.

Începu să se retragă, dar ea îl luă prin surprindere, trîntindu-l la pămînt și azvîrlindu-se deasupra lui, cu o mînă încleștată pe testicule.

— Și-acum, îi șuieră, cu o privire fioroasă, spune-mi de femeile alea de la curse.

Cu un simplu gest al mîinii, Johnnie ar fi putut-o azvîrli pînă în celălalt capăt al încăperii. Dar îi înțelegea furia, pentru că și el suferise tot așa. Acum regreta că mai adineauri încercase să se răzbune în felul lui.

— Iartă-mă! murmură el. Am fost dur și grosolan.

— Spune-mi despre femeile alea! replică ea, neînduplecată.

Nu avea remușcări și nici nu se înmlînzise, ca Johnnie, care-și desăvîrșise răzbunarea. O scotea din fire că nu-i rezistase și că el se ferise cu încăpățînare să-i dea un răspuns direct.

— Fără ocolișuri, Johnnie. Vreau să-mi răspunzi deschis. Trebuie să aflu totul despre femeile cu care ai fost la curse azi după-amiază — cele despre care zici că nu vrei să le semăn.

Degetele ei se încleștară și mai strîns. Johnnie schiță o grimasă de durere.

— Vezi bine că nu-mi pun mintea cu tine, zise el, în timp ce ochii albaștri aruncau văpăi.

— Cît ești de cavaler! îl ironiză Elizabeth, fără să-i fi trecut cu totul supărarea. Aștept!

Johnnie încercă să se elibereze din strînsoarea ei.

— Dă-mi drumul. Cum crezi că pot gîndi, cînd mă strivești în halul ăsta?

— Încă n-am auzit explicația.

— Bine... oftă el.

Începu să vorbească, printre dinții încleștați de durere.

— Acolo toți ne cunoaștem foarte bine... Și toată lumea bea zdravăn, inclusiv femeile. E multă veselie, mai ales acum, de sărbători, și... au venit vreo cîteva să-mi facă curte.

Asta-i tot! își încheie el versiunea prescurtată a nenumăratelor avansuri primite din partea femeilor prezente la curse. Îți spun drept c-am fost surprins. Uitasem cum se distrează cei de-acolo.

— Se distrează! pufni ea, disprețuitoare. Nu-i un cuvînt prea blînd?

— Toată lumea știe că sînt îndrăgostit de tine. Nu trebuie să-ți fie teamă de ele.

— Poate că lor nu le *pasă* dacă ești sau nu îndrăgostit de mine.

— Dar *mie* îmi pasă, și ele știu asta foarte bine.

Vorbise calm și liniștit, iar ochii lui albaștri erau limpezi, ca de copil.

— Te rog, iartă-mi amenințarea de-adineauri, deși să știi că n-aș ezita s-o pun în practică în ziua cînd te-ai comporta la fel ca ele. Nu numai că te iubesc foarte mult, spuse el, oftînd din adîncul sufletului, dar te iubesc cu trupul, cu inima și cu mintea.

Ea își slăbi strînsoarea, cu ochii în lacrimi.

— Nu știu cum mi s-a întîmplat una ca asta tocmai mie, vorbi el încetișor. Dar n-am ce-i face! Nu pot trăi fără tine. Toți au rămas în continuare la crîșma lui Wat Harden, numai eu am plecat, urmărit de rîsetele și batjocura celorlalți, care făceau haz c-am ajuns sub papuc. Dar știam că tu mă aștepți, șopti, alungîndu-i un cîrlionț de pe obraz, și-atunci m-am întors acasă, la tine...

O trase lîngă el, sărutîndu-i ochii înlăcrimați.

— Sînt de-o gelozie feroce, mărturisi Elizabeth, ghemuindu-se la pieptul lui. Întotdeauna aș vrea să fii cu mine, în mine, lîngă mine, peste mine... murmură ea, încă obsedată de propriile-i temeri.

— Știu, o liniști Johnnie. Și eu simt la fel. Dar acum sînt aici.

O strînse la piept şi amîndoi rămaseră tăcuţi, în lumina focului. Trupul Elizabethei se pierdea pe lîngă al lui — singurul adăpost şi sanctuar, singura împlinire pe care şi-o dorea.

— Tu eşti scumpa mea soţie, şopti el, cu buzele lipite de tîmpla ei. Întotdeauna voi rămîne lîngă tine.

În zilele următoare, ca şi în toate cele scurse de la nunta lor, nimic din lumea din afară nu veni să le tulbure viaţa şi iubirea lor singuratică şi liniştită. El îi făcea toate chefurile, ferind-o de orice umbră de întristare, şi-şi aranjase astfel programul, încît să-i fie ei pe plac. Nu erau acum decît un nobil de ţară şi soţia lui, preocupaţi de micile probleme de pe moşie, tot timpul împreună şi mulţumiţi de intimitatea lor.

Nici nu era nevoie de altcineva, cînd se aveau unul pe altul. Rareori îşi doreau altă companie, preferînd să trăiască retraşi de restul lumii.

Iubirea le ţinea loc de orice altceva. Era tot ce aveau mai scump pe lume.

În zilele de după Crăciun, Elizabeth începu să arate a femeie însărcinată, rotunjimile pîntecului ei devenind tot mai vizibile. Amîndoi făureau planuri pentru viitorul copilului. Johnnie, care nu se gîndise niciodată la bebeluşi sau la copii, trăia o fericire necunoscută şi copleşitoare. Uneori se întreba dacă nu cumva visează, atît de deosebită era viaţa lui de-acum de cea din trecut.

Elizabeth era fericită cum nu fusese niciînd pînă atunci. Nu-şi punea nici un fel de întrebări, considerînd că pe undeva i se cuvine această fericire, după atîţia ani de tinereţe irosiţi.

— Mă simt sănătoasă şi în putere, de parcă menirea mea ar fi să aduc pe lume copii! spuse ea într-o dimineaţă, întinzîndu-se alene în pat, lîngă Johnnie. Datorită ţie!

murmură, rostogolindu-se spre soțul ei și îmbrățișîndu-l, cu glasul tremurînd de chemare.

— Plăcerea a fost de partea mea, răspunse el încetișor, înconjurîndu-i umerii cu brațul. Oricînd dorești, nu trebuie decît să-mi dai de știre... rîse, amuzat.

— Te doresc mereu... Te doresc nebunește... Nu mi-a fost rău nici măcar o zi... și-mi place să palpit de dorință... Gîndește-te că în curînd vom ține în brațe copilașul nostru. Ah, Johnnie... murmură ea, cu ochii în lacrimi. Te iubesc atît de mult, încît uneori simt că mă cuprinde teama.

— Liniștește-te, murmură lordul, lipind-o strîns de trupul lui. Sînt cu tine... Acum și întotdeauna.

O sărută cu blîndețe pe obraz.

— Vom fi mereu împreună. N-ai de ce să te temi.

— Spune-mi că n-ai să mă părăsești niciodată.

Îl privea înfricoșată ca un copil, fără a putea uita demonii trecutului.

— N-am să te părăsesc niciodată, răspunse el cu simplitate.

Elizabeth încercă să schițeze un surîs și șopti:

— Iartă-mă... Știu că... bărbații detestă... femeile... prea pretențioase.

— Nu-mi pomeni, te rog, de alți bărbați! murmură el încruntat, aducîndu-și aminte de primul ei soț, pentru care nutrea o gelozie adîncă, aproape irațională. Nu suport gîndul să te atingă alt bărbat.

Ea se uită repede pe fereastră, de parcă ar fi vrut să înțeleagă de ce se întristase dintr-o dată.

— Johnnie, hai să vorbim de altceva... Am senzația că dincolo de ușa asta ne pîndește un pericol groaznic.

— Mai bine spune-mi unde te lovește acum bebelușul, scumpa mea Bitsy. Pericolele să le lași în seama mea. Hai, arată-mi. Aici? Sau poate aici?

Începu s-o atingă, priceput ca întotdeauna să alunge din mintea unei femei orice gînd în afară de plăcere. Şi în dimineaţa aceea de ianuarie, spaimele Elizabethei se risipiră, sub mîngîierile lui.

Peste două zile, magistratul local din Kelso veni călare la Goldiehouse. Cîteva momente mai tîrziu, un valet bătu în uşa biroului lui Munro, să-i dea de veste lui Johnnie despre această vizită neaşteptată.

— Mă întorc îndată, scumpa mea! îi spuse lordul Elizabethei.

Stăteau unul lîngă altul, frunzărind o mapă cu desene.

— Trebuie să fie ceva în legătură cu nepotul lui Crawford. Săptămîna trecută, la întrunirea cu guvernatorul regal, s-a discutat despre numirea lui ca perceptor. Imediat ce plecă mă întorc, şi Munro o să-mi povestească ce-aţi mai găsit interesant.

Toţi trei îşi petrecuseră dimineaţa analizînd diverse variante de detalii pentru decoraţia interioară. Construcţia noii case fusese terminată cu puţin înainte de Crăciun, iar acum începuseră lucrările la amenajarea interiorului.

— Poate c-a primit ceva veşti din Edinburgh, spuse Munro. Întreabă-l dacă ştie ce s-a votat în Camera Comunelor.

— Mai ai vreo întrebare? îi zise ironic Johnnie, ridicîndu-se din jilţul său.

— Sper că va fi întotdeauna primăvară, oftă arhitectul.

— De-aia eşti arhitect şi nu politician, replică Johnnie. Anglia vrea să ne oblige la supunere, sub ameninţarea ocupării teritoriului şi a nimicirii comerţului scoţian. Problema care se pune nu e dacă-i putem învinge, ci dacă ne putem salva Parlamentul.

— Gîndești practic, ca întotdeauna.

— Doar realist, răspunse Johnnie. Dată fiind starea de spirit de la Westminster, nu m-aș mira să trimită trupe care să ne oblige să rămînem fiecare în casele noastre. După cît se pare, Nottingham și Rochester se pricep grozav să atîțe furia Angliei.

— Crezi că vom ajunge la război? întrebă încet Elizabeth, știind că de cîteva săptămîni Londra se declarase categoric împotriva independenței Scoției.

— Sigur că nu, răspunse repede Johnnie, dornic s-o apere pe Elizabeth de cele mai cumplite temeri ale sale. Doar că toți se bat cu pumnul în piept. Ei, mă duc să văd ce vrea Drummond și mă întorc la voi.

Cîteva minute mai tîrziu îl salută călduros pe Jack Drummond, care-l aștepta în birou.

— Cu ce-ți pot fi de folos, întrebă lordul, făcînd semn tînărului judecător să ia loc în jilțul lui. Iar se agită Crawford pentru slujba aia a nepotului?

— Binc-ar fi să fie așa, my lord! răspunse grav judecătorul, numit în funcție de Johnnie. Mă tem că am vești proaste.

— Dă-i drumul! În situația actuală a țării, ne așteptăm zilnic la vești proaste.

— E vorba de lady Graden, my lord.

— Cum?

Johnnie, care fusese pe punct să se așeze, rămase în picioare, împietrit, cu ochii țintă la tînărul din fața sa.

— În calitate de șerif al ținutului Ravensby, ieri am primit o citație din Rochester, my lord.

Jack Drummond înghiți în sec, își șterse sudoarea de pe frunte și continuă:

— Lady Graden e chemată în fața magistratului de acolo, ca să răspundă în fața învinuirii de vrăjitorie, adusă de frații Graham din Redesdale. Ei o acuză că ar fi avut un amestec în moartea primului său soț.

— Îi omor! șuieră Johnnie.

Tînărul avocat șovăi, neștiind ce să-i răspundă.

— Citația e pentru miercurea viitoare, urmă el. Nu-i rămîne prea mult timp ca să-și construiască apărarea, dar dacă pot fi de folos, my lord, vă rog să acceptați ajutorul meu.

Jack Drummond datora totul lordului de Ravensby, dar oferta lui nu se explica doar prin loialitate. Johnnie se ocupase îndeaproape de familia lui, sprijinind-o cu bani, ca cei doi frați mai mici să poată merge la universitate. Jack Drummond ținea nespus de mult la Johnnie.

— My lord, n-aș fi venit aici cu citația, dac-aș fi avut de ales... murmură el în chip de scuză. Dar m-am gîndit că-i mai bine să aflați din vreme...

— Înțeleg, Jack.

Glasul lui Johnnie venea de foarte departe, ca și cum s-ar fi gîndit la altceva.

— Cît timp avem la dispoziție? întrebă el, recăpătîndu-și calmul dintotdeauna.

— Zece zile, my lord.

— Ar trebui să ne ajungă.

— My lord, trebuie să plecați neîntîrziat la Edinburgh, să vă găsiți un avocat — sau poate, dacă-mi îngăduiți, chiar la Holt, în Londra. El a reușit să obțină achitarea în cîteva cazuri similare.

— Avocat? Ah, da... Desigur.

Johnnie se întoarse cu spatele, rămînînd cu privirea pironită pe parcul înghețat. Tăcură un timp amîndoi: lordul — nemișcat, Jack Drummond — nespus de stînjenit. Apoi Johnnie Carre se îndepărtă de fereastră și, ducîndu-se la un dulăpior, scoase o cheie din buzunarul vestei și-l deschise. Trase două sertărașe, din care luă cîteva pungi mari, de piele, pe care le puse pe birou, în fața lui Jack.

— Dacă ai putea să trimiți banii la tribunalul din Edinburgh, cu rugămintea de-a amîna procesul încă două săptămîni,

ți-aș fi recunoscător. Am să-ți dau și un însoțitor. Dacă dai de Comyn, el te va ajuta și fără plată, adăugă Johnnie. Îmi e dator pînă peste cap.

— Desigur, my lord! încuviință Jack Drummond.

Și înțelegînd din tonul lordului că întrevederea se încheiase, se ridică să plece.

— Vă pot fi de vreun folos cu știința mea, my lord?

— Sper să nu ajungem pînă acolo, Jack — răspunse Johnnie, cu o expresie crîntă — pentru că am de gînd să stau de vorbă cu frații Graham.

Noaptea tîrziu, după ce Elizabeth adormise, Johnnie se duse în camera de arme, unde-l așteptau locotenenții săi, cărora le expuse planul de atac asupra fraților Graham.

— Am nevoie de două mii de oameni, cu care să mă văd la Carter Bar poimîine noapte, începu Johnnie, stînd sub un drapel englez capturat la Bannockburn[1] de către unul din strămoșii săi. Mergeți pînă acolo în grupuri mici. Ne întîlnim spre seară. Avem nevoie de scări și gheare de pisică.

Vorbea fără intonație, de parcă n-ar fi discutat despre preludiul unei lupte sîngeroase.

— Aveți grijă să nu afle nimeni. Să nu cumva să ajungă ceva la urechile fraților Graham — sau ale soției mele. Vom ataca în număr foarte mare. Frații Graham trebuie uciși. Există întrebări?

— Ești sigur că se află în pădurea Redesdale?

— Voi afla în dimineața atacului.

— I-am putea găsi în castel?

— Posibil. În acest caz, avem nevoie de mai mulți oameni.

---

1 *Bannockburn* — celebră bătălie, care a marcat o mare victorie a scoțienilor, conduși de Robert Bruce, asupra Angliei. (n.t.)

Discutară cum era mai bine să deplaseze o mie de oameni pe parcursul a treizeci de mile, fără a stîrni vreo bănuială, apoi cum puteau transporta scări, rîngi de fier şi toporişti, pentru asalt. Aveau nevoie de merinde şi de hrană pentru cai. Fiecare sugestie era binevenită.

— Mîine trimitem iscoade, să afle de ce forţe dispun ei! spuse Johnnie. Dar oricare ar fi situaţia, îi vom ataca! urmă el, neîndupleeat. Nu vreau ca Elizabeth să ajungă la judecată.

— Sînt nişte laşi, Johnnie, lovesc într-o femeie.

— Tocmai de-aia e cazul să-i învăţăm cum trebuie să se poarte! replică el încet.

Johnnie îi spuse Elizabethei că trebuia să plece cîteva zile la Jedburgh, ca să se ocupe de domeniul vărului său. Cînd îşi luă rămas-bun o apucă de umeri, privind-o lung cîteva momente, parcă pentru a-şi întipări în minte figura ei.

Elizabeth purta o rochie lungă şi largă, de un roşu intens, iar părul blond fusese strîns la ceafă. Pe umeri îşi aruncase un şal brodat, ca s-o ferească de gerul de ianuarie.

— E pentru prima oară de la căsătorie cînd mă laşi singură. O să-mi fie îngrozitor de dor de tine.

Îl privi cu ochii în lacrimi.

— De ce nu pot veni şi eu?

— Ştii bine că nu poţi să călăreşti acum, iubito... Nu uita de copil. S-ar putea întîmpla ceva...

— De ce să nu te urmez într-o trăsură? I-aş spune vizitiului să mîne foarte încet...

Johnnie îi luă mîinile într-ale sale.

— Drumurile sînt atît de înghetate, încît te-ar zgîlţîi cumplit, oricît de încet ar merge caii. Mă întorc în două zile, cel mult trei. Am să-ţi scriu în fiecare zi.

— Iartă-mă că mă agăț așa de tine, oftă ea.

Apoi zîmbi.

— Cred că sarcina mă face atît de emotivă... În ultimul timp mi-a fost așa de frică! Ai grijă de tine!

— Nu mă duc prea departe, răspunse el evaziv. La Jedburgh nu-i nici un pericol.

O strînse ușor de mînă.

— Hai, sărută-mă și du-te în casă, altfel ai să răcești.

Cîțiva pași mai încolo îl așteptau vreo doisprezece călăreți înarmați pînă în dinți — escorta pînă la Jedburgh!

— Ia-mă în brațe! murmură Elizabeth, cu o privire rugătoare în ochii înlăcrimați.

Johnnie o trase lîngă el, strivindu-i trupul subțire de pieptul lui vînjos, simțind că tristețea ei îi sfîșie inima.

— Ești toată viața mea, îi murmură, îmbătat de parfumul ei ce amintea mireasma petalelor de trandafir, redeșteptîndu-i imaginea nopților petrecute împreună.

— Atunci ia-mă cu tine, îl imploră Elizabeth, atîrnîndu-se de gîtul lui, cu ochii încețoșați de lacrimi.

— Nu se poate.

Ea înțelese că nu avea rost să mai insiste și încercă măcar să-i smulgă o făgăduială.

— Doar două zile!

El încuviință în tăcere.

— Îmi promiți?

— Îți promit, șopti Johnnie, deja refăcînd în gînd planul expediției.

— N-am să pot dormi fără tine.

— Nici eu, murmură lordul, care niciodată nu făcuse declarații unei femei.

— Și nu te superi pe mine?

El clătină din cap, apoi se aplecă și-i sărută obrazul ud de lacrimi.

— Am să număr ceasurile pînă la întoarcere, îi șopti, lipind-o strîns de el cîteva clipe.

Apoi se desprinse brusc.

— Ai grijă de copilul nostru, îi spuse cu duiosie, după care se întoarse brusc și se îndepărtă cu pași mari.

Sări în șa, făcîndu-i semn cu mîna, apoi dădu pinteni calului și porni în trap, urmat de oamenii lui.

Se opri la capătul celălalt al aleii și aruncă o ultimă privire spre silueta micuță a soției lui, care nu se clintise din locul în care o lăsase. În spatele ei se ridicau zidurile masive ale castelului Goldiehouse.

Trupele clanului Carre se adunară în aceeași seară, la Carter Bar. Johnnie își tinu făgăduiala de a-i scrie Elizabethei. Stînd în șa, unde avea să rămînă ceasuri întregi de-acum înainte, și neștiind ce-l aștepta în viitor, așternu în grabă. cîteva rînduri cu creionul pe un petec de hîrtie.

«N-am timp decît să-ți spun că te iubesc mai mult decît orice pe lume și că de-abia aștept să te strîng din nou la piept. Scriu aceste rînduri cu tine în gînd, ca întotdeauna.

Soțul tău iubitor,
Johnnie.»

După ce trimise un mesager cu scrisoarea pentru Elizabeth, Johnnie porni călare prin noapte, urmat de oamenii săi, spre pădurea Redesdale. Ajunseră la castelul Graham cu două ceasuri înainte de ivirea zorilor și încercuiră castelul, sprijinindu-și scările de ziduri, chiar sub nasul sentinelei, care-și făcea rondul sus, pe creneluri. Soldații de pază nu bănuiau nimic despre atacatorii ascunși în întuneric. Johnnie lăsă cîțiva călăreți să păzească drumul spre castel, astfel încît să-și asigure retragerea, de îndată ce se va încheia atacul. În ceața dinaintea zorilor, totul era cufundat în tăcere. Deodată,

Johnnie își propti cizma pe prima treaptă a unei scări și, la semnalul său, o mie de oameni se puseră în mișcare.

Lordul de Ravensby conducea atacul, și umbrele negre ale oamenilor săi se ridicau încet pe ziduri, ca valurile tăcute ale unei mări aducătoare de moarte. Cu spadele ascunse în teacă și cu pumnalele în mînă, clanul Carre se pregătea de atac, pentru viața stăpînei lor, lady de Ravensby.

Îndată străjile fură reduse la tăcere, prăbușindu-se pe pietre, cu beregata tăiată.

În fortăreața fraților Graham din pădurea Redesdale nu se auzea nici un zgomot. Numai cîinii din curtea castelului începură să se agite, simțind în nări mirosul sîngelui, dar atacatorii de pe ziduri le aruncară cîteva hălci de carne, aduse în desagă, și cîinii se potoliră, văzîndu-și de ospățul lor.

Cînd cei din clanul Carre puseră drugul de fier în poarta mare se dădu alarma și începură să bată tobele, chemînd la luptă soldații din castel. Johnnie își conduse oamenii pe poarta sfărîmată, pătrunzînd mai întîi unul cîte unul, pînă ce se făcu destul loc ca să intre odată mai mulți. Își croiră drum pe scara principală pînă la primul cat, lovind cu spada în dreapta și în stînga, superioritatea numerică nefiind de nici un folos într-un spațiu atît de strîmt, unde ai casei cunoșteau fiece cotlon și fiece trecere secretă. Dar Johnnie se lupta cu disperarea omului căruia i-a fost furat ceva de preț, de parc-ar fi vrut să-i zdrobească pe toți care-i ieșeau în cale, știind că nu-și va potoli avîntul pînă ce nu-i va trece prin sabie pe frații Graham. Ca multe alte castele de la graniță, și acesta fusese construit pentru apărare, astfel încît clanul Carre se văzuse silit să spargă vreo douăsprezece uși pînă în locul unde se așteptau să-i găsească pe stăpîni. Dar în uriașa încăpere nu descoperiseră decît niște femei și copii, adunați laolaltă și tremurînd de frică. *LIPsA 316-317*

— E o nimica toată. Graham-ii au renunțat să lupte de îndată ce le-au fugit conducătorii. De altfel, nici nu mă așteptam să facă minuni de vitejie. Ai auzit, probabil, că Matthew a scăpat. Mare porcărie!

— Mi-a zis Kinmont că-i în Carlisle.

— Posibil... sau chiar în drum spre pădurea Redesdale. Cred că va rămîne la Carlisle, doar e una din fortăreţele păzite de garnizoane engleze. Am trimis un grup de-al nostru să-l găsească. I-am promis Elizabethei să mă întorc în două zile, așa că iată-mă.

— Nu-l poți lăsa în viață pe Matthew.

— Nu, răspunse Johnnie, încleștîndu-și și descleștîndu-și pumnii, în nerăbdarea lui de a-i veni de hac lui Matthew Graham.

— Trebuie s-o faci chiar *tu*? Trimite pe altcineva.

Johnnie îl privi printre gene, apoi rîse scurt și cinic.

— E-al meu.

— Nu-ți risca viața pentru el.

— Nici n-am de gînd! rîse iarăși Johnnie, de astă dată cu voie bună. Oricum, îți mulțumesc că-mi porți de grijă.

— Cînd vrei să pleci?

— De îndată ce primesc veste de la Adam. Probabil în două-trei zile.

— Bun, atunci nu te mai reţin, spuse Munro cu generozitate, făcînd semn spre ușă. Elizabeth va fi fericită să te revadă acasă.

— Aș străbate tot pămîntul ca s-ajung la ea... murmură Johnnie.

— N-ar fi rău să-i spui și ei, replică Munro. A plîns fără încetare după tine.

— Din cauza copilului... Acum e foarte emotivă...

— Cine știe dacă n-a avut vreo presimțire. Puteai să-ți pierzi viața.

— Atunci m-aș fi întors și de pe lumea cealaltă, numai să fiu cu ea.

Momo îl privi o fracțiune de secundă, gîndindu-se ce mult se schimbase vărul său.

Dacă cineva ar putea trece peste fluviul negru, zise el liniștit, atunci numai tu ai fi acela.

Ai dreptate! rîse vesel Johnnie. Hai să nu fim macabri. Uite că m-am întors, n-am decît o zgîrietură, iar sus mă așteaptă cea mai frumoasă femeie de pe pămînt. Mă duc repede să-mi schimb hainele. Pe mîine!

Ridică din sprînceană, cu subînțeles.

— ...Ceva mai spre prînz!

Cînd Johnnie păși în cameră, Elizabeth stătea în fața geamului, într-un halat de catifea de culoarea nopții, cu părul auriu strălucind în lumina flăcărilor. Văzîndu-l, scoase un țipăt de surpriză și alergă să-l întîmpine, cu mînecile largi fluturînd ca niște aripi.

El se apropie cu pași mari, atît de fericit s-o regăsească, încît se întrebă cum de reușise să trăiască înainte de-a o întîlni. Elizabeth i se aruncă în brațe, iar el o prinse, învîrtindu-se prin odaie cu ea. Elizabeth scăpă un țipăt de bucurie, și Johnnie începu să rîdă, vesel ca un adolescent.

— Ai lipsit prea mult, se plînse ea, deși tot chipul îi era numai zîmbet.

Lordul o puse ușurel cu picioarele pe pămînt.

— Voi încerca să te despăgubesc! făgădui el, surîzînd șăgalnic și înlănțuindu-i mijlocul cu brațele.

— Crezi că-ți va fi așa ușor? îl necăji ea.

— Știu că mi-e ușor întotdeauna... replică el, cu un aer seducător, trăgînd-o spre el.

Îi lipi coapsele de ale lui, silind-o să-l simtă.

— De cînd te-am cunoscut pe tine, am devenit frivolă, șopti Elizabeth, al cărei trup răspunsese imediat dorinței lui.

— O calitate fără preț la o soție, murmură Johnnie, coborîndu-și mîna de-a lungul rochiei de catifea. Dovedește-mi...

Elizabeth îi prinse obrazul în palmele ei micuțe și, trăgîndu-l spre ea, îl sărută lung și apăsat pe gură.

— De două zile n-am făcut dragoste, murmură ea, cu buzele lipite de-ale lui.

Aluzia ei de-adineauri îl stîrni și mai mult.

— Te pot ajuta cumva? întrebă Johnnie, mîngîindu-i părul auriu.

— Să ne gîndim... răspunse ea, făcînd un pas înapoi și cîntărindu-l din privire.

Își plimbă degetele pe pieptul lui, peste catarama centurii, apoi coborî spre umflătura vizibilă prin pantalonul din piele de căprioară.

— Mmm... Remarcabil...

— Mă bucur că apreciezi, rîse el. Ai nevoie și de ceva măsurători?

— Mi se pare acceptabil, zise Elizabeth, cu o privire șireată.

Degetele ei alunecară de-a lungul sexului lui Johnnie, care începuse să crească sub ușoara apăsare.

— M-am liniștit, murmură el, cu un surîs luminos.

Apoi gemu scurt, cînd degetele ei apăsară experte vîrful penisului.

Cîteva clipe mai tîrziu își potoli bătăile inimii și deschise ochii. Înțelegînd că nu visa, o ridică în brațe pe Elizabeth, ducînd-o pînă la pat, unde o așeză încet pe cuvertura de mătase.

— Parcă nu ți-am dat voie... șopti ea, privindu-l cu ochi verzi și arzători și rămînînd culcată între faldurile de catifea de culoarea întunericului.

— Nu zău? răspunse el, desprinzîndu-și cingătoarea. Crezi că asta ar trebui să mă oprească?

— Eu așa gîndeam... îl tachină ea cu cochetărie.

— Atunci află că sînt lipsit de maniere, declară Johnnie, aruncînd cingătoarea pe covor și dezlegîndu-și eșarfa de la gît.

— Va să zică, aștepți ca o soție să fie supusă? întrebă Elizabeth, privindu-l cum își descheia cămașa.

— Aștept să-mi faci o primire călduroasă... Fierbinte... zîmbi el, scoțîndu-și cămașa. Ce zici, se poate?

Ea își mișcă ușor buzele, parcă pentru a-i răspunde, și-și încleștă degetele pe faldurile de mătase și catifea. Ridicîndu-și poalele halatului și ale rochiei de noapte, își dezveli încet picioarele, pînă la coapsele marmoreene. Johnnie, care se așezase pe marginea patului să-și scoată cizmele, rămase cu ochii la puful auriu dintre picioarele ei.

Se aplecă spre Elizabeth și-și puse palma peste cîrlionții mătăsoși, cu un gest posesiv, la fel de firesc ca răsuflarea.

— Așteaptă-mă... șopti el. Vin îndată.

— Ești rănit! tipă ea, ridicîndu-se în capul oaselor.

Zărise rana de la brat.

— O zgîrietură, minți el. A fost o încăierare în tavernă. Mi-o oblojești tu mai tîrziu.

Își apăsă palma pe sexul ei, silind-o să rămînă culcată.

— Ești sigur?

Mîna lui începu să i se plimbe pe pubis, și Elizabeth amuți, cuprinsă de o dorință pătimașă.

— Oare am să mă satur vreodată de tine? șopti ea, simțind cum îi pulsează sîngele în vine și neputîndu-și lua ochii de la pieptul lui musculos și de la brațul puternic ce-o ținea captivă.

— Nu, răspunse el fără ezitare. Niciodată.

O clipă mai tîrziu își azvîrli cizmele și pantalonii cît-colo și-o ridică pe Elizabeth în capul oaselor, ca s-o dezbrace.

— Sărută-mă, îi spuse ea, ca un copil, înălțînd buzele spre el, cu un amestec de nevinovăție și perversitate.

El o sărută cu blîndețe, începînd să-i descheie rochia.

— Încă o dată... șopti Elizabeth, așezată în mijlocul valurilor de catifea.

— Îndată... murmură el.

Îi desprinse în grabă copcile rochiei și-i dezveli umerii, scoțîndu-i mînecile una cîte una, ferindu-se cu grație de mîinile care-l căutau, dornice să-l înlănțuiască.

Cînd rămase goală, el nu se mai feri şi se aplecă s-o sărute, strivindu-i trupul sub al lui, cuprins de-aceeaşi febră, în vreme ce oftatul de plăcere al Elizabethei plutea pe buzele lui.

Elizabeth dorea să posede forţa lui nudă, cu egoismul celor două zile de absenţă. Ar fi vrut să-l cuprindă şi să-l topească în fiinţa ei. Încerca să se gîndească doar la senzaţiile fizice, ca să-şi alunge din minte spaima şi temerile încolţite în timpul absenţei lui.

— Atinge-mă pe tot trupul... şopti ea.

— Ca să ştii că m-am întors acasă... murmură Johnnie, atingîndu-i buzele cu ale lui.

— Ca să te pot păstra lîngă mine...

Glasul ei era încărcat de ispita legendarei Eva.

Iar Johnnie îi făcu pe plac, dîndu-şi seama ce mult dorea să se împlînte în adîncul acestei femei. Mîinile lui luneceau pe sînii plini şi rotunjiţi de sarcină, ca o făgăduială a abundenţei, pe sfîrcurile delicate, pe despicătura dintre sîni, depărtînd cele două globuri albe şi transparente astfel încît ea să-i simtă greii şi să se-nfioare de sensul acestei plenitudini.

Cînd îşi retrase mîna, sînii ei tari zvîcniră ca două fructe coapte agăţate pe o creangă prea subţire. Încă mai tremurau cînd palma caldă a lui Johnnie coborî spre pîntecele ei, apoi pe coapsele mătăsoase. Degetele lui se jucară o clipă cu puful cîrliontat, apoi dispărură între buzele sexului ei pulsînd de dorinţă.

— Acum mă simţi?... murmură el, privind-o drept în ochi şi cunoscînd dinainte răspunsul.

— Mă bucur că te-ai întors acasă... spuse Elizabeth, cu glasul tremurînd de pasiune.

— Văd...

Degetele lui se umeziseră.

— Acum culcă-te pe spate şi desfă-ţi picioarele, zise el, zîmbind şiret. Vreau să-ţi arăt ce bine-mi pare *mie* c-am venit acasă.

O sărută fără grabă, făcînd-o să-l dorească din toate fibrele fiinţei ei.

Mirosul paradisului... Parc-ar fi nucă de cocos... sigur ea.

Mmm... murmură el, atingîndu-i buzele cu vîrful fierbinte al limbii. Paradisul meu...

Mîna lui se strecură din nou în sălaşul cald şi umed al dorinţei ei, apoi Johnnie îşi duse degetul la buze.

– ...are mai curînd gust de crevete...

– Iubeşte-mă... gemu Elizabeth, stîrnită de mireasma propriei dorinţe.

– Asta şi fac, răspunse el, luîndu-i capul în mîini şi sărutînd-o.

– Nu mi-e de-ajuns, protestă Elizabeth, atingîndu-i sexul, pe care-l simţea tare, pe pînteceie ei. Vreau altceva.

El îi făcu pe plac. O întoarse pe-o parte, lipindu-şi pieptul fierbinte de spatele ei, şi o pătrunse încet, umplînd-o cu prezenţa lui. Elizabeth se arcui înapoi, proptindu-se în trupul lui vînjos, ca să-l aducă şi mai adînc înlăuntrul ei, şi oftă, cuprinsă de extaz. El se retrase pînă cînd ea scoase un geamăt de protest, apoi se întoarse. Îi prinse sînii în căuşul palmelor şi-o trase mai aproape, făcîndu-i fiecare nerv să vibreze de senzaţia năvalnică. Ea îşi duse mîna între picioare şi-i atinse sexul, care venea şi se retrăgea iar şi iar, plimbîndu-şi degetele pe vinele umflate şi pe pielea fină ce acoperea glandul în erecţie. Johnnie simţi cum creşte în mîna ei şi rămase o clipă nemişcat, cu penisul zvîcnind.

Ea gemu de plăcere, iar Johnnie surîse, mulţumit, lipind-o şi mai strîns de trupul lui.

Amîndoi rătăciră prin lumea mirifică a senzaţiilor, mai întîi cu blîndeţe, apoi cu patimă dezlănţuită.

Pentru că el lipsise şi ea înţelesese că fără Johnnie viaţa nu avea nici un rost.

Pentru că Johnnie găsise singura femeie din lume pe care-o putea iubi şi pentru că măcelul îi dădea o stare de nelinişte, de care doar Elizabeth reuşea să-l vindece.

Capitolul 20

Adam se întoarse după trei zile, galopînd disperat şi înspăimîntat pe aleea parcului. Strigătele lui de alarmă se auzeau de departe, în liniştea peisajului de iarnă, stîrnind ecouri între zidurile mari de piatră, speriind păunii de pe pajiştea castelului şi făcînd slujitorii să-şi lase treburile, dînd fuga să vadă ce s-a întîmplat. Neliniştit, Dankeil Willie aştepta pe treptele de la intrare. Adam trase de frîu, oprindu-şi brusc calul pe pietrişul din alee.

— Au venit dragonii! Sînt la taverna din Kelso! strigă el, sărind jos de pe cal. Au venit să-l ridice pe lordul nostru.

Se năpusti în sus pe trepte,

— Unde-i Johnnie?

Willie se repezi pe scări, aruncîndu-i peste umăr:

— Vino după mine.

Amîndoi începură să alerge, trecînd de uşa dublă, deschisă de doi valeţi. Willie dădu în grabă cîteva porunci. Continuînd să alerge, strigă să fie chemată doamna Reid, doi rîndaşi, Munro

și Kinmont, și toți să-l aștepte în sala de mese. Nu era vreme de politeturi. Oricum, curînd va afla și lady Elizabeth.

— Cît timp avem? întrebă neliniștit Willie, năpustindu-se pe coridorul ce ducea spre aripa de răsărit.

Nici nu întrebase care-i cauza. Știa că, datorită situației din Scoția, lordul își făcuse mulți dușmani.

Adam se străduia să țină pasul cu Willie, deși răsufla din greu, după ce gonise tot drumul de la Kelso.

— I-am lăsat pe Nab... și pe Dougie... gîfîi el. ...Să le facă cinste cu niște... coniac... franțuzesc... Cel mult o oră... Poate nici atît...

Cu cizmele bocănind pe pardoseală, treceau ca fulgerul dintr-o încăpere în alta, grăbindu-se spre sala de mese. Privirea prindea în goană frînturi de imagini: o oglindă cu rama aurită, un tapet de brocart, roșu, verde și albastru, luciul palid al sfeșnicelor de alamă, vase chinezești din dinastia Ming, porțelanuri olandeze, portrete ale strămoșilor, în straie severe, de la Curte.

Dădură buzna ca o vijelie în sufrageric.

De cum îi zări, Johnnie sări în picoare, făcîndu-le semn să aștepte afară.

— Mă întorc îndată, îi șopti el Elizabethei, care se ridicase, uluită, de la masă.

Aplecîndu-se, o sărută ușor pe obraz.

— Adam are să-mi comunice ceva.

— Nu-s un copil, ca să te ferești de mine.

Știa că Willie n-ar fi îndrăznit să năvălească astfel, fără un motiv serios.

— Mă întorc într-o clipă și-ți spun despre ce e vorba, surîse el. Numai cinci minute.

Îi arătă mîna, cu degetele ridicate, și ieși repede, gîndindu-se cum avea să-l strîngă de gît pe Matthew Graham, cu mîinile lui.

— Dragonii din Edinburgh sînt la Kelso. Au venit să te ridice! zise scurt Willie, de îndată ce Johnnie închise ușa în urma lui.

— Am plecat de lîngă ei acum douăzeci de minute, adăugă Adam. Erau la crîşma lui Wat Harden.

— Să mă ridice? Pe mine?

Deci nu pe Elizabeth!

— Ai aflat de ce?

Politica rămînea în continuare o ocupaţie riscantă, iar relaţiile din ce în ce mai încordate cu Anglia primejduiau averi uriaşe şi vieţi omeneşti. Oare care din duşmanii lui voia să-l înlăture din cale?

— Maiorul spunea... că trebuie să te ducă la... Edinburgh... pentru că eşti... acuzat de viol! răspunse Adam, roşu la faţă şi suflînd din greu.

— Ce minciună! exclamă Dankeil Willie, cu ochii scăpărînd de mînie.

— Dar e singura acuzaţie nemenţionată în decretul de amnistie! observă Johnnie, căzînd pe gînduri.

— Te vor scoate în afara legii! vorbi Adam, rostind cuvintele care făceau să le îngheţe sîngele în vine.

— Proscris, spuse Johnnie abia auzit. Asta înseamnă că voi fi exilat sau spînzurat, iar averea confiscată, fără nici o speranţă de iertare. Elizabeth va fi obligată să depună mărturie, astfel încît va încăpea din nou pe mîna lui taică-său. Se pare că s-a gîndit la tot.

Desigur că Johnnie se aştepta ca Harold Godfrey să se răzbune, dar nu-şi închipuise că o va face cu atîta îndîrjire. De felul lui, era un om repezit. Această lucrătură subtilă îl ducea cu gîndul la Queensberry.

— Dar Matthew Graham?

Tonul lordului devenise cel dintotdeauna.

Adam se întrebă dacă nu cumva Johnnie nu înţelesese primejdia care-l ameninţa. De fapt, fusese condamnat la moarte, oriunde s-ar fi aflat.

— Nu-ţi rămîne prea mult timp, Johnnie! îl zori el.

— Nici unuia din noi nu-i mai rămîne timp, răspunse lordul, privindu-l în ochi cîteva clipe. Va trebui să părăsim

cu toții Goldiehouse — sau măcar aceia pe care i-ar putea aduna cu martori. Tolbooth nu-i un loc prea sănătos pentru o judecată. Dar mai întîi spuneți-mi ce-ați aflat de Matthew Graham, ca să știu la ce ne mai putem aștepta.

— E în castelul Carlisle, mort de frică, dar cînd va auzi ce ai pățit, o să scoată nasul, ca un corb atras de-un stîrv.

Johnnie încuviință din cap, evident de aceeași părere. Dînd cu ochii de Kinmont și Munro, îi așteptă să ajungă lîngă el, apoi făcu semn servitorilor adunați de Willie.

— Probabil ați aflat deja că au venit dragonii din Edinburgh să mă ridice, spuse el. Vor să mă aducă în fața tribunalului.

— Adică să te spînzure! îi tăie vorba doamna Reid. Mai bine fugi!

— Plec imediat. N-am timp decît să vă dau cîteva instrucțiuni, și v-aș ruga să mă ascultați cu atenție.

Apoi începu să dea porunci rapide și precise: lucrurile de valoare care puteau fi scoase din castel într-o oră trebuiau puse la adăpost; slujitorii vor fi primiți în casele rudelor și prietenilor lordului; caii trebuiau împrăștiați, ca să nu pună mîna Queensberry și Godfrey pe herghelia lui pur-sînge; cînd ajunse la bibliotecă, oftă adînc. Era considerată cea mai bogată din Marea Britanie și nu putea fi mutată într-un timp atît de scurt.

— Doamnă Reid, am nevoie de provizii pe două săptămîni, pentru mine și pentru lady Elizabeth. Munro, găsește-l imediat pe Robbie. Cum e moștenitorul meu, vor încerca să-l prindă și pe el. Spune-i că am nevoie de o corabie cît de curînd posibil. Știi pe unde umblă el în East-Lothian. Kinmont, ia toate documentele care nu trebuie să ajungă la englezi. Adam, ia toate armele din castel și dă-le oamenilor, să le ducă de-aici. Între timp, lady Elizabeth și cu mine vom aștepta verdictul într-un loc mai sigur decît Tolbooth.

Dar Johnnie știa că deznodămîntul era inevitabil și că verdictul fusese dat deja.

În următoarele minute răspunse la nenumăratele întrebări puse de cei din jur, asigurîndu-şi slujitorii că avea de gînd să se întoarcă, şi-atunci îi va reprimi pe toţi la Goldiehouse. Dar nu zăbovi prea mult să-şi ia rămas-bun.

— Nu-ţi ici însoţitori? îl întrebă Munro, cînd toţi se risipiră, să-i împlinească poruncile.

— Nu vreau să atrag atenţia cu o suită prea numeroasă. Cred că voi rămîne preţ de vreo săptămînă la Dens Cottage, pînă se mai potolesc lucrurile, apoi ne vom îndrepta spre ţărm. Pînă atunci, sper că Robbie va reuşi să-mi aducă o corabie la Margarth Cove. Tu să fii pe vas: am nevoie de tine la bord.

— Oare Elizabeth va reuşi să călărească atîta timp?

— Asta-i şi grija mea! răspunse Johnnie, încruntîndu-şi sprîncenele. Noi ceilalţi ne-am putea croi drum chiar şi prin forţa armelor, dacă va fi nevoie. Dar nu cu ea...

— Voi încerca să-ţi asigur drum liber spre Margarth, îl încredinţă Munro.

— Atunci, zîmbi Johnnie, avem de mers numai douăzeci de mile de la poalele pădurii pînă la ţărm. Dacă nu întîlnim vreo poteră în cale, ne vedem peste două săptămîni.

Cei doi veri se îmbrăţişară — poate pentru ultima oară în casa unde creşcuseră de mici copii — apoi Johnnie se întoarse în sala de mese.

Aflînd ce se întîmplase, Elizabeth se albi la faţă ca varul.

— Îmi pare rău, Johnnie! şopti ea. Sînt sigură că-i mîna tatălui meu.

În glasul ei se ghicea remuşcare şi repros faţă de cumplitul preţ pe care trebuia să-l plătească Johnnie pentru faptul că o iubea.

El veni repede lîngă Elizabeth şi îngenunche lîngă ea, luîndu-i mîna într-ale sale.

— Nu te învinovăţi degeaba, şopti el, ştiind că ura lui Godfrey era cu mult mai veche. Aici e şi mîna lui Queensberry. Tatăl tău n-a acţionat de unul singur.

Părul lui negru sclipea în lumina soarelui pătruns pe fereastră — decor atît de nepotrivit cu soarta care-i aştepta.

Văzînd așa o zi minunată, Elizabeth își zise că n-ar trebui să se gîndească la trădări și persecuții.

— Dar dacă te-ai duce la Edinburgh? șopti ea, plină de speranță. As putea depune mărturie că nu e vorba de viol. Lewis spune cît te iubesc. Și cum te-am dorit, poate mai mult decît m-ai dorit tu. N-a fost vina ta, Johnnie... Nu văd de ce nu m-ar crede...

El îi mîngîie încet degetele albe cu mîna lui bronzată.

— Draga mea, numai cineva foarte puternic a reușit să mă acuze. Pe cei de-acolo nu-i interesează în ce constă învinuirea. Dacă nu-i viol, vor găsi cu siguranță altceva.

Știa că era deja condamnat și că procesul ar fi fost o simplă formalitate.

— Singurul lucru care ne rămîne de făcut — vorbi el, străduindu-se să rămînă calm — e să părăsim Scoția pentru cîtva timp... pînă cînd voi putea aranja ceva...

Acum nu avea vreme să-și organizeze oamenii, nici să găsească o cale de-a dejuca planurile hrăpărețului Queensberry și ale răzbunătorului Godfrey. Se mișcă de pe un picior pe altul, neliniștit. Pierdea minute prețioase.

— Nu ne-a rămas decît un ceas.

Se ridică în picioare.

— Uneori îmi doresc ca tatăl meu să moară, murmură Elizabeth, cu glasul tremurînd de îngrijorare, întrebîndu-se dacă nu cumva și ea moștenise sîngele perfid al lui Godfrey.

În clipa aceea își simțea inima înghețată.

— Ar fi trebuit să-l ucid atunci cînd am avut prilejul, declară Johnnie.

Apoi, văzîndu-i privirea întrebătoare, adăugă:

— Tu locuiai pe-atunci la Hotchane. Erai măritată.

Scrîșni din dinți, cu gîndul la ocazia ratată.

— Iar eu am fost atît de naiv încît să mă las dus de nas de tatăl tău.

— Cît trăiește, omul învață! vorbi Elizabeth, cu o hotărîre de neclintit.

— Adevărat, încuviință el. Dar acum, iubito, trebuie să fugim, altfel mîine ne vom afla la Tolbooth.

Johnnie o apucă de amîndouă mîinile, ajutînd-o să se ridice în picioare. Copilul din pîntecele ei crescuse mare și lordul se gîndea, îngrijorat, la zilele grele care-i așteptau.

— Vom călări la pas, spuse el, pornind către ușă, fără a-i da drumul de mînă. În felul acesta nu vei păți nimic. Apoi ne vom opri în coliba paznicului meu de vînătoare, să vedem ce vești primim de la iscoade.

Numai cîțiva din oamenii lui cunoșteau ascunzătoarea.

— Pot să călăresc, Johnnie. Să știi că niciodată nu m-am simțit mai bine. N-are rost să mă cocoloșești.

El o lăsă să aștepte în salonașul de la parter, lîngă holul de la intrare, și urcă la etaj să supravegheze împachetatul. Avea nevoie de pistoale și de bani, precum și de suficientă muniție cît să-i ajungă pînă pe țărm. Voia să-i spună Helenei să pregătească rochii groase pentru Elizabeth. Apoi o trimise jos cu pelerina, șalul și cizmele soției, ca să-l aștepte gata îmbrăcată. Vîrî în buzunarul hainei un mic portret al părinților, apoi se duse să verifice dacă valetul îi împachetase trusa de bărbierit primită în dar de la tatăl său, cu ocazia plecării la Paris.

Elizabeth își îmbrăcase pelerina tivită cu blană de focă, moale ca o catifea. Își pusese cizmulițele, mănușile și un șal verde, de lînă. Se plimba de colo-colo prin salon, cu sentimentul că ea era cauza tuturor nenorocirilor lui Johnnie, și-n plus, o povară în aceste ceasuri de restriște.

— Lasă-mă să te ajut și eu, o rugă ea pe doamna Reid, care venise pentru a doua oară ca să-i ceară sfatul în legătură cu proviziile.

— Dumneavoastră, my lady, să stați liniștită și să vă îngrijiți de copilaș, răspunse menajera, silind-o să se așeze pe un scaun. Am cu cine să m-ajute. Acum să-mi spuneți dacă vreți vin dulce sau mai acru, că stăpînul n-a ales de care.

În următoarea jumătate de oră, servitorii continuară să intre și s-o întrebe ce merinde prefera să ia la drum... Apoi ce haine, ce cărți și chiar ce bijuterii.

Slavă Domnului! răsuflă ea uşurată, dînd cu ochii de Johnnie, gata îmbrăcat, cu cizmele în picioare, cu şalul scoţian de lînă înfăşurat în jurul umerilor. Credeam că înnebunesc de grijă stînd aici, de una singură. Nimeni nu-mi dă voie să fac nimic.

Servitorii urmaseră poruncile stăpînului, dar Johnnie zîmbi şi spuse doar atît:

— De-acum încolo ai să-ţi rupi fundulețul în şa, draga mea Bitsy! Următoarele ore vor fi ceva mai agitate.

— Ce se va întîmpla cu Goldichouse? întrebă ea, ridicîndu-se greoi, fără graţia de altădată.

— Vom pierde unele acte şi portrete de familie. Îmi închipui că Queensberry va face tot ce-i stă în putinţă să şteargă amintirea clanului Carre.

Ridică din umeri, acceptînd inevitabilul.

— Totuşi, sînt convins că-i va place castelul meu. Deşi n-ar trebui să se ataşeze prea mult de Goldichouse, adăugă el, cu un zîmbet îndrăzneţ.

— Şi tu n-ai cum să te aperi?

— Deocamdată nu.

Se apropie de Elizabeth, surîzînd: frumuseţea ei reuşea să-i alunge toate gîndurile negre.

— Dar pînă la urmă, tot am să mă apăr, zise lordul, luîndu-i mîna înmănuşată într-a lui. Vorbim mai tîrziu.

Mai întîi trebuia să se asigure că sînt în afară de orice pericol.

O ridică în şaua căptuşită cu perne şi-i arătă pistolul vîrît în teaca aşezată la oblînc.

— E destul de mic să poată fi folosit de-o femeie. Redmond mi-a spus c-ai fost cea mai bună elevă a lui.

Ea se străduí să-şi stăpînească teama şi răspunse, căutînd să păstreze acelaşi ton glumeţ:

— Numai să-mi spui în ce să trag.

— Dacă va fi nevoie, zise el, acoperindu-i picioarele cu poalele pelerinei, fii sigură c-am să-ţi spun.

O oră mai tîrziu, Johnnie şi Elizabeth erau departe de Goldichouse, împreună cu doi cai încărcaţi cu provizii şi destui bani cît să le ajungă pînă ce treceau pe continent.

Călăreau încet, ocolind cu grijă satele și preferînd să traverseze prin cîmpie. Johnnie ar fi vrut să călătorească noaptea, dar cu siguranță că dragonii din Kelso nu le-ar fi lăsat răgaz, așa că se fereau să calce pe drumuri cunoscute.

De cum ajunseră în pădurea Dens, pe la începutul după-amiezii, Johnnie se opri, aruncînd o privire peste umăr.

Tufele dese îi ascundeau de ochi străini, ca și frasinii și sicomorii înalți, săditi de bunicul lui. Înaintară puțin în desișul pădurii, ca să nu poată fi descoperiți. Abia atunci o coborî pe Elizabeth din șa, ca să-și mai dezmorțească picioarele.

— Te simți bine? o întrebă grijuliu, fără a-și lua mîinile de pe mijlocul ei și aplecînd capul, ca s-o privească în ochi. Aproape c-am ajuns.

— Minunat, răspunse Elizabeth, zîmbind îmbujorată. Mi s-a făcut foame. Și te rog, nu-mi mai vorbi ca unui tînc de trei ani, pentru că mă simt bine și-am să rezist la drum.

El schiță un început de zîmbet și dădu din cap în semn de încuviințare.

— Iartă-mă, dar eu nu știu ce simți și-atunci mă îngrijorez în orice clipă. Mi-e teamă să nu pățești ceva în pustietatea asta...

Tăcu, remarcînd privirea ei limpede și senină.

— Atunci să mîncăm, pînă nu se întîmplă o nenorocire! rîse Elizabeth, reușind să-i alunge temerile.

— Îndată! se grăbi el să-i răspundă. Așează-te aici.

Vorbea repede, ușurat de liniștea și siguranța ei. Dintr-o mișcare, își desfăcu șalul de pe umeri și-l așternu pe acele de pin uscate, care acopereau pămîntul ca un covor.

— Doamna Reid a pregătit un coș cu merinde, dar încă nu pot s-aprind focul, se scuză el.

— Merge foarte bine și hrană rece. Orice, numai mîncare să fie.

Pînă atunci nu îndrăznise să spună că-i e foame, știind că încă nu scăpaseră de primejdie.

În timp ce mîncau, el îi povesti despre căsuța din pădure, unde în copilărie petrecuse săptămîni întregi împreună cu

paznicul de vînătoare altatălui său, pe nume Polwarth, care-l învățase să pescuiască, să urmărească prada și să vîneze cu șoimi.

— Cît timp rămînem aici, am să te iau la o vînătoare cu șoimi. Spre nord se ridică o colină, pe care se simte briza dinspre coastă. Ai să vezi cum zboară șoimii călători, aduși de vînt, apoi cum se năpustesc spre pămînt, ca o săgeată. Nimic nu face cît privelistea unui șoim care coboară ca o săgeată, de la o înălțime ametitoare. Și-am să te-nvăț cum să-ți recunoști de departe șoimul tău. Am adus și cîteva cărți.

— Mi-ar plăcea grozav.

I-ar fi plăcut să vadă și copilandrul de atunci, cu privire curioasă și neastîmpărată. Și se gîndi cu bucurie la pruncul din pîntecele ei, care-ar fi putut moșteni pasiunea tatălui său pentru vînătoarea cu șoimi

La ceasul cînd amurgul timpuriu de iarnă începea să arunce peste pădure umbre cenușii, Johnnie și Elizabeth ajunseră la căsuța cu acoperiș de paie, aflată în margine de luminiș.

La ferestre se zărea lumină — o strălucire aurie care promitea căldură și adăpost. Cînd se apropiară, se auzi lătratul unui cîine — un collie alb cu negru, care rămase o clipă cu coada drept în sus, apoi începu s-o legene, în semn de bucurie. Îl recunoscuse pe Johnnie.

Polwarth ieși în prag să vadă cine erau oaspeții. Își ținea pipa între dinți și scruta întunericul printre pleoapele apropiate. Dînd cu ochii de Johnnie, îi făcu semn cu mîna.

Cei doi fugari se aflau în siguranță.

Aproape tot atît de înalt ca Johnnie, Polwarth era un zdrahon ciolănos, al cărui păr roșcovan ajunsese cu vîrsta de culoarea nisipului. Dar încă își ținea spatele drept, iar brațele

goale, cu care-l strînse pe Johnnie la piept, erau tot musculoase și puternice.

Johnnie o ajută pe Elizabeth să descalece și-i zise lui Polworth:

— Ea e soția mea, Elizabeth.

Din vorbele directe ale lui Johnnie, lady Carre înțelese că cei doi bărbați erau foarte apropiați.

— Seara bună, doamnă! zise politicos bătrînul, cu o plecăciune stîngace. Va să zică, ești om la casa ta! se întoarse el spre Johnnie. Și-mi pari din cale-afară de fericit.

— Chiar sînt! răspunse Johnnie fără ocolișuri, simțindu-se tot ca un băietan în fața credinciosului slujitor al tatălui său.

— Bag seama că nu călătorești de plăcere, zise Polwarth, plimbîndu-și privirea de la cei doi cai încărcați cu merinde la chipul tînărului lord.

Făcu un semn din cap, îndemnîndu-l să intre în căsuță.

— Hai, băiete, du-ți nevasta înăuntru, iar eu am să-ți leg caii în grajd.

— Ajută-l, Johnnie! se opuse Elizabeth. Pot să fac și singură cei cîțiva pași pînă la intrare.

— Mai bine mergi cu doamna, băiete! Treptele-s înalte, ca pentru bărbați. Pe urmă, poți veni să-mi ajuți.

— E tare de treabă bătrînul, spuse Elizabeth, de cum păși în căsuța de piatră. Acum du-te, mă descurc și singură.

— N-am să întîrzii mult, o asigură Johnnie, aruncînd o privire de jur-împrejur, în cămăruța curată, care ținea loc și de dormitor, și de bucătărie. Așează-te pe scaunul lui Polwarth, să te încălzești la foc!

După ce Johnnie plecă, Elizabeth rămase în picioare cîteva clipe, cercetînd din ochi încăperea mirosind a tutun de pipă și a lemn ars. Mobilierul era simplu și făcut pe măsura unui bărbat voinic: o masă de stejar cu trei picioare, patru scaune cu spătar înalt, un dulap sculptat, care ocupa aproape un perete. Vatra servea și la gătit, deși cuptorul de aramă clădit într-o parte a ei sugera o mînă de femeie. Era cupru suedez

din cel mai bun, lustruit ca oglinda, iar aroma de turte de ovăz se împletea cu cea de tutun și lemn de pin. Brusc i se făcu foame și zîmbi, amuzată de poftele ei de femeie însărcinată.

De-o parte și de alta a vetrei se aflau două canapele uzate, iar în fața focului, jilțul lui Polwarth. După tapițerie, mobilierul părea să provină de la Goldiehouse: deși destul de ros, damascul încă păstra sclipiri de un roșu intens. Elizabeth urmă sfatul lui Johnnie și se trînti în jilțul lui Polwarth, încălzindu-se la focul din vatră. Nu se ridică decît de două ori, ca să vadă dacă s-au copt turtele din vatră. Nu că s-ar fi priceput la bucătărie, dar oricum, putea să aibă grijă să nu se ardă.

Din fericire, cei doi bărbați se întoarseră înainte ca ea să fie nevoită să ia turtele de pe foc. De altfel, nici n-ar fi știut cum să ducă la bun sfîrșit o asemenea ispravă.

Polwarth trase turtele afară cu o lopată lungă, în formă de inimă, pe care-o ținea agățată în grindă.

— Turte de ovăz! exclamă încîntat Johnnie.

Săptămîna care urmă se dovedi liniștită și plăcută, deși scăpaseră ca prin urechile acului și nu știau ce le rezerva viitorul. În pădurea Dens reușiseră să uite de primejdia ce-i pîndea dincolo de adăpostul copacilor. Erau atît de fericiți, încît le pierise din minte că se pusese preț pe capul lui Johnnie. Și de-ar fi putut lăsa deoparte răspunderile sale de stăpîn, Johnnie și-ar fi dorit să poată rămîne aici împreună cu Elizabeth, departe de oameni, fără să-i mai pese de răutățile lumii, și să-și crească puiul în liniște.

Diminețile, după un mic dejun copios, mergeau cu toții la vînătoare cu șoimi. Elizabeth se așeza pe un vechi covor turcesc, în vîrful unui dîmb, în bătaia vîntului, iar bărbații se distrau după pofta inimii. Johnnie și Polwarth vînau cu șoimi sălbatici, prinși încă din cuib. Aceste păsări erau cele mai

bune, pentru că părinții lor — vînători neîntrecuți — îi învățau să caute și să prindă prada. Era o priveliște minunată să slobozi șoimii din lat și să-i azvîrli spre înălțuri. Începeau să urce încet, apoi în cercuri din ce în ce mai largi, purtați tot mai sus pe aripile vîntului. Unii se ridicau la un sfert de milă înălțime, pînă ajungeau de mărimea unei rîndunici. Rămîneau nemișcați o clipă, pe urmă își ocheau prada și se năpusteau vijelios în jos, asupra ei.

Elizabeth începea să înțeleagă plăcerea lui Johnnie de-a ieși la vînătoare cu șoimi, în răcoarea dimineții, și privea fascinată cum păsările ascultau de Johnnie și de Polwarth ca niște cățel supuși.

Cînd se întorceau la căsuță, ca și Johnnie îl ajutau pe Polwarth să-și hrănească șoimii pe care-i creștea. Femelele începuseră să-și pregătească cuiburile pentru viitorii pui. Elizabeth avea ocazia să cunoască și o altă latură a firii lui Johnnie. Muncind cot la cot cu Polwarth, soțul ei nu mai era curteanul cu maniere desăvîrșite, nici căpitanul viteaz. Repara cotețele, repețde și cu pricepere, fixînd la loc scîndurile, la fel de obișnuit cu astfel de treburi ca oricare alt crescător de șoimi. Umbla nestingherit cu păsările, apucîndu-le cu gesturi blînde și sigure. Iar relația lui cu bătrînul paznic de vînătoare îi dezvăluia Elizabethei multe lucruri despre copilăria lui Johnnie, pentru că tînărul își respecta prietenul mai vîrstnic, nu din politețe, ci dintr-o profundă afecțiune. Cînd mîncau, Polwarth stătea în capul mesei, punînd fiecăruia în farfurie, la fel ca stăpînul unui mare conac.

În timpul șederii la Dens Cottage, Elizabeth învață cîte ceva din tainele bucătăriei, aflînd de la Polwarth cum să pregă-tească turtele de ovăz. În-ziua cînd scoase din vatră primele ei turte — cu chipul mînjit de făină și funingine, cu fruntea broboniță de sudoare și cu un zîmbet triumfător — cei doi bărbați o aplaudară din toată inima. Toți trei mîncară turtele fierbinți, cu unt și peltea de prune, iar tînăra gospodină își primi răsplata, văzînd că turtele fuseseră devorate pînă la una.

Elizabeth trăi un minunat sentiment de împlinire, chiar dacă isprava ei era ceva obișnuit pentru majoritatea femeilor din Scoția. Dar cum nu gătise în viața ei, se bucura chiar și de realizările cele mai mărunte.

Dormeau într-una din cele două cămărute din podul casei, într-un pat uriaș, cu baldachinul sprijinit pe patru coloane, aflat chiar lîngă fereastră. Își țineau hainele într-un dulap de formă ciudată, construit astfel încît să încapă sub acoperiș. Un șemineu micuț păstra încăperea caldă și primitoare.

— Vezi inițialele de colo? o întrebă Johnnie într-o dimineață, cînd stăteau amîndoi sub plapuma din puf de gîscă.

Îi arătă undeva, deasupra tocului ușii.

— Aveam opt ani cînd le-am crestat. Mi-a luat o zi întreagă să le fac atît de adînci încît să se vadă. Lemnul de stejar e foarte tare.

— Spune-mi cum erai la opt ani, îl rugă Elizabeth, dornică să afle cît mai multe despre copilul pe care nu-l cunoscuse niciodată.

El ridică ușor din umeri, mișcîndu-și capul sprijinit pe brațul ei.

— Nu știu... Puneam o groază de întrebări... Voiam să învăț tot ce vedeam la Polwarth...

— Robbie a venit vreodată aici?

— Mai tîrziu... dar n-a stat atît cît am stat eu. Mama a murit cînd Robbie avea patru ani, și pe urmă noi am plecat în călătorii îndelungate.

Nu-i spuse că murise la naștere, odată cu copilul care-ar fi fost al doilea frate al său.

— Și tata se ocupa de negoț, așa că era ceva obișnuit să petrecem multă vreme pe continent.

— Cum a murit mama ta?

— Nu știu nici eu prea bine, minți el, temîndu-se să nu trezească ghinionul și să n-o alarmeze pe Elizabeth. A făcut febră...

Îi luă mîinile într-ale lui.

— Cîți ani aveai tu cînd ți-a murit mama? o întrebă el pe Elizabeth.

Din cîte știa, Godfrey nu se recăsătorise, preferînd să-și ia amante.

— Doi ani... Nu-mi amintesc deloc de ea. I-a ținut locul doica.

Începu să zîmbească, cu gîndul la lucruri mai vesele.

— În ziua aceea, la Harbottle, m-ai răpit din școala fostei mele doici... Cînd ai apărut în fața mea așa, deodată, îmbrăcat în sutană, am crezut că erai trimis de cer.

— Iar tu erai atît de frumoasă, încît am făcut un efort să-mi aduc aminte de ce veniserm la Harbottle.

— Știam.

El își ridică o clipă capul de pe pernă, ca s-o privească în ochi.

— Nu-i adevărat. Erai leșinată de frică.

— Abia mai tîrziu am fost... replică Elizabeth, scoțînd limba la el. Cînd m-ai dat jos de pe calul tău, la Uswayford.

— Isteață femeie! murmură el, trîntindu-se la loc, pe pernă.

— Am fost flatată de atenția ta.

— Toate sînt flatate, rîse el.

Ea îl plesni cu pumnul în stomac.

— Ah! icni Johnnie, surprins de puterea loviturii.

Apoi, zîmbind angelic, zise:

— Acum m-am făcut băiat de treabă.

— Te sfătuiesc să nu uiți ce-ai spus.

— Privirea ta tăioasă mă înspăimîntă ca ochiul mînios al lui Dumnezeu.

— Lasă-l în pace pe Dumnezeu, îl repezi Elizabeth. Acum eu sînt îngerul răzbunării, dacă-ți dă cumva prin minte să te abați de la calea cea dreaptă.

El ridică repede din sprîncene.

— M-ai convins. Definitiv.

Apoi, lăsînd deoparte gluma, adăugă simplu şi sincer:

— Am descoperit ce înseamnă să iubeşti cu adevărat. De ce m-ar interesa alte femei?

Elizabeth îi înlănţui gîtul cu braţele, privindu-l cu tandreţe.

— Spune-mi că vom fi întotdeauna fericiţi împreună.

Johnnie se gîndi că, pentru moment, „întotdeauna" era un cuvînt destul de relativ. Dar şi el spera acelaşi lucru ca Elizabeth.

— Întotdeauna, scumpa mea Bitsy! zise el încetişor, cu ochii umezi de emoţie. Întotdeauna...

Numai că prin întreg ţinutul umblau poteri, în căutarea fugarului lord de Ravensby.

Ceva mai tîrziu, în aceeaşi dimineaţă, cînd împreună cu Polwarth dădu drumul şoimilor din vîrful colinei bătute de vînturi, Johnnie observă că păsările zburau altfel decît în alte zile. Pluteau neliniştite, se roteau în cerc, fără să se îndepărteze şi fără să se avînte prea mult în înaltul cerului.

— Priveşte, îi spuse el bătrînului.

— Cred c-au văzut un grup mare de oameni.

— Cheamă păsările înapoi, zise Johnnie neliniştit, făcînd deja semne şoimului său. Le-ar putea zări şi s-ar putea lua după ele.

În cîteva minute şoimii se întoarseră să stea pe degetul inimănuşat al stăpînului, cu ochii acoperiţi. Cei trei coborîră de pe colină atît de repede cît permitea starea Elizabethei.

După ce-şi duse şoimul în cuşcă, Johnnie spuse:

— Mă întorc acolo sus. Păsările s-au speriat de ceva.

Se repezi în casă, înşfăcă luneta, apoi o luă la fugă prin pădurea din spatele casei, strivind lăstarii sub picioare, sărind peste trunchiuri prăbuşite, ca să nu mai piardă timp ocolindu-le.

Începu să urce dealul cît putea de repede. Ajuns în vîrf, îşi duse luneta la ochi şi se uită în grabă de jur-împrejur, pînă ce-şi recăpătă suflul. Apoi îşi reluă cercetarea, rotind luneta cu mare atenţie, oprindu-se cînd i se părea că descoperă vreo

mișcare — vreun pastor mergînd pe drum, sau un călăreț singuratic pe cîmpul nearat, sau o căprioară... două — apoi treeînd mai departe. Se concentră asupra zonei deasupra căreia se rotiseră șoimii, scormonind cu privirea întinderea de pămînt dintre el și mare.

O fracțiune de secundă, ochiul lui prinse o lumină, care dispăru aproape în aceeași clipă.

Înjură în șoaptă, recunoscînd sclipirea și spunîndu-și că poate vreun nobil de țară își cumpărase o jucărie nouă... Ce altceva putea să însemne? Dar nu-și luă ochii de la terenul deschis din spatele copacilor care-i astupau perspectiva. Rămase nemișcat, ținîndu-și răsuflarea, ca să nu miște luneta.

Din spatele copacilor își făcu apariția un dragon. Johnnie înceremeni, apoi începu să numere: trei... cinci... opt, nouă, zece, cincisprezece... optsprezece, conduși de un ofițer.

Așteptă o clipă, să vadă dacă o cîrmeau spre apus. Ofițerul ridică mîna și trupa se opri în loc, ca să se sfătuiască. Apoi ofițerul făcu semn către pădurea Dens — iar Johnnie, care-l privea prin lunetă, avu impresia că arăta drept spre el. În aceeași secundă își coborî luneta. Dacă soarele ar fi lucit în lentilă...

Se întoarse la căsuța pădurarului alergînd fără oprire.

— Vine o poteră! Se îndreaptă exact încoace! anunță el, străduindu-se să nu pară alarmat. Trebuie să plecăm.

— Merg și eu cu voi, spuse Polwarth.

Johnnie clătină din cap.

— Rămîi aici. În caz că descoperă căsuța, încearcă să-i ții pe loc.

Își smulse din cui sabia și cingătoarea.

— Adu o carafă de vin din pivniță, s-o găsească pe masă. Încă n-am întîlnit soldat care să refuze un pahar.

Își prinse repede cingătoarea și teaca spadei.

— Dacă poți cîștiga o oră, ba chiar și o jumătate de oră, ne-ai fi de mare ajutor.

— Dar nu puteți porni spre răsărit tocmai acum.

Vom încerca s-ajungem acolo în cîteva zile. Plecăm spre stîna din munți, dincolo de Letholm. Cred că-i destul de departe.

Amîndoi știau că Letholm era și mai departe de coastă, dar nici unul nu pomeni despre acest lucru.

— Eu pun merindele în desagi, se oferi Elizabeth, care nu știa nimic de gîndul nerostit al celor doi bărbați.

Amîndoi evitau să-și dea pe față sentimentele — lucru neobișnuit după zilele în care nici unul nu se ferise să spună ce gîndește.

— Numai una singură, ceru Johnnie. Nu mai luăm caii de povară. În munți n-ar avea unde să pască.

— Mîine, sau chiar la noapte, vă mai aduc eu de-ale gurii! zise Polwarth, în timp ce-l ajuta pe Johnnie să înhame caii.

— Nu, ai putea fi urmărit. Dacă potera vine încoace, vor răscoli pădurea, știind că-i pe domeniul Carre. E mai bine să nu-ți schimbi obiceiurile, ca să nu trezești bănuieli. Proviziile ne ajung pentru cîteva zile, după care pornim spre țărm.

— M-aș putea duce la Munro și la Adam, să le spun s-aducă o escortă, să vă însoțească pînă la Margarth Cove.

— Cu Elizabeth alături, nu pot risca o încăierare. N-aș avea cum s-o apăr. Și nici cum s-o ascund.

— Pe de altă parte, n-ar putea călări atît de repede încît să-i întrecă pe dragonii din Edinburgh.

Johnnie clătină din cap.

— De n-ar fi fost ea, aș fi pornit direct spre țărm. Armăsarul meu e cel mai iute din Scoția. Dar Elizabeth nu poate călări în acest ritm. Dragonii ne-ar fi prins încă de la Coldstream. Vom ajunge însă la corabie, încheie el. Numai că va trebui să facem drumul mai pe ocolite.

Tîrziu, în aceeași după-amiază, ajunseră la stîna de la poalele munților Cheviot. Zăpada de pe poteci îngreuna mersul cailor, care riscau să alunece în fiece clipă. Johnnie o conduse

pe Elizabeth pînă la căsuța de piatră săpată direct în coasta muntelui, apoi făcu focul. Amîndoi erau înghețați. Din cauza altitudinii, temperatura era mult mai scăzută, iar vîntul sufla tăios, răscolind zăpada pufoasă. .

Johnnie adăposti caii, aducîndu-i în colibă, nu departe de foc. Trebuia să aibă grijă de ei ca de ochii din cap. Elizabeth se încălzea în fața focului, străduindu-se să-și stăpînească tremurul convulsiv, iar Johnnie se apucă să descarce proviziile.

— Nu vom rămîne prea mult timp aici, zise el, punînd proviziile pe o masă de lemn negeluit. O zi, poate două. Ia loc, o invită pe un ton curtenitor, trăgînd de sub masă un scaun cu trei picioare, pe care-l aduse în fața focului.

— Cît de departe-i Margarth Cove? întrebă Elizabeth, așezîndu-se și mulțumindu-i cu un surîs.

— Cam la douăzeci de mile, răspunse el, rotunjind distanța, ca să nu-i alunge optimismul.

— N-ar fi mai bine să călătorim noaptea?

El încuviință din cap și se lăsă pe vine lîngă ea, încălzindu-și mîinile la foc.

— E mai puțin riscant.

Rămase o clipă cu privirea ațintită asupra flăcărilor.

— Deși, dacă întîlnim vreo poteră, li se va părea ciudat că umblăm la ore așa tîrzii.

— Dar douăzeci de mile le facem în cinci ceasuri, chiar de-am înainta ca melcul.

Nu erau chiar douăzeci, ci vreo douăzeci și cinci, iar Johnnie știa bine, mai ales că prima parte a distanței trebuiau să meargă foarte încet, pe poteci de munte.

— Posibil, minți el.

Se ridică brusc în picioare. Obișnuit cu o viață riscantă și aventuroasă, se împăca greu cu restricțiile impuse de starea Elizabethei.

— Mă duc să mai caut lemne pentru noapte, zise el dintr-o dată. Dacă ți se face foame pînă mă întorc, ai placintă

cu carne în desagă, chiar deasupra, adăugă, trăgînd masa lîngă Elizabeth.

— Simt că-ţi sînt o povară! oftă ea, şi aburul răsuflării se răsuci în aerul îngheţat. Acum îmi dau seama că, fără o armată de slujitori, nu sînt în stare de nimic.

— Doamne Dumnezeule! Doar nu-ţi închipui că m-aştept să ştii cum să spargi lemne! Unde-ai mai văzut femeie să facă aşa ceva?

Îi ciufuli părul, zîmbind cu tandreţe şi silind-o să-l privească în ochi.

— Totuşi, ai putea să faci ceva. Roagă-te la Dumnezeu ca ultimul care-a trecut pe-aici să fi lăsat ceva lemne de foc. Altfel va trebui să cobor tocmai pînă în crîng, la vreo milă depărtare, şi să dobor cîteva trunchiuri uscate.

— Atunci — răspunse Elizabeth, străduindu-se şi ea să surîdă, deşi era înfrigurată, obosită şi înfometată — fii sigur că mă voi ruga. Ar fi mai bine să nu pleci pe frigul ăsta. De ce nu foloseşti masa ca lemn de foc?

— O idee foarte bună, rîse Johnnie, numai că nu ne ajunge pentru toată noaptea.

Elizabeth se ghemui în faţa focului, în timp ce Johnnie se depărta prin întunerec, fiecare pas fiind punctat de înjurături şi blesteme, apoi de un ţipăt de durere, iar înjurături şi, în sfîrşit, un urlet de satisfacţie. Cinci minute mai tîrziu, se întoarse cu un braţ de lemne de stejar.

— Cred că începe să ne surîdă norocul, zise el vesel, scuturîndu-şi părul şi umerii de zăpadă. Am găsit lemne stivuite într-o văgăună din coasta muntelui. Ne ajung berechet să ne încălzim.

Elizabeth rămase uimită de buna lui dispoziţie. Soţul ei avea toate motivele să fie supărat, cînd se pusese preţ pe capul lui, cînd îşi pierduse titlul şi averea, iar viaţa îi era în primejdie. Dar optimismul lui reuşea s-o înveselească, făcînd-o să uite că era într-o colibă rece şi murdară, că tremura de

frig și că se întreba, neliniștită, ce șanse aveau să ajungă pînă la țărm.

— Cum ai reușit? întrebă ea.

— Pur și simplu, am căzut înăuntru!

— Vreau să spun, cum ai reușit să rămîi tot timpul atît de vesel?

— Păi nu ți-am zis? Am găsit lemne, ceea ce înseamnă că nu-i nevoie să mă duc cale de-o milă, în bezna asta, ca să tai cu toporișca lemne verzi, și-apoi să le car în cîrcă pînă aici și să mă lupt ca să le fac să ardă.

Scutură din nou din cap și zăpada topită din păr începu să picure pe jos.

— Nu crezi că am toate motivele să zîmbesc? Și dacă ți-aș putea aduce și niște turte de ovăz la fel de ușor cum ți-am adus lemne ca să te încălzească, te-aș ului cu veselia mea.

— Poate n-ar fi rău să încălzim gîsca aia friptă și să punem pe grătarul de colo cîteva felii de șuncă, propuse Elizabeth, nelipsindu-se de buna lui dispoziție.

— Știam eu că am o groază de motive ca să te iubesc, în afară de... ăăă...

Zîmbi, și dinții albi sclipiră în întunericul colibei.

— ...în afară de cele vizibile pentru toată lumea: talentul la cusut, pricepercea de-a pregăti masa pentru ceai...

— Nu și pricepercea la pat? îi aminti ea, clipind des din pleoape.

— Tocmai aveam de gînd să spun...

Reușise să-i alunge foamea și oboseala, ba chiar și teama de pericolul în care se aflau.

Îi putea readuce surîsul pe buze chiar și așa, stînd pe un scăunel prăpădit, cu spinarea înghețată și cu fața încinsă de căldura focului.

— Te iubesc, îi șopti ea, prinzînd puteri din încrederea lui Johnnie și speranță din hotărîrea lui de-a rezista.

— Vom ajunge la corabie, spuse el liniștit.

Așeză lemnele pe podea și se apropie de Elizabeth, înțelegîndu-i disperarea.

— Știu, murmură ea, deși nu știa și se întreba cum vor străbate douăzeci de mile fără a fi prinși de poterele care împânzeau întreg ținutul.

Johnnie se așeză pe podeaua de chirpici și-o luă pe genunchi, încălzind-o cu trupul lui fierbinte și legănînd-o încetișor, ca pe un copil.

— Mîine noapte pornim spre est. Cea mai mare parte a drumului trece pe pămînturile prietenilor și vecinilor mei. Totul va fi bine. Cred că Robbie a și ajuns la locul de întîlnire... N-ai văzut niciodată Olanda...

Ea zîmbi și Johnnie o sărută cu tandrețe.

— Acolo-i mult mai cald, șopti el. Ai să vezi c-o să-ți placă.

— Povestește-mi, îl rugă Elizabeth, dornică de imagini, de vorbe și de vise, ca să-și uite frigul și spaima. Spune-mi despre casa ta de-acolo.

El începu să-i descrie casa, pînă în cele mai mici amănunte, înțelegînd cîtă nevoie avea ea de speranță. Îi povesti despre căsuța sa de lîngă Haga, nu departe de oraș, în mijlocul naturii, vopsită în galben deschis, cu o imensă grădină de jur-împrejur.

— Toamna trecută, grădinarii au plantat alte cinci mii de lalele. Vor înflori peste o lună, cînd vom fi și noi acolo.

O strînse și mai tare în brațe și-i spuse că vor găsi o moașă, la Amsterdam, la Rotterdam sau la Haga. Franțuzoaicele nu erau la fel de harnice ca olandezele, obișnuite să spele treptele și aleea din fața casei în fiecare zi. Se arătă gata să locuiască în casa pe care o va alege Elizabeth, deși recunoștea că cea din Rotterdam era mai funcțională, aflîndu-se în preajma depozitelor de marfă.

— Vom fi în siguranță, repetă el.

— Aș vrea să nu-ți fiu o povară... să nu-ți îngreunez pasul...

El tăcu și-i luă fața micuță în palmele lui mari, apoi cu ochii în ochii ei, începu să-i vorbească încet, cît să se facă auzit:

— Să nu mai spui asta niciodată. Și nici măcar să n-o gîndești.

Fusese crescut astfel încît să-și asume răspunderea, să-și facă datoria și să înfrunte obstacolele. Iar acum avea în grijă două vieți care pentru el însemnau mai mult decît averea și titlul. Își coborî glasul, spunînd în șoaptă:

— Mîine noapte vom fi la țărm.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Și copilul nostru se va naște în Olanda?

El încuviință din cap.

— Ai cuvîntul meu de Ravensby.

După ce mîncară pe săturate din hrana luată pentru drum, se culcară pe un morman de ferigi uscate, acoperiți cu o pătură de lînă. Pereții de piatră se încălziseră de la focul din vatră. În liniștea nopții de iarnă nu se auzeau decît caii, care-și mestecau grăunțele. Singurătatea și tăcerea reușeau să aline temerile Elizabethei. Lîngă trupul cald și puternic al lui Johnnie se simțea în siguranță. Adormi fără grijă, de parcă n-ar fi fost doi fugari, urmăriți de potere.

Dimineața scoaseră caii afară. Ieșise soarele și zăpada începuse să se topească, dînd la iveală petice de verdeață. Ceva mai tîrziu, refăcură provizia de lemne. Elizabeth își ajuta soțul, înveselită de razele soarelui.

„Cît poate dura să parcurgem douăzeci de mile?" se gîndea ea cu optimism.

Sigur, doi oameni care călătoreau în întuneric aveau șanse să se ferească de urmăritori. Elizabeth se îndoia că dragonii ar fi umblat pe drumuri toată noaptea. Iar Johnnie spunea că vor călători pe proprietăți private.

Cufundată în gînduri, nu era atentă pe unde calcă și deodată alunecă pe un petec de gheață. Țipă scurt și căzu pe spate cu toată greutatea, cu lemnele din brațe prăvălite peste ea.

Johnnie, care se afla chiar lîngă Elizabeth, aruncă lemnele de pe umăr şi îngenunche alături de ea, în zăpadă, încercînd să vadă dacă toate oasele erau întregi. Liniştindu-se că soţia lui nu-şi rupsese nimic, o luă în braţe şi o duse înăuntru. Aici o culcă pe patul de ferigi şi-o acoperi cu cuvertura.

— De-acum încolo nu mă mai ajuţi cu nimic! zise el categoric. E un ordin.

— Bine... murmură Elizabeth, căreia forţa căzăturii aproape că-i tăiase răsuflarea.

Văzînd privirea lui îngrijorată, nu îndrăzni să-i pomenească de spasmele care-i ardeau pîntecele. Se străduí să se liniştească, spunîndu-şi că erau doar urmarea puternicei zguduituri.

Dar spasmele nu încetară. Peste un ceas nu-şi mai putu ascunde suferinţa şi chipul i se schimonosi de dureri sfîşietoare. Cînd Johnnie se întoarse să-i aducă apă proaspătă de la izvorul din apropiere, ea îi şopti:

— Cred c-au început durerile facerii...

Chipul lui bronzat deveni palid ca de mort.

— E prea devreme...

Se gîndi, îngrozit, că un copil născut la şapte luni n-avea nici o şansă să trăiască.

— Poate că durerile se vor opri...

Elizabeth se rugă în tăcere să fie aşa, altfel ştia că va pierde copilul.

Johnnie dădu din cap, negăsind putere să vorbească. Toată forţa şi voinţa lui nu-i mai slujeau acum la nimic. Nici măcar nu se putea duce după ajutor. Cum s-o lase singură în astfel de momente?

— Uită-te dacă sîngerez... Eu nu-mi dau seama...

„Nu!" îi veni lui să ţipe, pentru că dacă sîngera, atunci copilul era pierdut.

Dar nu se putea împotrivi, oricît ar fi vrut să ignore realitatea. Ridică încet cuvertura verde şi-i dădu deoparte

faldurile rochiei galbene de lînă. Inima i se zbătea nebunește. Încăperea nu era luminată decît de focul din vatră.

— Nu cred, răspunse el, silindu-se să vadă în întuneric și simțindu-se îngrozitor de nepriceput într-o asemenea situație.

— Ia eșarfa mea, îl rugă Elizabeth, desfăcîndu-și eșarfa de la gît. Dacă nu sîngerez... șopti ea cu glas încărcat de speranțe.

El apucă batista și i-o puse între picioare, așteptînd cîteva momente. Apoi o luă, fără a îndrăzni să respire, și-i aruncă o privire rapidă, de parcă ar fi vrut să scape mai curînd de acel moment cumplit. Se mai uită o dată. Începu să zîmbească, arătîndu-i batista de olandă și Elizabethei.

— Nimic, zise el, ceva mai liniștit.

— Cel puțin pînă acum! răsuflă ea ușurată, deși durerile nu încetaseră nici o clipă.

— Stai cît poți mai relaxată. Eu am să-ți aduc tot ce-ți trebuie, hotărî Johnnie. Spune-mi numai ce să fac — rîse vesel — dacă astfel mă pot plăti pentru halul în care te-am adus.

Încerca să-i abată gîndul — ca și pe al lui, de altfel — că în situația în care se găseau nu puteau face nimic pentru cele două vieți aflate în pericol.

— *Tu* ești de vină... Tu, pentru c-ai venit în noaptea aceea în iatacul meu, la Goldiehouse... glumi ea, încercînd să surîdă.

— Și pentru că nu ți-am lăsat timp să spui „nu".

— Cu tine, nu pot spune niciodată „nu".

Zîmbetul lui nu mai era poznaș, ca odinioară, ci o grimasă dureroasă în colțul gurii. Niciodată nu se gîndise că iubirea lor pătimașă s-ar putea sfîrși cu dureri — sau chiar moarte — pentru Elizabeth. Îngenunche lîngă ea, cu palmele sprijinite pe coapse, cu umerii gîrboviți, cu ochii plini de lacrimi.

— Din clipa asta îți promit să nu mă mai ating de tine, ca să nu te mai văd niciodată așa! șopti el.

— Nu mă fă să plîng, Johnnie! răspunse Elizabeth, atingîndu-i ușor obrazul cu vîrful degetelor. Nu regret că te-am iubit.

El îi luă mîna, ducînd-o la buze şi încălzind-o cu răsuflarea. Îi sărută fiecare deget în parte.

— E vina mea. Am fost nespus de egoist... murmură el, chinuit de gîndul că-i adusese atîta suferinţă prin cele cîteva clipe de plăcere de-acum cîteva luni.

— Mi-am dorit copilul acesta, Johnnie. Mi l-am dorit mult. Iar tu mi l-ai dăruit. M-ai făcut fericită, Johnnie.

El se cutremură auzind-o. El, puternicul lord, care stăpînea peste vieţile atîtor oameni. Îi strecură mîna sub cuvertura călduroasă şi-o înveli pînă sub bărbie, apoi zise neliniştit şi torturat de sentimente contradictorii:

— Mă întorc îndată. Trebuie s-aduc lemne, ca să am cu ce să te încălzesc.

Porni spre uşa secundă, trebuind să se aplece ca să treacă, şi ieşi afară. Se simţea un ipocrit: întotdeauna se arătase indiferent faţă de credinţa altor oameni, pentru că nu avusese nevoie de-o intervenţie divină în viaţa lui. Îşi încleştă pumnii şi-şi ridică fruntea spre înalturi, cu trupul frumos profilat pe albastrul cerului.

— Nu mă cunoşti, murmură el, dar ascultă-mă.

Rămase o clipă nemişcat, neştiind ce să spună după ani întregi de lipsă de credinţă. Apoi îngenunche încet pe pămîntul îngheţat, îşi aplecă fruntea sub lumina soarelui şi, împreunîndu-şi mîinile puternice, începu să se roage pentru soţia sa şi pentru copilul încă nenăscut.

Înălţă o rugăciune scurtă, dar ruptă din suflet, grăbindu-se să se întoarcă lîngă Elizabeth, care-l aştepta. Se rugă cu naturaleţea lui obişnuită, făgăduind să devină mai bun, să renunţe la orice altceva şi oferind tot ce avea, în schimbul siguranţei lor. Apoi se ridică repede în picioare, îşi scuturâ genunchii de zăpadă şi-şi şterse ochii de lacrimi.

Cînd se întoarse în colibă cu lemnele, făcu un foc zdravăn, încălzind pereţii reci de piatră, după care se aşeză lîngă Elizabeth, încercînd s-o distreze cu istorioare ale escapadelor

lui şi-ale verilor săi din Ravensby, povestioare din adolescenţă, lipsite de consistenţa şi complexitatea vîrstei mature. Turnă vin în pahare pentru amîndoi, apoi, cînd Elizabethei i se făcu foame, scoase din desagă prăjitură cu prune făcută de doamna Reid, considerînd că poşta ei de mîncare era un semn bun. Ea mîncă o bucată, apoi încă una şi încă jumătate. Johnnie se trezi ţinîndu-i socoteala, tot mai fericit pe măsură ce ea mai cerea. Apoi îi umplu din nou paharul şi, după ce-i scutură firimiturile de pe cuvertură, reluă povestirea. În liniştea colibei dintre munţi se auzea doar glasul lui şoptit, alungînd gîndul la o posibilă nenorocire, ca o incantaţie menită să gonească forţele răului.

Cînd Elizabeth aţipi, el continuă să vorbească, temător de tăcerea din încăpere. Nu se mişcă din loc, ci îşi urmă firul povestirii. Îl încerca o spaimă primitivă ca nu cumva să rupă vraja, dacă tulbura somnul binefăcător al soţiei. Iar cînd Elizabeth oftă adînc, descreţindu-şi fruntea şi zîmbind uşor prin somn, Johnnie îşi puse palma pe pîntecele ei plin de rod şi aşteptă să simtă contracţiile despre care-i pomenise ea mai devreme.

Aşteptă, ţeapăn şi încordat, descoperind că firea lui raţională nu reuşea să-i risipească spaimele păgîne. Numără încet pînă la cincizeci, ca un om cu judecată pus faţă în faţă cu nişte dovezi empirice, apoi pînă la o sută, fără a îndrăzni încă să se bucure. Prinse curaj şi numără din nou pînă la o sută, pentru că soţia şi copilul erau mult prea importanţi ca să se lase amăgit de speranţe deşarte.

Cînd termină numărătoarea fără a simţi nici o mişcare — nici măcar un tremur sau un freamăt — îşi luă mîna de pe pîntecele ei, îşi acoperi gura cu palma şi, răsucindu-se pe podeaua de pămînt, lăsă să-i scape un chiot mut de bucurie.

În acea clipă, în coliba ciobănească, arăta nespus de tînăr, în ciuda trupului vînjos, a faimei sale de războinic şi bandit, a titlurilor şi onorurilor moştenite odată cu numele de Carre.

Nu avea decît douăzeci şi cinci de ani şi femeia la care ţinea ca la lumina ochilor — cea care-l învăţase ce înseamnă adevărata dragoste, cînd el nici nu crezuse că aşa ceva există — ei bine, soţia lui era în afară de orice pericol.

Îi trimise o sărutare din vîrful degetelor. Nu-şi găsea astîmpărul de fericire, aşa că sări în picioare, îndreptîndu-şi trupul frumos şi puternic.

— Îţi mulţumesc, şopti el, înălţînd ochii spre cer, cu glasul tremurînd de recunoştinţă.

Elizabeth arăta atît de liniştită în somnul ei adînc, încît Johnnie se întrebă dacă nu cumva totul fusese doar un vis urît. Apoi zări batista mototolită şi simţi că i se strînge inima. *Trebuia* să ajungă cu bine la ţărm. Începu să-şi facă fel de fel de planuri cu privire la drumul ce-l avea de străbătut, cîntărind toate posibilităţile, acum cînd era necesar să se deplaseze cu şi mai mare băgare de seamă. Elizabeth nu avea voie să călărească prea mult, ca să nu se zguduie în timpul mersului. Unde să se oprească, pe ce drum s-o ia, cît de aproape să se ţină de sate, în caz că va avea nevoie de-o moaşă?

Elizabeth era prea plăpîndă, iar el prea lipsit de experienţă ca să rămînă în continuare departe de orice suflare omenească. Dacă pruncul s-ar fi născut înainte de vreme, Johnnie ar fi fost pur şi simplu neputincios... Nici vorbă s-o ajute pe Elizabeth sau pe copil în caz de complicaţii. Se hotărî să evite pe viitor astfel de riscuri.

Renunţară să plece în noaptea aceea, aşa cum plănuiseră, deşi cînd se trezi, Elizabeth îi spuse că-şi revenise.

— Să mai aşteptăm o zi! propuse Johnnie. Mîncare avem destulă. Mai bine să te refaci pe deplin după căzătura de azi-dimineaţă. Pentru Robbie e tot una dacă plecăm în noaptea asta sau mîine.

— Dar din clipa cînd ne vom aşterne la drum, să nu te mai opreşti! spuse Elizabeth, pe un ton calm şi hotărît. Indiferent cum mă simt, am să rezist patru-cinci ore. Doamna Reid mi-a spus că la primul copil durerile facerii sînt îndelungate. Uneori o zi sau două.

În lumina roşietică a focului, chipul lui Johnnie păli vizibil.

— Două zile? repetă el cu glas gîtuit. Dumnezeule!

— Făgăduieşte-mi, Johnnie. Nu vreau să fii prins din pricina mea. Şi aşa ti-am distrus viaţa.

— Nu-i adevărat. Cine se opune pe faţă Consiliului de Coroană al Angliei ştie bine ce riscă. Întotdeauna am fost conştient de ce mă aşteaptă.

— Dar acuzaţia de viol e în legătură cu mine, şi-a fost lansată de tatăl meu şi de Queensberry. Mă simt vinovată.

— Dacă-i vorba de vinovăţie, draga mea, remarcă el galant, atunci nu uita că eu am fost cel ce-am încercat să te seduc. Îţi dai seama că nu aveai nici o şansă.

Elizabeth oftă.

— Eşti mult prea generos!

— Nu şi cînd e vorba de seducţie, rîse Johnnie. Dar dacă aşa vrei tu, atunci mîine noapte vom merge fără odihnă, urmă el, nevrînd să continue o discuţie inutilă, despre un subiect asupra căruia avea păreri bine definite. Ai cîştigat!

Dar era prea vesel ca să nu trezească bănuielile Elizabethei, care-şi dori — ca de-atîtea ori în ultimul timp — să nu fi fost însărcinată într-un moment atît de nepotrivit.

Capitolul 21

Părăsiră coliba de la poalele munților Cheviot chiar cînd luna nouă începea să se ridice pe cerul de iarnă. Coborîrea pe pantele acoperite de zăpadă era înșelătoare, pentru că zăpada topită de soarele din ajun înghețase peste noapte într-o poleială subțire. Armăsarul lui Johnnie alunecă și căzu în genunchi pe gheață și pe pietre, și nu reuși să se salte în picioare decît pentru că în aceeași clipă Johnnie sărise jos din șa. După acest incident se hotărî să meargă pe jos, ținînd amîndoi caii de căpăstru, ca să evite o eventuală alunecare a calului Elizabethei.

Odată ajunși în cîmpie, Johnnie mînă caii la pas, în ciuda împotrivirilor soției sale.

Ocoliră satul Eccles, unde numai doi cîini le remarcară prezența, apoi Johnnie o porni peste cîmp, către Blackadder — domeniul verilor săi. O oră mai tîrziu, ajunseră la marginea parcului. Sus, pe un dîmb, se vedeau zidurile cenușii ale conacului, amintindu-i lui Johnnie de tinerețea sa lipsită de griji. Hăituit de dușmani, cu gîndul la tortura și moartea care-l așteptau în cazul că era prins, privelișteа vechii reședințe senioriale îl umplea de nostalgie și tristețe.

Vinovați erau Godfrey și Queensberry — marioneta lui Godolphin — care nu se mai sătura de bani. Johnnie ardea de dorul răzbunării. De îndată ce-o va ști pe Elizabeth în siguranță în Olanda își va putea lua spada ca să-și pedepsească dușmanii. În viața lui nu se ferise să-și înfrunte adversarii și, de n-ar fi fost Elizabeth și copilul, s-ar fi dus să-l caute pe Godfrey și în gaură de șarpe.

Privi în sus, spre lună, conștient de trecerea orelor. Așa cum se așteptase, coborîrea le luase ceva timp. Nu mai era sigur că va reuși să ajungă la țărm înainte de ivirea zorilor.

— Cît crezi că poate fi ceasul? întrebă Elizabeth, ghicindu-i neliniștea.

— Aproape miezul nopții. Vrei să ne oprim?

Ea clătină din cap. Johnnie își puse mîna peste a ei.

— E o noapte rece. Toți sînt în casă, la căldură.

— Sper că și dragonii, zise ea.

— Cred că da — indiferent de ordinele primite de la tatăl tău sau de la Queensberry. Orice soldat se gîndește că cei ce-au dat porunca stau în patul lor, la căldură.

— În patul lor, la căldură... ce imagine plăcută! zîmbi Elizabeth.

În timp ce-și croiau drum spre țărm la miez de noapte, nici unul din ei nu-și închipuia că ceea ce se petrecuse după plecarea lor din Goldichouse ar fi putut avea urmări asupra încercării de-a fugi din Scoția.

Westminster-ul aprobase, în sfîrșit, legea cu privire la străini și, aproape imediat, crucișătoarele engleze începuseră să patruleze de-a lungul țărmului, pentru „a captura toate corăbiile scoțiene care făceau negoț cu dușmanii Maiestății Sale". În plus, survenise un incident care sporise atmosfera generală de ostilitate: compania britanică *East India* confiscase o corabie scoțiană de pe Tamisa, acuzînd-o că angajase

marinari englezi într-un port englezesc. Ofensați la culme, scoțienii plătiseră cu aceeași monedă, capturînd vasul *Worcester*, din portul Leith — după toate aparențele, proprietatea companiei *East India*. Căpitanul și echipajul fuseseră învinuiți de piraterie, jaf și crimă — toate aceste delicte fiind pedepsite prin lege cu spînzurătoarea. În prezent, marinarii englezi erau judecați la Edinburgh. La sud și la nord de graniță, mulțimea ieșise, furioasă, pe străzi.

Și în Anglia, și în Scoția, starea de spirit era incendiară. Ambele țări începuseră represaliile. Evadarea lor devenise extrem de riscantă.

Într-un tîrziu, Johnnie și Elizabeth ajunseră pe țărmul stîncos de la Margarth Cove, tocmai cînd luna începea să pălească.

Amîndoi cercetară cu privirea golfulețul unde ar fi trebuit să fie ancorată corabia lui Robbie, dar nu văzură decît întinderea cenușiu-verzuie a mării.

Nici urmă de corabie. Numai coamele albe ale valurilor și cîteva păsări răzlețe. În rest, nimic.

Johnnie slobozi un potop de înjurături. Elizabeth izbucni în plîns, înciudată că nu-și putea stăpîni emoțiile. Noaptea care trecuse fusese o grea încercare, fiecare milă parcursă fusese un coșmar și o spaimă continuă. Iar acum, cînd ajunseseră la destinație, cînd ar fi trebuit să se afle în siguranță, li se risipeau și ultimele șanse de salvare.

Johnnie dădu pinteni calului, venind lîngă Elizabeth. Îi șterse lacrimile cu mîna înmănușată. Mănușa se încălzise de la fierbințeala pielii.

— Probabil că umblă patrule englezești. Să mai așteptăm. Nu plînge, iubito. Ai să vezi că Robbie va veni.

— Dar dacă l-au prins?

Johnnie privi o clipă întinsul mării, apoi clătină din cap.

— Abia mai tîrziu vor veni după el. Cînd mă vor condamna pe mine. Robbie e moștenitorul meu, așa că vor încerca să-l captureze, dar...

Se opri o clipă, dîndu-și seama că uneori legile erau necruțătoare.

— ...chiar dacă eu aș fi condamnat *in absentia*, Robbie ar afla din vreme de la Munro.

— Dumnezeule! șopti ea, auzind cuvîntul „condamnare".

Oriunde în lume, acest cuvînt însemna *moarte*. Începu din nou să plîngă.

— Iartă-mă, se rugă ea, știind că acum Johnnie avea nevoie de o femeie puternică și hotărîtă, nu de văicăreli. Tot ce pot face e să plîng... Înainte nu plîngeam... Zău că nu! adăugă ea, încercînd zadarnic să-și rețină lacrimile.

— Isuse Cristoase! Draga mea, dar ai destule motive să plîngi! zise Johnnie, punîndu-i o mînă pe umăr. Și mie mi-au dat lacrimile cînd n-am văzut în golf blestemata aia de corabie. Uite ce facem! urmă el, pe un ton potolit, care nu reușea să-i ascundă neliniștea. La sud de Saint Abbs e un han — departe de drumul mare și destul de ferit. Pînă acolo sînt numai cîteva mile. Ai obosit în șa? întrebă cu glas blînd. Vrei să te duc în brațe?

Ea clătină din cap și-i surîse, culegînd cu vîrful limbii o lacrimă rămasă în colțul gurii.

— Crezi că găsim și ceva de-ale gurii?

El începu să rîdă, amuzat de pofta ei de mîncare.

— Și încă mai gustos decît tot ce-am gătit noi doi.

— Atunci m-ai convins, zise Elizabeth, străduindu-se să zîmbească.

Se așeză mai bine în șa, apoi, apucînd hățurile, zise:

— Să mergem.

După vreo oră, înainte să se lumineze de ziuă pe deplin, Elizabeth se cuibărise în patul cu perne de puf din camera de oaspeți a hanului „Traquir", pregătindu-se să dea gata cel de-al treilea ou fiert și peste poate de mulțumită, cu toată primejdia care-i pîndea. Johnnie stătea lîngă fereastră, gata

îmbrăcat, cu privirea ațintită asupra mării, cu un ulcior de bere în mînă. Pe masă se vedeau farfurii, cu ce mai rămăsese de la micul dejun.

Johnnie zărise două crucișătoare britanice în decurs de-o oră, ceea ce însemna neîndoielnic blocadă. De altfel, cînd sosiseră, hangiul le povestise, supărat, despre legea cu privire la străini, apoi despre capturarea vasului *Annandale* și represaliile pornite de-o parte și de alta.

— *Homarii*[1] au năvălit peste noi, arză-i-ar focu'! Săptămîna trecută au venit o mulțime din Harbottle. Și, colac peste pupăză, dobitocii nici nu plătesc băutura. Ca și cum nu ne-ar fi stors destul blestemații de englezi!

— Au pus ceva întrebări? se interesase Johnnie, pe cînd așteptau în sala de mese să li se pregătească o cameră.

— Se pare că umblă după un lord și o lady... el negru la păr cam ca domnia ta, răspunsese hangiul cel vînjos, zîmbind șăgalnic către Johnnie. Iar doamna cică-i blondă.

Ochii lui albaștri se opriseră o clipă asupra Elizabethei, care stătea pe o bancă de lemn, lîngă perete.

— Acu', chiar de-i vedem pe ăi de-i caută soldații — urmase hangiul cu un zîmbet viclean — mira-m-aș ca un scoțian să se grăbească să-i ajute pe englezi.

Johnnie zîmbise și el, simțindu-se pentru prima oară liniștit după atîtea zile chinuitoare.

— N-ai putea să ne adăpostești caii ceva mai departe de han?... vorbise Johnnie, pe un ton plin de subînțelesuri.

Stătea mîndru și drept în fața hangiului, îmbrăcat în negru din cap pînă în picioare.

— Știi, le place liniștea...

— Bătrînul George Foulis are spațiu berechet, încuviințase hangiul, arătînd spre o fermă aflată dincolo de drum. Și destul de ferit. Adică izolat.

---

1 *Homarii* (în orig. *Lobsterbacks*) — poreclă dată soldaților englezi, datorită tunicilor lor stacojii. (n.t.)

— Minunat, se bucurase Johnnie, punîndu-i pe masă o pungă plină de bani.

Acum, cînd Elizabeth era la adăpost, iar caii bine ascunşi, se întreba cum să facă să-i trimită un mesaj lui Robbie, să dea de el sau poate să închirieze o corabie care să-i ducă în Olanda. Puteau rămîne o vreme la hanul Abbs, dar nu prea mult, altfel prezenţa lor ar fi fost remarcată. Chiar dacă hangiul era un scoţian de treabă, poate că unii dintre slujitorii mai săraci s-ar fi lăsat ademeniţi de recompensa făgăduită de englezi.

Johnnie văzuse atîţia parlamentari scoţieni care-şi vînduseră votul pe sume de nimic, încît nu-şi mai făcea iluzii despre vreo cameristă sărmană sau vreun rîndaş amărît.

Totuşi, îşi păstra temerile pentru el, dîndu-şi seama că, după zile întregi pe drum, Elizabeth avea nevoie de puţină linişte. Oricum, nu se puteau aventura în afara hanului înainte de-a se face noapte. Oftă uşor şi se lăsă pe spate în jilţul de lemn, cu ulciorul de bere sprijinit pe piept şi cu ochii închişi.

— Nu vii în pat? îl întrebă Elizabeth, cu ochii verzi aţintiţi asupra soţului, căruia dorea din suflet să-i poată aduce alinare.

Johnnie părea sfîrşit de oboseală.

— Îndată, răspunse lordul, întorcînd capul şi zîmbindu-i. Crezi că voi putea să dorm? o necăji el.

— O săptămînă încheiată, replică Elizabeth, pe care o dureau toţi muşchii.

El duse ulciorul la gură, sorbind şi ultima înghiţitură de bere, apoi puse ulciorul pe masă şi se ridică în picioare, întinzîndu-se alene, cu braţele ridicate deasupra capului. Începu să umble în sus şi în jos prin cameră, verificînd dacă uşile şi ferestrele erau bine închise, şi aşezîndu-şi pistoalele la îndemînă, pe un scaun tras lîngă pat. Îşi scoase pumnalul şi-l agăţă în cui de stîlpul patului.

— Dacă-ţi închipui că toate astea mă vor face să dorm fără grijă... zîmbi Elizabeth, cînd Johnnie se aşeză pe marginea patului, ca să-şi scoată cizmele.

El o privi peste umăr, ridicînd din sprîncene.

— Mie mi se pare că imaginea unei flinte încărcate e al dracului de liniştitoare.

Îşi azvîrli o cizmă, apoi pe cealaltă, şi se trînti pe spate în pat, cu braţele desfăcute.

— Nu-ţi scoţi haina?

— Nu azi, rîse el. Abia în Olanda.

— Unde crezi c-ar putea fi Robbie?

El ridică încet din sprîncene, apoi se încruntă uşor, căzînd pe gînduri.

— După cît se pare, se fereşte de afurisiţii ăştia de englezi. N-am văzut niciodată atîtea patrule. Două corăbii în mai puţin de o oră. Practic, se ţin coadă una după alta. S-ar putea ca Robbie să vină la noapte, altfel va trebui să ieşim în larg, să-l întîlnim acolo — ceea ce înseamnă să stabilim un loc şi o oră de întîlnire.

— Cum?

Părea de-a dreptul imposibil. Marea era nesfîrşită şi habar n-aveau unde se află Robbie.

Johnnie închise ochii, fericit să-şi dezmorţească oasele într-un pat moale, cu o pernă sub cap.

— Va trebui să-i dau de ştire. La noapte mă duc la Berwick.

Era pe jumătate adormit. Respira din ce în ce mai egal şi glasul i se pierdu în şoapte nelămurite.

— Trezeşte-mă... dacă... ai nevoie... de ceva...

Adormi aproape instantaneu, cum i se întîmpla adeseori. Elizabeth îşi aduse aminte de alte paturi şi de alte vremuri — mai fericite — cînd el adormea exact la fel, de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lume. Şi, în mod ciudat, ea se temea mai puţin acum, cînd ajunseseră pe ţărm. Valurile sclipitoare care se zăreau pe fereastră însemnau libertatea. Cea mai grea parte a călătoriei se sfîrşise. Se simţea nespus de bine în această cămăruţă însorită, încălzită de razele soarelui şi de focul din vatră. Se uită cu drag la bărbatul pe care-l iubea cu puterea unui destin şi care, în somn, părea şi mai frumos: obrazul destins, cu trăsături nobile, aducea cu sculpturile

funerare de cavaleri în armură, care odihnesc în liniștea catedralelor.

Părul lung și negru, căzut în dezordine pe umeri, îi învăluia obrazul în valuri de mătase. Pe frunte îi alunecase un cîrlionț răzvrătit. Sprîncenele frumos desenate umbreau ochii acum închiși și străjuiți de gene lungi și negre, ca de copil. Nasul era drept și subțire, cu nări delicate, iar gura îi amintea Elizabethei de ce îi rezista lui Johnnie Carre nu-i rezista nici o femeie. Avea buze pline, minunat arcuite, de o senzualitate grațioasă și subtilă. Acum obrazul căpătase o tentă albăstruie, de la barba nerasă de cîteva zile — dovadă a condițiilor în care trăiseră în ultimul timp.

În somn, Johnnie păstrase un aer plin de noblețe: cu brațele de-a lungul trupului și cu picioarele apropiate, deși ciorapii scoțieni, de lînă, galben cu negru, nu se prea potriveau cu grandoarea ansamblului. Dar cuvîntul „grandoare" era cel mai nimerit pentru trupul său de o forță impresionantă. Îmbrăcat cu vestă de piele și pantaloni, sobrietatea primitivă a veșmintelor negre îl făcea să pară și mai puternic.

Elizabeth se aplecă și-l sărută ușor pe obraz. El se mișcă prin somn, trăgînd-o mai aproape și punîndu-și capul pe umărul ei. Probabil un gest reflex pentru un bărbat care avusese atît de mult de-a face cu femeile, își zise Elizabeth.

— Eu sînt, șopti ea, vrînd ca el să observe cît de cît deosebirea.

— Știu... murmură Johnnie somnoros, bătînd-o ușurel pe umăr. Ce bine dorm pe umărul tău...

Se treziră tîrziu, auzind ciocăniturile în ușă. Într-o clipă, Johnnie sări în picioare, cu pistoalele în mînă.

— Cine e? întrebă el, aruncînd o privire pe fereastră și încercînd să ghicească cît e ceasul.

— Mi-ați spus să vă scol la ora cinci.

Johnnie răsuflă adînc, recunoscînd glasul hangiului.

— Mulțumesc, răspunse el. Adu-mi ceva de mîncare peste o jumătate de oră.

Întoarse capul spre Elizabeth, ridicînd întrebător din sprîncene.

Ea încuviință, făcîndu-i semn că voia să se spele pe mîini.

— Uite apă acolo, murmură Johnnie, arătînd spre peretele dinspre apus.

— Vreau să fac baie, șopti Elizabeth, împreunîndu-și mîinile într-un gest rugător.

— Avem nevoie și de apă pentru baie, strigă Johnnie.

— Îndată, my lord! răspunse hangiul.

Abia cînd pașii se îndepărtară, puse și Johnnie pistoalele pe scaun, apoi se trînti la loc, pe pat.

— Doamne, cum îmi bate inima! Tocmai visam ceva! exclamă el încetișor, împreunîndu-și mîinile sub cap. Ceva teribil de frumos!

Luă mîna Elizabethei și-o așeză pe pieptul lui. Ea îi simți în palmă zbuciumul inimii.

— Avem nevoie de un cîine de pază, rîse Elizabeth.

— Ba de-o corabie!

— Poate că la noapte vei afla unde se ascunde Robbie.

— Bine-ar fi!

— Crezi că-i posibil... să fi fost prins? întrebă ea, articulînd cu greu cuvintele.

El o privi fix cîteva momente.

— Nu știu, spuse cu un suspin. Peste tot mișună trupe și corăbii englezești. Dacă apucam să fugim înainte să voteze legea!

— Nu putem rămîne aici pînă-l găsim pe Robbie? întrebă Elizabeth, care se simțea în siguranță la micul han de țară.

— Nu putem rămîne nicăieri prea mult. Toată lumea vede că nu sîntem simpli călători, cînd ne ferim de drumul mare.

— Oare la Berwick ar fi mai bine? E un tîrgușor mai răsărit... Poate n-am bate la ochi ca aici...

Johnnie clătină din cap, scuturîndu-și pletele negre.

— Acolo-s prea mulți englezi, murmură el. Oricum, mîine dimineață vom afla.

Ea se încruntă deodată.

— Nu-mi place s-aștept... Să nu știu unde ești și ce faci...

— Nu te pot lua la Berwick.

Vorbise calm, dar categoric.

— Înțeleg... Înțeleg... oftă ea. Nu pot să călăresc, nu pot să alerg, abia mă mișc — așa că nu-ți sînt de nici un folos. E îngrozitor, mă simt ca o povară!

— Hai, taci și fii cuminte! o liniști el, mîngîindu-i obrazul cu blîndețe. Mai rabdă cîteva zile, draga mea, șopti el.

— Vorbești serios? întrebă Elizabeth, începînd să-și recapete încrederea.

Johnnie știa că n-aveau de ales. Nu puteau aștepta, cînd ținutul era înțesat de trupe englezești.

— Vorbesc serios, răspunse el.

Mai întîi, slugile aduseră căzile de baie, pe care le așezară în fața focului, umplîndu-le cu apă clocotită, cărată în găleți mari de aramă, acoperite cu capac. Cînd rămaseră din nou singuri, Elizabeth se lăsă fericită în apa fierbinte, cufundîndu-se pînă la gît, cu un suspin de mulțumire.

— Mă simt ca în rai sau, cel puțin, așa cred eu că arată raiul, după șapte zile de drum. Trezește-mă cînd se răcește apa, îi spuse ea lui Johnnie.

— Stai cît vrei, răspunse lordul, începînd să se dezbrace. Au mai lăsat la ușă cîteva găleți cu apă, așa că-ți mai torn eu cînd e nevoie.

Elizabeth rămase cu ochii închiși, bucurîndu-se de plăcerea unei băi după drumul greu străbătut prin munți, iar Johnnie păși în cealaltă cadă. Cu mintea limpede, cu forțele refăcute, cu gîndul la modul în care ar fi putut lua legătura cu Robbie în aceeași seară, se cufundă cu totul în cadă. Apoi scoase capul, scuturîndu-și părul ud, și începu să se spele și să se

frece pe tot corpul. Deşi căzile de aramă erau destul de mari, totuşi se dovedeau neîncăpătoare pentru un om voinic ca el, astfel încît după scurt timp ieşi afară şi se duse pînă la uşă, ca să aducă celelalte găleţi cu apă fierbinte.

Una o folosi ca să se clătească. Stînd în picioare, îşi turnă apă pe tot trupul, apoi se şterse bine cu un prosop mare de pînză şi se trînti pe scaunul cel mai apropiat. Nu-şi pierduse speranţa că Robbie îşi va face apariţia, astfel încît era ferm hotărît să găsească o cale de a-i trimite un mesaj chiar în cursul nopţii. Întinzîndu-şi picioarele lungi, se tolăni în scaun, cu ochii la privelişteа ademenitoare pe care-o oferea soţia lui. Capul sprijinit de marginea căzii punea în evidenţă gîtul frumos arcuit, de un alb sidefiu, apoi claviculele delicate, adăpostind în căuşul lor cîţiva stropi de apă. Sînii ieşiţi pe jumătate din apă străluceau în penumbra încăperii. Respiraţia ei liniştită făcea să se încreţească suprafaţa apei, pe care pluteau uşor cîteva şuviţe de păr blond.

Johnnie se simţea nespus de liniştit; aproape uitase de trupele care răscoleau tot ţinutul în căutarea lor şi de faptul că fuseseră siliţi să-şi amîne plecarea. Îi era de-ajuns că o avea alături. Lumea dinafară parcă încetase să existe.

După un timp, cînd amurgul începea să trimită umbre în toate colţurile încăperii, Johnnie se ridică şi aprinse lumînările. Tot atunci li se aduse şi cina. Tînărul îşi înfăşură un prosop în jurul şoldurilor şi se duse să deschidă uşa. Luă tăvile din mîinile slujnicelor şi le puse pe masă, nelăsîndu-le să intre, ca să n-o tulbure pe Elizabeth. Fără a lua în seamă privirile admirative şi chicoţelile lor, făcu de trei ori drumul pînă la masă şi înapoi, după care le mulţumi şi închise uşa.

Şoaptele şi rîsetele înfundate ale slujnicelor o treziră pe Elizabeth.

— Văd că oriunde te duci ai admiratoare, şopti ea, plimbîndu-şi privirea peste trupul solid şi musculos al soţului ei.

Prosopul legat în jurul mijlocului nu reuşea să ascundă prea multe.

— N-am observat. Pe mine mă interesează o singură admiratoare, zîmbi Johnnie. Nimfa udă din camera mea. Ce vrei mai întîi: să faci baie sau să mănînci? întrebă el, ținînd încă tava în mînă. Sau poate și una, și alta.

— Mai curînd așa, răspunse ea. Apa e foarte bună, iar mie mi-e foame, ca de obicei.

— Te-ai simți bine într-un harem. Cadînele n-au altă grijă decît baia și mîncatul. Se pare că de asta ajung atît de dolofane — calitate foarte apreciată de stăpînii lor.

— Dar tu de unde știi? întrebă ea, pe un ton de nevastă arțăgoasă.

— Asemenea lucruri se învață lesne cînd faci negoț în Levant, răspunse el, cu o expresie cît se poate de serioasă.

— Sper c-ai învățat să-ți placă și femeile durdulii. Te anunț că nu-mi mai zăresc degetele de la picioare.

— Fii pe pace! zise el, curtenitor. Cu cît ești mai durdulie, cu atît mai bine. Acum spune-mi dacă vrei să începi cu desertul.

După cinci luni de căsnicie îi cunoștea gusturile, așa că trase masa mai aproape de cadă.

Începu s-o hrănească la fel ca pe un copil, astfel ca ea să-și poată ține brațele în apă caldă. Mai întîi mîncară plăcintă cu agrișe și cu smîntînă, apoi gustară dintr-o bucată de brînză proaspătă, nespus de gustoasă. Între timp, Johnnie mai turnă în cadă o găleată de apă fierbinte și răsuci lemnele pe foc, să întețească flacăra.

Își lăsase deoparte prosopul, legat la brîu numai de ochii slujnicelor. Elizabeth îl urmărea cu privirea prin odaie, admirîndu-i părul negru, căzut pe umeri în șuvițe ude, și mușchii puternici, ce jucau sub piele atunci cînd turna apa în cadă. Acum, cînd era gol, se mișca prin cameră firesc și grațios, cu trupul armonios clădit, lat în umeri și atletic.

Se ghemui în fața vetrei, ca să mai pună cărbuni pe foc și toți mușchii spatelui se încordară sub piele. Cînd se mișcă de pe un picior pe altul, testiculele se legănară în aer, profilate în lumina strălucitoare a flăcărilor.

— Vreau să mă săruți, murmură Elizabeth, cuprinsă de dorința la vederea frumuseții și bărbăției lui seducătoare.

El o privi peste umăr și zîmbi.

— Aproape am terminat.

Mai îngrămădi cîțiva cărbuni pe foc, apoi se ridică și se apropie de ea. Se sprijini cu mîinile de marginea căzii și se aplecă s-o sărute.

Se opri, însă, simțind palma ei umedă mîngîindu-i ușor sexul.

— Nu, zise el după o clipă, străduindu-se să-și stăpînească dorința năvalnică ce începea să-l cuprindă. N-au trecut decît cîteva zile de la căzătura ta.

Îi desprinse degetele cu blîndețe și se trase înapoi, ca ea să nu-l ajungă.

— Mă simt bine... Chiar *foarte* bine... Iar tu arăți... minunat... murmură ea cu admirație, fără a-și putea lua ochii de la sexul lui care începuse să zvîcnească.

Chiar dacă Johnnie nu-și putea împiedica o dorință firească, în schimb hotărîrea lui era de neclintit. Încă nu i se ștersese din minte criza soției, în coliba din munți.

— Spală-mă tu, șopti Elizabeth.

— Doar dacă-mi promiți că ești cuminte, zise el, cu glas răgușit și încordat, forțîndu-se să lupte împotriva ispitei.

— Am să încerc... răspunse Elizabeth, aruncîndu-i o privire irezistibilă, ca de sirenă.

Ochii lui reci îi înghețară zîmbetul pe buze.

— Zău c-am să încerc, făgădui ea.

El răsuflă adînc, nemulțumit și sfîșiat între dorință și rațiune.

— După cum vezi, șopti, și eu te vreau la fel de mult...

— Atunci vino lîngă mine.

— Sau în tine... oftă el din nou. Nu înțelegi că mă tem pentru copil?

— Dar nu mi-e rău. Mă simt odihnită, înfierbîntată și îndrăgostită, iar tu arăți...

Se opri cu ochii pe sexul lui în erecție și el îi ghici dorința și nerăbdarea.

— Nu, spuse încet dar hotărît. Nu vreau.

Refuzul lui nu admitea replică.

— Înțeleg, vorbi ea. Am să fiu cuminte.

Johnnie umblă în sac și scoase o bucată de săpun de la doamna Reid. Începu să-i spele părul cu rîvnă, pînă cînd clăbucul răspîndi în toată odaia parfum de trifoi. Avu grijă să se țină destul de departe, să nu se aplece prea mult spre Elizabeth și nici să n-o privească prea insistent. După ce-i clăti părul cu apă curată, zise: „Gata!", cu satisfacția cuiva care pusese la pămînt un urs uriaș.

— Ce bine mă simt să fiu din nou curată! exclamă mulțumită Elizabeth, trecîndu-și degetele prin șuvițele ude.

Gestul îi săltă sînii deasupra apei, ca două jumătăți de lună, cu sfîrcurile ridicate obraznic, cu apa șiroind pe pielea albă și catifelată.

— Să nu faci asta, gîfîi el.

— Ce anume?

Johnnie îi remarcă licărul ispititor din privire și strînse din dinți ca să se stăpînească. Se afla într-o cămăruță caldă și primitoare, aproape de sfîrșitul călătoriei, și-și avea alături soția adorată, care-l ademenea ca o curtezană.

— Mai bine spală-te singură, zise el îmbufnat, întinzîndu-i săpunul.

Ea își coborî brațele, cufundîndu-le în apă.

— Sînt prea obosită.

— Atunci am să te spăl cît pot de repede, mormăi Johnnie, apropiindu-se de ea, cu o privire încruntată.

Îi săpuni în grabă sînii, enumerînd în gînd constelațiile din emisfera sudică, în ordine alfabetică, dar nici așa nu-și putu opri erecția. Iar sfîrcurile sînilor Elizabethei se întăreau ca prin minune în clipa cînd le atingea, în timp ce fesele ei albe îl atrăgeau irezistibil.

O ridică brusc în picioare. Gata cu baia! Simțind că nu se mai putea stăpîni multă vreme, o clăti repede, aproape superficial, apoi o ridică din cadă și, punîndu-i un prosop pe umeri, se îndepărtă imediat.

Neobișnuit să se abțină pînă la limita insuportabilului în prezența soției sale, dezbrăcată și gata să i se dăruie, Johnnie se duse tocmai în celălalt capăt al încăperii și începu să privească în noapte afară, cu mîinile încleștate la spate.

Cîteva clipe mai tîrziu o auzi venind, dar cum încă nu-și recăpătase controlul, nu făcu nici o mișcare.

Elizabeth îl atinse ușor pe șold și el se cutremură din cap pînă în picioare. Se sili să privească în continuare pe fereastră, luptînd să reziste dorinței pătimașe care-i răscolea întreaga ființă.

— Nu putem totuși... îndrăzni ea.

— Dacă ne dezlănțuim tot ca prima oară, zise el cu glas repezit și aspru, atunci nu!

— Ne-ar fi mai ușor.

— Nimic nu-i ușor în clipa de față, replică Johnnie.

Niciodată nu fusese nevoit să se abțină în prezența unei femei. Dar orice-ar fi spus Elizabeth, era hotărît să nu facă dragoste, de teama copilului.

— Nu trebuie să faci dragoste, zise ea.

El îi cîntări bine vorbele, încercînd să-și dea seama dacă i se întindea o cursă, apoi se întoarse încet spre ea.

— Te ascult, spuse prudent.

— Aș putea face ceva cu asta, începu Elizabeth, atingîndu-i vîrful inflamat al penisului, cu vinișoarele umflate pulsînd vizibil.

— Aș putea și cu, îi zise, îndepărtîndu-i mîna.

— Totuși, vreau să mă lași pe mine.

— Vezi bine că încerc să mă stăpînesc, de dragul tău.

— Cînd am căzut pe munte a fost cu totul altceva, Johnnie. M-am lovit rău, iar lemnele s-au prăvălit peste mine și...

Glasul i se preschimbase într-o şoaptă. Răsuflă adînc, să-şi domolească tremurul trupului.

— A fost altceva... Te vreau... Ard de dorinţă să mă atingi...

El şovăi. Avea destulă voinţă ca să reziste. La nevoie, ştia să fie neînduplecat.

Dar dorea să-i facă pe plac şi Elizabethei.

— Nu-i vorba că nu vreau... Sper că înţelegi, nu-i aşa?

Ea încuviinţă cu un gest aproape imperceptibil. Johnnie oftă exasperat.

— Poate... poate dacă te-aş ajuta în alt fel... propuse el.

Zîmbetul ei îi aminti de sinceritatea femeii cu care făcuse dragoste în prima noapte, la Goldiehouse: timidă, dar pătimaşă.

— Ţi-aş fi recunoscătoare...

Şoapta fusese ademenitoare prin însăşi inocenţa ei.

— Voi fi foarte atent, o preveni el, neîndrăznind încă să se apropie şi continuînd să-şi înfrîneze dorinţa.

— Ştiu... răspunse Elizabeth, rămînînd nemişcată în faţa lui, fără a-şi putea stăpîni tremurul degetelor.

El o luă de mînă şi-o duse spre pat, întrebîndu-se dacă, într-adevăr, era în stare de atîta generozitate. O culcă pe patul cu baldachin. Camera era caldă, iar trupurile lor tinere şi curate miroseau a săpun. Aveau încă părul ud. Amîndoi vibrau de o dorinţă aproape palpabilă.

El îi aşeză pernele sub cap, ajutînd-o să se sprijine pe ele. Pielea Elizabethei era trandafirie de la baia fierbinte şi de la focul dinlăuntrul ei. Îşi ţinea ochii închişi, cotropită de o patimă năvalnică.

Johnnie nu ştia cît de departe va putea să ajungă, nici în ce măsură va reuşi să-i potolească foamea trupului. Se aşeză lîngă ea şi-i atinse uşor sfîrcul sînului. În aceeaşi clipă, în vîrful lui se ivi o picătură ca o perlă. Nedumerit, Johnnie o culese cu buzele.

Elizabeth oftă. Atingerea buzelor lui pe sînii umflaţi cobora în valuri fierbinţi spre pîntece.

În vîrful sînilor mai apărură încă doi stropi albi.

Johnnie îi ridică sînii plini în căuşul palmelor, privind atent cum apăreau picăturile, pe care le culegea cu buzele, una cîte una. De fiecare dată, Elizabeth gemea de plăcere, ameţită de senzaţia copleşitoare care-i inunda tot trupul.

— Uite... murmură Johnnie, strîngînd uşor între degete sfîrcul sînului. Ai lapte...

Ea deschise încet pleoapele, uimită de glasul lui fascinat. El îi zîmbi, apoi, plecînd capul, prinse între buze sfîrcul umed. Începu să sugă, simţind cum Elizabeth se cutremură de un fior magnetic şi cum în trupul ei creşte fierbinţeala dorinţei. Ea închise din nou ochii şi-i apăsă capul pe sîn, parcă pentru a reţine noua şi uluitoarea senzaţie care-i răscolea toată fiinţa.

— Încă o dată... şopti, copleşită.

Johnnie surîse, fără a da drumul sfîrcului, apoi vorbi, cu buzele cufundate în carnea ei moale:

— Aşa?

— Mmm... gemu ea încetişor, lăsîndu-se pradă simţurilor, cu degetele înclestate în părul lui Johnnie.

El continuă să muşte încet sfîrcul, pînă ce Elizabeth începu să-l dorească nebuneşte. Atunci se lăsă între picioarele ei şi desfăcîndu-le cu multă grijă, îi prinse cu vîrful degetelor mugurele sexului, pe care începu să-l apese uşor, plimbîndu-şi degetul în mişcări circulare.

La atingerea lui, Elizabeth îşi arcui spatele, chemîndu-l nerăbdătoare. Dar şi el era la fel de dornic să se simtă înlăuntrul ei.

Totuşi, îşi vîrî degetul, cu grijă să nu intre prea adînc şi rezistînd eroic tentaţiei. Îşi trecu încetişor degetul peste ţesuturile ei moi, mîngîindu-le pînă ce o simţi tremurînd şi înţelese că se apropia momentul culminant.

Elizabeth îl dorea pe *el*, nu un substitut, oricît de plăcută ar fi fost senzaţia. Cu nervii şi cu simţurile pîrjolite de dorinţă,

încercă să-i atingă sexul, dar el o sili să rămînă între perne şi-l dădu mîna la o parte, strîngînd din dinţi şi spunînd cu hotărîre:

— Nu. Lasă-mă, altfel mă opreşte şi eu.

Ea se supuse, cu un suspin înăbuşit, iar el îi sărută coapsele albe, ca o dulce recompensă. Limba lui lăsă încet o dîră umedă, urcînd în sus, pînă ce ajunse la sexul ei fierbinte. Desfăcîndu-i cu grijă buzele catifelate ale sexului, începu să-şi plimbe vîrful limbii pe ţesuturile mustind de dorinţă. Apoi limba lui alunecă înăuntru, pătrunzînd în miezul ei dulce şi zvîcnind de chemare.

Elizabeth începu să se zvîrcolească de plăcere. El o sărută uşor, primind orgasmul ei pe limba care-i atingea uşor şi repetat vaginul. Cînd o auzi gemînd, porni s-o muşte încetişor, apoi îşi strecură înlăuntrul ei trei degete, şi în clipa aceea fîşni ţipătul ei de eliberare.

— Te simţi mai bine acum? întrebă el după cîteva minute, cînd ea revenise la realitate.

— Cred c-am să te păstrez lîngă mine, şopti Elizabeth, cu un surîs mulţumit. Ai trecut toate testele.

— Mulţumesc, my lady! murmură Johnnie, rîzînd şi lungindu-se lîngă ea. Îmi dau toată silinţa.

— Cu rezultate incredibile, adăugă ea. Nici nu mă pot mişca. Mă simt vlăguită.

— Vlăguită de dragoste. Ameţită şi răscolită de dragoste...

Îşi coborî degetul de pe umărul ei spre rotunjimea sînilor, apoi spre cîrlionţii blonzi de pe pubis.

— Îţi stau la dispoziţie oricînd doreşti, făgădui el, mîngîindu-i părul aspru dintre picioare.

— Văd că-mi stai la dispoziţie chiar şi-n clipa asta, zise Elizabeth, aruncînd o privire spre sexul lui în erecţie.

Johnnie se privi și el.

— După ce se va naște copilul vom fi în vacanță.

— Cîtă grijă! murmură ea.

El ridică mirat din sprîncene.

— Pentru tine, zise încetișor, gîndindu-se că își petrecuse cea mai mare parte a tinereții cu spada în mînă. Și pentru copilașul nostru...

Ea își desfăcu brațele, cu lacrimi în ochi.

— Te iubesc, Johnnie Carre... Te iubesc atît de mult, încît îmi vine să plîng.

El o strînse în brațe, învelind-o atent cu pătura, apoi îi lipi trupul de-al lui și începu să-i sărute sprîncenele, nasul, lobul urechii, spunîndu-i în toate limbile pămîntului ce mult o iubea. Amîndoi începură să chicotească, amuzați, cînd Elizabeth îl rugă să-i vorbească în limbile învățate la școală și în călătorii. Apoi se sărutară din nou, pentru că uitaseră de toți și de toate, învăluiți de un nimb de fericire.

Rămaseră astfel, mulțumiți în micul lor univers, ascultînd la fereastră foșnetul mării, care avea să-i ducă departe de acele locuri.

Terminară masa abia mai tîrziu, cînd se hotărîră să se desprindă de căldura patului. Mîncară somon proaspăt, supă de legume și cartofi, bucurîndu-se de această cină simplă și de faptul că erau împreună.

Puțin înainte de opt, cînd Johnnie se pregătea de plecare, nici unul din ei nu aduse vorba că era posibil să nu se mai întoarcă. El o strînse în brațe, zicînd:

— În zori sînt înapoi. Știi unde-s banii.

— Să nu spui asta, șopti Elizabeth, care refuza pînă și gîndul că Johnnie nu s-ar putea înapoia.

— Atunci, pe curînd...

O sărută apăsat și cu nemărginită tandrețe. Apoi îi înlănțui mijlocul, murmurînd:

— Du-te să te culci. Nici n-ai să știi cînd trece timpul pînă la întoarcerea mea. Încuie ușa după mine.

Ținîndu-se departe de drumul principal spre Berwick-on-Tweed, Johnnie ajunse la marginea orașului puțin înainte de ora zece și se duse direct la taverna de pe țărm, unde ani de zile frații Carre vînduseră vin franțuzesc lui Charlie Fox. De altfel, Charlie fusese prieten bun cu tatăl lor.

Îmbrăcat simplu, într-o haină albastră și pantaloni negri, fără alte arme la vedere decît spada, intră pe ușa scundă și se așeză pe o banchetă de lîngă perete. Cercetă cu privirea încăperea joasă și plină de fum, să vadă dacă erau și soldați englezi sau chiar oameni de-ai lui Godfrey — ceva mai greu de ghicit, pentru că nu purtau uniforme. Nu dădu cu ochii de nici un soldat. Își desclești degetele de pe pistolul din buzunarul hainei. Cînd tînăra Meg veni la el, ca să-l întrebe ce servește, Johnnie înțelese din privirea ei uluită că ai casei fuseseră deja întrebați dacă știau ceva de soarta lui.

— Te miră că mă vezi? întrebă el, silindu-se să zîmbească.

— Te caută peste tot, Johnnie... De la Wick pînă la Londra... murmură fata, aplecîndu-se spre urechea lui. Încearcă să treci în Olanda.

— Asta vreau și eu. Ai auzit cumva pe unde umblă Robbie?

— Da. Acum trei zile a fost aici și-a întrebat de tine. Te așteaptă, dar vezi și tu cum patrulează englezii de-a lungul țărmului. A vorbit cu Charlie. Mă duc să-i spun bătrînului că te găsește afară. Du-te într-un loc mai întunecat.

Cîteva clipe mai tîrziu, cînd Charlie ieşi pe uşa hanului, Johnnie se desprinse din umbra zidului şi-l bătu uşurel pe spate.

— Isuse Cristoase! exclamă hangiul, făcînd ochii mari de surpriză.

Întoarse repede capul şi, văzîndu-l pe Johnnie, privirea i se înnegură.

— Rămîi în întuneric! se răsti Charlie, împingîndu-l pe Johnnie după colţul casei, pe un drumeag pustiu. Toate trupele de la Harbottle au fost trimise să te caute, mîrîi el. S-a pus uşa un preţ pe capul tău, că pînă şi un om cinstit s-ar putea simţi ispitit să te denunţe.

— Godfrey vrea să înşface averea mea.

— Ar fi trebuit să-i faci de petrecanie cînd a murit taică-tău.

— A fost greşeala mea din tinereţe, spuse Johnnie. Am de gînd s-o îndrept într-o zi, dar deocamdată trebuie să-i dau de ştire lui Robbie sau să închiriez o corabie pînă în Olanda.

— Trimişii guvernului i-au pus în gardă pe toţi căpitanii de prin partea locului. Nu poţi avea încredere în ei. Robbie umblă de colo-colo, de-a lungul coastei, ferindu-se de crucişătoarele englezeşti. Te-aşteaptă, dar n-a putut să ancoreze în golf, din cauza blocadei.

— Dacă mai trece pe-aici, spune-i că-l aştept în golf noapte de noapte. Oricînd va putea veni, mă va găsi acolo.

— Bine. Acum du-te, că peste tot mişună spionii. Niciodată nu ştii de unde sare iepurele. Cînd s-or sfîrşi necazurile, adăugă el zîmbind şi strîngîndu-i mîna, vino să bem ceva împreună.

— După ce termin cu Godfrey, spuse Johnnie, fără a se feri de acest om, pe care-l cunoştea de mic copil.

— Aşa! Şi cînd lumea în care trăim va fi ceva mai bună, my lord.

Capitolul 22

Începură zilele de așteptare și nopțile petrecute la Margarth Cove, pînă cînd zorii aduceau o nouă deziluzie. Johnnie și Elizabeth se mutau dintr-un loc într-altul, ca să pară simpli călători și să nu atragă atenția asupra lor. Dar, de fiecare dată, sporea și riscul de-a fi recunoscuți. Trăiau cu spaima că într-o zi, intrînd într-un sat de pe țărmul golfului, cineva va ghici cine erau, după descrierea care fusese răspîndită de-a lungul întregii coaste. Prețul pus pe capul lui Johnnie îndemna la trădare.

Cîteva zile mai tîrziu fură găzduiți atît de aproape de Margarth Cove, încît Johnnie îi spuse Elizabethei să rămînă în cameră, urmînd ca el să aștepte singur pe țărm. Dacă apărea Robbie, putea veni s-o ia în cîteva minute. Iar dacă nu se arăta corabia, măcar ar fi scutit-o de altă noapte petrecută în frig.

— Prefer să fiu cu tine, spuse ea, temîndu-se în primul rînd de singurătate.

Ajunsese să aibă coșmaruri că Johnnie va fi smuls de lîngă ea. Întîrzierea corabiei începuse să-i macine nervii.

— Sînt nopți întregi de cînd dormi pe apucate, zise Johnnie încetișor, mucit de grijă pentru soția lui.

Elizabeth era cu mult mai plăpîndă decît el.

— Mai bine rămîi să te odihnești la căldură. S-ar putea să dureze zile întregi pînă ce Robbie va reuși să treacă de blocadă. De-aici și pînă la țărm nu fac mai mult de cinci minute.

Elizabeth era convinsă că el avea dreptate și încerca să-și țină firea. În mod normal, nu se lăsa impresionată de vise sau de gînduri neliniștitoare, așa că în cele din urmă acceptă ideea lui, deși fără prea mare tragere de inimă.

— Bine, am s-aștept aici. Dar am să dorm îmbrăcată, adăugă ea zîmbind.

Totuși, cînd Johnnie începu să se pregătească de plecare, luîndu-și armele și pelerina, Elizabeth nu-și mai putu ascunde deznădejdea. Încercările prin care trecuse îi topiseră orice urmă de rezistență. Izbucni în plîns.

Lui Johnnie i se strînse inima văzînd-o atît de nefericită, dar îl preocupa mai mult starea ei de epuizare fizică.

— Numai în noaptea asta, iubito! murmură el, strîngînd-o în brațe. Dacă nu se-arată Robbie, mîine vii cu mine. Ne-am înțeles?

Chiar și o singură noapte conta, dacă o putea feri de frig și de vîntul tăios suflînd dinspre larg.

— Nu-mi place să mă port astfel, articulă ea printre sughițuri de plîns, ridicîndu-și spre Johnnie fața udă de lacrimi. Nu-mi place să mă smiorcăi și să mă țin scai de tine.

Răsuflă adînc și se sili să zîmbească, dar buzele îi tremurau.

— Acum du-te. Am să te-aștept lîngă foc.

Se sărutară lung și tandru în cămăruța sărăcăcioasă, atît de departe de Goldichouse și de viața fără griji de odinioară. Rămaseră cîteva clipe îmbrățișați, el cu bărbia sprijinită pe creștetul Elizabethei, întîrziind clipa despărțirii și cuvintele de bun-rămas.

— Trebuie să plec, spuse Johnnie într-un tîrziu.

În prag se întoarse şi-i trimise o sărutare din vîrful degetelor.

— Şi încă una pentru pruncul nostru, zise el, repetînd gestul în penumbra încăperii.

Se opri cîteva momente, cu mîna înmănuşată pe clanţă, de parcă ar fi vrut să mai adauge ceva, apoi zîmbi şi deschise uşa.

După plecarea lui, Elizabeth începu să măsoare camera în lung şi în lat, agitată şi neliniştită, cu gîndul că poate nici noaptea aceasta nu le va aduce scăparea. Nu ştia dacă va fi în stare să aştepte aici, singură cu spaimele şi temerile ei. Se duse la fereastră şi şterse geamul aburit cu palma, ca să privească afară, dar nu văzu decît un întuneric de nepătruns. Era o noapte fără lună. Încă de după-amiază, dinspre mare năvăliseră nori grei şi aducători de furtună. Începu să tremure, cu degetele înghetate de la geamul rece. Johnnie avusese dreptate. Îi părea bine că nu se dusese pe ţărm în noaptea asta. Cerul era acoperit cu nori groşi şi stătea să ningă. Din cînd în cînd, fulgi răzleţi pluteau în dreptul ferestrei, prevestind viscolul.

Elizabeth se duse spre şemineu şi se aşeză pe un scăunel tras în faţa focului, cu mîinile împreunate în poală, bătînd neliniştită din picior. Nu-şi găsea astîmpărul. După puţin timp, se ridică din nou şi se întoarse la fereastră, străduindu-se să străpungă cu privirea bezna de-afară, de parcă simpla ei dorinţă ar fi fost de-ajuns ca să-l aducă pe Johnnie înapoi. Încercă să citească, dar lumînările de seu aruncau o lumină mult prea slabă. Enervată, zvîrli cartea cît-colo. Timpul trecea şi ea umbla fără rost prin încăpere, de la scaun la fereastră şi de la fereastră la scaun. O dureau toate oasele de cît stătuse în picioare, iar pruncul i se zbătea în pîntece, ca răspuns la neliniştea ei.

Pe neaşteptate, răsunară cîteva ciocănituri în uşă. Elizabeth rămase pe loc, încremenită.

Era prea tîrziu pentru cineva de-ai casei. Iar Johnnie n-ar fi bătut la uşă. Simţi un fior de spaimă pe şira spinării. El doar şi-ar spune numele în şoaptă. Cu tîmplele vîjîind, tremurînd din toate încheieturile, nu se mişcă din loc, sperînd ca un copil că cineva greşise camera — deşi în astfel de locuinţe, cu numai trei odăi, ar fi fost greu să se rătăcească.

Rămase neclintită în mijlocul camerei, ascultînd. Trecu o clipă, apoi încă una. Se aşternu din nou tăcerea şi Elizabeth începu să-şi vină în fire.

Apoi, brusc, auzi zăngănit de fiare lovind încuietoarea. Uşa se zgîlţîia din ţîţîni. Vru să ţipe, dar se abţinu, într-un reflex de autoapărare, şi se repezi să-şi ia pelerina de pe pat. Poate că atacatorii nici nu ştiau că ea se afla înăuntru. Dacă uşa rezista, avea timp să sară pe fereastră. Aruncă o privire spre balamalele solide şi spre scîndurile groase, de stejar. Cei de afară încercau să scoată uşa din ţîţîni.

„Încă vreo cîteva minute!" se rugă ea în gînd.

Atacatorii renunţară să se mai ferească, începînd să-şi însoţească loviturile de înjurături şi blesteme. O fracţiune de secundă, urechea ei percepu sunetul unui glas cunoscut, acoperit de îndată de un potop de invective la adresa lemnului şi fierului care se încăpăţînau să reziste. Profitînd de zgomotul de afară, Elizabeth încercă să deschidă fereastra, dar încuietoarea ruginită refuza să cedeze. Cu inima bătînd nebuneşte, o smuci din nou, cu putere, şi pe podea căzu o bucată de metal mîncată de rugină. I se umplură ochii de lacrimi şi se apucă să zgîlţîie din nou fereastra, cu furie şi disperare. Fierul începu să crape. Îşi adună toate puterile, mai trase o dată şi, în aceeaşi clipă, încuietoarea ceda. Împinse cu forţă fereastra, s-o deschidă, dar balamalele ruginite îi împiedicau orice mişcare. Strîngînd din dinţi, izbi cu disperare în lemnul ferestrei, o dată şi încă o dată, pînă ce socoti că avea destul loc să se strecoare afară.

Se rugă cu disperare ca uşa să mai reziste cîteva secunde şi-şi trase repede un scaun în dreptul ferestrei.

Dar chiar în clipa cînd se pregătea să se suie pe scaun, ușa ceda, mai întîi legănîndu-se într-o balama, apoi izbindu-se cu zgomot de perete. Înăuntru năvăliră cîțiva soldați, unii ținînd în mînă rîngile cu care fortaseră intrarea. Elizabeth se săltă pe scaun, gata să sară pe fereastră, preferînd mai curînd întunericul și necunoscutul decît să cadă în mîinile violenților atacatori. Dar încăperea era strîmtă și pînă să se strecoare pe fereastră, cu faldurile voluminoase ale rochiei și cu pelerina cea lungă, o mînă se întinse și-o trase cu brutalitate înăuntru. Elizabeth se luptă să scape din strînsoare, dar osteanul cel solid o sili să se așeze pe scaunul pe care-l folosise drept scară. Apoi, proptindu-i cotul în gît, se aplecă în spatele ei și închise fereastra.

Cămăruța se umplusе de soldați. Elizabeth rămăsese prăbușită pe scaun, epuizată de efortul fizic și respirînd adînc, de teamă să nu-și piardă cunoștința. Preocupată să-și învingă senzația de leșin, nu observă că încet-încet vorbele celor din jur deveniră șoapte, după care se așternu tăcerea.

Liniștea bruscă o trezi din amorțire. Ridică ochii și văzu că soldații se dădeau deoparte, pentru a face loc cuiva să treacă.

În prag se ivi tatăl ei.

— Unde-i *el*? întrebă Godfrey, cu glas și privire de gheață.

— Nu știu, răspunse ea atît de încet, încît taică-său o auzi numai din cauza liniștii depline din încăpere.

Dintr-o dată, Elizabeth își îndreptă spatele, ca un reflex la prezența tatălui ei, apoi trase aer în piept și-și ridică bărbia, vorbind cu voce tare:

— Și chiar de-aș ști, oricum nu ți-aș spune! zise ea.

Frica de necunoscut dispăruse, acum că știa ce dușman are de înfruntat.

— A plecat acum trei zile, adăugă ea, cu o privire la fel de tăioasă ca a lui Godfrey.

— Ce nostim! îi reteză vorba taică-său. Hangiul e de cu totul altă părere.

Cercetă încăperea, plină de soldați care nu-și luau ochii de la el.

— Vedeți dacă găsiți ceva arme. Pe urmă așteptați afară, ordonă el, făcînd un gest poruncitor către oșteni.

— Poate nu l-ai plătit destul să-ți spună adevărul! îl zeflemisi Elizabeth, căreia puțin îi păsa că minciuna îi fusese dezvăluită în public. Bănuiesc că înțelegi mai bine ca oricine ce înseamnă să ți se ofere un preț generos, adăugă ea, continuînd să-l fixeze cu o expresie la fel de neînduplecată.

— Adică vrei să spui că a plecat și te-a lăsat în halul ăsta? vorbi Godfrey, aruncîndu-și ochii pe pîntecele ei diform.

— Știi bine că așa-i stă în fire.

— Iar tu locuiești în cocioaba asta pentru că...

Camera se golise și Godfrey putea vedea mai bine spațiul strîmt și mobilierul sărăcăcios din jurul lui.

— Pentru că am sperat să pot scăpa de dumneata! Știu că preferi să te învîrți în medii mai selecte.

— Se pare c-ai ajuns să-l iubești la nebunie dacă faci totul ca să-l aperi. Va trebui să mă ocup niței de tine înainte de proces. O nevastă arțăgoasă e tocmai ce ne trebuie.

— Vrei să spui că încă nu s-a dat verdictul? întrebă ea. Din cîte știu, asemenea corectitudine nu-ți prea stă în fire. Probabil că Queensberry — cu flerul lui politic — a insistat să fie și un proces. Înțelegi, sper, că eu nu te voi ajuta să-l găsești.

— Îl caută patru escadroane. N-avem nevoie de ajutorul tău. Aia-i cămașa lui Ravensby, sau te-ai încurcat cu altul? întrebă Godfrey, zărind cămașa de lînă a lui Johnnie, agățată de stîlpul patului.

— Mi-a lăsat-o mie, fiindcă-i foarte călduroasă.

— Cîtă galanterie! Deși cred că-i mai strîmtorat acum. Cîndva era de pomină pentru generozitatea față de amante.

— Cîndva era un om bogat.

— Mda... Ce vrei, capriciile soartei... zise Godfrey cu un surîs viclean. Acum te-aș ruga să mă scuzi cîteva clipe.

Trebuie să-i pregătim o primire pe cinste lordului Carre, în caz că se mai află prin apropiere, adăugă el, cu subînțeles.

Lăsă la ușă doi soldați ca s-o păzească, iar peste cîtva timp, își puse oamenii să fixeze ușa la loc în balamale. Apoi își trase un scaun lîngă foc și se așeză, întinzîndu-și picioarele unul peste altul, cu intenția vădită de-a rămîne.

Nu-și invită fiica lîngă el, la căldură, și chiar de-ar fi făcut-o, ea l-ar fi refuzat. În tăcerea și umbrele încăperii, își frămînta mintea cum să-l pună în gardă pe Johnnie. Va reuși el oare să-i zărească de departe pe soldați sau să-și dea seama că cineva umblase la ușă, cînd scările erau cufundate în întuneric?

Sau poate că Robbie venise și-atunci soțul ei nu se va întoarce singur. Dar dacă ar rămîne la fereastră, făcîndu-l pe Johnnie să bănuiască ceva? Însă cele cîteva lumînări de seu abia mai pîlpîiau. Curînd numai focul va mai lumina cămăruța, iar Johnnie nu va putea distinge mare lucru prin fereastră.

— Pleacă de la geam! îi porunci taică-său, parcă ghicindu-i gîndul.

Ea nu se clinti.

Godfrey o privi peste umăr și-și încrucișă din nou picioarele.

— Nu fii proastă! N-ai cum să-i dai de știre, zise el, fără a-și lua privirea de la jocul flăcărilor. Și asta pentru că va veni după tine, oricare-ar fi primejdia. Nebunul trebuia să te lase la Goldichouse și să fugă singur. Poate așa s-ar fi salvat. Dar nu te-a părăsit atunci și n-o va face nici acum. Prin urmare, n-ai decît să stai acolo și să țipi cît vrei. Oricum ai încerca să-l previi, tot va veni după tine. Tu ești momeala noastră.

— Îți dau toți banii mei, zise ea repede. Îți semnez o hîrtie chiar acum, pe loc, numai lasă-l să fugă.

Godfrey tăcu o clipă, apoi spuse:

— Nu mai am nevoie de banii tăi.

Spre deosebire de fiică-sa, vorbise blînd, aproape îngăduitor.

— Cînd se va termina procesul, voi primi o avere frumușică! adăugă el încet.

— Dar dacă reușește să se apere? întrebă Elizabeth cu sufletul la gură. Dacă pierzi procesul? Banii mei îi poți avea *acum*, sînt mai siguri decît tot ce-ai obține prin judecată.

Taică-său o privi cîteva momente.

— Juraților au și fost aleși, spuse el, rîzînd — un rîs binevoitor pentru cine nu-l cunoștea îndeaproape. Păstrează-ți banii, vei avea nevoie pentru avocați.

„Dar cel puțin, Johnnie va rămîne în viață!" se gîndi ea, prinzînd curaj. „Azi, și mîine, și tot timpul pînă la proces."

Fără îndoială, ar fi dorit ca el să scape. Cînd auzi pe scară pașii cunoscuți, scoase un țipăt disperat:

— Fugi, Johnnie! Fugi! Soldații sînt aici!

Pașii se opriră o clipă, apoi porniră din nou pe trepte și Elizabeth îl zări printr-o perdea de lacrimi cum deschide ușa și pătrunde în încăpere. Încremeni în loc, cu pelerina fluturînd în jurul gleznelor. Silueta lui înaltă, cu capul aproape pînă la tavan, se profila în cadrul ușii.

— Dă-i drumul, zise el, fulgerîndu-l cu privirea pe Harold Godfrey, care se ridicase de pe scaun, cu pistolul îndreptat, nu către Johnnie, ci către Elizabeth. N-ai nevoie de ea.

— Te asigur că am, cel puțin pentru moment, după cum vei afla îndată. E principalul martor la procesul tău.

— Atunci n-ai s-o împușți, spuse Johnnie, făcînd un pas spre Godfrey.

— N-am s-o pcid pe *ea*.

Johnnie se opri în loc.

— Văd că ne-am înțeles, surîse Godfrey.

— Nu vreau să-i faci vreun rău.

— Ceea ce vrei tu, Ravensby, nu mă interesează cîtuși de puțin. Dar dacă nu te supui, atunci poate Elizabeth va reuși să-ți învingă cerbicia. Ca să nu mai vorbesc de prunc ul tău, care după cît se pare, va veni pe lume destul de curînd.

Renunță la maniere, devenind dintr-o dată autoritar.

— Acum, Ravensby, fă bine și dă-mi armele! ordonă el, chemînd înăuntru dragonii.

În cîteva minute încăperea se umplu de soldați. Înainte de a-i adresa vreun cuvînt Elizabethei, Johnnie se trezi înconjurat de osteni, care-l legară fedeleș. Îi căută privirea pe deasupra tuturor acelor soldați în uniforme roșii, care-l tîrau pe ușă afară.

— Nu-ți pierde speranța! murmură el spre Elizabeth.

Dar în clipa aceea, în ea se dezlănțui o furie oarbă, mai puternică decît disperarea și durerea. Ar fi vrut să-și ucidă tatăl, și de-ar fi avut o armă la îndemînă, ar fi făcut-o fără ezitare. Pentru prima oară în viață înțelegea ce înseamnă dorința ucigașă.

— Să știi că vei plăti cu viața pentru asta! zise Elizabeth, cu glasul tremurînd de ură.

Godfrey, care căuta prin lucrurile lui Johnnie, își înălță privirea către ea:

— Să nu-ți închipui că mi-e teamă!

Totuși, un soldat rămase s-o păzească, în timp ce toți ceilalți se pregăteau de plecare spre Edinburgh. Elizabeth se întoarse cu spatele către osteanul de la ușă și începu să țeasă tot felul de planuri de răzbunare. Era convinsă că se putea bizui pe Redmond și pe oamenii ei de la Three Kings, care n-ar fi pregetat să-i sară în ajutor dacă ar fi reușit cumva să le dea de veste. Dar știa că timpul era foarte scurt, iar viața lui Johnnie atîrna de un fir de păr. Mai trebuia să dea și de urma lui Robbie sau poate chiar de Munro. Cu siguranță că la Edinburgh avea mai multe șanse de-a lua legătura cu clanul Carre sau cu prietenii acestora, așa că aștepta cu nerăbdare să ajungă la destinație.

Ieșind din han sub escortă, văzu cu surprindere o trăsură oprită la intrare. Trăsurile erau încă un lux. O miră și mai mult că taică-său îi ținea portiera deschisă. Asemenea gesturi nu-i stăteau deloc în fire.

— Vei călători în cele mai bune condiții, zise Godfrey cu prefăcută amabilitate. Grație sotului tău, murmură el ușor

batjocoritor, arătînd cu mîna către grajduri. De dragul tău, a acceptat să plătească atît cît i s-a cerut.

Uluită, Elizabeth privi în direcția în care arătase tatăl ei. Surîsul lui disprețuitor îi trezise o cumplită bănuială.

Dar era prea tîrziu. Nu fusese pregătită sufletește pentru o astfel de priveliște. Țipătul ei sfîșietor se auzi pînă la îndepărtatul Margarth Cove.

În mijlocul curții, legat de roata uriașă a unei căruțe de muniții, se găsea soțul ei: căzut în nesimțire, cu trupul lui atletic atîrnînd ca o cîrpă, ca o marionetă stricată, cu încheieturile mîinilor prinse în funii însîngerate, cu picioarele zăcînd în noroi și zăpadă, cu cizmele și pantalonii pătați de sînge.

Spatele gol purta urme adînci de bici, din care sîngele șiroia, adunîndu-se în mici băltoace roșietice pe albul imaculat al zăpezii.

Fusese biciuit cu sălbăticie. Zdrențe de piele sfîșiată atîrnau pe spinarea brăzdată de lovituri, dintre care unele zdrobiseră carnea pînă la os, crestînd adînc mușchii și tendoanele, ce se vedeau pe alocuri, ca la un corp aflat pe masa de disecție.

Capul lui frumos era prăvălit peste umărul stîng, iar părul fusese împroșcat cu bucăți de carne și piele. Din șuvițele negre picura sînge, săpînd mici adîncituri în zăpadă, ca un fel de moarte lichidă.

— N-a țipat, ca să nu te deranjeze! zise Godfrey, privindu-și cu nepăsare fiica, albă ca varul la priveliștea înspăimîntătoare pe care-o avea în fața ochilor. Fii bună și urcă în trăsură.

Stomacul ei se strînse într-un ghem dureros. Îi zvîneau tîmplele de grozăvia celor văzute. Ametită de imaginea oribilă a chinurilor lui Johnnie, simți că n-o mai țin picioarele. I se făcu negru înaintea ochilor și se prăbuși la pămînt, fără suflare.

Harold Godfrey își plesni degetele, la fel de indiferent de parcă și-ar fi chemat trăsura, la ieșirea dintr-un teatru.

— Puneți-o înăuntru! porunci el celor doi soldați care dădusră fuga la ordinul lui. Plecăm direct la Edinburgh. Dați drumul prizonierului din funii.

Capitolul 23

Cînd se trezi din leşin, Elizabeth văzu că se afla pe podeaua trăsurii. Rămase nemişcată cîteva minute, neputîndu-şi lua gîndul de la imaginea de coşmar pe care o avusese în faţa ochilor. O tortura un cumplit sentiment de vinovăţie, ştiind că Johnnie îndurase atîtea chinuri pentru a-i proteja pe ea şi pe copil. Îşi făcea reproşuri pentru cruzimea tatălui ei, pentru lipsa ei de curaj, speranţă, putere şi voinţă.

Hăituiala din ultimele zile o epuizase şi fizic, şi moral. Pentru moment nu se simţea în stare să lupte cu sălbăticia tatălui ei. În plus, era disperată şi îngrozită de soarta care-l aştepta pe Johnnie.

Continuă să-şi ţină ochii închişi, legănîndu-se într-o parte şi-n alta, în timp ce trăsura sălta prin hîrtoapele drumului îngheţat. Deşi copleşită de durere şi deznădejde, într-un tîrziu îşi aminti că în trecut îşi dominase tatăl tocmai prin forţa neîmblînzită a spiritului. Măcar ea nu avea spinarea sfîşiată de lovituri de bici. Dacă voia să se răzbune, iar Johnnie să trăiască — acest simplu gînd îi înfierbînta sîngele şi-o

îndemna la acțiune — atunci trebuia să se ridice de jos și să-și înfrunte tatăl.

Începu să prindă curaj, fiind convinsă că Godfrey avea doar pentru moment drept asupra vieții lor. De asemenea, o bucura și faptul că cea mai mare parte a averii ei se afla sub lacăt, la Three Kings, păzită de Redmond. Oricîte planuri și-ar fi făcut Godfrey să pună mîna pe pămînturile lui Johnnie, Elizabeth remarcase ușoara lui ezitare, în cămăruța de la han, cînd îi oferise bani în schimbul libertății soțului ei.

Se ridică de jos și se așeză pe pernele trăsurii, scuturîndu-și de praf pelerina. Apoi își trecu mîna prin păr, de parcă ar fi avut vreo importanță cum îi stătea părul. În clipa următoare își scoase cizmulița și începu să izbească cu tocul în peretele trăsurii, chiar în dreptul vizitiului.

Auzi cum omul îl cheamă pe tatăl ei și așteptă să vadă ce se întîmplă. Își recăpătase speranța, simțind că stătea în puterea ei să aline măcar în parte suferințele lui Johnnie.

Cînd taică-său veni călare pînă în dreptul portierei, Elizabeth deschise ferestruica.

— Am să-ți fac o propunere, zise ea, scoțînd capul în vîntul tăios de afară.

— Nu-l eliberez.

— Nu-ți cer libertatea lui, ci doar un doctor. Am să plătesc pentru asta. Dacă vrei să urci lîngă mine, putem discuta condițiile dumitale.

Văzîndu-l că-și face în gînd fel de fel de socoteli, adăugă:

— Să știi că nu mă zgîrcesc la bani. Voi fi foarte generoasă.

El îi aruncă o privire sfredelitoare.

— Doar nu-ți închipui că Queensberry nu-și va lua partea leului. Așa cum îl cunoști, nu poți fi sigur cît îți va rămîne dumitale, zise ea, cu răsuflarea fierbinte preschimbată în aburi la fiecare vorbă. Mai sigur ai fi pe banii mei.

El își încleștă pumnul mare și înmănușat, sprijinit pe coapsă. Nu-i plăcea ce aude, tocmai pentru că era adevărat.

— Foarte bine. Te ascult, zise el scurt.

În cîteva clipe, își lăsă calul și se sui în trăsură, alături de fiica sa. Spațiul restrîns o făcu să simtă cum îi crește ura pentru el, conștientă că toată viața luptase să se împotrivească acestui bărbat impozant, rece și disprețuitor.

— Dacă nu aduci un doctor, începu Elizabeth, silindu-se să mențină un ton cît mai detașat, astfel încît taică-său să nu profite de slăbiciunea ei, Johnnie nu va rezista pînă la Edinburgh. Îți va fi cam greu să condamni un mort. Nici eu nu ți-aș putea fi martor contra unui mort. Și chiar de-ai avea de partea ta judecătorul, juratii și martorii, o mărturie în favoarea acuzatului — dat fiind că am trăit atît de aproape de el — ar risca să stîrnească opinia publică împotriva dumitale. Queensberry n-a mai îndrăznit să pună piciorul în Scoția de aproape un an. În schimb, Johnnie Carre e foarte popular la Edinburgh. Dacă nu mă înșel, în timpul sesiunii Parlamentului a fost întîmpinat cu urale de mulțimea de pe stradă. Și dacă-mi aduc bine aminte, tot mulțimea mînioasă a aruncat cu pietre în Boyle și-a dat foc locuinței lui Seafield vara trecută. Tarbot abia a reușit să scape cu viață. E foarte posibil ca dumneata și Queensberry să nu supraviețuiți acestui proces.

Își cunoștea atît de bine tatăl, încît în clipa cînd el deschise gura să răspundă, ea i-o luă înainte:

— Copilul se va naște abia peste două luni, spuse, rotunjind sorocul cu vreo cîteva săptămîni. Așa că nu mă poți sili să fac o mărturie falsă, amenințîndu-mă că viața lui e în pericol, iar mărturia mea e *esențială*. Dacă Johnnie moare și dumneata mai aștepți două luni, pînă se naște copilul, între timp Robbie va moșteni titlul și va putea apela la rude și prieteni influenți. Tot ce veți reuși, dumneata și Queensberry, va fi o inutilă acuzație de viol.

— Și trădare.

— Ce vorbești? Ești chiar atît de sigur? Atunci, cu atît mai mult trebuie să te îngrijești ca sotul meu să trăiască. Moștenitorul averii Ravensby nu are nici un fel de înclinații spre politică. S-ar putea ca opinia publică să susțină cu înflăcărare cauza unui tînăr de optsprezece ani, pe punctul de-a i se smulge moștenirea, deși nu are nici un fel de adversari politici...

Zîmbi subtire.

— Desigur, cu excepția dumitale...

— Cît? întrebă Godfrey pe nepusă masă.

Multumită că pusese degetul pe rană, Elizabeth vorbi mai departe.

— Acum discutăm despre doctor. Îți dau un ceas de gîndire. Dacă tragi de timp sau încerci să mă duci cu vorba, încep să scad din preț. Dacă sotul meu moare, nu mai primești nimic. Dacă va fi bine îngrijit, sînt gata să-ți plătesc o sumă generoasă. În aur. Trimite un om la Three Kings. Redmond are poruncă să se supună, dacă primește un mesaj scris de mîna mea. Cît ceri?

— Douăzeci de mii de guinee.

— Cinci mii. Mai avem destul pînă la Edinburgh. Vei avea nenumărate ocazii să-ți umpli buzunarele.

— Cincisprezece.

— Opt.

— Douăsprezece.

— Fie, cu condiția ca doctorul să ne însoțească pînă la Edinburgh.

— Ne-am înțeles. În zece minute ajungem la North Berwick.

— Am uitat să-ți spun: dacă Johnnie moare, Redmond va veni după dumneata.

— Redmond nu va ști nimic.

— Moartea unuia ca Ravensby nu poate trece neobservată, iar eu am adăugat unele prevederi la vechiul ordin al

lui Hotchane. Redmond începe jupuitul cu degetele de la mîini și de la picioare. Am auzit că-i o moarte foarte lentă.

Văzu cu încîntare că obrazul roșcovan al lui Godfrey începea să pălească.

— Sper să găsești un doctor bun.

Godfrey ceru ca fiica sa să-i scrie lui Redmond înainte ca Johnnie să fie coborît din căruță. Ea se așeză la biroul din cabinetul doctorului și așternu în grabă cîteva rînduri, prin care poruncea ca banii să fie înmînați aducătorului scrisorii. Mesajul scurt și neutru fusese conceput sub supravegherea strictă a tatălui ei. Însă conform unei vechi înțelegeri cu Redmond, ea semnă „lady Elizabeth", cuvinte ce dădeau de veste credinciosului slujitor că stăpîna sa se afla în primejdie. Deși probabil Redmond auzise de fuga lor, de la mesagerii trimiși de Johnnie la Three Kings, totuși nu avea de unde să știe că tinerii nu reușiseră să părăsească Scoția. Dar dacă banii urmau să fie înmînați unui mesager al tatălui ei, căpitanul gărzilor își va da seama cine era dușmanul.

Johnnie nu-și veni în simțiri nici cînd doctorul îi curăță rănile îngrozitoare: operație înfiorătoare, constînd în dezinfectarea urmelor de bici și îndepărtarea fîșiilor de piele moartă. Atîta doar că gemea inconștient, cînd durerea devenea insuportabilă — niște gemete guturale, de animal suferind.

Elizabethei nu i se îngădui să-i adreseze cuvîntul, totuși îi luă pumnii încleștați în mîinile ei micute, și el răspunse acestei atingeri, dintr-o pornire reflexă a minții sale tulburate... Își desfăcu pumnul, iar cînd ea își strecură degetele în palma lui, o strînse cu putere. Elizabethei îi veni să țipe de bucurie la acest mic semn de recunoaștere, dar se afla într-o situație delicată — la cheremul toanelor lui Godfrey — așa că ascunse mîinile lor împreunate sub poala pelerinei, luîndu-și o figură îndurerată.

Se împotrivi cu înversunare ca doctorul să-i ia sînge. Starea pierduse foarte mult. Era aproape pămîntiu la față. Chiar doctorul se văzu nevoit să admită că dacă un astfel de procedeu grăbea vindecarea, atunci cu siguranță că Johnnie avea șanse de supraviețuire. Rănile deschise și carnea lui zdrențuită fură acoperite cu cataplasme, timp în care soldații aduseră în căruță cîteva brațe de fîn proaspăt și niște pături. Apoi, cînd doctorul zise: „Bea niște zeamă de mac, my lord!", Johnnie păru că-l auzise, pentru că se supuse și înghiți doctoria.

Cele cîteva picături de laudanum îl făcură să respire liniștit, potolindu-i durerea. Atunci Elizabeth porunci să fie transportat în căruță, pe patul improvizat, pregătit pentru el.

Vremea rece opri destul de repede sîngerarea, potolindu-i și febra. Pentru încă șase mii de guinee, Elizabeth își cumpărase dreptul de a rămîne lîngă soțul ei, cu condiția ca un soldat să stea de pază. Fusese de acord să nu discute cu Johnnie decît lucruri lipsite de importanță. Ar fi acceptat orice, numai să fie cu el.

Cît timp dură călătoria, rănitul abia dacă se mișcă, iar Elizabeth se bucura că laudanum-ul îl adormise, cruțîndu-i de dureri trupul chinuit, măcar pentru un timp. Dar de îndată ce ajunseră la Edinburgh, în aceeași seară, fură despărțiți.

Închisoarea ei era mult mai suportabilă decît temnița pregătită pentru Johnnie: donjonul castelului din Edinburgh. Elizabeth fusese dusă într-un apartament sobru dar curat, de pe una din proprietățile lui Queensberry, dincolo de Cannongate. Femeia care o păzea — Christian Dunbar, nepoata lui Queensberry — îi spuse că avea poruncă să n-o lase să vorbească cu nimeni înainte de a depune mărturie în fața judecătorului.

Pentru că era acuzat într-un proces politic, întemnițarea lui Johnnie fusese făcută publică, deși nimănui nu-i era îngăduit să-l viziteze în donjoanele castelului. Din hrubele

adînc săpate la temelia zidurilor nu exista nici o scăpare. De altfel, încă nu se știa dacă va supraviețui pînă la proces.

Noaptea tîrziu, după ce află despre capturarea lordului de Ravensby, Queensberry îl chemă pe Harold Godfrey în apartamentele sale.

Ducele revărsă asupra lui un potop de vorbe mînioase, pentru că setea de răzbunare a lui Godfrey risca să-i lipsească pe amîndoi de cele mai bogate domenii din Scoția.

— Pe viitor, zise Queensberry, abia stăpînindu-și furia și umblînd de colo-colo prin biroul său lambrisat, n-ai decît să-ți biciuiești soldații! Nu-mi pasă cîți din ei omori! Dar te-aș ruga să te porți ceva mai discret cu prizonieri de importanța lui Ravensby. Dacă lordul moare înainte de a fi condamnat și eu pierd cea mai frumoasă proprietate de la graniță, să știi c-ai să plătești scump prostia pe care ai făcut-o. Mi s-a spus că fiică-ta refuză să coopereze dacă moare Carre. Mare dobitoc ai fost! S-ar putea să nu avem nevoie de mărturia ei, dar dacă poți s-o obții, cu atît mai bine.

Queensberry era un intrigant subtil și rafinat. Detesta violența și sălbăticia, care primejduiau orice încercare de diplomație. Oamenii care preferă să ia mită și să rămînă în umbră dau înapoi în fața manifestărilor brutale.

— Ce atîta tevatură? Lordul va trăi — insistă contele de Brusisson, priceput ca nimeni altul în a aprecia pragul dintre moarte și viață. Știu și eu cît trebuie bicluit un om.

— Ar fi spre binele tău să nu te înșeli.

— Zău, James, dacă n-aș fi fost atît de perseverent, nu l-ai fi avut acum în temnița castelului! zise în surdină Harold Godfrey, așezîndu-se mai comod în jilț.

Ochii lui spălăciți urmăreau agitația ducelui de Queensberry, cu un aer ușor disprețuitor.

— Dă-mi și mie voie să mă distrez din cînd în cînd.

— Nu știu cît o să te-amuze să vezi că moare acuzatul.

Deși mituise juriul și judecătorul, Queensberry nu voia să se complice cu un acuzat mort. Prefera să nu se arate prea violent.

Nu vreau să întîmpin nici un obstacol în încercarea de a-l condamna. Nu vreau să se spună că noi l-am ucis. Doresc să obțin proprietatea pe cale legală, fără compromisuri care să dea naștere la noi litigii. Numai biblioteca lui Ravensby valorează o avere.

- N-ai decît s-o iei. Eu am pus ochii pe caii lui pur-sînge.

Queensberry ridică brusc capul. Și el rîvnea la caii lordului. Se străduí să zîmbească, pentru a-și ascunde gîndul.

Rămăsese destul timp pentru împărțirea averii prizonierului... după placul ducelui.

— Va trebui să amînăm procesul, zise el repede, de parcă n-ar fi discutat pe față, ca doi tîlhari de drumul mare, cum îl vor jefui pe Johnnie Carre. Să așteptăm să scadă valul de simpatie la adresa acuzatului. Distracțiile tale perverse ne vor costa cel puțin două săptămîni.

— Dacă-ți face plăcere s-arunci vina pe mine — vorbi plictisit contele de Brusisson — din partea mea, ai toată libertatea. Dar îți repet, James, *eu* ți-am prins omul, nu tu cu uneltirile tale și nici vreun nobil sau judecător din cei pe care-i aduci la sapă de lemn ca să-i ai la mîna ta. Numai *eu*, cu încăpățînarea mea dintotdeauna.

Se ridică, socotind că după oboseala unei zile de drum dăduse dovadă de suficientă răbdare.

— Nu-i nevoie să-mi mulțumești, my lord! zise el ironic, schițînd o plecăciune. Aș prefera să-ți arăți recunoștința mai tîrziu, la împărțirea averilor lui Carre.

Și zîmbind în colțul gurii, se întoarse și părăsi încăperea.

Queensberry rămase singur, contrariat și supărat, furios că trebuia să-și mai amîne planurile. Harold Godfrey își arăta întotdeauna colții cînd avea de-a face cu nobili care nu voiau să-și mînjească mîinile cu sîngele victimelor lor.

Dar amîndoi urmăreau cu aceeași înverșunare să pună mîna pe pămînturile lui Ravensby.

Capitolul 24

Două zile mai tîrziu, într-o după-amiază înnorată, Roxane Forrestor, contesă de Kilmarnock, își făcu apariția în salonul tinerei Christian Dunbar. Nepoata lui Queensberry o salută timid și rezervat. Roxane se așeză cu gratie pe canapea și murmură:

— Doamne, Chrissie, doar n-am venit să-ți fur prizoniera! Ce să fac eu cu afurisita aia de nevastă a lui Johnnie?

— De unde știi de ea? întrebă micuța și bruneta Christian, făcînd ochii mari.

Ducele ținuse să nu afle nimeni unde era întemnițată Elizabeth.

Roxane se feri să-i dea un răspuns direct.

— Ce întrebare fără rost, draga mea! As putea să-ți spun și cine a cinat aseară în dormitorul lady-ei Nicky Murray!

Descoperise unde se găsea Elizabeth mult mai greu decît crezuse.

— De fapt, am vrut să trec ieri, dar scumpa mea Jeannie a ținut să-mi arate ce-a mai învățat cu maestrul italian de dans.

Pe urmă s-a făcut prea tîrziu să vin. Spune-mi, te rog, cum arată nevasta lui Johnnie?

— Ducele a dat ordin să nu discut cu nimeni despre ea, răspunse Christian.

Mama ei — sora lui Queensberry, deci de viță nobilă — făcuse o mezalianță, apoi la moartea soțului se întorsese în familie. Așadar, Christian trăia din mila unchiului ei, ducele de Queensberry.

— Dacă nu se poate... Voiam să aflu și eu cîte ceva despre femeia care mi l-a luat pe Johnnie. Sper că înțelegi cît de pornită sînt împotriva ei... Nu cred să fie așa de pătimașă ca mine.

Surîse fermecător și se sprijini de spătarul canapelei, a cărei culoare galbenă îi punea în valoare părul roșcat și rochia de un albastru-verzui.

— Și cu care voiam să mă bucur de necazurile ei! oftă contesa, cu un aer teatral.

— Nu îndrăznesc, răspunse nepoata ducelui, deși în adîncul sufletului o ispitea perspectiva unei scene savuroase.

— Înțeleg, încuviință cu gratie Roxane. Dar așa sînt rivalele! Se bucură cînd au prilejul să lovească una într-alta. Mai bine spune-mi... — urmă ea toată numai zîmbet — ce zici de bebelușul Katiei Malcolm? N-ar fi rău să gustăm și cîte un pahar din vinul acela grozav al unchiului tău. Vorbeam de bebeluș... Sinceră să fiu, eu sînt convinsă că nu-i făcut cu bărbatu-său.

După-amiaza trecu în mod plăcut. Roxane se străduia să-i ofere Christianei ultimele bîrfe, știind cît se bucura aceasta de necazurile altora.

La fel ca încrezuta de maică-sa, care-și închipuia că moartea soțului ștersese și prostia ei din tinerețe, Christian Dunbar fusese crescută în ideea că în vine îi curgea sîngele nobil al neamului Douglas. În îngîmfarea ei, nu găsise un bărbat suficient de nobil pentru a-i fi soț. De fapt, era o

versiune mai tînără a mamei ei: înțepată și pretențioasă, interesată doar de aparențe și invidioasă pe fericirea altora.

Roxane spera ca vinul s-o facă mai indulgentă față de interdicția unchiului de-a povesti cuiva despre prizoniera lui. Ceea ce se și întîmplă.

— Lady Carre e foarte frumoasă, mărturisi Christian Dunbar, după cel de-al treilea pahar, strîmbîndu-se ușor, de parcă ar fi deranjat-o constatarea. Chiar și-așa, gravidă! Și nu i-e frică absolut deloc! declară ea, aproape mînioasă.

— Stați de vorbă deseori?

— Refuză să discute cu mine.

— Mă mir o asemenea aroganță la o femeie în situația ei.

— Să vezi ce sfidătoare s-a purtat cu taică-său, atunci cînd a adus-o aici. Să-ți spun drept, cred că fostul tău amant și-a luat de nevastă o scorpie.

— Poate-l interesa averea ei, insinuă Roxane, cu un surîs dispretuitor.

— Sigur că șaizeci de mii de lire nu-s deloc de aruncat.

Pe Roxane n-o surprinse tonul înciudat al Christianei. Lipsa ei de avere fusese principalul dezavantaj în goana după un pretendent de viță aleasă.

— Niciodată n-am fost părăsită de un bărbat. Numai Johnnie... mărturisi Roxane.

— Înțeleg de ce vrei să afli cît mai multe despre ea.

— E drept că-i port pică, recunoscu Roxane, privind-o pe Christian printre pleoapele aproape închise.

Brusc îi zîmbi și ridică paharul în cinstea ei.

— Hai să bem pentru rivalele noastre, oriunde s-ar afla... Apropo! Am auzit că tînărul conte de Eglinton a hotărît să se însoare cu fiica cea mică a lui Callender. Urît din partea lui, după ce ți-a făcut curte tie cu o lună în urmă.

— Are păr blond și cîrlionțat — vorbi Christian, fără a-și ascunde ura — și un bunic care-i dă o zestre de douăzeci de mii de lire. Andrew s-a orientat destul de bine.

Se înroși de ciudă că toate planurile ei căzuseră haltă.

— De multe ori bărbații preferă blondele! zise gînditoare Roxane.

— Adevărat! Nevasta lui Johnnie al tău are părul de culoarea paiului! adăugă, pornită, Christian, ca și cum această culoare de păr ar fi fost o insultă personală.

— Tot ondulat, ca al fiicei lui Callender? întrebă Roxane ca din întîmplare, fără a scăpa din ochi obrazul stacojiu al Christianei — rezultat al vinului și al mîniei.

— Lady Carre nu-i o pustoaică. Pletele ei se revarsă pe umeri ca niște valuri strălucitoare.

— Nu poartă părul strîns în creștet?

Christian o privi atent pe deasupra paharului cu vin.

— Pot avea încredere în tine?

— Bineînțeles, o asigură Roxane.

— Vrei s-o vezi?

După două ore de conversație, timp în care așteptase cu sufletul la gură o astfel de ofertă, Roxane se străduí să se arate nepăsătoare.

— Așa, de curiozitate... murmură ea, învîrtind paharul între degetele încărcate de inele. Ar fi interesant s-o văd pe femeia care mi l-a luat pe Johnnie.

— Numai să nu spui o vorbă nimănui!

— Fii fără grijă! surîse înțelegător contesa.

— Vino cu mine! o chemă Christian, ridicîndu-se de pe scaun, nu tocmai sigură pe picioare.

Trupul ei mărunțel rezistase mai puțin la băutură decît planturoasa Roxane.

Contesa își lăsă gentuța de perle pe canapea și porni după Christian. Ieșiră din salon, ajungînd la o scară îngustă, care ducea la caturile de deasupra.

Cînd pătrunseră în încăperea nepăzită, închisă cu un simplu lacăt a cărui cheie atîrna de cingătoarea Christianei,

Elizabeth ridică privirea de pe cartea pe care o citea, surprinsă de această vizită neobișnuită. Încă nu sosise ora mesei.

— Ai un musafir, zise nepoata lui Queensberry.

Elizabeth îi remarcă vorba tărăgănată și într-o clipă înțelese cărui fapt se datora această întrevedere neașteptată. Dar cînd frumoasa roșcată din spatele Christianei duse pe furiș un deget la buze, lady Carre se ridică, pregătită pentru orice eventualitate.

Christian se întoarse spre Roxane, cu un zîmbet disprețuitor:

— Ei, ce zici de rivala ta?

— Într-adevăr, e foarte blondă, răspunse Roxane, surîzînd larg. Se pare că anul acesta nenorocirea noastră au fost blondele.

— Că bine zici! mîrîi Christian. Acum poți să te uiți la ea cît poftești.

— Mulțumesc, Chrissie. Te-ai arătat foarte înțelegătoare, spuse contesa, bătînd-o ușor pe brat.

Străbătu încăperea, oprindu-se lîngă măsuța la care citea Elizabeth, așezată cu spatele la fereastră.

— Voiam să văd cu ochii mei... cum arată soția lui Johnnie Carre.

Vorbise rar, pe un ton ușor disprețuitor, dar ciudat — privirea ei era prietenoasă.

— Și-ai văzut! spuse încetișor Elizabeth, uitîndu-se atent la frumoasa roșcovană din fața ei.

Ceva din înfățișarea vizitatoarei îi părea vag familiar, iar mesajul mut pe care-l primise o îndemna să-și țină firea.

— Știi c-a fost amantul meu? zise contesa, înăsprindu-și glasul.

Roxane! Elizabeth își dădu seama imediat că ea trebuia să fie! Prima dată cînd se aflase la Goldiehouse, auzise servitorii vorbind despre legătura lui Johnnie cu o roșcată... cea mai

frumoasă femeie din Edinburgh. Iată, acum stătea în fața ei, ca regina din Saba. Era exact așa cum o descriseseră servitorii.

— Îmi pare rău.

Nu fusese o scuză, ci o constatare.

— Acum înțeleg cum l-ai atras în cursă! spuse cu voce tăioasă vizitatoarea, atintindu-și privirea asupra pîntecului umflat al Elizabethei.

— Nu sînt obligată să-ți adresez cuvîntul. Dar dacă vrei să te uiți la mine, uită-te cît poftești! răspunse netulburată lady Carre.

— Te-am prevenit că-i aroganță, zise Christian, apropiindu-se de ele. Spune-i cît timp a fost Ravensby amantul tău.

— Mai bine-i arăt, Chrissie! vorbi Roxane, întorcîndu-se cu spatele la Elizabeth. În gentuța de pe canapea am cîteva scrisori de dragoste de la Johnnie. Nu vrei să mi le-aduci?

Știa că nepoata lui Queensberry nu va rezista tentației. Încă din școală fusese curioasă și băgăreață.

— Bine, dar va trebui să te încui cu ea! declară Christian, amintindu-și de îndatoririle ei.

— Desigur, surîse Roxane. Îți promit că nu-i fac nici un rău.

Christian chicoti, înveselită.

— Poate ar trebui să mă duc și eu la Annie Callander, să-i arăt scrisorile de dragoste pe care mi le-a trimis Eglinton luna trecută.

— Ba bine că nu! Asta ar învăța-o minte să mai fie obraznică și încrezută. Acum fugi, că tare am chef s-o necăjesc pe doamna asta.

— Mi-ai promis că nu-i faci nici un rău, insistă Christian, cu o umbră de teamă.

— Ai cuvîntul meu, dragă! o încredință Roxane, împingînd-o ușurel spre ușă.

De îndată ce auzi clinchetul cheii în broască și zgomotul pașilor ce se îndepărtau, Roxane se întoarse spre Elizabeth și-i șopti, grăbită:

— Iartă-mă că m-am purtat așa, dar era singura cale de-a o convinge pe Christian să-mi dea voie să te văd. E o femeie tare răutăcioasă. Sînt Roxane Forrestor — poate-ai ghicit — și mă aflu aici trimisă de Munro și de Robbie.

— C'e face Johnnie? întrebă cu un aer rugător Elizabeth, care tot timpul se gîndise doar la sotul ei.

— Trăiește.

Ochii contesei se umplură de lacrimi. Se așeză, simțind că n-o mai țin picioarele.

— Îți mulțumesc, murmură Elizabeth.

Roxane se trase mai aproape și puse mîna cu blîndețe pe umărul prizonierei.

— I s-a spus unde esti și se pare c-a înțeles.

Răsuflă adînc, încă șocată de ce-i povestise avocatul despre starea lui Johnnie.

— Să nu mă crezi lipsită de milă, zise ea repede, dar trebuie să-ți spun ce am de spus înainte de a se întoarce Christian. Află că Munro și cu Robbie plănuiesc să te scoată de-aici. Întîi pe tine și-apoi pe Johnnie. Altfel, Queensberry și cu tatăl tău vor continua să te folosească împotriva sotului tău. Acum că știm unde esti — să sperăm că domnișoara Dunbar nu-i pomenește unchiului ei c-am fost pe aici, ca să nu-i dea prin minte să te mute în altă parte! — atunci vor veni după tine mîine noapte. Întîi tu și-apoi Johnnie, de îndată ce vei fi în siguranță.

Auzind zgomotul unei uși care se închide, Roxane se îndepărtă repede de masă și se duse în grabă la ușă, unde rămase cîteva clipe ascultînd.

— Orice-as spune cînd se întoarce Chrissie, te rog să tii minte... că Johnnie n-a fost niciodată al meu! El n-a aparținut cu adevărat nici unei femei... pînă te-a cunoscut pe tine.

Surîse trist — ea, femeia care din adolescență fusese adorată în genunchi.

— Știi, într-o noapte s-a sculat și-a plecat din patul meu, fără nici o explicație. În clipa aceea am înțeles că nu se va mai întoarce niciodată. Într-adevăr, a venit după tine...

Elizabeth zîmbi.

— A venit să mă răpească din fața altarului unde urma să mă mărit.

— Asta știe toată Scoția, replică Roxane. Trebuie să-ți spun că sînt un pic geloasă, lady Carre — adăugă ea, surîzînd ușor — cînd văd ce credincios îți este Ravensby. Se pare că-n viața lui există o singură iubire adevărată.

— Iar eu recunosc că sînt un pic geloasă fiindcă-l cunoști de-atîta timp.

— Poate că împreună îl vom ajuta să-și recapete libertatea.

Elizabeth își șterse ochii cu dosul palmei și se ridică din jilțul în care stătuse pînă atunci.

— Spune-mi ce trebuie să fac.

— Cînd se întoarce Christian, am să încep să te jignesc. Scrisoarea te va îndurera, dar să știi că nu e de la Johnnie. Dacă poți să plîngi, n-ar fi rău... Sau țipă! Sau încearcă să mă lovești... Chrissie se va bucura nespus de nenorocirea ta... Dacă reușim să-i facem plăcere, poate mîine mă va invita din nou. Ar fi bine să nu te ducă în altă parte.

— Vine! șopti Elizabeth.

— Atunci, să intrăm în rol! zise Roxane, zîmbind și făcîndu-i cu ochiul. Nepricopsito!...

În timp ce Elizabeth stătea de vorbă cu Roxane, Redmond pornise spre nord, însoțit de zece oameni aleși pe sprînceană. Nu știa unde se afla Elizabeth, nici ce fel de primejdie o amenința, dar pornise pe urmele mesagerului trimis de Harold Godfrey, care-i ducea stăpînului său aurul luat de la Three Kings. Grijulii să nu se facă remarcați, oamenii lui Redmond

rămăseseră la vreo douăzeci de minute în urma mesagerului, care părea să se îndrepte spre Edinburgh. În apropiere de oraș, doi din însoțitorii lui Redmond dădură pinteni cailor, ca să nu piardă urma trimisului lui Godfrey. Spre deosebire de șeful lor, aceștia nu puteau fi recunoscuți. Străbătură străzile tixite de călăreți și trăsuri, fără a-l scăpa din ochi pe mesager, aflat la vreo sută de metri în fața lor. Apoi soldații, care o păziseră pe Elizabeth de la vîrsta de șaisprezece ani, pătrunseră în oraș unul cîte unul.

Între timp, singurul om pe care îl văzuse Johnnie de cînd fusese aruncat în închisoare stătea la masă, alături de Munro și Robbie Carre, într-o cămăruță ferită a tavernei de lîngă Lawnmarket.

— Încă n-are putere nici cît să-și miște mîna, zise el, clătinînd din cap. Să văd dacă nu-i pot aduce un doctor. Măcar să știm cum îi merge.

— Cu cît rămînem mai multă vreme ancorați, cu atît crește riscul să fim descoperiți. Chiar și-așa, sub drapel norvegian! vorbi și Robbie. Paza de coastă n-o să ne lase să stăm acolo la nesfîrșit.

— Dacă nu-i în stare să se țină pe picioare, l-am putea lua în brațe, își dădu cu părerea Munro.

Douglas Coutts ridică din umeri, nemulțumit.

— Și-așa o să-mi fie greu să-mi strecor oamenii înăuntru fără să observe gărzile. Ia gîndiți-vă ce înseamnă să cari un urias ca Ravensby pe scările alea înguste!

— Dacă rămîne în temniță, așa slăbit cum e, mai curînd o să-și dea duhul decît să se înzdrăvenească.

Glasul lui Robbie trăda o mare oboseală. Nu dormise aproape deloc în ultimele zile, de cînd își părăsise domeniul din East Lothian, jucîndu-se de-a v-ați ascunselea cu

crucișătoarele engleze. Iar cînd Charlie Fox îi dăduse de știre că Johnnie și Elizabeth fuseseră prinși, pornise imediat pe mare către Leith.

— Am să stau de vorbă cu Roxane, de îndată ce se întoarce de la Christian Dunbar, zise el, oftînd adînc. Dacă a reușit s-o vadă pe Elizabeth, atunci trag nădejde să-i putem salva mîine noapte pe amîndoi.

Se uită spre vărul său, întrebîndu-l din ochi ce părere avea.

— Nimeni nu se așteaptă să încercăm să scoatem din temniță un om aflat în pragul morții, așa ca Johnnie! spuse Munro. Sînt de acord cu tine, Robbie. Ne încercăm norocul mîine noapte, dacă Roxane ne-aduce vești bune. Dar e foarte important să ne mișcăm repede. De îndată ce-o eliberăm pe Elizabeth, se va da alarma. Va trebui să intrăm în închisoare imediat ce-o punem pe ea la adăpost.

— În cazul acesta, domnilor — zise ceremonios avocatul — vă stau la dispoziție cu banii necesari pentru a deschide primele porți.

Zîmbi amar.

— Pe urmă, mi-e teamă că va fi nevoie de forța armelor.

Spre seară, Robbie și Munro își făcură apariția în salonul Roxanei, să audă ce aflase în cursul zilei contesa de Kilmarnock.

— Elizabeth nu-i păzită de gărzi, spuse Roxane. Probabil că Queensberry își închipuie că nimeni nu știe unde se găsește. Și dată fiind iuteala cu care se împrăștie orice veste în orașul nostru, cred că are dreptate. Iscoadelor mele le-a trebuit o zi întreagă să descopere unde-au ascuns-o.

— Dacă nu-i păzită, n-ar trebui să ne fie prea greu s-o scoatem de-acolo! remarcă Munro.

— Christian poartă cheia la brîu — dacă v-aţi hotărît să nu forţaţi uşa.

— Vreau să atragem cît mai puţin atenţia asupra noastră, din moment ce vom pătrunde în închisoare aproape în acelaşi timp.

Robbie stătea tolănit pe canapeaua Roxanei, cu cizmele sprijinite de braţul de lemn tapiţat.

— Cred că ne vom sluji de cheia Christianei, iar la plecare vom avea grijă s-o încuiem atît pe ea, cît şi pe servitori.

— Dacă Johnnie nu-i în stare să suporte o călătorie sau dacă nu îndrăzniţi să porniţi de îndată către Leith, puteţi veni aici.

— Ia te uită cît e de optimistă! zise Munro către Robbie.

— Acum un an, Cotheart a scăpat din închisoare, evaporîndu-se fără urmă! le aminti ea. Se pare că preţul libertăţii e negociabil chiar şi-n temniţele castelului.

— Douglas spune că poate plăti ca să ni se deschidă primele uşi, îi explică Robbie. Dar pe urmă vom avea de-a face cu oamenii lui Queensberry.

— Atunci luaţi cu voi cît mai mulţi din neamul Carre.

— Dacă sîntem prea mulţi, vor da alarma.

— Mă ispiteşte ideea să-l abordez pe însuşi comandantul Gordon. Poate că şi el are un preţ.

— Dacă nu i-ar datora slujba sa lui Queensberry, sînt convins că n-ar rezista. Din păcate...

Munro îşi lăsă fraza neterminată.

— Îl vom elibera pe Johnnie, Roxane! o asigură Robbie. Într-un fel sau altul.

— Şi nu uitaţi, dacă aveţi nevoie să v-ascundeţi, încăperile de sus, unde staţi voi acum, sînt ferite de primejdie. Am destui prieteni influenţi — nimeni nu va îndrăzni să-mi percheziţioneze casa.

Roxane era modestă. În calitate de „frumuseţe a Edinburgh-ului" (unii spuneau chiar „a Marii Britanii"), cei mai de vază bărbaţi ai ţării ar fi fost oricînd dispuşi să-i facă pe plac.

— Sper s-ajungem la corabie.

Robbie încuviință, dînd din cap.

— Deși totul depinde de sănătatea lui Johnnie. Coutts spune că-i foarte slăbit.

— Unde-o duceți pe Elizabeth?

— Direct pe vasul *Trondheim*.

— Mîine noapte sînt invitată la cină și la bal în casa Cancelarului. Să știți că aștept vești de la voi. Îmi închipui că știrea despre evadarea soților Carre va ajunge la urechile Consiliului de Coroană încă înainte de ivirea zorilor. Astă-seară mă duc în vizită la contesa Pamure. S-ar putea s-aud ceva hîrșe despre Queensberry: e lucru cunoscut că-n tinerețe i-a făcut o curte insistentă.

— După lăsarea întunericului, vom porni călare către *Trondheim* — spuse Robbie — ca s-aducem arme pentru mîine noapte. Îți las unul din oamenii mei, să te însoțească pînă la palatul contesei, în caz că vrei să ne transmiți vreun mesaj. Îl poți îmbrăca în livrea de valet. Oricum, nu te invidiez pentru seara pe care-ai s-o petreci! rîse el. Pun prinsoare că ai s-o auzi pe contesă recitîndu-și ultimele poezii de dragoste...

— Dar ce, tu nu ești o fire romantică? îl tachină Roxane.

— Ajunge unul în familie! replică tînărul Graden. Deși acum un an, nimeni n-ar fi crezut că Johnnie va înțelege ce înseamnă iubirea adevărată.

Din momentul în care pătrunseseră în oraș, oamenii lui Redmond nu încetaseră să pîndească locuința lui Godfrey. Ischoadele se schimbau din două în două ore, ca să nu atragă atenția. Sperau că urmărindu-l pe contele de Brusisson vor descoperi unde se găsea Elizabeth. Dar de la sosirea mesagerului, Godfrey nu părăsise casa. Din cîte spunea vecinul de sub el, Harold Godfrey locuia singur.

Tîrziu spre seară, în fața casei se opri o trăsură elegantă. În prag își făcu apariția contele de Brusisson — în haine

de gala, din catifea albastră cu dantelă neagră — urcînd în trăsura strălucitoare.

După cîteva clipe, o siluetă se desprinse din umbra zidului și, traversînd strada pietruită și plină de gunoaie, se îndreptă spre o adîncitură din zidul casei de vizavi.

— A dat poruncă să fie dus la palatul contesei Pamure! șopti osteanul la urechea lui Redmond.

— Trimit îndată pe cineva să-ți ia locul, răspunse căpitanul. Eu încerc s-ajung singur la palatul contesei. Probabil că-l știu toți vizitiii. Să văd ce mai pot afla!

În timp ce Redmond stătea la taclale cu cîțiva vizitii, Roxane coborî din trăsură în fața reședinței contesei de Pamure. Chiar dacă Redmond n-o recunoscuse pe superba roșcată care tocmai sosise, în schimb îl știa bine pe lacheul care-o ajutase să descindă din trăsura ei albastră.

Roxane porni spre intrare, păsind cu grijă pe tocurile înalte și ținîndu-și cu mîna faldurile largi ale rochiei. Redmond se trase ceva mai la o parte de grupul vizitiilor, astfel încît să poată fi zărit de lacheul care-și urma stăpîna spre portalul luminat de două torțe. Cei doi nu-și adresară nici un cuvînt: într-un oraș străin trebuiau să se arate prudenți. Dar cînd privirile li se întîlniră, slujitorul (în realitate omul lăsat de Robbie) murmură:

— Așteaptă!

Cîteva clipe mai tîrziu lacheul ieși din nou afară, oprindu-se împreună cu Redmond ceva mai la o parte, feriți de ochii și urechile vizitiilor și servitorilor. În cîteva cuvinte, fiecare află ce căuta acolo celălalt, iar Redmond își fixă o întîlnire cu Robbie, în aceeași seară, la locuința Roxanei. Curînd după aceea se despărțiră și Redmond se întoarse la postul lui de observație.

Capitolul 25

Roxane nu-l întîlnise niciodată pe contele de Brusisson, însă îl știa pe ducele de Queensberry, așa cum îi știa pe toți nobilii scoțieni. Dar bărbatul de lîngă duce corespundea întru totul descrierii făcute de Robbie lui Harold Godfrey. Roxane își îndreptă atenția spre tînărul care-i admirase rochia, fără a-și dezlipi ochii de pe sînii ei, și-i adresă un zîmbet gratios, spunînd:

— Dragă Buchan, ți-aș fi îndatorată dacă mi-ai aduce un pahar cu vin. E îngrozitor de cald aici...

Atingîndu-l ușor pe obraz cu evantaiul de fildeș și dantelă, adăugă:

— Dacă nu te superi...

Tînărul se grăbi să-i îndeplinească dorința. Rămasă singură, Roxane se privi în oglinda străjuită de lumînări, aranjîndu-și cu grijă dantela decolteului. Își exersă apoi zîmbetul ei irezistibil și, mulțumită de rezultat, porni fără sovăială spre bărbatul care urzea să-i ia viața lui Johnnie Cayre.

Primul care o zări fu Queensberry. Ducele se întoarse către ea, cu un surîs înecînat, întrerupîndu-și conversația.

astfel că bărbatul înalt de lîngă el se răsuci la rîndu-i, s-o privească. Roxane zîmbi cuceritor spre amîndoi, și-și deschise evantaiul cu dezinvoltură studiată. Apoi făcu o adîncă plecăciune, menită să-i dezvăluie și mai mult sînii minunați, și ridică spre ei o privire seducătoare.

— Ce plăcere să te văd din nou în oraș, James! exclamă ea. De cîte ori ești plecat, Edinburgh-ul își pierde parcă strălucirea.

— Exagerezi, dar oricum mă bucură ce-mi spui, draga mea! răspunse ducele, rîzînd. În clipa asta, chiar îmi pare rău că nu m-am întors mai curînd.

— Văd că nu ți-ai pierdut darul de-a vorbi frumos! i-o întoarse ea, cochetă, făcîndu-i cu ochiul și atingîndu-l ușor cu evantaiul sub bărbie.

Harold Godfrey își drese glasul, tușind ușor.

Queensberry îi aruncă o privire și zise:

— Roxane, ți-l prezint pe contele de Brusisson. Se află în Scoția pentru c-ar vrea să cumpere niște pămînturi. Brusisson, dumneaei este contesa de Kilmarnock.

Întîlnind privirea sfredelitoare a lui Godfrey, Roxane înțelese că-și atinsese scopul. Zîmbi, arătîndu-și toți dinții.

— Rămîneți multă vreme aici, domnule conte?

— Încă nu m-am hotărît. Locuiți în oraș?

— Aproape în permanență...

Roxane era șocată de brutalitatea privirii lui, pe care nici măcar nu se străduia să și-o ascundă.

— Copiii mei merg la școală în Edinburgh, adăugă ea, străduindu-se să-și învingă repulsia.

— Soțului dumneavoastră îi place să stea la oraș?

— Îi *plăcea*.

— Roxane e cea mai frumoasă văduvă din Marea Britanie! interveni Queensberry. Ce mai știi de fratele tău? E tot la Argyll?

— Ultima oară cînd mi-a scris se afla în tabăra din Haga.

Așa cum se întîmpla în multe familii scoțiene, părerile politice ale Roxanei și cele ale fratelui ei erau complet diferite.

— E căzut în admirația marelui Marlborough.

— Ca atîția alți tineri. Marlborough e un comandant neîntrecut.

— Așa-mi spune și Colter, cu entuziasmul nestăvilit al celor nouăsprezece ani ai lui. Rămîi la Edinburgh pentru sesiunile din acest an?

— Posibil.

— Atunci poate ne vom mai vedea. Transmite cele cuvenite Isabelei. Uite că vine și Buchan, cu vinul meu. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule conte.

Și înclinîndu-se ușor, se îndepărtă.

— Roxane a fost ani de zile amanta lui Ravensby, murmură Queensberry, în timp ce amîndoi bărbații îi urmăreau cu privirea mersul unduios.

— Nu părea să fie copleșită de durere.

— A îngropat doi bărbați. Poate că asta i-a împietrit sufletul. Dar dacă vrei să-i faci o vizită, Harold, nu uita: e prietenă cu mine.

— N-am spus că am de gînd s-o vizitez.

Queensberry surîse îngăduitor.

— Amîndoi știm la fel de bine c-o vei face.

Dar cum Roxanei nu-i plăcea nesiguranța, în aceeași seară încercă să intre în vorbă din nou cu Harold Godfrey, pîndind prilejul cînd acesta rămăsese singur. Se îndreptă spre el, dar contele îi ieși în întîmpinare.

— Dintr-o dată, Edinburgh-ul începe să mi se pară mult mai interesant, zise el, privind-o de la înălțimea staturii sale impunătoare.

— Poate datorită fascinantului recital de poezie al Ceciliei... murmură Roxane, observînd că Godfrey nu-și lua ochii de la decolteul ei.

— Nu pot să sufăr poezia! declară el încet, dîndu-i a înțelege că existau anumite lucruri pe care le-ar fi agreat din cale-afară.

Ea îi adresă un surîs provocator — știind din experiența unor ani de zile că procedeul era irezistibil.

— Păcat... șopti contesa. Mîine seară invitasem cîțiva prieteni să asculte versurile celui mai mare poet din Edinburgh. Mă gîndeam că poate ați fi vrut să veniți și dumneavoastră...

— Cînd?

Ea își lăsă capul într-o parte, privindu-l printre gene.

— Ceva mai tîrziu... murmură cu glas insinuant. Cînd se termină seara de poezie...

— Cînd? insistă el, cît se poate de direct, fără a se obosi să-și ascundă adevăratul gînd.

— Să zicem, pe la nouă și jumătate.

— Voi fi acolo.

Roxane nu se îndoia că Godfrey se va ține de cuvînt.

La grupul adunat în aceeași noapte în casa Roxanei se adăugase și Redmond. Puseseră la punct planul pînă în cele mai mici detalii. Timpul era un factor esențial în reușita încercării lor.

— Eu îl pot reține pe Godfrey un ceas — un ceas și jumătate! zise contesa. Voi avea grijă ca oaspeții să nu plece prea curînd.

— Doi dintre oamenii noștri s-ar putea da drept invitați, care după cîteva pahărele de coniac nu s-ar mai îndura să se despartă de-o gazdă așa frumoasă! propuse Robbie, pe care nu-l prea trăgea inima s-o lase singură cu Godfrey.

— Totuși, nu-l voi putea duce prea mult cu vorba, altfel va deveni bănuitor.

— Nu-i nevoie să-l primești în dormitor. E un individ periculos.

Robbie o privi atent cîteva clipe.

— Știu bine ce-i în capul tău, dar nu încerca nimic! Sub nici un motiv!

— Într-adevăr, e periculos! întări și Redmond. Dacă n-ar trebui mai întîi s-o duc pe Elizabeth într-un loc sigur, aș rămîne să dau o mînă de ajutor aici. Godfrey nu-i întreg la minte. A curmat multe vieți cu brutalitate.

— Vezi? interveni Robbie, cu ochii la Roxane. Acum ai înțeles?

— Voi fi cît se poate de atentă.

— Bun, atunci haideți să mai trecem o dată în revistă principalele puncte ale planului! spuse Robbie. La nouă și jumătate, Redmond și oamenii lui pornesc după Elizabeth.

Fiecare repetă ce-avea de făcut — o dată, de două ori — pînă ce toți își știură rolurile la perfecție, luînd în discuție orice eventualitate, astfel încît planul lor să meargă la sigur.

În zori, plecară cu toții, în afară de Robbie, care se tolăni comod pe canapea, renunțînd să mai urce în iatacul lui de la etaj, și Roxane, care se așeză în jilțul preferat, din celălalt capăt al salonului.

— Johnnie nici n-a știut ce comoară zace-n tine... murmură tînărul.

— Așa e... surîse ea. Dar oricum, avea multe alte calități...

— Ți-a părut rău cînd s-a însurat?

Ea căzu pe gînduri cîteva clipe.

— Într-un fel, m-am bucurat pentru el, pentru că pînă atunci nu știuse ce-i iubirea... Cum să-i port pică fiindcă-i fericit?

— Tu ai fost vreodată îndrăgostită?

— Demult, cînd eram foarte tînără...

— Și ce-ai făcut?

— M-am măritat. E vorba de Jamie Low, primul meu soț... De n-ar fi fost ucis la Namur, cred că l-aș fi iubit la fel de mult și azi.

— Dar Kilmarnock?

— Cînd a murit Jamie, părinții mi-au spus că eram prea tînără ca să rămîn nemăritată.

— Dar Kilmarnock era mult mai în vîrstă.

— Da.

După acest răspuns sec, Robbie încetă să-i mai pună întrebări despre cel de-al doilea soț. Se părea că nu fusese o căsnicie prea fericită.

— Iar acum ești o văduvă veselă.

Ei îi reveni buna-dispoziție.

— Foarte.

— La vară sper să ne întoarcem în Scoția, zise Robbie, gîndindu-se ce dor îi va fi de tot ce lăsa în urmă și cum reușeau evenimentele importante să arunce lumină asupra adevăratelor sentimente.

Rămăsese întins pe canapea, zvelt și elegant, cu trupul musculos învesmîntat în straie bine lucrate, cu mîna delicată atîrnînd pe covor, cu picioarele lungi proptite pe brațul sofalei.

— Mă bucur. Te voi aștepta.

El își întoarse ochii spre Roxane, fără să-și ridice capul de pe perna brodată.

— Nu te mărita pînă nu revin eu.

— N-ai grijă. Prefer să-mi păstrez libertatea.

— Eu sînt gelos pe libertatea ta, șopti el, privind-o printre gene.

— Asta chiar că nu-ți îngădui!

Robbie ridică din umeri, înălțînd din sprîncene.

— Dar nici nu mă poți opri, draga mea Roxie.

— Vorbești ca frate-tău!

— Numai că eu nu sînt Johnnie. Eu știu să te apreciez.

Roxane îl privi cîteva clipe, gîndindu-se cîtă deosebire exista între cei doi frați. Trăsăturile lui Robbie erau mai fine și mai delicate, iar părul castaniu-roșcat îi cădea în cîrlionți pe umeri. Trupul, frumos și lat în spate, încă mai păstra neastîmpărul unui mînz tînăr.

— Am cu zece ani mai mult ca tine, spuse ea, revăzîndu-si tinerețea în înflăcărarea lui.

— Vara trecută nu ți-a prea păsat că ești mai mare. Mai ales în noaptea aceea, cînd cerul era spuzit de stele... îți aminti el, zîmbind.

— Mmm...

Surîsul ei vorbea despre aceleași frumoase amintiri.

— Marea mă face întotdeauna să mă simt îndrăgostită.

— Va trebui să nu uit asta.

Ea clătină din cap.

— Ești prea tînăr, dragul meu. Ți-am spus încă de-a doua zi dimineață... Să știi că și-acum gîndesc la fel. Am cinci copii, iar cel mai mare are aproape vîrsta ta.

Îl privi pe sub pleoapele plecate.

— Nu pot.

— Cînd mă voi întoarce, îți vei schimba gîndul.

— Te asigur că nu.

— Vom vedea, spuse el, coborîndu-și picioarele pe covor și ridicîndu-se de pe canapea. De-aș avea mai mult timp la dispoziție în noaptea asta, aș încerca să te conving.

Se apropie de Roxane și, punîndu-și cu blîndețe mîinile pe umerii ei, o sărută — nu un sărut de adolescent, ci unul arzător, primejdios, care le amintea de noaptea de vară, cînd făcuseră dragoste pe iahtul lui Johnnie.

— Făgăduiește-mi că n-ai să te măriți, murmură el, dezlipindu-și buzele de ale ei. Pentru c-am să mă întorc...

— N-ar trebui... șopti Roxane, cu glasul tremurînd de patimă, privindu-l cu obraji îmbujorați.

— Și totuși, am s-o fac! răspunse el, la fel de nesupus ca și fratele mai mare.

Își aruncă ochii pe ceasul de pe consola semineului.

— Curînd se vor trezi copiii tăi.

În tonul lui se ghicea o vagă întrebare, pentru că nu era momentul să se arate insistent, cu evenimentele care se pregăteau pentru noaptea următoare.

— Da... curînd! înceuviință ea, grăbită, dîndu-și încetișor capul pe spate, de parcă distanța ar fi salvat-o de chemarea ispititoare a lui Robbie.

El surîse, înțelegînd ce se petrecea în sufletul Roxanei. Apoi, însă, își schimbă expresia, vorbind cu gravitate, nu ca un pustan, ci ca un bărbat obișnuit să comande:

— Dacă nu ne mai vedem înainte de plecare, îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut ca să-i ajuți pe Johnnie și Elizabeth. Tot neamul Carre îți e adînc îndatorat.

Brusc, glasul i se înăspri.

— Și te rog să nu riști mîine-seară, cu Godfrey. Te rog. Nu vreau să-ți facă vreun rău. Dă-mi cuvîntul tău.

Ea îl privi o clipă, fascinată de acea subită transformare și de flacăra din ochii lui, apoi spuse încet:

— Ai cuvîntul meu.

Chipul lui se lumină de zîmbet.

— Atunci, îți doresc noroc.

— Ai să fii cu băgare de seamă?

— Desigur.

— Dă-mi de știre prin Coutts cînd ajungi în Olanda.

— Încrederea ta e un adevărat balsam.

— Să știi că da. Niciodată nu pun răul în față, ca să nu alung norocul.

Robbie prefera să-și facă singur norocul, pe baze mai concrete: arme bune și oameni de încredere. Totuși, dădu din cap, zîmbind:

— Ne vedem la vară!

Se înclină ușor și ieși.

După plecarea lui, Roxane nu reuși să adoarmă, pradă unui noian de gînduri. Era simplu să respingă avansurile lui Robbie și să se declare imună la farmecele tinereții lui. În realitate, însă, situația era cu totul alta — cel puțin din punct de vedere fizic — iar el înțelesese asta foarte bine. Dar i se părea cu neputință. Robbie avea numai optsprezece ani.

Capitolul 26

În seara următoare, pe la orele nouă, Roxane îl asculta pe renumitul poet, în salonul ei, împreună cu ceilalți invitați. Încăperea era luminată de nenumărate sfeșnice. Valetii mergeau printre oaspeți, purtînd tăvi cu vin și lichior. Din camera alăturată răsunau acordurile unui clavecin — delicat fundal sonor pentru lectura versurilor. Roxane aruncă o privire spre ceas. Își simțea palmele transpirate în mănușile din piele de căprioară. Întinse mîna după paharul cu vin, ca să-și facă curaj pentru primejdiosul joc pe care urma să-l înceapă cu Harold Godfrey.

Între timp, Redmond și oamenii lui stăteau ascunși în întuneric, lîngă casa lui Queensberry din Canongate, așteptînd ora nouă și jumătate. Redmond era cu ochii la ceasul din palmă, pe care-l ținea îndreptat către dîra de lumină străcurată dinspre o fereastră de pe stradă. Minutarul aurit se mișca încet spre cifra șase. Pe străduța învecinată, o trăsură cu perdelele trase și un vizitiu înarmat pînă în dinți erau pregătiti să-și întîmpine pasagerul.

Într-o tavernă de lîngă poarta castelului, Robbie, Adam și Kinmont se adunaseră într-o cămăruță ferită, de unde puteau supraveghea intrarea, gata să se ridice și să plece, la primul semn de la Redmond.

Elizabeth era așezată la măsuța din încăperea unde se găsea prizonieră. Ținea în mînă o carte, însă cuvintele îi jucau înaintea ochilor. Nu mai avusese nici o veste de la Roxane, dar își încorda auzul la cel mai mic zgomot. Roxane spusese: „Mîine noapte!" Adică în noaptea asta. Aruncă o privire spre dulapul unde-și lăsase pelerina. Pentru a suta oară, încercă să-și dea seama cîte ore trecuseră de cînd îi fusese adusă cina. Lipsa unui ceas îi sporea neliniștea și încordarea. Își înclestase pumnii pînă cînd i se albiseră încheieturile.

La un moment dat, Redmond șopti: „Acum!" și-și vîrî ceasul în buzunar.

— Stați ascunși pînă cînd servitorul deschide ușa! își sfătui el însoțitorii.

Ieși din întunericul zidului, apropiindu-se de poarta casei lui Queensberry, urmat de oamenii săi, tăcuți ca niște umbre.

Se duse singur să bată în poartă, îmbrăcat în uniformă de paznic al orașului, cu o expresie liniștită și nepăsătoare, fără nici o armă asupra lui. Cînd servitorul întredeschise ferestruica, întrebîndu-l ce căuta la o oră așa tîrzie, Redmond răspunse:

— M-a trimis ducele, cu un mesaj pentru domnișoara Dunbar.

Slujitorul trase zăvoarele și, profitînd de zgomot, oamenii lui Redmond se apropiară de-a lungul zidurilor. În clipa cînd se deschise ușa, Redmond țîșni înăuntru cu iuteala fulgerului, astupînd cu palma gura servitorului. Nimeni nu suflă o vorbă. Nimic nu trăda faptul că în casă pătrunseseră zece oameni. În cîteva secunde, slujitorul era încuiat în camera lui, legat și cu un căluș în gură. Doi osteni rămaseră să-l păzească și să asigure retragerea întregului grup.

Urcară scările tiptil, luînd prin surprindere slujitorii, precum și pe Christian, aflată în dormitorul ei, împreună cu camerista. Redmond lăsă cîte o strajă la fiecare din primele trei caturi și urcă repede la al patrulea, unde — din cîte îi spusese Roxane — se afla camera Elizabethei. Aici vorbi pentru prima oară de cînd pătrunsese în casă.

— Sînt eu, Redmond, nu te speria! zise el foarte încet, cu buzele lipite de ușă. Am cheia.

O clipă mai tîrziu se ivi în prag, într-o uniformă ciudată, dar cu zîmbetul cunoscut, care însemna salvarea.

— Ești gata?

Elizabeth încuviință din cap, surîzînd fericită.

— Ai bătut cale lungă pînă aici, îl întîmpină ea, ducîndu-se repede la dulap, ca să-și ia pelerina.

— Pentru că ai avut nevoie de mine.

— Cu ajutorul lui Dumnezeu, pînă în zori vom fi departe de aceste locuri! adăugă Elizabeth, aruncîndu-și pelerina pe umeri și îndreptîndu-se spre el.

— Avem cinci minute. Dă-mi mîna, scara e abruptă.

În trei minute coborîră scara în spirală și ieșiră afară, închizînd ușa după ei. Casa ducelui de Queensberry rămase cufundată în tăcere. După încă două minute suiră în caleașca ce-i aștepta pe strada alăturată, pornind spre corabia ancorată la Leith, însoțiți de escorta lui Redmond.

„Ce ușor a mers totul", se gîndi Elizabeth, rezemîndu-se mai bine între pernele trăsurii, în vreme ce vizitiul gonea ca vîntul și ca gîndul pe străzile pustii. Datorită Roxanei, îi descoperiseră ascunzișul... Datorită Roxanei, care reușise să se strecoare pînă la ea. Elizabeth încă nu știa că și Johnnie urma să fie salvat tot datorită fostei sale amante, care în clipa aceea surîdea seducător lui Harold Godfrey.

— Sînteți foarte punctual, îi spuse ea tatălui Elizabethei, care-și făcuse apariția în ușa încrustată cu aur a salonului de

primire. Îmi pare rău că oaspeții sînt tot aici, dar seara de versuri a durat mai mult decît credeam. Doriți niște coniac?

Contele, care nu-și pierdea niciodată vremea cu galanterii inutile, nu se sfii să-și arate nemulțumirea. Nu se așteptase să mai găsească lume în salonul Roxanei.

— Da, niște coniac mi-ar prinde bine! răspunse el morocănos, cercetînd cu privirea invitații, de parcă ar fi numărat cîți oameni trebuia să dea pe ușă afară.

— Nu va dura mult pînă pleacă, murmură Roxane, luîndu-l de brat ca să-l conducă printre oaspeți. Cei mai mulți urmează să se ducă în continuare la petrecerea de la Blair Close. Sînteți grăbit?

Aluzia fină din vorbele contesei trebuia să-i dea a înțelege lui Godfrey că ei nu-i plăceau amorezii prea grăbiți.

— Nu, sigur că nu!

Contele de Brusisson știa prea bine că pentru o asemenea mîndrețe de femeie merita să aștepte.

— Ce bine!

Se sprijini ușor de brațul lui, astfel încît Godfrey îi putea simți rotunjimea sînului.

— Atunci veniți cu mine și-am să vă servesc cu un excelent coniac franțuzesc.

În timp ce Roxane poruncea valetului să aducă coniac, poarta cea mai dosnică a castelului din Edinburgh se deschidea larg, gratie generozității lui Coutts. La fel se întîmplă cu încă două porți, care se dădură în lături la același semn magic, de parcă niște mîini nevăzute le-ar fi netezit drumul. Dar de-acum încolo, oamenii lui Robbie trebuiau să se descurce singuri. Trecînd de poarta Portcullis, parcurseră în grabă Hawks Hill, pînă în sala cea mare. Doi dintre ei purtau torțe, care, pe

măsură ce coborau tot mai adînc, le luminau tenebroasele tunele săpate în pămîntul umed. Prima cavernă, cu celule tăiate în peretele de stîncă, era păzită de doi soldați, care se prăvăliră cu beregata tăiată, chiar în locul unde pînă atunci jucaseră zaruri.

Mai departe, uciseră încă trei paznici, nevoiți să se arate neîndurători, pentru că nu trebuiau să lase în urmă nici un martor. Ultima poartă nu putea fi deschisă decît pe dinăuntru. Robbie se îmbrăcase în hainele unuia dintre soldații uciși, astfel că reuși să intre. De cum trecu de poartă, îi împușcă pe cei doi paznici ieșiți în cale. Nici fulgerul, nici zgomotul împușcăturilor nu se puteau auzi de-aici, din măruntaiele pămîntului.

Tînărul își îndesă în teacă pistoalele încă fumegînde, apoi smulse cheile dintre degetele mortului și se repezi spre ușa pînă la care trebuise să înfrunte trei rînduri de străji. Răsuci cheia în broască și deschise ușa ferecată în fier. Omul care zăcea înăuntru pe un braț de paie nu făcu nici o mișcare. La lumina torțelor îl văzu pe Johnnie prăbușit cu fața în jos, pe un braț de paie murdare.

Deși fusese prevenit de Coutts, privelistea îi îngheță sîngele în vine.

Johnnie purta aceiași pantaloni și aceleași cizme mînjite de sînge. Spinarea sfîșiată de bici arăta îngrozitor, inflamată și mustind de puroi. O clipă, Robbie se întrebă dacă nu cumva ajunseseră prea tîrziu.

Îngenunche repede lîngă fratele său și-i atinse obrazul cu palma: avea febră, dar încă respira. Neștiind dacă Johnnie era conștient, Robbie se aplecă, șoptindu-i la ureche:

— Sînt eu, Robbie! Mă auzi? Am venit să te scoatem de-aici.

Johnnie deschise pleoapele cu o încetineală înspăimîntătoare, de parcă trebuise să-și adune toate forțele pentru un

gest atît de simplu. În penumbra temnitei, ochii îi luceau, arși de febră.

— Elizabeth... murmură el, atît de încet, încît Robbie abia înțelese ce spusese.

— E în siguranță.

Johnnie schiță un surîs, de fapt aproape o grimasă. După cîteva momente, reuși din nou să îngaime:

— Ajută-mă să mă ridic.

— Mai întîi înghite asta!

Îi puse în gură puțin opiu — la sugestia lui Coutts, care știa în ce condiții îl vor găsi pe Johnnie. Apoi, luînd ploșca de la cingătoare, sprijini capul fratelui său și-i picură pe buze cîțiva stropi de apă. Johnnie se simți din nou sleit de puteri și închise ochii. Robbie se întoarse către însoțitorii lui, murmurînd:

— Va trebui să-l ducem pe brațe.

— Cum? întrebă Adam, străduindu-se să-și țină firea la vederea rănilor de pe spatele lui Johnnie.

— N-avem de ales. Dacă nu-l scoatem de-aici, o să moară. Tu și Kinmont apucați-l de cap și de picioare. Munro și cu mine vă deschidem drumul. Alte întrebări?

Robbie așteptă cîteva clipe, apoi se aplecă din nou spre fratele său.

— Morfina își va face efectul abia după cîteva minute, dar nu putem aștepta pînă atunci.

Continuă să vorbească chiar în urechea lui Johnnie, silindu-se să pronunțe rar și limpede fiecare cuvînt.

— Acum te vom ridica în picioare. Mă înțelegi?

Johnnie încuviință din cap, pregătindu-se să suporte durerea.

Cînd îl ridicară, scoase un geamăt de animal rănit, neputîndu-se ține pe picioare din cauza durerii ucigătoare care-l lăsa fără suflare. Leoarcă de sudoare, se sprijini de

Adam și Kinmont. Trupul lui frumos și viguros, măcinat de febră și infecție, se ținea pe picioare numai printr-un uriaș efort de voință. Se propti în tălpile înălțate cu cizme și se luptă cu încăpățînare să-și îndrepte genunchii. Apoi își ridică încet barbia.

– Cît timp avem?

Auzindu-i glasul, Robbie întoarse iute capul, uluit.

— Foarte puțin, răspunse el, fără fereală. Straja își face rondul la fiecare jumătate de oră.

– Atunci, voi încerca să merg... murmură Johnnie, încleștîndu-și maxilarele, în efortul de-a se ține drept. Dă-mi un pumnal... murmură, cu un surîs crud. În caz că-l întîlnim pe Godfrey.

Robbie îi dădu lui Johnnie pumnalul său și făcură cu toții cale întoarsă, cu Robbie și Munro în frunte, în timp ce Kinmont și Adam îi urmau încet, cu Johnnie schiopătînd între ei.

Lordul își număra pașii în gînd, de parcă astfel ar fi putut impune trupului să se miște. Cu puținele forțe rămase, se lupta să învingă prin puterea minții durerile cumplite care-l torturau. Printr-un suprem efort de voință, reuși să se mențină la limita dintre mișcare și cădere.

Kinmont și Adam îl apucaseră fiecare zdravăn de cîte un braț, ferindu-se să-i atingă spatele și ținîndu-se mai departe de el, astfel încît să-l lase să pășească în ritmul lui. Înaintară fără a întîlni vreun obstacol. Nu uitară ca în drum să dezbrace de veston vreo cîțiva morți. În cele din urmă ajunseră la ușa de ieșire din subterană.

Trupul lui Johnnie, înfierbîntat după acea înaintare anevoioasă, întîmpină cu plăcere răcoarea nopții de iarnă. Lordul respiră adînc, trăgînd în piept aerul curat și binefăcător.

În umbra zidurilor, totul era învăluit în tăcere. Orașul de la picioarele lor abia se zărea, pierdut în ceață.

— Încă zece minute... șopti Robbie. Ai să poți?

Prin întuneric încercă să-și dea seama în ce stare se afla fratele lui.

— Dacă va... fi... nevoie... am să trec... și prin iad.. articulă Johnnie, încă gîfîind după efortul de pînă atunci Numai... să... ies... de-aici...

— În următoarele minute s-ar putea să-ți împlinești dorința! declară Robbie, cuprins de presimțiri sumbre.

— Sînt gata... murmură Johnnie.

Încercă să-și adune puterile pentru a străbate ultimele sute de metri. Morfina începuse să-i înnegurеze mintea, iar picioarele refuzau să se miște și fără poruncă dată de gînd.

Îmbrăcați în tunicile gărzilor ucise, oamenii clanului Carre se strînseră în jurul lui Johnnie, ale cărui răni n-ar fi suportat nici măcar atingerea unei haine, și cu toții porniră pe drumul cotit și pietruit care ducea de la Hawks Hill la poarta principală. Era nespus de riscant ca numai cinci bărbați să înfrunte garnizoana castelului, în loc deschis. Dar nu aveau de ales. Abia acum urma să le fie pus la încercare curajul.

Dinspre mare venea o ceață deasă. Era o noapte fără lună. Zidurile își aruncau umbrele negre asupra drumului. Grupul înainta încet, pe pietrele ude și alunecoase, apropiindu-se cu fiecare pas de mult-rîvnita libertate.

Întîlniră în drum un singur soldat, care venea către ei, dar după mersul lui nesigur se vedea de la o poștă că era beat, așa că-și văzu de drum fără a-i băga în seamă.

Pînă la poarta mare mai trebuiau să înfrunte trei rînduri de străji. Primele două îi lăsară să treacă: soldații primiseră într-o singură noapte atîția bani cît să trăiască tot restul vieții în bogăție și îndestulare. Dar cînd ajunseră la cea de-a treia poartă, din stradă își făcură apariția patru ofițeri. După toate aparențele, își petrecuseră seara prin tavernele din High Street și-acum erau cu toții în mare vervă. Spre disperarea oamenilor

lui Robbie, care se opriseră să aştepte în umbra zidului. ofiterii se aşezară să asiste la jocul de cărti al garzilor.

Cei din clanul Carre rămaseră pe coridorul îngust, privind prin usa întredeschisă. Timpul trecea. Curînd, straja îsi va face rondul în subteranele castelului.

Johnnie era aproape secătuit de puteri, încercînd cu un ultim efort să se tină pe picioare. Încet-încet, începea să se lase cu toată greutatea pe umerii lui Adam si-ai lui Kinmont.

— Duceti-vă şi ucideti-i! murmură Johnnie, întelegînd că nu mai aveau timp şi simtind că nu va rezista prea mult.

Dincolo de această poartă era libertatea: mult prea aproape ca să renunte la ea fără să lupte.

— Te descurci singur? şopti Robbie, care avea nevoie de toti oamenii săi în acest atac prin surprindere.

— Dacă vă grăbiti... răspunse Johnnie, încercînd să zîmbească şi sprijinindu-se cu amîndouă mîinile de zid.

Fiecare clipă era pretioasă. Cei din clanul Carre năvăliră pe uşă cu săbiile scoase din teacă. Soldatii care fuseseră mituiti se strecurară afară de îndată ce porni încăierarea, nevrînd să-şi pună viata în pericol tocmai acum, cînd primiseră atîtia bani. Ofiterii se văzură nevoiti să facă fată atacului singuri. Unul se prăbuşi imediat la pămînt, dar un altul strigă după ajutor şi glasul lui înspăimîntat răsună pînă spre poarta Portcullis.

Robbie şi ai săi începură să lupte cu şi mai mare îndîrjire, temîndu-se să nu sosească întăriri. Îi siliră pe supravietuitori să se retragă, mînuindu-şi spadele cu disperare, tăind, parînd, tetezînd, îngroziti de trecerea timpului şi îmbuniti de gîndul că dincolo de portal se afla High Street-ul.

Johnnie rămăsese sprijinit de zid, pe coridorul întunecos. Deodată, văzu cu groază cum soldatul rănit se ridicase de pe jos şi, proptindu-se într-un cot — neobservat de nimeni —, îsi îndreptase pistolul către el.

Într-un gest reflex, Johnnie își duse mîna la pumnalul de la șold. Mișcarea fusese instinctivă, stîrnindu-i o durere violentă. Se clătină pe picioare, ametit. O clipă se temu că-și va pierde cunoștința și se lupta din răsputeri să-și învingă slăbiciunea. Trebuia să gîndească și să acționeze rapid. Văzu degetul celuilalt încordat pe trăgaci și, în secunda cînd durerea sfîșietoare păru că începe să se domolească, reacționă fulgerător, știind că un al doilea spasm îl va face incapabil să se miște. Își smulse pumnalul din teaca de piele și-l aruncă, aproape cu disperare, cu un efort supraomenesc.

Văzu cum lama cu două tăișuri se înfige în gîtul omului, iar în clipa următoare un nou val de durere îl făcu să se chircească la pămînt, zvîrcolindu-se, cu timpanele zvîcnind, gata să lesine. I se muiară picioarele. Se agăță cu degetele de zid, dar trupul se lăsă în jos, inert. Încercă să se ridice, însă mîinile îi alunecau pe piatra umedă și rece. Deodată mintea i se întunecă și se prăbuși, fără cunoștință.

Cîteva clipe mai tîrziu, oamenii săi îl cărau afară, pășind printre trupurile soldaților uciși. Apoi, încovoiați sub greutatea lui, porniră pe străzi și ulițe întunecoase spre palatul Roxanei, ascunzîndu-se în grajdul din spatele grădinii.

— Așteptați aici. Mă duc să văd dacă Godfrey a plecat, murmură Robbie, răsuflînd ușurat că fratele său încă nu-și venise în simțiri.

În timp ce-l transportau pe Johnnie, rănile începuseră să sîngereze și, ca să nu lase urme, îi înfășurașeră spinarea în cămășile lor — acum năclăite de sînge.

Cînd seara de poezie luă sfîrșit, Roxane se duse să-și conducă oaspeții, din ce în ce mai neliniștită, nestiind dacă cei doi oameni din clanul Carre, care se prefăceau adormiți pe canapelele ei de atlaz, ar fi reușit să țină piept voinicului

Godfrey. Însă contesa fusese tot timpul cu ochii pe ceas. La ora asta, Johnnie ar fi trebuit să fie liber.

Ultimul invitat părăsi palatul şi Roxane se trezi cu Godfrey lîngă ea, mult prea aproape ca să se simtă în siguranţă. Nu se vedea nici un servitor — lucru remarcat cu satisfacţie şi de contele de Brusisson. Profitînd de primul prilej de-a fi singur cu contesa, Godfrey o prinse în braţe, trăgînd-o lîngă el.

— Acum condu-mă în dormitorul dumitale, contesă! zise, nerăbdător. Am aşteptat o seară întreagă clipa asta.

— Zău aşa, Brusisson! murmură Roxane, încercînd un surîs de circumstanţă. Te-ai putea arăta ceva mai galant.

— Doamnă, te joci cu mine de parc-aş fi un pustan! mîrîi el. Te rog să mă scuteşti de fineţuri. Şi-aşa am înghiţit pentru dumneata atîtea versuri plicticoase.

— Domnule, cred c-ai înţeles greşit de ce te-am invitat! zise ea, cu glas tăios.

Făcu un pas înapoi, încercînd să se desprindă din braţele lui.

El o strînse şi mai tare.

— Dimpotrivă, doamnă, cred că dumneata m-ai înţeles greşit.

— Chiar şi-n cazul acesta, nu accept să fiu jignită în propria mea casă.

Ridicase glasul, ca să atragă atenţia celor doi oameni din salon.

— De ce să te ameninţ, contesă? răspunse Godfrey cu seninătate.

Dar tonul calm pe care vorbise nu se potrivea cîtuşi de puţin cu privirea rece şi neiertătoare.

— Consideră că sînt fascinat de farmecele dumitale şi nerăbdător să mă bucur de ele.

— Poate cînd ne vom cunoaşte mai bine, Brusisson! replică Roxane, luptîndu-se să scape din strînsoarea lui. Găsesc că eşti cu mult prea îndrăznet, cînd ne cunoaştem doar

de-aseară. Acum te-aș ruga să pleci! spuse ea cu asprime, smulgîndu-se din brațele lui.

Dar el o înșfăcă din nou.

— Nu așa curînd, pisicuto! Uite că încă nu vreau să plec.

— Ar fi bine să faci cum spune doamna! se auzi un glas de bărbat.

Contele întoarse capul și-i văzu pe cei doi oaspeți rămași în salon. Nu mai dormeau, ci se postaseră, amenințători, în fața lui Godfrey.

— De ce nu vă luați voi doi rămas-bun de la contesă, ca să plecați acasă? întrebă contele.

— Cei din neamul Sassenach au fost întotdeauna lipsiți de maniere, zise încet bărbatul din ușă, cu mîna pe mînerul spadei.

— Dă-i drumul, Brusisson! porunci celălalt.

Tocmai atunci, Roxane îl zări pe Robbie apărînd din coridorul întunecos aflat în spatele lui Godfrey, și care ducea spre încăperile servitorilor. Speriată, își puse mîna pe brațul contelui și-l conduse către scara de la intrare, cu un surîs care spera să-i ascundă panica.

— Am o propunere, Harold! se alintă contesa, frămîntîndu-și cu disperare mintea cum să-l facă să-și concentreze atenția numai la ea și să nu privească în urmă. Poate că-i mai bine să vii odată cînd...

Își plimbă privirea spre cei doi „oaspeți".

— ...cînd ne vom putea cunoaște mai bine. Te-aștept mîine, șopti ea, cînd flăcăii de colo nu vor mai fi aici. Acum amîndoi sînt beți și nu-i rost să ne înțelegem cu ei. Te rog...

El o privi o clipă, cîntărind în minte acea bruscă schimbare de atitudine, sinceritatea invitației și riscul de-a avea de furcă cu doi scoțieni înarmați, gata să sară la bătaie.

— Mîine la cinci... murmură Roxane. Voi avea grijă să fim singuri.

Fără a-și lua ochii de la ea, îi eliberă încet mîna.

— Servitorul dumitale, doamnă! zise el scurt, pe un ton în care se ghicea încă supărarea.

Totuşi, cum nu era dispus să-şi riste viaţa pentru ea, adăugă:

— Pe mîine!

Înainte ca Godfrey să fi coborît scara, Robbie ieşi din ascunziş. Privind neliniştit spre silueta care se îndepărta, Roxane se repezi în întîmpinarea lui, încercînd să-l îmblînzească şi şoptindu-i la ureche:

— Uite că pleacă, Robbie! Să nu faci vreo prostie. Gîndeşte-te la Johnnie.

El ceda în faţa acestor argumente, dar chipul îi rămînea încruntat. Încet-încet, Roxane îl împinse înapoi, în întunericul coridorului, unde el se opri brusc, astfel încît Roxane aproape se izbi de pieptul lui.

El o strînse în braţe, într-o pornire instinctivă.

— A îndrăznit să te atingă! şopti, furios. Am să-l ucid!

— Nu, te rog, nu spune asta! îl rugă Roxane, acoperindu-i gura cu palma.

Inima i se zbătea, înspăimîntată, la gîndul unei asemenea nenorociri.

— S-a sfîrşit... A plecat... Te rog...

El păru să chibzuiască, dar chipul i se mai îmblînzise. Fie rugămintea ei, fie o pornire a raţiunii reuşise să-i domolească furia oarbă care-l împinsese să iasă din ascunzătoare. Îi luă mîna de pe buzele lui şi i-o sărută curtenitor.

— Îţi mulţumesc că l-ai reţinut aici pe Godfrey.

Vocea îi redevenise calmă şi egală.

— A fost ceva cumplit. Dar acum trebuie să-l aducem pe Johnnie înăuntru.

Făcu semn celor doi bărbaţi rămaşi în salon să-l urmeze.

— E teafăr! adăugă el, trăgînd-o pe Roxane spre scara de serviciu. Dar şi-a pierdut cunoştinţa şi are nişte răni îngrozitoare.

După un ceas, Johnnie fusese spălat, pansat, hrănit și dormea liniștit într-un pat curat și moale. Dar menajera Roxanei, care îngrijise spatele rănitului, clătinase din cap, neliniștită:

— E plin de puroi, my lady. Nu știu, zău, dacă numai cataplasmele vor sluji la ceva.

Pe *Trondheim* fu trimis un mesager, ca s-o înștiințeze pe Elizabeth că Johnnie era liber. Oamenii lui Robbie se adunaseră în dormitorul rănitului, veghindu-l pe rînd, îngrijorați de starea sănătății lui. Curățarea rănilor fusese o operație care le făcuse pielea de găină. Deși cu toții văzuseră destule grozăvii în război — chiar și Roxane, al cărei soț, Jamie, murise la Namur — totuși erau îngroziți de rănile supurînde, de carnea sfîșiată și mîncată de puroi. Chemaseră la căpătîiul bolnavului un spiter priceput și de încredere.

— Crezi că Elizabeth va veni la noapte? întrebă Adam.

— Iar tu crezi că Redmond va reuși s-o împiedice să vină? i-o întoarse Robbie. Deși, probabil, la ora asta pe străzi mișună patrulele.

— Nici eu n-aș avea inima să stau pe o corabie, fără să știu nimic despre sotul meu! declară Roxane, cu glas adînc și solemn.

Robbie o privi atent, cu chipul scăldat în umbre și lumini de licărirele focului. Dar expresia lui rămînea de nepătruns.

— Te-ai dus să-l vezi pe Jamie la Namur, așa-i?

— Da, răspunse ea.

Amintiri de demult și vechi dureri se treziseră brusc la viață, în prezența unui om pe jumătate mort, cum fusese atunci și Jamie.

Pe chipul Roxanei se citea o tristețe adîncă și Robbie se ridică fără o vorbă, mergînd să se așeze lîngă ea. Îi luă cu gingășie mîna într-a sa.

— Îmi pare rău că n-am fost și eu acolo, să te ajut! murmură el încet, numai pentru urechile ei.

Contesa se sprijini de umărul lui și Robbie îi înconjură umerii cu brațul. Avea nevoie de prezența lui, acum când sufletul gemea sub povara atîtor amintiri dureroase.

Diplomat, Munro încercă să schimbe cursul discuției: cum plănuiau să ajungă în Olanda? Când se întorcea spiterul? Cum va reuși Redmond s-o aducă pe Elizabeth până în casa Roxanei?

Izbuti să conducă singur conversația, scutind-o pe Roxane de obligațiile ei de gazdă. Contesa îi era recunoscătoare. Pentru moment, nu se simțea în stare să facă față înălțătorilor mondene.

Curînd sosi spiterul, aducînd un săculeț de prafuri, potiuni și alifii. Începu să cerceteze rănile lui Johnnie, în vreme ce toți ceilalți îi ascultau cu atenție explicațiile și diagnosticul. Tocmai atunci, afară se auzi zvon de glasuri, vestind sosirea Elizabethei. Lady Carre alerga pe coridor, urmată de gărzile sale. Ușa se dădu de perete și în prag se ivi ea, cu ochii măriți de spaimă.

În astfel de momente, nici unul din cei de față nu îndrăzni s-o salute sau să-i spună fără ocolișuri crudul adevăr.

Elizabeth străbătu încăperea cu pași grăbiți, fără a-și desprinde privirea de bărbatul care zăcea în pat.

Rămase la căpătîiul lui cîteva clipe, fericită și recunoscătoare că, totuși, trăia. Ochii i se umplură de lacrimi. Atinse încetișor mîna lui Johnnie, de parcă ar fi vrut să se convingă că nu visează, apoi își plimbă degetele prin părul lui, cu grijă să nu-l trezească. Lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji. Cu inima strînsă de durere, se gîndea ce chinuri groaznice îndurase Johnnie și ce mult trebuia să fi suferit.

Nimeni nu îndrăzni să sufle o vorbă. Apoi ea se întoarse spre cei adunați în jurul patului, spunînd:

— Vă mulțumesc că v-ați pus viața în joc, ca să-l salvați la timp pe Johnnie.

Rănile nu erau pansate, pentru că orice atingere îi provoca dureri cumplite. Elizabeth putea vedea și singură în ce stare se găseau.

— Va trăi, murmură ea și un surîs îi luminâ chipul scăldat în lacrimi. Voi avea eu grijă de asta.

Îl strînse în brate pe Robbie, apoi pe Roxane, pe Munro, Adam și Kinmont. Chiar și spiterul și menajera avură parte de recunostința ei, deși nu prea știau cum să răspundă unei atitudini atît de democratice. După ce-i îmbrățișă pe toți — mulțumită și încrezătoare, de parcă acum, cînd își văzuse sotul în libertate, totul îi părea cu putință — se întoarse către spiter:

— Spune-mi ce trebuie făcut!

Pentru o femeie care-și făurise planuri de arhitectură pe cinci ani, care luptase cu un tată tiranic și supravietuise opt ani în casa familiei Graham, nimic nu era imposibil. Își desprinse pelerina de pe umeri și, aruncînd-o pe un scaun, adăugă:

— Vreau să știu cum se îngrijește un om cu febră. În plus, trebuie să-l hrănesc bine... Încă ceva, să n-aud că-i pui ventuze! Asta ca să ne înțelegem bine de la început.

Glasul ei, tonul sigur și priceput, încrezător și plin de speranță, ajunse vag la urechile lui Johnnie, care-l auzi ca prin vis și deschise încet pleoapele, mișcînd ușor din buze.

— Bitsy... șopti el, forțîndu-se să zîmbească.

Elizabeth se răsuci fulgerător și se repezi spre pat, lipindu-și obrazul de-al lui.

— Sînt aici, murmură ea, cu ochii umezi.

Johnnie își coborî pleoapele din nou, istovit de efortul de-a deschide ochii, de parcă ar fi mutat munții din loc.

— Nu pleca... șopti lordul, încercînd să-și ridice mîna către sotia lui.

Degetele ei le apucară strîns pe ale lui.

— Rămîn cu tine... îi zise, cu glas mîngîietor.

El își apăsă ușor degetele pe mîna ei și adormi din nou.

Capitolul 27

În următoarea jumătate de oră își luară, pe rînd, rămas-bun, și Elizabeth rămase la căpătîiul bolnavului, avînd la ordinele ei o armată întreagă de servitori.

Pe la ora trei dimineața, Robbie o conduse pe Roxane în dormitorul ei. Ajunși în dreptul ușii, amîndoi tăcură cîteva momente, copleșiți de evenimentele din acea noapte și de sentimentul vieții trecătoare.

— Îți mulțumesc c-ai fost așa de bun cu mine în seara asta, murmură Roxane. Credeam că amintirile de-atunci erau îngropate o dată pentru totdeauna.

Robbie ridică din umeri.

— Împrejurările sînt aceleași. Era firesc să-ți amintești.

Apoi zîmbi și dinții lui albi scînteiară în penumbra coridorului.

— Cel puțin, Elizabeth e optimistă și gata să ia în primire camera rănitului. Cînd am ieșit noi, tocmai discuta cu spiterul

dacă să-l trezească sau nu pe Johnnie, ca să-i pună altă cataplasmă.

— Ea și Johnnie sînt o pereche potrivită, spuse Roxane. Amîndoi plini de inițiativă și cu un fel de-a fi...

— Îmi dai voie să intru? o întrerupse Robbie încet, frămîntat de cu totul alte gînduri.

Ea se opri în mijlocul frazei, ținîndu-și răsuflarea. Rămase cu ochii la el cîteva clipe, cu tot sufletul adunat în privire, apoi șopti:

— Nu.

Se simțise tentată să-i spună „Da!". Se găsea pe un coridor întunecos, cu mintea bîntuită de vechi imagini, alături de un trup tînăr și vibrînd de dorință, dar cu spectrul soțului mort între ei.

Robbie trase aer în piept, încercînd să rămînă calm și curtenitor și să-și stăpînească dorința arzătoare.

— Atunci, noapte bună! murmură el, atingîndu-i ușor mîna cu vîrfurile degetelor.

Nu îndrăzni s-o sărute. Știa să se înfrîneze atunci cînd trebuia.

— Mai vorbim mîine dimineață, adăugă ea, cu glas gîtuit.

El încuviință din cap, simțind că nu era în stare să vorbească. O urmări cu privirea pînă intră în dormitor, închizînd încet ușa în urma ei.

Casa din Cannongate se cufundase în tăcere, după o noapte plină de primejdii și emoții. Lordul Ravensby și soția sa se aflau în libertate, ascunși la loc sigur și feriți de zarva ce avea să se iște la vestea evadării lor.

Numai în cîteva încăperi continuau să ardă lumînările, dar chiar și acolo, draperiile groase le fereau de ochi străini.

Nimeni dintre cei din casă — printre care și Roxane — nu reușea să-și găsească somnul.

Contesa stătea într-un jilț, lîngă foc, învîrtind între degete un pahar cu vin. Sperase că băutura o va ajuta să adoarmă, dar după primul pahar, înțelese că gîndurile nu-i vor da pace. Puse paharul deoparte și se ridică din jilț, îndepărtîndu-se de foc.

Deodată încremeni, cu mîna la gură, cu ochii măriți de surpriză, în timp ce lumina flăcărilor arunca sclipiri pe rochia galbenă de mătase.

— N-am putut suporta să stau departe de tine! spuse Robbie, sprijinindu-se de ușă.

Era îmbrăcat exact ca înainte — sau mai bine-zis, pe jumătate dezbrăcat, așa cum se întorsese din expediția de salvare a lui Johnnie. Brusc, o copleși revelația virilității lui. Își scosese cămașa, ca să lege rănile lui Johnnie pe drumul de întoarcere, astfel încît Roxane îi putea vedea pieptul gol, sub vesta de piele, descheiată. Lumina focului juca pe trupul lui frumos și musculos.

Robbie rămase în prag. Penumbra încăperii îl făcea să pară și mai înalt, iar Roxane simțea că, la simpla lui prezență, începea să-și uite împotrivirea de adineauri.

— De cît timp ești aici? întrebă ea, de parcă răspunsul lui ar fi ajutat-o să ia o hotărîre.

— Nu de prea mult... După ce ne-am despărțit, am suit în camera mea, cu gînd să mă supun dorinței tale.

— Dar te-ai răzgîndit! zise Roxane, neliniștită că inima-i bătea din ce în ce mai tare.

— Nu cred.

— Nu uita că ești în casa mea, îi aminti contesa, îndreptîndu-și spatele, încercînd parcă să-l intimideze.

— Știu, răspunse el liniștit, aproape fără intonație.

— Nu ți-ai ales bine momentul.

— Știu și asta.

— Aș putea chema servitorii să te dea afară.

— Ar trebui... murmură el, plecînd de lîngă ușă și apropiindu-se de ea. Zău c-ar trebui.

Cataramele descheiate ale vestei de piele îi însoțeau fiecare pas cu clinchetul lor. Roxane era fascinată de sunetul acela cadențat și de trupul zvelt și puternic, de mușchii frumos desenați, de umerii lați și voinici, de pielea lui bronzată, de...

Privirea îi alunecă mai jos, spre pantalonii din piele de căprioară.

Robbie păru să-i ghicească gîndul. Îi luă mîna și și-o puse pe piept, apăsînd-o cu palma lui.

— Ard de dorul tău, murmură el. Atinge-mă, să te convingi.

Deși aproape dezbrăcat, pielea lui era fierbinte. Mîna Roxanei tremura sub degetele lui.

— Să știi că mă lupt cu mine... șopti ea, privindu-l în ochi.

— Și eu. Mi-am spus de nenumărate ori că nu se cade să te tulbur în durerea ta. Totuși, iată-mă aici: nesăbuit, egoist, nerăbdător, dar deloc dispus să mai accept un nou refuz.

— Nu cumva mă amenințI? șopti ea, cu tremur în glas.

El răsuflă adînc, închizînd ochii o clipă, apoi spuse, cu o umbră de surîs:

— Probabil că nu.

— Oare asta să fie o aluzie?

Zîmbi provocator, deși fără voia ei.

El murmură printre dinți cîteva vorbe neînțelese. Nu era obișnuit să-și înfrîneze dorința și chinul i se părea insuportabil.

— Hai, vorbește-mi despre tine! propuse el, luînd-o de mînă și ducînd-o spre jilțurile din fața focului. Dar să nu-mi spui că ai douăzeci și opt de ani și cinci copii... o preveni el, aruncîndu-i o privire piezișă ...pentru că nu-mi pasă!

Ea încercă să ia loc pe celălalt jilț, dar Robbie o sili să i se așeze pe genunchi, cu capul pe umărul lui, și-o înlănțui cu brațul pe după umeri. Apoi, aranjîndu-i falduriie rochiei, spuse:

— Te ascult.

— Ești prea ușuratic, începu Roxane, simțind un val de căldură coborînd pe șira spinării.

El clătină din cap.

— Sînt cît se poate de serios.

— Astă seară sînt mult prea vulnerabilă... șopti Roxane.

— Am să te ocrotesc cu brațele mele.

— Mîine dimineață o să-mi pară rău de ce-am făcut.

— Voi avea cu grijă să nu-ți pară.

— Ce vor spune servitorii?

Robbie o privi pe sub sprîncene, cu un aer neîncrezător.

— Găsește un motiv mai bun!

— Mă doare capul, zîmbi Roxane.

— Și asta se rezolvă, replică el, cu o convingere de nezdruncinat. Bun, acum dac-ai terminat cu pretextele...

Își strecură mîna dreaptă pe sub picioarele ei.

— Așteaptă.

Robbie, care voise s-o ridice în brațe, se opri.

— Știi și tu că nu-i bine ce facem.

Robbie avea numai optsprezece ani — vîrstă la care puțin îi pasă de prudență.

— Dacă asta-i tot ce-aveai de spus! surîse el, amuzat.

Se ridică, ținînd-o în brațe fără efort.

— Am să încui ușa, în caz că unii se trezesc mai devreme... Sau să nu intre servitorii, adăugă el, rîzînd cu subînțeles.

— Mă simt vinovată, șopti Roxane, cu capul pe umărul lui, în timp ce Robbie răsucea cheia în broască. Nu știu ce să zic... Nu sînt hotărîtă...

— Știu.

O ținu o clipă strîns lipită de pieptul lui, apoi o sărută pe vîrful nasului.

— Îndată ai să te simți mai bine.

— Puști încrezut ce ești! murmură Roxane, dar în ochii albaștri se aprinsese o lumină nouă, iar brațele ei înlănțuiau strîns gîtul lui Robbie.

— Sînt tot numai văpaie... șopti tînărul. Ard...

Se îndreptă grăbit spre pat, neștiind dacă mai avea putere să reziste, dacă se mai putea stăpîni să nu se năpustească asupra ei. O așeză încetișor pe pat și, scoțîndu-i pantofii de mătase, se așeză cu blîndețe peste ea.

— Cizmele... îi aminti Roxane, grijulie ca o mamă.

— Mai tîrziu... gîfîi Robbie, lăsîndu-se greu pe trupul ei, ca să-l simtă cît era de excitat.

Își lipi buzele de-ale ei și limba lui fierbinte îi stîrni în tot trupul valuri de căldură. Roxane simți un fior rece, cînd Robbie îi ridică nerăbdător faldurile rochiei, începînd să-și descheie pantalonii. În clipa cînd o pătrunse, se întrebă de ce-l refuzase atîta timp.

Uitase cît era de tumultuos și de năvalnic, cît de grăbit și de neîndurător în tinerețea lui. Uitase ce înseamnă să se umple de el și să se lase cotropită de plăcerea simțurilor. Uitase cît era de însetat de dragoste și cît de nepotolit în dorința lui.

Tîrziu, spre dimineață, cînd îi mărturisi și lui Robbie aceste gînduri, el răspunse:

— N-ai *vrut* să-ți amintești.

Stăteau culcați în pat și degetele lui îi mîngîiau sînii în cercuri din ce în ce mai largi. Roxane gemea de plăcere, arcuindu-și spatele.

— Dar de data asta, n-am să te mai las să uiți!

Mîna lui coborî pe pîntece, apoi mai jos, și Roxane își ridică soldurile, chemătoare.

— Noaptea asta ai s-o ții minte cît vei trăi... șopti el, strecurîndu-și degetele înlăuntrul ei.

A doua zi de dimineață, cînd Robbie o trezi cu sărutări, Roxane înțelese — în ciuda oricărei rațiuni și-a oricăror reproșuri — că, după ani și ani de zile, se îndrăgostise din nou. Descoperirea o umplu de groază.

— Trebuie să pleci, murmură ea, înspăimîntată.

Cum să facă față acestei noi situații? Era cu neputință. De la moartea lui Kilmarnock se obișnuise să ducă o viață tihnită. O nouă dragoste amenința să-i alunge liniștea cîștigată cu atîta trudă și să tulbure traiul fără griji al copiilor ei. Pe urmă, rușinea! Toată lumea va cleveti pe socoteala lor. O diferență de zece ani! Era cu mult prea mult!

— Vrei o cacao la micul dejun? o întrebă Robbie, atingîndu-i obrazul cu buzele.

— Nu poți rămîne. N-aș fi în stare să fac față...

— Scandalului?

— Da.

— Mă îmbrac ceva mai tîrziu. Iar pe tine te voi asista în timp ce-ți faci toaleta de dimineață. Nu plec nicăieri.

— Doamne Dumnezeule!

— Te-am iubit încă din noaptea aceea din vara trecută...

— Nu, nu, să nu spui asta!

Robbie îi prinse capul în palme, silind-o să-l privească în ochi.

— Uită-te la mine! zise el hotărît. Nu plec nicăieri. Înțelege că te iubesc. Sînt aici și rămîn aici. Degeaba te prefaci, degeaba încerci să te minți. Știu bine ce-i în gîndul tău. Noaptea trecută mi-ai mărturisit că mă iubești și tu.

Ea încercă să scape din strînsoarea lui.

Robbie o privi pătrunzător.

— Îmi amintesc perfect cuvintele tale.

— Nu! țipă ea, alarmată și deznădăjduită.

El zîmbi.

— Poate de data asta n-ai să-mi mai înapoiezi toate darurile, așa cum ai făcut vara trecută.

— Oh, Robbie!

Ochii Roxanei se umplură de lacrimi.

— Nu trebuie! Vom ajunge de rîsul tuturor. Te pripești! De ce să nu ne bucurăm doar de...

— Doar de plăcerea cărnii? întrebă el scurt, aruncîndu-i o privire tăioasă.

Brusc, îi dădu drumul și se trase deoparte, cu brațele sub cap, cu ochii atintiți asupra baldachinului.

— Le spui „Te iubesc!" tuturor bărbaților cu care faci dragoste?

— Pentru mine nu există „bărbați".

El întoarse capul, privind-o cu răceală.

— Nu zău! exclamă cu insolență. Vrei să spui că, după Kilmarnock, în viața ta n-a fost decît Johnnie?

— Bineînțeles că nu.

— Întocmai! A intervenit acea noapte cînd marea ți-a stîrnit poftele amoroase. Și în afară de mine, cu cîți te-ai mai culcat?

— Nu sînt obligată să-ți răspund.

— Atunci vreau măcar să știu dacă tuturor le-ai spus „Te iubesc!", murmură Robbie, abia stăpînindu-și mînia.

La început, Roxane rămase tăcută, străduindu-se să lupte cu propriile-i sentimente. Dar Robbie continua s-o fixeze cu o privire arzătoare și, pînă la urmă, ea răspunse sincer:

— Nu.

— Nu te-am auzit, insistă Robbie, aproape cu asprime.

— Nu! strigă Roxane, furioasă pe încăpățînarea cu care tînărul îi răsturna toate rînduielile vieții tihnite de pînă atunci. Acum ești mulțumit? Îți pare bine? Da, te iubesc! Iar tu mă vei

distruge și pe mine, și pe copiii mei. Am să ajung hatjocura tuturor și subiect de bîrfă la toate reuniunile mondene. Înțelegi ce ispravă ai făcut venind aseară în dormitorul meu, deși ți am interzis, și vîrîndu-te în patul meu, cu toate că eu mă împotriveam? Sper că ești mulțumit de ce-ai realizat!

— Întotdeauna tipi în halul ăsta? întrebă Robbie liniștit, fără a se lăsa impresionat de izbucnirea ei.

— Întotdeauna! răbufni Roxane, roșie la față de mînie. Acum te rog să pleci.

El se mărgini să zîmbească, privind-o cu ochi jucăuși.

— Sînt un bărbat îngăduitor.

— Ești un copil.

— Nu pentru multă vreme, replică el liniștit și sigur pe sine, fără a se lăsa antrenat de izbucnirea Roxanei.

La treisprezece ani, cînd plecase la colegiu, se pricepea deja să mînuiască armele, să călărească și să curteze o femeie. Edinburgh-ul, și mai tîrziu Utrecht-ul și Parisul, îl școliseră pe mai departe într-ale științei și-ale viciului, deopotrivă.

— Dacă totul e o chestiune de orgoliu, află că nu mă interesează cîți ani ai.

— Acum nu, dar mai tîrziu? Nu știu dacă voi avea curajul să suport toate aluziile și zîmbetele ironice ale celorlalți. La început credeam că da, dar acum, cînd perspectiva e pe cale să devină realitate, nu mai sînt așa de sigură.

— Pune problema și altfel... Copiii îl plac pe Johnnie. Întotdeauna l-au considerat un fel de unchi... Iar acum chiar așa se va și întîmpla.

— Nu mă pot *mărita* cu tine!

Și o simplă legătură amoroasă i-ar fi dat destulă bătaie de cap. Totuși, mulți ar fi înțeles nevoia de-a avea alături un bărbat mai tînăr. Dar *măritișul* !

— Cu neputință! Întreaga Scoție va vorbi despre viața noastră conjugală.

— Doamne, Roxie, dar ce importanță are?

— Habar n-ai tu!

— Se pare că nu. Atunci de ce nu-mi spui?

— Ți-aduci aminte cînd lady Keir s-a măritat cu tînărul preot de pe domeniul ei?

— Nu.

— Ei bine, timp de un an după căsătorie nu s-a glumit decît pe seama diferenței de vîrstă dintre ei și despre însușirile lui „divine".

— Draga mea, nu vreau să discutăm nici despre vîrsta ta, nici despre alte chestii de-astea, pentru că — îți spun cu mîna pe inimă — nu dau doi bani pe ele. Nu mă interesează! As vrea să gîndești și tu la fel. Oricum, pînă la vară voi fi plecat din țară, așa că vei avea tot timpul să te răzgîndești.

— La fel și tu! replică Roxane, înălțînd din sprîncene.

— Întocmai.

— Știu că, de fapt, spui numai într-o doară.

— Isuse, cît ești de cîrcotașă!

— Poate, pînă la urmă, îți vei da seama că nu mă iubești, spuse ea îmbufnată.

— S-ar zice că-ți pare rău, vorbi el cu blîndețe.

— Sigur că-mi pare!

— Atunci să încerc să te mai consolez... urmă Robbie, pe un ton insinuant și plin de făgăduințe.

— Dar n-ai de gînd să faci ceva, afurisitule? se răsti ea, ridicîndu-se brusc în capul oaselor și fulgerîndu-l cu privirea.

Părul roșcovan îi cădea în valuri pe umeri.

El deschise încet pleoapele, măsurînd-o printre genele lungi și negre.

— Asta aștept și eu...

Ea izbucni în rîs, ridicîndu-și brațele spre ceruri.

— Mă dau bătută.

El se întinse alene, murmurînd:

— Era și timpul.

Apoi buzele senzuale se destinseră într-un zîmbet.

— Acum să vedem cum stăm cu părerea aia de rău...

Capitolul 28

— Îți simt parfumul... se auzi o șoaptă ușoară ca o adiere.

Elizabeth deschise ochii. Atipise pe marginea patului lui Johnnie. Întoarse capul către soțul ei, dar el zăcea culcat, cu ochii închiși, respirînd încetișor. Elizabeth adormi din nou, istovită de noaptea de veghe petrecută la căpătîiul lui Johnnie.

După cîtva timp, Johnnie își ridică pleoapele și-și roti încet privirea, străduindu-se să vadă de unde venea parfumul atît de cunoscut. Unde era? Parfumul ei îi umplea nările. Deodată o zări și o imensă bucurie îi inundă sufletul.

— Bitsy... șopti ceva mai tare.

Ea tresări și, prinzîndu-i privirea atintită asupra ei, scoase un țipăt fericit.

Johnnie încercă să întindă mîna către ea.

Elizabeth sări în picioare și, într-o clipă, ajunse lîngă el, prinzîndu-i degetele într-ale ei, vrînd să-i dea viață și putere din viața și puterea ei, într-o divină regăsire a sufletelor lor, ingemănate într-o singură iubire. Se aplecă și-l sărută încetișor. Johnnie era culcat pe burtă, cu obrazul sprijinit în perne.

— Arăți minunat! murmură ea, în culmea fericirii, uitînd de starea lui precară.

O clipă ochii lui își regăsiră sclipirea de altădată, de parcă ar fi fost la fel de zdravăn și în putere ca înainte.

— Mi-a fost dor de tine.

Elizabeth se sili să-și înghită lacrimile la gîndul suferințelor îndurate de Johnnie numai din dragoste pentru ea.

— N-am să te mai las să pleci de lîngă mine.

— Sîntem în siguranță? întrebă el, începînd să-și amintească frînturi din cele întîmplate.

— Ne aflăm în casa Roxanei.

— Bine, surîse lordul. Atunci, sărută-mă... De o sută de ori.

Ea se grăbi să-i îndeplinească dorința, începînd să-l sărute cu dragoste și tandrețe. Așa îi găsi Munro, care se trezise mai devreme, ca să vadă ce face Johnnie. Arhitectul veni la marginea patului, astfel încît să fie în raza vizuală a vărului său, și începu să-i povestească cu lux de amănunte ce se petrecuse cu o noapte în urmă.

— Cît timp crezi că mai poate rămîne *Trondheim* ancorat la țărm? întrebă Johnnie, cînd Munro își încheie relatarea.

— Azi-dimineață a ridicat ancora. Englezii răscolesc întreg ținutul în căutarea voastră. Corabia era încărcată cu marfă, așa că n-a mai putut rămîne.

— Asta înseamnă că are nevoie de opt zile să se întoarcă de la Veere.

— Sau două săptămîni... La vremea asta a anului, pe mare se stîrnesc furtuni.

— Atunci nu-i nevoie să mă dau jos din pat în dimineața asta, zise Johnnie, cu chipul luminat de un zîmbet.

— Mai așteaptă o zi-două! îl sfătui Munro, răspunzîndu-i la surîs.

Totuși, în dimineața următoare, Johnnie insistă să fie ajutat să se așeze într-un jilț. Doi oameni îl sprijiniră să se tragă pînă la marginea patului, unde rămase cîteva minute,

pînă cînd putu să-şi desclestească dinţii, de efort şi durere. Cu fruntea şi obrazul broboniţe de sudoare, se strădui să păşească pînă la jilţul cel mai apropiat, unde se aşeză, ţinîndu-se de braţele de lemn.

Trecură mai multe minute pînă cînd obrazul palid începu să-şi recapete culoarea. Încet-încet, respiraţia reveni la normal. Johnnie îşi ridică ochii albaştri spre chipurile neliniştite din jurul lui şi murmură:

— Nu vă temeţi, n-am să leşin...

Încercă să zîmbească.

— ...cel puţin, nu în următoarele cinci minute. Ce zic doctorii mei, nu mi-ar prinde bine un pahar de vin?... Pentru că, sincer să fiu, l-aş prefera de-o mie de ori morfinei.

Şase oameni se repeziră în acelaşi timp să-i împlinească dorinţa. În cîteva momente, Johnnie îşi muie buzele într-un pahar de vin de soi.

Se înzdrăvenea văzînd cu ochii, ajutat de puterea tinereţii. Spiţerul adus de Roxane se pricepea ca nimeni altul la ierburi tămăduitoare. Deseori era chemat să panseze răni provocate în duel şi ştia cum să îngrijească trupuri grav vătămate.

Roxane continua să se arate în lume, deşi nu prea des, ca să nu atragă atenţia asupra locuinţei ei. Reuşise să scape de contele de Brusisson în cele cîteva ocazii cînd îl întîlnise în societate, cerîndu-şi scuze că nu putuse să-l primească aşa cum se înţeleseseră, pe motiv că avusese copiii bolnavi.

În public îi era uşor să-i stăvilească zelul, pentru că niciodată nu rămîneau singuri, fiind nevoiţi să se mărginească la o conversaţie politicoasă. Copiii fuseseră trimişi pe ascuns la una din proprietăţile din provincie, încă de-a doua zi după sosirea lui Johnnie. Deşi cei mari pricepeau subtilităţile politicii şi necesitatea de-a păstra tăcerea, cei mici nu înţelegeau ce înseamnă discreţia. Prietenilor lor li se spusese pur şi simplu că erau bolnavi.

Totuși. Roxane nu voia să admită nici o clipă că-și trimisese copiii de-acasă pentru că era îndrăgostită nebunește de tînărul ei amant.

Aproape tot timpul rămînea închisă în dormitor cu Robbie, deși deseori venea să servească prînzul în apartamentul rezervat fraților Ravensby. Toată lumea își dăduse seama că era ceva serios între ei, deși nici unul nu-și dezvăluia sentimentele în public. De multe ori, uitau că sînt și alții de față și se lipeau unul de altul, cu acel superb abandon al îndrăgostiților. Erau o pereche uimitoare: semănau nespus de mult unul cu altul, aproape s-ar fi zis că sînt frate și soră. Amîndoi aveau aceleași trăsături de o frumusețe clasică, deși Roxane avea ochii viorii și părul ca o flacără, iar Robbie — ochi negri și păr castaniu-roscat, deși pielea Roxanei — trandafirie ca petalele unei flori de seră — contrasta puternic cu trupul lui Robbie, ars de soare și de briza mării.

Și pasiunea lor era aceeași: sinceri și fără fereală, amîndoi se închinau deopotrivă zeiței dragostei.

Într-o noapte, cînd Elizabeth adormise, iar Roxane era plecată, Robbie umbla de colo-colo, neliniștit, așteptîndu-i întoarcerea.

— O ici și pe Roxane în Olanda? îl întrebă Johnnie.

— Nu.

— Atunci, nu-i ceva serios între voi?

Părea surprins. Aparențele îl îndemnau să creadă cu totul altceva.

Robbie se opri în loc o clipă, cu ochii țintă spre fratele său, care stătea într-un jilț, lîngă foc.

— I-am spus că ne întoarcem la vară. Oricum nu poate pleca, din cauza copiilor. Între mine și Roxane e ceva cît se

poate de serios. Si te rog să nu-mi vorbesti de diferența de vîrstă dintre noi, pentru că nu mă interesează.

— Nici n-aveam de gînd.

Roxane era mai mare chiar și decît el, și totuși, Johnnie ținea nespus la ea.

— Să știi că s-ar putea să nu ne întoarcem la vară. E posibil să lipsim mai mult.

Robbie făcu o grimasă de nemulțumire și se prăbuși pe pîltul cel mai apropiat.

— Orice s-ar întîmpla, mormăi el, eu mă voi întoarce mai devreme și voi hotărî împreună cu Roxane ce-avem de făcut.

— Pari foarte sigur pe sentimentele tale.

— Tocmai tu vorbești, care te-ai însurat cu fata lui Harold Godfrey!

— Ai dreptate. Iartă-mă.

— Doamne, exclamă Robbie, oare va dura chiar *atît* de mult pînă ne vom recăpăta domeniile?

Nerăbdător și neobișnuit să fie împiedicat în planurile sale, fusese ceva mai optimist.

— Queensberry e sprijinit de Curte. Totuși, noi deținem polițe de la fiecare om înstărit din Scoția. Tot noi facem comerț în numele lor și le administrăm creditele în Europa. Iar de cînd bîntuie mările corsarii francezi, prețul polițelor a crescut pînă la niște sume incredibile... surîse Johnnie. Tot noi le controlăm și volumul mărfurilor. Pe zi ce trece, spăresc și șansele de a-i vedea ruinați[X].

— E avantajos să fii bancher european pentru cea mai mare parte a Scoției, murmură Robbie. Negoțul și legăturile bancare ale fraților Carre se întind de la Paris și Bordeaux pînă la Londra, Edinburgh, Amsterdam, Hamburg, Danzig și Stockholm.

— Nu uita că finanțăm și o parte din regimentele scoțiene care luptă alături de Marlborough. Coutts a făcut clară tuturor

poziția mea: doresc ca pînă într-o lună să fie înaintată o petiție urgentă către Consiliul de Coroană.

— Însă tot vor trebui să fixeze o dată pentru proces, oftă Robbie. Și dracu știe cît va mai dura și asta!

— Nu-i neapărat nevoie. Consiliul de Coroană poate renunța la proces. Fără proces, nu va fi nici condamnare, iar Queensberry va fi silit să părăsească Goldiehouse. Dar mai rămîne Godfrey.

Glasul lui Johnnie deveni calm și măsurat.

— Pe el am să-l omor.

— Și Elizabeth?

— Nu i-am vorbit despre intențiile mele și nici n-am de gînd s-o fac. Indiferent ce crede ea, Godfrey e prea primejdios pentru familia mea. Cine știe ce-ar putea face și cu copilul nostru!

— Poate că, totuși, Elizabeth nu va afla.

Johnnie ridică din umeri.

— Depinde de ocazia ce mi se va ivi.

— Oricum, după ce-ți recapeți pămînturile...

— Și titlul...

— Așadar, probabil vara viitoare.

Johnnie schiță un surîs neîncrezător.

— Nu-i așa că ți-ar face plăcere?

Următoarele zile petrecute în casa contesei de Kilmarnock fură liniștite și lipsite de griji. Starea sănătății lui Johnnie se îmbunătățea văzînd cu ochii. Elizabeth se apropia de sorocul cînd avea să-și aducă pe lume copilașul, iar Robbie și Roxane se închideau în universul nou descoperit al iubirii lor.

Într-o după-amiază însorită de martie, vasul *Trondheim* își făcu apariția în portul Leith.

Oaspeții din palatul Kilmarnock se pregătiră de plecare.

Capitolul 29

Vama și descărcarea mărfurilor durară vreo cîteva zile, astfel că viitorii pasageri avură răgazul necesar ca să se pregătească de călătorie. Pe vas se aduseră provizii suficiente, ba chiar se făcură aranjamente să fie însoțiți la bord de un medic și de o moașă. Deși Johnnie se înzdrăvenea pe zi ce trece, totuși nu-și recăpătase forțele pe de-a întregul, iar Elizabeth număra zilele pînă la naștere, socotind că prunculă ar fi putut veni pe lume chiar înainte de sosirea la Rotterdam.

Roxane continua să-și facă aparitia la toate evenimentele mondene la care nu putea refuza o invitație. În noaptea dinaintea plecării vasului *Trondheim* fusese poftită la cină în casa contesei de Sutherland, o veche prietenă de-a ei, care sărbătorea logodna fiicei celei mari. Roxane intenționa să rămînă doar la masă, scuzîndu-se din vreme de la balul unde erau invitați o sumedenie de oaspeți. Tocmai aștepta să-i fie adusă trăsura, ca să plece acasă, cînd din altă caleașcă descinseră Harold Godfrey și ducele de Queensberry.

Nu avea cum să-i evite și nici n-ar fi îndrăznit, pentru a nu trezi bănuieli. Deși căutările înversunate din primele zile

de după evadarea lui Johnnie se mai potoliseră, totuși, lordul de Ravensby era dat în urmărire. Prin urmare, Roxane nu găsi altceva mai bun de făcut decît să le surîdă cît mai gratios.

— Și dumneata ai sosit tot acum? întrebă Queensberry, aplecîndu-se să-i sărute mîna.

— De fapt, tocmai plecam! răspunse Roxane. Copiii sînt bolnavi, dar îi promisesem contesei că voi veni la cină.

— Păcat! spuse ducele, îndreptîndu-și brusc atenția spre unul din slujitori, care-i făcuse semn, arătînd spre un grup de oaspeți, aflați în capul scărilor. Îmi pare rău că va trebui să ne lipsim de plăcuta dumitale companie. Și-acum, contesă, te-aș ruga să mă scuzi! adăugă el. Văd că Fenton e foarte agitat.

Schiță o plecăciune și se îndepărtă.

Harold Godfrey nu-l urmă, ci rămase pe loc: înalt, voinic, sfredelind-o cu privirea.

— Contesă, ai reușit să mă eviți timp de mai multe zile.

În glasul lui se ghicea o mînie abia reținută. Obrazul îi era la fel de roșu ca și haina de damasc, împodobită cu dantele.

— Nu te-am evitat, Godfrey. Copiii mei sînt bolnavi, astfel că nu primesc vizite.

Se înfășură și mai strîns în pelerina de catifea, într-un gest instinctiv de apărare.

— Dar dumneata ieși din cînd în cînd, declară el supărat. De ce nu vii la mine?

— Îmi pare rău, răspunse ea, făcîndu-se că nu ia în seamă o asemenea grosolănie. Dar pe moment, timpul meu e foarte limitat și mă preocupă doar strictul necesar. Cu cinci copii bolnavi de variolă[XII], bineînțeles c-am renunțat la multe din angajamentele mele mondene. Poate mai tîrziu.

— Poate că-ți vei face timp chiar acum! zise el, apucîndu-i brațul ca într-un clește.

— Îmi displace violența, Godfrey! spuse încetișor Roxane, privindu-l fix cu ochii ei violeți. Te rog să-mi dai drumul, altfel strig după ajutor.

El o mai reținu o clipă, vrînd să-i dea a înțelege cine era stăpînul, apoi îi dădu drumul, murmurînd cu prefăcută blîndețe:

— Sînt pe punctul să-mi pierd răbdarea, doamnă.

— Ba ai s-aștepți, Godfrey! replică Roxane, abia stăpînindu-și mînia. Ai s-aștepți cît voi vrea eu.

— Vom vedea! răspunse el scurt, privind-o cu ochi cenușii și reci, pe sub peruca pudrată.

— Întocmai, întări Roxane, înfruntîndu-i cu mîndrie privirea.

Apoi, înclinînd ușor din cap, porni grăbită către ușă, fără să-i mai pese dacă o aștepta sau nu trăsura, indignată la culme de brutalitatea și vulgaritatea lui. Lua-i-ar dracu pe englezi! Și pe Queensberry, cu manierele lui cu tot! Se săturase pînă în gît de oameni fără Dumnezeu.

În seara următoare, pe cînd Roxane scria cîteva rînduri pentru copiii ei, în salon își făcu apariția Johnnie. Contesa rămase surprinsă văzîndu-l. Așadar, coborîse singur scara. Dar deși se însănătoșise repede, totuși încă era destul de slăbit.

Îi zîmbi, ridicînd ochii de pe scrisoare.

— Ai coborît singur trei rînduri de scări.

— Așa se pare.

Întinse o clipă brațele în față. Încă nu-și revenise la greutatea obișnuită, era mai slab ca înainte, dar zîmbetul îi rămăsese același.

— Ești gata de plecare?

Pentru călătorie Johnnie îmbrăcase o haină de piele roșcată și-și atîrnase spada la șold.

— De cum se întorc ceilalți. Au așteptat să se întunece, ca să mai facă unele tîrguieli de ultimă oră.

Johnnie străbătu încăperea luminată de sfeșnice și se așeză pe canapeaua cu spătar înalt, din fața ei.

— Înainte de-a pleca, am ținut să vin la tine și să-ți mulțumesc.

— Te-am ajutat din toată inima, zîmbi contesa. A fost o plăcere să-i las pe Queensberry și pe Godfrey cu buza umflată.

— Robbie mi-a spus că nu vrei să vii cu noi în Olanda.

Ea puse pana de scris pe masă și-și încrucișă mîinile pe biroul sculptat.

— Deocamdată nu mă pot gîndi la asta, din cauza copiilor — deși, dacă aș fi în toate mințile, n-ar trebui să mă gîndesc deloc. Robbie e mult prea tînăr.

Ridică ochii spre Johnnie, privindu-l cu o expresie meditativă.

— E o nebunie să mă las dusă de val în felul ăsta.

— Acum un an, probabil ți-aș fi dat dreptate. Pe-atunci nu înțelegeam că există și o altfel de plăcere decît cea fizică. Dar dacă ții la el, nu mai e o nebunie. Doamne, Roxane, sînt convins că și tu, și eu putem face deosebire între *dragoste* și *amor*. De ani de zile practicăm una și ne ferim de cealaltă.

— Pentru un bărbat e altceva. Femeia vrea bărbatul ca pe un fel de premiu, obținut tot atît de ușor ca o bijuterie mult-visată.

— Așa ai vrea să faci și tu cu frate-meu? rîse Johnnie.

— Să-ți spun drept, da! zîmbi Roxane. Mi-ar fi atît de simplu! L-aș adăuga colecției mele de bărbați și l-aș privi doar cînd aș avea chef.

— Numai că tu-l iubești! adăugă Johnnie încetișor.

— Aici se încurcă lucrurile. El n-ar fi la fel de blînd și de supus ca o fată de vîrsta lui, așa-i?

Johnnie începu să rîdă.

— Din cîte-l cunosc eu pe Robbie, cu greu i s-ar potrivi o astfel de descriere.

— Vezi în ce situație mă aflu? oftă ea, rezemîndu-se de spătarul jilțului.

— N-ar trebui să te frămînți prea mult, dacă nu-i vorbă decît de ochii lumii.

— Nici eu n-aș fi crezut să fiu așa timidă și temătoare. Sînt de-a dreptul surprinsă.

— Ești o femeie frumoasă și obișnuită să fie curtată, murmură Johnnie, admirîndu-i tenul alb, părul arămiu și trupul frumos, învesmîntat în catifea genoveză de culoare verde. Ironiile celorlalți ar fi ceva nou pentru tine. Dar gîndește-te, draga mea, de îndată ce ne vom lua înapoi averea de la Queensberry, ne vei avea alături, pe mine și pe Robbie, și atunci să vedem cine-ar mai îndrăzni să rîdă.

— Pe urmă, și copiii ar trebui să îndure aceeași batjocură, se încruntă Roxane.

— Te referi cumva la copiii pe care îi cunosc și eu atît de bine? Cei care de zece ani de zile au pus la încercare răbdarea, rezistența și priceperea unei armate de tutori, guvernante și maeștri de dans? Niciodată n-am avut impresia c-ar fi din cale-afară de sensibili.

— Vrei să spui că sînt niște draci împiedicați? zîmbi ea, amuzată.

— Dar niște draci adorabili... rîse Johnnie. Da! De asta ne-am și împăcat atît de bine împreună.

Tăcură amîndoi și Roxane începu să-și strîngă ustensilele de scris de pe birou. Într-un tîrziu, vorbi cu un fel de teamă:

— Robbie vrea să ne căsătorim.

— Știu.

Johnnie îi înțelegea temerile. Și el descoperise de curînd ce înseamnă dragostea adevărată.

— Am încercat să-i scot din cap ideea asta, dar degeaba.

— Te iubește, așa că n-are de ales. De ce nu te măriți cu el?

— Va să zică, îi ții partea, acum c-ai înțeles ce bună e împăcarea.

— Îi țin partea — și încă din tot sufletul. Dar numai dacă îl iubești și tu. Află că nimic nu-i mai frumos decît o căsătorie bazată pe dragoste adevărată.

— Vorbești din experiență.

— Și mă adresez unei femei cu experiență. Spune sincer, Roxie, nu-i pentru prima oară de la moartea lui Jamie că ești din nou fericită?

Ea îl privi cîteva clipe, cu pupilele sclipind în lumina lumînărilor, apoi încuviință, dînd din cap.

— Mă simt vinovată pentru că *nu* mă simt vinovată c-am uitat de moartea lui Jamie. Dar sînt îndrăgostită nebunește, ca la șaisprezece ani.

— Măcar știi ce se întîmplă cu tine.

— Spre deosebire de tine, care nu ți-ai dat seama c-o iubeai pe Elizabeth.

— Am înțeles abia cînd ea era pe punctul să se mărite cu un altul.

— Prea mult te-ai ferit de însurătoare ca să-ți schimbi dintr-o dată toate obiceiurile.

— M-am ferit și de tine?

— Nu, surîse ea, dar nu uita că nici eu nu umblam să pun mîna pe tine.

— Ah! exclamă el, privind-o atent pe femeia cu care împărțise atîtea ceasuri de plăcere. De asta ne-am împăcat atît de bine.

— A fost un joc minunat, Ravensby.

— Da, și-ți mulțumesc și pentru asta! șopti Johnnie. M-a bucurat să-mi fii prietenă, așa cum mă va bucura să te am cumnată. Apropo, adăugă el, n-ar fi rău să ai pregătită rochia de mireasă pentru la vară, fiindcă Robbie n-are de gînd s-aștepte decît pînă în iunie.

— Iar eu va trebui să mă supun dorinței lui?

Johnnie își ridică palma, parcă vrînd să se apere de înversunarea din glasul ei.

— Pe mine să nu mă amesteca în treaba asta, draga mea. N-am făcut decît să-ți spun ce-și dorește Robbie.

Își îndreptă privirea spre fereastră. Jos, în stradă, se auzi tropot de cai și zgomotul unor roți de trăsură.

— Aștepți oaspeți?

Ea își încordă auzul.

— Nu-mi dau seama cine-ar putea să fie.

Apoi, ridicînd din umeri:

— Samuel are poruncă să nu primească pe nimeni. O să-i întoarcă de la ușă.

Cîteva clipe mai tîrziu, la urechile lor ajunse un glas supărat de bărbat, precum și frînturi din vorbele politicoase ale lui Samuel.

— Vreun admirator nemulțumit? o întrebă zîmbind Johnnie.

Stătea tolănit pe canapea, ca de atîtea ori în trecut. O fracțiune de secundă, Roxanei îi trecu prin fața ochilor o veche imagine: camera tăcută, luminată de sfeșnice, și trupul înalt și zvelt al lui Johnnie, pe care-l cunoștea atît de bine.

— Nu cred să am admiratori nemulțumiți! replică ea, cu un surîs cochet.

— Probabil că nu! încuviință Johnnie, amintindu-și farmecele Roxanei.

Zvonul de glasuri contenise.

— Se pare că Samuel s-a descurcat pînă la urmă, spuse contesa, lăsîndu-se pe spate în jilț.

Johnnie, care nu auzise trăsura îndepărtîndu-se, stătea cu urechile la pîndă.

— Ce fac copiii? întrebă el, ca să abată atenția Roxanei.

— Le place grozav să stea la țară. Tocmai le scriam, ca să-i anunț că voi veni să-i iau acasă.

Brusc, privirea ei se îndreptă spre ușă. Răsună zgomotul unor pași cadențați, care se apropiau de salon, însoțiți de protestele lui Samuel.

— Oricine-ar fi fost, a trecut de Samuel, zise cu indiferență Johnnie, ascultînd cu atenție, la fel ca și Roxane.

Ușa salonului se dădu de perete și Roxane își duse mîna la gură, oprindu-și un țipăt de spaimă.

— În sfîrșit, contesă, te găsesc acasă.

— Iertați-mă, my lady! se scuză Samuel, rămas la un pas în spatele lui Harold Godfrey, roșu la față și disperat că nu putuse respecta porunca stăpînei sale. Nici n-a vrut să mă asculte.

— Ieși afară, dobitocule! mîrîi Godfrey, împingîndu-l pe bătrînul majordom și închizîndu-i ușa în nas.

Fulgerător, răsuci cheia în broască, apoi o scoase și-o vîrî în buzunar.

— Și-acum, scumpa mea Roxane — mormăi el încruntat și prost-dispus — ai să te ocupi, în sfîrșit, și de mine.

— De ce nu m-aș ocupa eu? vorbi Johnnie, ridicîndu-se de pe canapeaua care pînă atunci îl ținuse ascuns vederii.

Deși surprins, Harold Godfrey reuși să se stăpînească.

— V-am întrerupt cumva idila? replică el ironic. Nu mă mir că doamna a refuzat mereu să mă primească. Bravo, Ravensby, umbli cu femei și nevastă-ta stă gata să nască!

— Scoate-ți spada din teacă, Godfrey! zise Johnnie cu glas măsurat, mișcîndu-și degetele mîinii stîngi. Mă grăbesc să te trimit în iad.

Nici un mușchi nu se clinti pe fața contelui de Brusisson, care se mulțumi să-l cîntărească din priviri pe Johnnie.

— Ai slăbit, Ravensby... murmură el insinuant. Crezi c-ai să faci față?

— Asta ai să afli pe pielea ta, Godfrey! rosti răspicat Johnnie.

Fără a se întoarce spre Roxane, adăugă încet:

— Așează-te în jilțul de la fereastră și rămîi acolo.

În timp ce vorbea, își trase pumnalul din teacă, apucîndu-l de mînerul care i se potrivea perfect în palmă.

— Îmi va face o nespusă plăcere să te ucid, Ravensby! șuieră contele de Brusisson, scoțîndu-și haina galbenă de saten. Puțin îmi pasă de procesul lui Queensberry!

Johnnie își scoase și el haina. Cunoscînd perfidia lui Godfrey, nu-și luase ochii de la el nici o clipă.

— Curaj, Godfrey!

Stăteau față în față — Godfrey cu spada în mîna dreaptă și cu pumnalul în stînga. Mînerul de argint lucrat strălucea în lumina lumînărilor, ca și capul de lup de pe pumnalul nemțesc al lui Johnnie, care sclipea ca o piază rea. Johnnie era stîngaci — ca toți din neamul Carre — astfel că avea să lupte cu Godfrey, nu parîndu-i spada cu pumnalul, ci cu propria-i spadă, într-o încleștare mult mai primejdioasă, făcîndu-i pe amîndoi mai vulnerabili.

Ravensby rămase nemișcat în mijlocul salonului Roxanei: înalt, subțire, calm. Numai ochii pîndeau fiece mișcare a adversarului.

Pe lîngă trupul vlăguit de suferință al lui Johnnie, Godfrey părea mult mai solid.

— N-ai să reziști, Ravensby... zise contele cu răceală.

— Atunci voi fi silit să te ucid mai repede, replică Johnnie, fără să se tulbure.

Godfrey mîrîi furios și-și repezi brațul înainte, încercînd să-și înfigă spada în stomacul adversarului.

Johnnie sări într-o parte.

— Ți-ai pierdut agilitatea, Godfrey! zise el batjocoritor.

Apoi se feri cu iuțeala fulgerului, tocmai cînd lama pumnalului vrăjmaș îi trecu pe lîngă ureche.

Amîndoi tăcură, lăsînd să vorbească spadele. Luptau pe viață și pe moarte, parînd, eschivîndu-se, răsuflînd șuierător. Cele patru lame sclipeau în lumina lumînărilor.

La raza palidă a felinarului de la intrarea palatului de Kilmarnock, Redmond recunoscu trăsura albastră a contelui de Brusisson.

— Tatăl tău e înăuntru, spuse el, conducînd-o pe Elizabeth spre poarta de serviciu. Se pare c-a încercat din nou s-o vadă pe Roxane.

Intrară în bucătărie, unde servitorii se dădeau de ceasul morții. Adunați aici și pe trepte, vorbeau cu toții deodată, disperați și neputincioși. Doi valeți păzeau scara, înarmați cu cuțite de bucătărie. Redmond și Elizabeth puseră deoparte pachetele primite de la spițer și încercară să-i potolească, dornici să afle ce se întîmplase.

— Rămîi aici! îi ceru Redmond Elizabethei. Eu urc să-i ajut lui Johnnie. Tu nu poți fi de nici un folos, adăugă el, observîndu-i privirea încăpățînată. Încearcă să te ții deoparte! o sfătui el, ieșind în grabă din bucătărie.

Cum Elizabeth nu avea nici cea mai mică intenție de-a aștepta în liniște să-i fie ucis soțul, porni pe scări, în urma lui.

Zgomotul de lemn sfărîmat îi lămuri pe toți cei din salon că, în curînd, ușa va fi spartă. Dar nici unul dintre luptători nu putea risca să-și întoarcă privirea.

Roxane rămăsese încremenită lîngă draperia de la fereastră. Îi venea să țipe: „Grăbiți-vă!"

Johnnie era istovit și părea ajuns la capătul puterilor. Nemaiavînd nevoie să se apere, Godfrey începu să atace. Roxane, care nu îndrăznea să intervină, de teamă să nu distragă atenția lui Johnnie, vedea, neputincioasă, cum tînărul opunea din ce în ce mai puțină rezistență.

Pentru cineva abia sculat de pe patul de suferință, lordul luptase cu o forță uluitoare. Dar amîndoi erau răniți, iar pentru Johnnie o nouă pierdere de sînge se dovedea fatală.

Deși încă se mai apăra destul de bine, parînd cu precizie loviturile lui Godfrey, totuși își pierduse iuțeala și puterea. Curînd nu va mai fi în stare să se apere.

Godfrey contase în primul rînd pe slăbiciunea adversarului: ataca şi se retrăgea, obligîndu-l să se mişte tot timpul, ca să oboseaască, slăbindu-şi defensiva.

Johnnie lupta din instinct, coordonîndu-şi automat ochiul, mîna şi creierul, graţie anilor de practică alături de tatăl său, la care se adăuga şi experienţa sa pariziană. Fiecare mişcare era sigură şi precisă.

Dar îi lipsea forţa vitală de-a porni un atac — atacul decisiv, menit să ucidă.

În schimb, Godfrey îl asalta tot mai îndîrjit, ştiind că uşa nu va rezista prea mult. Gesturile lui erau rapide şi violente, iar Johnnie se silea din răsputeri să-i ţină piept, parînd iar şi iar spada care se năpustea cu înverşunare asupra lui.

Godfrey lupta cu măiestrie, profitînd de cel mai neînsemnat avantaj, apărîndu-se cu atenţie şi căutînd să cîştige timp.

Cu cămaşa leoarcă de sudoare, Johnnie dădea înapoi pas cu pas, parînd loviturile fulgerătoare ale adversarului prin forţa încheieturii mîinilor, prin capacitatea reflexă de a-şi pune în mişcare în mod reflex fiece muşchi şi fiece tendon.

În cele din urmă, uşa se prăbuşi la pămînt şi Johnnie o zări cu coada ochiului pe Elizabeth. O fracţiune de secundă îşi slăbi apărarea şi Godfrey fandă, pentru lovitura decisivă.

Lordul pară în ultima clipă, cu o mişcare bruscă a propriei spade, ca să-şi ferească pieptul.

Spada lui Godfrey alunecă de-a lungul tăişului spadei lui Johnnie, izbindu-se cu zgomot de mînerul ei. Johnnie făcu un salt înapoi, ieşind din bătaia lamei ucigaşe.

Acest moment de cumpănă îi ascuţi din nou reflexele, făcîndu-l să nu scape din ochi cele două tăişuri ameninţătoare. Pară din nou şi se trase înapoi, răsturnînd un scaun, ca să

cîştige timp. Dar contele zvîrli scaunul la o parte şi Johnnie înţelese că va trebui să lanseze atacul decisiv înainte de-a'fi complet sleit de puteri.

Cu pistolul ridicat, Redmond încercă să ţintească spre Godfrey, care nu numai că se mişca tot timpul, dar se afla foarte aproape de Johnnie. Lumina slabă era departe de a-i uşura sarcina. Pe măsură ce adversarii se apropiau de perete şi viaţa Roxanei începea să fie în pericol.

În clipa aceea, lîngă el se ivi Elizabeth. Temătoare, dar neclintită în hotărîrea ei, spuse răspicat:

— Dă-mi mie pistolul, Redmond.

Şi întinse mîna către el.. Redmond cumpăni situaţia o fracţiune de secundă. Era cumplit de riscant şi nu ştia dacă Elizabeth ar fi fost în stare să ochească. Apoi îi văzu privirea neînduplecată.

— Ţine minte că bate puţin spre stînga, îi spuse el, dîndu-i pistolul încrustat cu argint.

— Ştiu. Doi inci! răspunse ea, fără urmă de emoţie şi fără să-i tremure mîna.

Ridică arma şi sprijini cu stînga teava îndreptată spre silueta în continuă mişcare a tatălui ei, apoi aşteptă un moment prielnic, ca să nu pună în pericol viaţa lui Johnnie sau a Roxanei.

Redmond îşi scoase încetişor cuţitul de vînătoare din teaca de la brîu şi-l cîntări o clipă în palmă, pregătit să-l arunce, în caz că stăpîna lui ar fi greşit ţinta.

Adunîndu-şi ultimele puteri, de teamă că nu-l vor mai ţine picioarele sau că-şi va pierde siguranţa mîinii, Johnnie porni la atac.

Godfrey începu să se apere cu disperare în fața asaltului vijelios al adversarului. Spada lui Johnnie se mișca cu iuțeala fulgerului. Amîndoi erau agili, amîndoi erau spadasini înnăscuți, amîndoi luptau pe viață și pe moarte. Tăișurile spadelor se izbeau, se ciocneau, scoțînd scîntei, fandînd și parînd. Și unul și celălalt mînuiau cu eleganță oțelul ucigaș, pregătindu-se de lovitura fatală, deschizîndu-și drum, dar întîmpinînd imediat rezistența și îndemînarea adversarului.

Johnnie era vlăguit de puteri și răsufla greu. La un moment dat, pumnalul lui Godfrey se agăță într-o crestătură a cutitului lui Johnnie și, încordîndu-și brațul, contele îi smulse arma din mînă.

Găsindu-se brusc într-o poziție de inferioritate, Johnnie sări înapoi, încercînd să se apere de atacul furibund al lui Godfrey.

Elizabeth își încordă privirea asupra țintei, rugîndu-se cu disperare să nu greșească.

Dar cei doi bărbați se mișcau cu o iuțeală ametitoare.

Godfrey părea să-și fi regăsit energia de la început. Se năpustea asupra lui Johnnie, silindu-l să se tragă înapoi, știind că pentru lordul de Ravensby — care se chinuia să reziste luptînd numai cu spada — moartea era numai o chestiune de timp.

Deși istovit, Johnnie continua să se apere ca un diavol, respingînd atacul, dar cedînd puțin cîte puțin. În cele din urmă se văzu încolțit între masă și perete. Își dădea seama că are o singură scăpare: atacul — riscant, primejdios, aproape imposibil.

Aștepta fandarea lui Godfrey. Cu cît adversarul venea mai aproape, cu atît mai scurtă era distanța pînă la trupul lui.

Avea nevoie de sînge rece și încredere. Nu mai putea da înapoi, astfel că mișcările îi erau limitate. Trebuia să reacționeze cît mai rapid și la momentul potrivit. Fără nici o ezitare.

— Ești pierdut, Ravensby! gîfîi Godfrey, cu ochii sticlind, oprindu-se o clipă ca să-și tragă sufletul și savurîndu-și victoria.

Apoi, brusc, fandă.

Spada lui Johnnie țîșni în sus ca să pareze lovitura, țintită drept spre inima lui. Într-o fracțiune de secundă, lama lui Ravensby se strecură pe lîngă spada lui Godfrey, apoi lordul o răsuci și, întinzînd brațul, o înfipse în pieptul lui Godfrey.

Fusese o lovitură magistrală, de o rară finețe și îndemînare, pentru care se cereau nervi de oțel, o viteză uluitoare și o mînă sigură.

În aceeași clipă, Elizabeth își ținu respirația și apăsă pe trăgaci.

Brațul lui Redmond zvîcni în sus și pumnalul șuieră prin aer.

Lama ascuțită pătrunse prin ochiul drept, ajungînd pînă în creier, în același timp cu glonțul care-i sfărîmă capul și cu vîrful spadei lui Johnnie, înfipt în inimă. Contele se clătină, cu sabia sprijinită în covor, apoi se legănă de pe un picior pe altul și, în sfîrșit, scăpînd spada din mînă, se prăvăli la picioarele lui Johnnie.

Lordul rămase nemișcat, răsuflînd greu, cu brațele atîrnînd pe lîngă corp și cu ochii la trupul prăbușit la un pas de cizmele lui lăcuite.

— Cu complimente de la... tatăl meu! murmură el.

Degetele lungi și subțiri dădură drumul mînerului lucrat în argint și spada însîngerată căzu, zăngănind, pe podea.

Rana din umărul stîng, ca și cea din brațul drept, sîngerau, lăsînd pete rubinii pe cămașa albă. Stropii de sînge se prelinseseră de-a lungul mînecii, picurînd din manșetele de dantelă. Johnnie își înălță capul, căutînd-o din ochi pe Elizabeth. O zări și chipul i se lumină de un zîmbet. Gata să leșine din pricina efortului, cu gura deschisă în căutare de aer, se strădui să-și recapete sîngele rece, înainte de-a păși peste trupul din fața lui. Încet-încet, neștiind dacă-l vor asculta picioarele, îndrăzni să se îndrepte către soția lui, lăsînd în urmă o dîră subțire de sînge.

Elizabeth stătea nemișcată, ținînd în mînă pistolul încă fumegînd. Johnnie se opri lîngă ea și, luînd arma, i-o întinse lui Redmond.

— Voi doi... mi-ați salvat viața... gîfîi el.

— Doar o mînă de ajutor! răspunse laconic Redmond, cu ochii la trupul prăbușit pe covor, fără a-și putea ascunde admirația pentru lovitura măiastră a lui Johnnie. Voi avea grijă să nu fie găsit prea aproape de casa contesei.

Privirile celor doi bărbați se întîlniră pe deasupra capului Elizabethei. Amîndoi erau obișnuiți cu priveliștea morții.

— Vrei să te ocupi puțin de Roxane? îl rugă Johnnie.

Redmond încuviință, iar lordul o luă încet de brat pe Elizabeth, conducînd-o afară din salon.

— Ești rănit! țipă ea, de parcă abia atunci ar fi revenit la realitate.

— De la două lovituri de pumnal, explică Johnnie. Niște zgîrieturi. Să mergem în camera noastră.

Ea tremura din tot trupul.

Johnnie o duse în brațe în apartamentul lor, adunîndu-și ultimele puteri, pentru că acum ea avea nevoie de ajutor și pentru că, la vederea sîngelui, începuse să tremure din toate încheieturile.

Intrînd în dormitor, se așeză jos, cu ea în brațe și, strîngînd-o la piept, o lăsă să plîngă în voie. Ar fi vrut s-o consoleze, dar îi lipseau cuvintele. Era convins că Harold

Godfrey îi ucisese tatăl, iar acum fusese cît pe-aci să-l ucidă şi pe el. Moartea lui nu putea decît să-l bucure.

— Nu plîng pentru el, murmură Elizabeth după un timp.

Începu să se joace cu micul cercel de aur al lui Johnnie, mîngîindu-i lobul urechii, nevenindu-i să creadă că-l avea alături.

— Merita să moară. Cînd mă gîndesc că te-ar fi putut ucide!

— Nu l-aş fi lăsat eu s-o facă! spuse Johnnie, cu acelaşi curaj care-l ajutase să iasă victorios şi din prima confruntare cu Harold Godfrey, la vîrsta de numai şaptesprezece ani.

— Vreau să plecăm fără întîrziere, zise Elizabeth, cu un glas în care se citea neliniştea. Să fim în siguranţă în Olanda. Puţin îmi pasă de averi şi de titluri. Nu-mi doresc decît să plec cît mai departe de orice fel de trădare. Chiar de-ar fi să nu ne mai întoarcem niciodată!

— Vom pleca de îndată ce se întoarce Robbie, o asigură Johnnie, mîngîindu-i umărul cu tandreţe. După ce-i conduce la corabie pe doctor şi pe moaşă, va veni aici.

Deşi lordul se feri să pomenească despre o eventuală revenire în Scoţia sau despre soarta averii sale, totuşi nu avea de gînd să-i îngăduie lui Queensberry să se bucure prea mult de bunurile ce aparţinuseră din moşi-strămoşi familiei Carre.

— Cîte zile mai sînt pînă ce vom pune piciorul pe pămîntul Olandei? întrebă ea, profund îngrijorată.

— Dacă vîntul ne e prielnic, numai două! răspunse Johnnie.

Apoi, ştergîndu-i lacrimile de pe obraz, zîmbi şi adăugă:

— Sîntem ca şi acolo.

Cînd se întoarse Robbie, cu toţii îşi luară rămas-bun de la Roxane. Cele două răni primite de Johnnie în timpul duelului fuseseră pansate — operaţiune care pentru tînărul

lord devenise de-acum obișnuință. Roxane îndepărtase covorul plin de sînge și aranjase mobilierul exact ca înainte, în vederea unor eventuale cercetări. Redmond își îndeplinise misiunea.

Vizitiul lui Godfrey fusese trimis să-și aștepte stăpînul în fața palatului lui Queensberry.

Prin grija lui Redmond, trupul contelui fusese aruncat pe ascuns în fundul grădinii.

Își luară rămas-bun în camera de oaspeți, departe de locul unde se petrecuse o scenă atît de violentă. Sub tristețea despărțirii se simțea și o notă de optimism, pentru că în curînd frații Carre aveau să se afle în afară de orice pericol.

— Îmi închipui că vă veți întoarce la toamnă, zise Roxane, sărutîndu-i pe Johnnie și pe Elizabeth.

— S-ar putea, răspunse lordul, conștient de îngrijorarea soției sale. Dar nu-i exclus să mai rămînem în Țările de Jos.

— Coutts spunea că vom veni către sfîrșitul toamnei, interveni Robbie, nedumerit de vorbele ciudate ale fratelui său.

— Îți mulțumesc din toată inima, Roxane! se grăbi să adauge Johnnie, vrînd să evite o discuție nedorită. Sărută copiii din partea noastră.

— Să-mi dați de știre de îndată ce se va naște al *vostru*.

— Căpitanul Irvine te va vesti neîntîrziat.

— Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai trimite vorbă și la Three Kings, i se adresă Elizabeth Roxanei. Redmond mi-a făgăduit ca, la rîndul său, să mă țină la curent cu lucrările la casă. Poate să mă anunțe și pe cînd e nunta... zîmbi, aruncînd o privire piezișă către paznicul ei.

— Vom aștepta întoarcerea voastră, răspunse Redmond, îmbujorîndu-se ușor. Oricum, voi avea destulă bătaie de cap ca să-l împiedic pe lord Ayton să se ocupe de supravegherea șantierului.

În clipa aceea se auzi pendula, reamintind tuturor că ora era tîrzie. După o ultimă îmbrățișare, Johnnie și Elizabeth ieșiră pe ușa din spate, suind în trăsura cu perdelele lăsate, care-i aștepta în curtea palatului.

Robbie voise să-și ia rămas-bun la urmă. O strînse în brațe pe Roxane și se opri în prag, lipind-o de pieptul lui, nevrînd să-i mai dea drumul.

— Poate n-ar trebui să plec, murmură el.

Hainele și părul lui miroseau a mare.

— Nu! E prea primejdios! protestă Roxane, privindu-l cu ochi măriți de spaimă. Mai ales acum, cînd Godfrey a fost ucis. Queensberry o să-și pună în mișcare toate iscoadele, de teamă să nu vină el la rînd. Dacă nu pleci, te vor găsi și te vor omorî.

Glasul îi tremura de neliniște și îngrijorare.

— Nu înțelegi că nu vreau să te pierd? șopti ea.

— Nu pot s-aștept să te revăd abia la vară, zise el.

— Robbie, ascultă-mă. Va trebui să ai răbdare pînă la *toamnă*. Coutts a spus octombrie sau noiembrie.

— Mă voi întoarce luna viitoare! declară el, cu glasul gîtuit de emoție.

— Nu se poate!

El îi înăbuși țipătul cu un sărut pasionat. Cu cît i se puneau în cale mai multe opreliști, cu atît o dorea mai tare. Strivindu-i trupul de-al lui, o sărută aproape sălbatic, de parcă ar fi reușit s-o facă a lui numai prin forță. Într-un tîrziu, își dezlipi gura de buzele ei îndurerate, murmurîndu-i:

— Mă *întorc* luna viitoare...

Cu inima bătînd să-i spargă pieptul, Roxane se supuse poftirii lui pătimașe, înțelegînd că nu i se putea împotrivi, tot așa cum nu poți opri soarele din mersul lui ceresc.

— Trimite-mi vorbă prin Coutts, spuse ea, şi voi încerca să te întîlnesc undeva, la ţară, departe de iscoadele lui Queensberry.

— Doamne! O lună întreagă! Cred c-am să-mi pierd mintile! şopti el, şi Roxane îi simţi răsuflarea fierbinte pe obraz şi la tîmplă.

Îşi lăsă braţul să alunece de-a lungul spatelui ei.

— Promite-mi că n-ai să fii a altui bărbat.

Brusc, o depărtă de el, fulgerînd-o cu privirea ochilor lui întunecaţi.

— Promite-mi! repetă, încruntat.

— Îţi promit că n-am să fiu a altuia.

Zîmbetul ei părea cu totul nepotrivit cu intensitatea momentului.

— Te ador, murmură Robbie. Şi-acum, sărută-mă repede, că mă aşteaptă ceilalţi.

Se sărutară lung şi pasionat, fără violenţa şi patima de-adineauri. Un sărut tandru şi fierbinte ca soarele de primăvară.

Robbie plecă, lăsînd-o pe Roxane tremurînd de dorinţă.

De îndată ce Robbie sui pe corabie, *Trondheim* ridică ancora. Pînzele se umflară în vînt şi, cîteva minute mai tîrziu, vasul plutea în largul mării.

— Îţi pare rău că pleci? îl întrebă Elizabeth pe soţul ei.

Stăteau amîndoi la prova. Johnnie o înlănţuise cu braţele, ţinînd-o lipită cu spatele de pieptul său. Împreună urmăreau luminile oraşului Leith pierzîndu-se încet-încet în depărtare.

— Nu. Vreau să vă ştiu în siguranţă, pe tine şi pe copilaşul nostru. Mă bucur că plecăm.

— Nu eşti prea convins.

El clătină din cap şi-o trase mai aproape, lipind-o de trupul lui fierbinte.

— Ţi se pare. Vom rămîne în Olanda cît timp vei vrea tu.

— Şi dacă eu voi vrea pentru totdeauna?

— Atunci aşa va fi.

O iubea şi dorea să-i facă pe plac. Robbie se putea ocupa şi singur de domeniile familiei.

— Eşti atît de bun cu mine! exclamă Elizabeth, întrebîndu-se dacă nu dădea dovadă de egoism, cerîndu-i prea mult.

Johnnie o răsuci cu faţa spre el, ca s-o privească în ochi.

— Tu ai fost bună cu mine, murmură el. M-ai învăţat ce înseamnă iubirea adevărată, pe care altfel n-aş fi cunoscut-o niciodată. Curînd vom avea şi un copil... Vom fi nespus de fericiţi.

Surîse unor amintiri ştiute numai de ei doi.

— Şi ne vom întoarce la plăcerile noastre...

— Încep să cred că sînt o femeie nemaipomenită! rîse veselă Elizabeth, ştiind ce rar i se întîmpla lui Johnnie să facă astfel de mărturisiri.

— Fără pereche! declară lordul, începînd şi el să rîdă.

— Asta vrea cumva să însemne c-ai cunoscut o mulţime? întrebă ca cu o uşoară iritare în glas.

— Cîtuşi de puţin, se grăbi el să răspundă. Pînă să te întîlnesc, am dus o viaţă de ascet.

— Mai să cred c-ai fost un înger, Ravensby.

— În toate cele, my lady! murmură el, insinuant. Poate, totuşi, n-ai uitat.

— N-am uitat, surîse ea! Iar în Olanda vom avea destulă vreme să ne bucurăm de talentele tale fără seamăn.

— În sfîrşit, vom avea timp... şopti Johnnie şi în ochii lui se aprinse o lumină jucăuşă. Am să-ţi arăt ce înţeleg olandezii prin plăcere...

— Altceva decît noi?

— Răbdare, Bitsy! răspunse el, sărutînd-o pe buze, uşor ca o adiere. Toate la timpul lor... .

EPILOG

Fiul lui Johnnie și-al Elizabethei veni pe lume la Haga, la numai zece zile de la sosirea în Olanda. După cum se vede, avusese răbdare până ce părinții lui se instalaseră în conacul cu pereți galben-deschis, înconjurat de un câmp de lalele.

Îl botezară Thomas Alexander, după numele tatălui lui Johnnie. Așa cum făgăduise Ravensby în noaptea aceea rece petrecută la Letholm, toți trei se bucurau de grădina cu lalele de la Gardenhuis. Tommy era lumina vieții lor: un copilaș dolofan, cu părul negru, care moștenise surîsul tatălui său, reușind să fie la fel de irezistibil.

O lună mai târziu, când Tommy învățase deja să zîmbească, Robbie se sui pe corabie, pornind spre Scoția. Consiliul de Coroană începuse să se îndoiască de oportunitatea unei sentințe de exil dată contelui de Graden: membrii săi erau confruntați cu ruina iminentă, neputîndu-și răscumpăra polițele aflate în posesia băncii Ravensby din Rotterdam. Odată cu crahul băncii Scotiei, în decembrie, mulți dintre ei se aflau într-o situație dezastruoasă. Negustorii din burgurile regale trimiseseră petiții, prin care garantau cinstea și loialitatea contelui de Graden, socotindu-l incapabil de răzvrătire și trădare. Se zvonea că în luna august urma să se revină asupra verdictului.

— Ești fericit? îl întrebă Elizabeth într-o frumoasă zi de vară, când toți trei stăteau la soare, sub cerul fără nici un nor.

— Nespus de fericit, răspunse Johnnie, aplecîndu-se s-o sărute.

Alături, pe o pînză albă, se vedeau resturile prînzului luat la iarbă verde. Tommy dormea în coșuletul său, la umbra unui prun.

— Îți dai seama că în împrejurări obișnuite nici nu ne-am fi cunoscut?

— Te-aș fi găsit eu într-un fel sau altul! murmură el, cu convingerea și botărîrea care-i stăteau în fire.

— Sau poate că eu te-aș fi găsit pe tine.

Johnnie tăcu o clipă, cîntărind dîrzenia ei, apoi răspunse, cu diplomație:

— Sigur, se putea și așa.

— Crezi în soartă... în destin?

„Nu!" își zise el, convins că fiecare om își făurește singur destinul. Dar în pragmatismul lui exista și un strop de ateism, pe lîngă faptul că știa ce răspuns i-ar fi făcut plăcere Elizabethei.

— Uneori, dal șopti el, punîndu-i mîna pe brat.

Pielea ei era fierbinte de la căldura soarelui. În acea clipă, Johnnie o simțea nu numai ca prezență fizică, ci ca un abur care-i umplea inima și sufletul, de parcă un suflu mistic ar fi pătruns înlăuntrul ființei lui, marcîndu-l pe vecie.

— Tu ești toată viața mea... murmură el. Aerul pe care-l respir, bucuria și plăcerea de-a trăi. Poate că-i mîna destinului, îndrăzni să adauge, ca și faptul că în Tommy regăsesc o părticică din tatăl meu.

Cuvintele acestea îi amintiră Elizabethei de dragostea lui profundă și generoasă, care trezea în sufletul ei un sentiment de vinovăție.

— Dacă vrei să te întorci in Scotia, în caz ca ești rechemat din exil — spuse ea — să știi că vin și eu cu tine.

— Chiar așa? întrebă el încetișor, neștiind dacă soția sa vorbise serios.

Ea înclină din cap.

— Știu ce mult înseamnă asta pentru tine.

— Nu trebuie s-o faci doar pentru plăcerea mea! replică el, privind-o cu atenție.

— Știu. Dar așa-i mai bine. Pe urmă, fiul nostru va crește în țara lui.

Ochii lui albaștri o cercetară câteva clipe, apoi Johnnie întinse brațele și-o strînse la piept, sărutînd-o plin de bucurie. Deodată, se rostogoli pe spate, trăgînd-o după el, pînă ce Elizabeth se sprijini de pieptul lui. În privire i se citea o fericire fără seamăn.

— Îți mulțumesc, murmură el.

Abia atunci înțelese Elizabeth ce greu suportase soțul ei exilul.

— Iar tu te vei putea din nou ocupa de casa nouă de la Three Kings, urmă Johnnie entuziasmat.

— Zău că mi-ar place! răspunse Elizabeth, pe care perspectiva o umplea de încîntare. Nici Munro nu-i fericit aici.

— Nimeni dintre noi nu este.

Elizabeth făcu ochii mari, mirată că nu-și dăduse seama mai devreme de acest mare adevăr.

— Dar tu cum reușești să-i ții în frîu atît de bine?

El păru surprins de întrebare. Doar erau oamenii lui! Înălță din umeri.

— Toți știu că într-o bună zi se vor putea întoarce.

— Vrei să spui că toți m-au așteptat pe mine?

— Pe tine și Consiliul de Coroană.

— Înseamnă că am o autoritate foarte mare, zise ea cu mîndrie.

— În anumite chestiuni, ai! acceptă el, cu oarecare prudență.

— De fapt, aveam de gînd să-ți fac o rugăminte! murmură ea, surîzînd seducător.

— Nu zău? exclamă el cu gravitate.

— Îmi promiți că nu spui nu?

El aruncă o privire să vadă dacă bebelușul dormea.

— Posibil! zise, începînd să rîdă.

— Posibil? repetă Elizabeth, cu un surîs insinuant.

— Posibil, întări Johnnie.

Nu-l putea sili să accepte mai mult de-atît.

Ea își coborî pe jumătate pleoapele peste ochii verzi.

— Dar dacă rugămintea mea s-ar referi la tine? murmură ea, cu glasul tremurînd de dorință.

— În acest caz, va fi plăcerea mea, răspunse Johnnie, plimbîndu-și mîna de-a lungul spatelui Elizabethei, pe rochia trandafirie de muselină.

— Dar și-a mea, murmură Elizabeth, simțindu-i prin rochie căldura mîinii, care cobora tot mai mult, poposindu-i pe șold.

— Știu, șopti Johnnie, surîzînd șăgalnic, cu buzele aproape atingîndu-le pe ale soției.

Brusc, se rostogoli deasupra ei, făcînd-o să scoată un țipăt de surpriză.

— Doamne, că grăbit mai ești gîfîi Elizabeth.

Nu se referea doar la mișcarea neașteptată. Sexul lui în erecție o apăsa pe pîntece. Apoi simți mîna lui Johnnie ridicîndu-i rochia și șoarele înfierbîntîndu-i coapsele.

Johnnie surîse drăgăstos, continuînd s-o țină prizonieră sub trupul lui puternic.

— Am învățat de la nevastă-mea, murmură el, începînd să-i descheie nasturii rochiei subțiri, de vară. Și pe urmă, Tommy se poate trezi în orice clipă...

Își strecură mîna în corsajul ei, mîngîindu-i sînii plini și rotunzi.

— ...ca să-și ceară dreptul la ce am eu aici...

Începu să-i frămînte sfîrcurile între degete pînă ce se întăriră.

Elizabeth simți cum o cuprinde un val de fierbințeală. Atingerea lui îi trimitea fiori în tot trupul.

— N-o să vă certați voi dintr-atîta lucru! murmură ea, cu mintea tulburată de plăcerea divină și copleșitoare ce-i inunda întreaga ființă.

El își plecă fruntea și, apucînd cu buzele sfîrcul trandafiriu, îl apăsă ușurel, pînă ce Elizabeth gemu de plăcere. În acea după-amiază caldă de vară, în grădina conacului din Olanda, gustul iubirii se îngemăna cu gustul dulce la'Scoției.

Se întorceau acasă.

NOTE

I. Tradiția spune că cei din clanul Carre (Car, Kar, Ker, Kerr) erau cu toții stîngaci. Scoțienii de la graniță numesc și azi persoanele care se slujesc de mîna stîngă *Ker-handed* sau *car-handed* (i.e. „stîngaci, ca cei din clanul Carre").

Scările și turnurile de apărare din castelele clanului Carre — construite în condițiile permanentelor încleștări de la graniță — erau adaptate la această particularitate a stăpînilor.

Vechile turnuri de strajă aveau în general trei-patru nivele și ziduri groase, din piatră. Construite izolat sau atașate castelelor, erau ușor de apărat. Exista o singură intrare: o ușă dublă, la parter, partea exterioară din zăbrele groase de fier, și cea interioară din stejar ferecat tot în fier. Parterul era folosit drept magazie de provizii. La nivelele următoare se ajungea printr-o scară îngustă, în spirală, numită *turnpike*[1], pentru că apărătorii se puteau retrage în susul ei, cu un braț aparat de zid, în timp ce brațul care mînuia spada era liber să se miște. În schimb, atacatorul se găsea într-un dezavantaj net, întrucît brațul cu spada se lovea mereu de zid.

În casele clanului Carre, scările în spirală se construiau în sens invers acelor de ceasornic, dat fiind că stăpînii erau stîngaci.

II. În 1703, regina Ana a convocat Parlamentul scoțian, pentru că Anglia avea nevoie de sprijinul financiar al Scoției, ca să-și poată continua războiul cu Franța. Curtea spera că Parlamentul scoțian va vota în favoarea sprijinirii armatei, apoi toți membrii înaltului for se vor întoarce acasă. Dar după Darien și masacrul de la Glencoe, după un secol în care politica Angliei nesocotise continuu interesele Scoției, scoțienii erau ferm hotărîți să obțină schimbări de ordin constituțional.

În vara anului 1703, Parlamentul a elaborat două legi extrem de importante, menite să transfere puterea din mîinile reginei în cele ale Parlamentului scoțian. Cel mai important era Actul de Securitate, care stipula că după moartea reginei și a urmașilor ei direcți (regina neavînd nici unul), toți funcționarii civili și militari, aflați pînă atunci sub controlul monarhului,

---

1 *Turnpike* (ist.) — barieră. (n.t.)

vor fi numiți de Parlamentul scoțian. Întrucît acordarea de slujbe și pensii guvernamentale stătea la baza controlului politic, prin aprobarea acestei legi Anglia n-ar mai fi avut nici o putere asupra problemelor interne ale Scoției.

În plus, se propuneau douăsprezece restricții asupra puterii suveranului, prin care Scoția căpăta autoritate asupra propriului ei guvern. Printre altele, se propunea ca alegerile să se facă în fiecare an, Parlamentul să-și numească singur președintele, regina să aprobe din principiu legile elaborate de Parlamentul scoțian, iar declarațiile de război și tratatele de pace să se facă numai cu aprobarea acestuia.

De asemenea s-a convenit ca la prima întrunire de după moartea reginei, Parlamentul scoțian să aibă puterea de a numi și declara succesorul la tron, cu condiția ca acesta să nu fie și succesorul Coroanei engleze. Acest lucru însemna că succesorul ales de Anglia își pierdea automat dreptul la tronul Scoției, afară de cazul cînd se recunoștea independența Parlamentului scoțian.

Sfidînd Curtea Angliei, Parlamentul scoțian proclamase cu îndrăzneală independența Scoției, reușind să-i țină în șah pe englezi prin refuzul de-a vota sprijin financiar pentru armată și de-a aproba succesiunea desemnată de Anglia.

Din punctul de vedere al englezilor, atitudinea scoțienilor era una de răzvrătire fățișă.

III.„Legea vinului" din 1703 autoriza importul oricărui soi de vin sau băutură alcoolică, anulînd legea din 1700, care interzicea importul vinurilor franțuzești. Motivul pentru care Queensberry recursese la o astfel de măsură în plin război cu Franța era că Anglia avea nevoie disperată de banii ridicați din taxele de import. În plus, legea se bucura de sprijinul unor membri ai Parlamentului scoțian. Slujba de perceptor pentru taxe de import era foarte profitabilă pentru parlamentarii numiți în asemenea funcții. Prin urmare, respectivii funcționari aveau să sprijine interesele Coroanei, pentru a-și putea păstra funcția. Legea atrăgea deopotrivă pairii și baronii din comitate, care erau scutiți de taxe de import.

Majoritatea scoțienilor aprobau legea din 1703, care sfida embargoul englez asupra negoțului cu dușmanii Angliei. Cum contrabanda era la ordinea zilei, iar vinurile franțuzești se găseau pretutindeni, importul legal nu putea decît să sporească profiturile Scoției, ai cărei principali comercianți erau nobilii și burgurile. Costul transportului naval ridica valoarea vinurilor cu mult peste cea obișnuită. Unii istorici consideră că vinurile au constituit principala marfă de import în comerțul scoțian.

IV. Majoritatea specialiștilor sînt de acord că tartanurile nu încep să se diferențieze pe clanuri decît în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea. Pînă la cartea scrisă de Stewart of Garth cu privire la ținutul Highlands între 1817—1822, nu se cunoaște nici o altă afirmație referitoare la tartanurile „de clan" sau „de familie" — analoge cu însemnele heraldice — cu excepția

precizărilor din *Vestiarium Scoticum*, lucrare a cărei autenticitate e mai mult decît îndoielnică.

Este semnificativ faptul că barzii din vremea revoltei iaco- bite nu fac nici un fel de aluzii la tartanuri „de clan". Aproape toți vorbesc de elementul romantic al costumului scoțian din Highlands, dar nici unul nu pomenește de tartanuri „de clan".

De exemplu, în grupul de portrete strămoșești din castelul Grant, modelul de tartan diferă de la un tablou la altul și nici unul nu are vreun raport cu *Cartea tartanurilor*. Picturile atestă faptul că bărbații și femeile din nobilimea scoțiană își alegeau materialele pe aceleași principii pe care o facem și noi astăzi: culoare și model. Totuși, se pare că unele culori erau specifice anumitor regiuni și că pe alocuri se păstra prin tradiție același model de tartan.

Dacă la bătălia de la Culloden iacobiții ar fi fost îmbrăcați în tartane asemănătoare, sau dacă ar fi existat tartane „de clan", cu siguranță că izvoarele istorice ar fi menționat faptul. Într-o relatare din 1749, James Ray spune că singurele mijloace de identificare erau cocardele albe ale rebelilor și crucile roșii sau galbene, din pînză și panglici, ale monarhiștilor. Cartea lui Stewart, „Vechi și rare tartane scoțiene", reproduce tartanul clanurilor MacDonald din Kingburgh și MacDonald din Keppoch — ambele datînd din 1745 — dar nici unul nu se aseamănă cu tartanurile „de clan" MacDonald din ziua de azi.

Iată încă un indiciu că tartanul era mai curînd o modă decît un procedeu heraldic. Este vorba de un anunț din *Caledonian Mercury*, făcut la 4 octombrie 1745:

«Gairdner și Taylor, proprietari ai magazinului a cărui firmă o puteți vedea la Golden Kay, peste drum de Forrester, Lawn-Market, Edinburgh, vînd cu ridicata și cu amănuntul, la prețuri cît se poate de convenabile, tot felul de stofe de lînă lucrate la Manufactura Scoției... Aici puteți găsi, la prețuri mici, o largă varietate de tartane, inclusiv *modele noi* (sublinierea noastră), creația firmei.»

V. Dacă Scoția ar fi început să facă negoț cu America, Africa și Asia pe picior de egalitate cu alte țări europene, atunci ar fi avut nevoie de o companie autorizată de guvern. În 1693, Parlamentul scoțian a dat o lege, prin care se stipula că negustorii scoțieni puteau forma companii pentru a face comerț cu orice țară din lume. Companiile engleze au considerat că măsura punea în primejdie monopolul lor, dar regele Wilhelm a aprobat legea, în dorința de-a distrage atenția de la rolul jucat de el în masacrul de la Glencoe. De altfel, atît regele cu miniștrii săi cît și companiile comerciale engleze sperau că scoțienii nu vor reuși să realizeze mare lucru.

Dar în mai 1695, Parlamentul scoțian a promulgat „Legea pentru înființarea unei companii de comerț cu Africa și India". Englezii au reacționat imediat. Atît Camera Lorzilor cît și Camera Comunelor au înaintat regelui cîte o petiție de protest. Regele Wilhelm a întreprins tot ce-i stătea în putere pentru a sabota campania scoțiană. Acționarii englezi s-au retras. Anglia a împiedicat

asocierea altor acționari la Hamburg și la Amsterdam. Guvernatorii din colonii au primit o circulară prin care li se cerea să nu colaboreze cu compania scoțiană.

Răspunsul populației scoțiene a fost o izbucnire de elan patriotic. Astfel, s-au strîns cele 240.000 lire necesare, deși suma reprezenta numai jumătate din banii aflați în circulație în țară. Mulți și-au investit întreaga avere.

Datorită ostilității engleze, planul inițial de-a face comerț cu Asia, Africa și America a devenit problematic. Așa s-a ajuns la decizia dezastruoasă de-a încredința întreaga antrepriză unei colonii de comercianți de la Darien, în istmul Panama. Scoțienii nu aveau de unde să știe că regele Wilhelm — prin ambasadorul său — va încuraja Spania să atace această colonie.

Patru ani mai tîrziu, proasta administrare a companiei, ostilitatea englezilor, bolile tropicale și atacul spaniol i-au silit pe scoțieni să abandoneze colonia, pierzînd cea mai mare parte a corăbiilor și personalului. Nici nu se putea un dezastru mai mare sau mai umilitor.

Darien a pus în evidență dezavantajele Scoției în relație cu Anglia. Necesitatea unor schimbări constituționale devenise stringentă.

În același timp, dezastrul de la Darien a sărăcit întreaga țară, ruinîndu-i pe cei ce investiseră în companie — respectiv, o bună parte din membrii Parlamentului. Prin urmare, oamenii legii deveneau mai vulnerabili ca oricînd la încercările de mituire. E semnificativ faptul că Tratatul de Uniune din 1707 conținea prevederi pentru despăgubirea acționarilor din cadrul Companiei scoțiene.

VI. Serviciul poștal a fost inițial rezervat regelui, devenind ulterior disponibil și marelui public. Spre sfîrșitul secolului al XVII-lea, întreaga Scoție beneficia de serviciu poștal. În legea poștei din 1695 se stabileau tarifele pentru livrarea unei scrisori. De asemenea, curierul personal și poșta expresă ieșeau de sub monopolul de stat.

Desigur, rapiditatea era de mare importanță. Se spune că știrile trimise sîmbătă de la Londra, referitor la lucrările Parlamentului englez, ajungeau la Edinburgh în marțea imediat următoare. În privința secretului corespondenței, poșta nu oferea prea mari garanții. Puține scrisori scăpau necitite, astfel încît cei ce aveau de făcut comunicări confidențiale sau politice trebuiau să-și ia toate precauțiile. În astfel de cazuri, destinatarul primea, printr-o persoană de încredere, un cod pentru descifrarea urmă- toarelor scrisori. Prin urmare, orice personalitate politică de prim rang se putea da drept prieten sau rudă, fără ca afirmațiile sale scrise să poată fi folosite de autorități drept un motiv de acuzație.

Nu prea existau plicuri. Scrisoarea era pur și simplu împăturită și sigilată, iar pe verso se scria adresa. Începînd din august 1693, serviciul poștal din Edinburgh a început să aplice sigiliul episcopal, cel puțin pentru scrisorile care mergeau în Anglia. Acesta era oval, avînd înscrise ora și ziua, dar nu și anul expedierii. În privința tarifelor, în 1689, o corespondență Londra-Edinburgh costa cinci șilingi, iar una Edinburgh-Aberdeen — trei șilingi.

VII. La începutul secolului al XVII-lea, orașul Edinburgh era înconjurat de ziduri masive și consta din două străzi lungi — Cannongate și High Street

care se întindeau cale de o milă, între castel şi palatul Holyrood. De la aceste străzi principale porneau nenumărate altele mai mici, pe fiecare găsindu-se case impunătoare, unele avînd pînă la zece sau douăsprezece caturi. Datorită numărului mare de locuitori trăind într-un spaţiu atît de restrîns, gunoiul şi resturile menajere deveneau o mare problemă.

Soluţia era destul de igienică. În fiecare seară, la ora zece, de la fereastra fiecărei case se arunca în stradă gunoiul adunat peste zi, cu avertismentul *..Gardy loo!" (Gardez l'eau!* — i.e. „Atenţie la apă!".). Dacă nu era iute de picior, trecătorul risca să se trezească în cap cu tot felul de lături rău mirositoare. La acel ceas de noapte cînd se arunca gunoiul, întregul oraş se umplea de mirosuri pestilenţiale (cunoscute sub numele de „florile din Edinburgh"). Locuitorii dădeau foc la bucăţi de hîrtie cafenie, ca să neutralizeze miasmele ce pătrundeau pe ferestrele caselor lor.

Murdăria şi gunoaiele zăceau în stradă pînă la ora şapte dimineaţa, cînd nişte oameni veneau să le ridice şi să le încarce în roabe. Cel mai rău era duminica, pe care religia o impunea ca zi de odihnă, iar cum curăţenia oraşului nu era considerată o activitate obligatorie(şi nici măcar un act de milă creştinească), gunoiul era strîns abia luni dimineaţă.

Edinburgh-ul nu era singurul oraş asupra căruia acţiona această interdicţie. Străzile Londrei erau la fel de infecte.

VIII. Un exemplu în acest sens îl constituie răpirea moştenitoarei Jean Home.

La moartea lordului de Ayton, fiica sa, Jean Home, în vîrstă de unsprezece ani, a fost încredinţată de către Consiliul de Coroană în grija bunicii sale, contesa de Home — care era văduvă — şi a vărului ei, Charles.

La 6 decembrie 1677, o altă rudă, John Home de Prendergast, a cerut Consiliului de Coroană ca fata să fie scoasă de sub tutela celor doi, iar contesa, vărul Charles şi micuţa Jean Home să se înfăţişeze Consiliului, pentru a răspunde acelei petiţii.

În loc să se conformeze, Charles împreună cu cinci lorzi, care cu excepţia unuia singur, făceau parte din neamul Home, au decis s-o păstreze pe tînăra moştenitoare. După cum se exprima Consiliul, „în noaptea aceea, au fugit călare peste graniţă, ducînd-o cu ei pe Jean, pe care au căsătorit-o cu un nepot de-al lor, George, în vîrstă de şaptesprezece ani".

Imediat au început şi procedurile legale pentru cazuri de căsătorii clandestine. Procesele s-au ţinut lanţ vreme de ani de zile. Moştenitoarea nu s-a putut elibera de această căsătorie forţată, murind şase ani mai tîrziu.

IX. Pentru a fi legale, căsătoriile engleze dinainte de 1753 nu trebuiau neapărat încheiate în biserică, de către un preot anglican şi după ritualul descris în cartea de rugăciuni.

O căsătorie devenea legală şi valabilă chiar şi prin angajament verbal — respectiv, jurămîntul de credinţă al bărbatului şi al femeii, cu condiţia ca

amîndoi să fi atins vîrsta majoratului (paisprezece, respectiv doisprezece ani). Jurămîntul, la care în mod necesar asistau doi martori, era formulat la timpul prezent. Jurămîntul la timpul viitor era valabil doar urmat de consumarea căsătoriei.

Totuşi, căsătoria oficiată de un om al bisericii avea unele avantaje faţă de simplul contract de căsătorie. Primul era însăşi prezenţa prelatului, care conferea evenimentului o aparenţă de respectabilitate. În al doilea rînd, căsătoria era recunoscută şi de biserică şi de lege, ca fiind o uniune valabilă, cu drepturi egale asupra bunurilor comune. Cel de-al treilea avantaj consta în faptul că legătura maritală era uşor de dovedit, existînd doi martori, o înregistrare în registrul de căsătorii şi, de multe ori, chiar un certificat de căsătorie.

Între 1560—1834, în Scoţia o căsătorie se considera legală dacă era anunţată în biserica parohiei şi dacă ceremonia se oficia de către un preot al cultului oficial. Dar cei care doreau să încheie o căsătorie chiar în propria casă nu riscau decît o amendă, astfel încît în secolul al XVII-lea, legea a început să prevadă o serie de pedepse şi amenzi pentru căsătoriile clandestine sau nelegale.

X. Ideea romanului de faţă se inspiră dintr-o întîmplare adevărată, care ilustrează influenţa interesului personal asupra politicii.

Andrew Russell, cel de-al doilea fiu al unui negustor înstărit din Stirling, a plecat în 1668 în Ţările de Jos, stabilindu-se la Rotterdam, împreună cu restul familiei. Aici a slujit drept intermediar unui mare număr de negustori scoţieni, pînă în anul morţii sale — 1697. Tînărul Russell s-a îmbogăţit livrînd mărfuri negustorilor scoţieni, iar importanţa antreprizei lui pentru comerţul scoţian reiese cu prisosinţă în cursul dramaticelor evenimente din 1683.

În 1679, lordul Sharp din Saint Andrews, arhiepiscop al Scoţiei, a fost asasinat de fanatici presbiterieni. La 11 ianuarie 1683, Consiliul de Coroană a intentat lui Andrew Russell proces de înaltă trădare, acuzîndu-l de complicitate la crimă şi chemîndu-l în faţa tribunalului din Edinburgh. La 8 februarie, cumnatul său i-a trimis o copie a actului de acuzare, prevenindu-l că în urmă cu cîteva zile, William Blackwood fusese condamnat la moarte pentru „colaborare făţişă cu rebelii", deşi fusese văzut doar stînd de vorbă cu aceştia. La 31 martie, alt negustor consemna noi arestări, remarcînd că „prietenii tăi nici nu concep să ajungi în justiţie". În aceste împrejurări, nu-i de mirare că Russell nu s-a prezentat în faţa tribunalului.

Deşi se bănuia că Russell va refuza să apară în instanţă, totuşi decizia sa a stîrnit panică printre negustorii scoţieni. La 21 martie, nouă dintre ei, printre care trei consilieri ai oraşului Edinburgh şi alte personalităţi din Stirling, Perth şi Aberdeen, au înaintat Consiliului de Coroană o petiţie „în numele lor şi al negustorilor din oraşele respective", în care se spunea că „cea mai mare parte a comerţului naţional se desfăşoară în provincii din Ţările de Jos, astfel încît, dacă aici nu existau oameni de încredere, totul risca să se năruie". Tot în petiţie se preciza că acuzatul Russell, „care are o funcţie de conducere importantă în comerţul cu aceste ţări", se află în posesia unor considerabile sume de bani şi cantităţi de mărfuri, care-i fuseseră încredinţate de negustori „din cele mai

multe oraşe comerciale de aici". Întrucît mărfurile de export se vindeau pe bază de credite, ar fi fost practic imposibil ca el să-şi plătească aceste datorii într-un timp atît de scurt. Prin urmare, petiţionarii cereau ca procesul şi embargoul să fie amînate pînă cînd Russell putea da satisfacţie asociaţilor săi; în caz contrar, s-ar fi ajuns la descurajarea comerţului întregului regat şi la ruinarea celor ce-şi încredinţaseră o bună parte — dacă nu cumva chiar întreaga avere în mîinile lui Russell.

Consiliul de Coroană şovăise, hotărînd în cele din urmă să scrie minis- trului comerţului, cerîndu-i să confirme dacă, într-adevăr, Andrew Russell era „o persoană atît de importantă pe cît îl prezentau negustorii". Ministrul declarase că Russell era „un om cinstit şi loial" şi „dat fiind că el administra nu numai comerţul oraşului, dar şi al întregii naţiuni, încurajînd negoţul cu marele port de mărfuri", pînă la urmă s-a renunţat la proces.

XI. Deşi variola era o boală de temut, cu o rată a mortalităţii extrem de crescută, lumea nu cunoştea mare lucru despre riscurile contaminării. Aşadar, prezenţa Roxanei la reuniunile mondene nu era considerată primejdioasă pentru ceilalţi oaspeţi.

La începutul secolului al XVIII-lea, lordul Lovat scria agentului său din Edinburgh:

«Toată săptămîna casa mea a fost plină de invitaţi. În plus, fiul meu e bolnav de variolă, astfel încît n-am găsit răgazul de-a răspunde scrisorii dumitale de afaceri.»

Însuşi faptul că scrisoarea s-a păstrat dovedeşte că nici agentul nu-şi făcea mai multe griji decît oaspeţii din casa lordului. Există însemnări atestînd că, uneori, mamele îşi luau cu ele copiii cînd mergeau să viziteze vreo rudă bolnavă de variolă, neştiind că aceştia riscau să se molipsească.

Pe de altă parte, existau şi persoane care intuiau pericolul contaminării. Atunci cînd unicul fiu al ducelui de Marlborough — Jack — s-a îmbolnăvit de variolă la Cambridge, în 1704, mama sa şi cele două surori s-au grăbit să ajungă la căpătîiul lui.

Ducele de Marlborough, care *nu* era bolnav, a rămas la Londra, aşteptînd cu nerăbdare veşti. Iată ce-i scrie soţiei sale:

«Sper că doctorii Haines şi Coladon au ajuns la voi în dimineaţa asta. Sînt atît de neliniştit de starea sărmanului nostru copil, că nu-mi mai găsesc locul. Mă rog la Dumnezeu să vă dea tăria de-a înfrunta această încer- care. Dacă tu crezi că se poate face ceva, dă-mi de ştire. La fel şi dacă îţi închipui că prezenţa mea acolo ar putea fi de vreun folos. Sper să primesc veşti cît mai curînd posibil, pentru că gîndul meu e numai la Cambridge. Doctorii au trimis şi medicamente. Aştept cu nerăbdare noutăţi.»

Dar totul a fost zadarnic. Jack a murit la 20 februarie 1704, chiar cînd tatăl său, chemat de Sarah, sosise în sfîrşit de la Londra. Ducele a ajuns cînd fiul său era pe moarte, în ciuda riscului de contaminare.